

LISA
KLEYPAS

A watercolor illustration of a man and a woman in a romantic embrace. The man, with dark hair, is kissing the woman on the cheek. The woman has long, wavy brown hair and is looking down. They are both wearing light-colored, patterned dresses. The background is a soft, textured wash of light brown and beige. The overall style is soft and painterly.

SOMEWHERE I'LL FIND YOU

*Translated
by Cesia*

Mục Lục

Nội dung
Prologue
chap 1
chap 2
chap 3
chap 4
chap 5
chap 6
chap 7
chap 8
chap 9
chap 10
chap 11
chap 12
Epilogue

Nội dung

Tất cả Luân Đôn đều phủ phục dưới chân của Julia Wenworth, nữ diễn viên xinh đẹp, đầy mê hoặc là trung tâm của làng kịch nghệ thế giới – cô có thể có được bất cứ thứ gì cô khao khát. Nhưng quý cô không gì có thể sánh được đó đang che giấu một bí mật khủng khiếp : một người chồng bí ẩn mà ngay chính cô cũng không biết mặt, không dám nhắc đến ... và cũng không thể yêu.

Đã nhiều năm Damon Savage đang tìm kiếm người lạ mặt cha mẹ đã cưới cho anh mà không có sự đồng ý của anh. Anh không mong muốn gì hơn là được giải thoát khỏi cuộc hôn nhân với cô nàng ngốc nghếch đó. Damon đã bị sốc khi phát hiện ra cô dâu của anh lại chính là nữ diễn viên xinh đẹp mà anh có ý định biến thành người tình của mình. Mặc dù về mặt luật pháp cô là vợ anh, nhưng Julia chưa bao giờ thật sự là của anh – cho tới khi anh chiến thắng được nỗi sợ hãi của cô, những địch thủ đáng gờm... niềm kiêu hãnh của một quý cô tài hoa, và cả trái tim không muốn bị phụ thuộc.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Prologue

Warwickshire, 1824.

Âm thanh rộn ràng của tiếng nhạc trong lễ hội May Day đang ngập tràn trong không khí, nương theo gió trôi từ ngôi làng đến tòa lâu đài màu mật ong ngự trên hồ. Một trong những người ngự trong lâu đài, Damon, Lord Savage, Hầu tước Savage, đang tản bộ dọc theo con đường vào làng. Việc anh bị quyến rũ bởi tiếng nhạc thật không giống với bản tính thông thường của anh..

Anh không phải là kẻ ăn không ngồi rồi, anh cũng không thích tham dự vào những nơi có quá nhiều người tụ họp. Hai năm qua Damon đã dành trọn thời gian trong cuộc sống để tạo dựng lại của cải cho gia đình mình, chăm sóc cho cậu em nhỏ và người cha đang đau bệnh. Những trách nhiệm anh đang gánh trên lưng không cho phép anh có thời gian để vui chơi giải trí. Chính cảm giác trộn lẫn giữa cô độc và tò mò đã hấp dẫn anh đi xuống làng, và cả nhu cầu phải ra khỏi những cánh cửa.

Một nhóm những cô thiếu nữ trong những chiếc đầm màu trắng như được thiếp vàng trong ánh chiều thẫm tím, đang nhảy múa quanh một thân cây treo đầy những dải ruy băng và những vòng hoa. Dân làng tụ tập lại tổ chức lễ hội May Day của những kẻ ngoại giáo cùng nhau vui đùa, uống rượu, ca hát, lễ hội sẽ kéo dài suốt cả đêm.

Damon kín đáo đứng bên rìa của đám đông trong khi trời tối dần. Những ngọn đuốc và ánh đèn được thắp sáng, quăng ném những cái bóng lập lờ ngang qua bãi cỏ. Mặc dù trước đây anh cũng đã từng tham gia lễ hội May Day vài lần, Damon vẫn bị ấn tượng bởi khung cảnh đẹp như tranh của những cô thiếu nữ đang khiêu vũ quanh cây cột Tháng năm (maypole) (1). Họ nhảy theo vòng tròn một cách duyên dáng, trên mái tóc đội những vòng hoa, chiếc áo đầm trắng cuộn lên quanh đôi chân mang tất dài.

Cũng như những người đàn ông khác đang hiện diện, ánh mắt của Damon bị thu hút bởi những cô gái đặc biệt hấp dẫn. Cũng đã lâu

rồi anh không có một người đàn bà. Đạo gàn đây, anh đã tự hứa với mình, anh sẽ kiếm cho mình một cô người tình và thường thức sự khoái lạc mà anh đã thề phải từ bỏ, nhưng lúc này anh vẫn còn có quá nhiều việc cần phải làm. Giá như anh có thể giải thoát bản thân trước nỗi thèm muốn phiền hà trong sự ve vuốt của một người đàn bà, trong mùi nước hoa ngọt ngào trên da thịt phụ nữ, và cảm giác của một vòng tay mảnh dẻ bao bọc quanh anh. Ban ngày anh đã quá chú tâm vào công việc, nhưng khi màn đêm buông xuống ...

Lòng ngực của Damon phập phồng, giải phóng cho sự căng thẳng đi theo tiếng thở dài tràn ra ngoài. Anh dõi theo đám đông đang vui chơi thêm vài phút, cảm nhận rõ ràng rõ sự trống vắng bên trong đã từ chối không chịu dịu đi. Quyết định quay trở lại lâu đài và thỏa mãn bản thân bằng một cốc đầy rượu brandy, anh quay người chuẩn bị cất bước. Bất thành linh, sự chú ý của anh bị bắt giữ bởi một nhóm diễn viên biểu diễn đã đến tham gia vào lễ hội. Cát cao giọng ca vang một bài hát thật sôi động, họ hòa mình vào đám đông và vỗ tay theo điệu nhạc.

Một vài dân làng thân thiện cổ vũ những người mới đến tham gia vào điệu nhảy cùng những thiếu nữ. Hai trong số những phụ nữ đã đồng ý, nhưng người thứ ba, một cô gái mảnh dẻ với bím tóc vàng, trên đầu đội một vương miện, đang lắc đầu nguầy nguậy. Bất chấp sự phản đối của cô, những kẻ tham gia cuộc vui vẫn cứ khăng khăng lôi kéo và đẩy cô gái về phía cây cột Tháng năm. Ai đó đã đặt một vòng hoa lên đầu cô, khiến cô bất đắc dĩ phải bật cười khi cô theo bước những cô gái khác đi vòng quanh thân cây được trang trí đầy vòng hoa.

Damon dõi theo cô gái như bị thôi miên. Cô dễ dàng nhận thấy bởi chiếc áo tối màu và vẻ duyên dáng khi cô di chuyển. Cô giống như một tinh linh đột ngột hiện ra từ cánh rừng rồi sẽ biến mất bất cứ lúc nào. Thật kỳ lạ, sự tác động của cô đối với anh, cơ thể anh biến thành một thung lũng tràn ngập nỗi khao khát, mỗi giác quan của anh đều tập trung vào hình ảnh cô, vào âm thanh ngọt ngào, cao vút trong tiếng cười của cô.

Cô ấy chỉ là một cô gái thôi, anh tự nhủ với mình, cố gắng một cách vô vọng để giải thoát bản thân khỏi sự thôi thúc đang thiêu đốt anh. *Cô ấy cũng chỉ là một cô gái như bao cô gái khác thôi*. Nhưng đó không phải sự thật. Sự phản ứng mạnh mẽ của anh đối với cô đã báo động và kích thích anh. Anh sẽ đánh đổi mọi thứ anh sở hữu chỉ

để có một đêm với cô. Anh chưa bao giờ quá dễ tổn thương trước những thôi thúc bất ngờ, chưa bao giờ bị điều khiển bởi bất cứ gì ngoại trừ logic và lý trí. Có vẻ như tất cả sự liêu lĩnh mà anh chưa bao giờ cho phép bản thân cảm nhận đang bao trùm lấy anh ngay lúc này.

Damon di chuyển vòng qua rìa đám đông với sự cẩn trọng của một con thú săn mồi, luồng mắt anh khóa chặt vào cô. Anh không chắc mình định làm gì, chỉ là anh phải đến gần cô. Lúc này cô đang nhảy nhanh hơn, cuốn theo điệu nhạc và những cái giật tay thiếu kiên nhẫn của những cô gái đang nắm tay nhau tạo thành vòng tròn. Cười vang, thở hổn hển, cô xoay sở phá vỡ vòng tròn rồi trượt ra ngoài. Vòng hoa bay ra khỏi đầu cô rồi đáp xuống gần chân Damon. Anh cúi xuống, khép ngón tay mình quanh vòng hoa, vô tình làm nhàu vài cánh hoa ngát hương.

Quệt những giọt mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt bằng ống tay áo, cô gái thơ thẩn đi xa khỏi đám đông. Damon theo sau cô, trái tim anh nện điên cuồng trong lồng ngực. Mặc dù anh không hề gây ra tiếng động, cô ắt hẳn đã cảm giác được sự hiện diện của anh. Cô dừng bước, quay ngoắt lại đối diện với anh, trong khi đám đông tham gia lễ hội May Day vẫn tiếp tục cuộc vui của họ. Damon đánh bạo bước tới gần cô hơn, ngừng lại đứng cách cô không tới một bước chân.

“Ta tin cái này là của nàng,” anh nói khản đặc.

Cô ngược nhìn anh, màu mắt cô không thể phân biệt được trong bóng tối. Một nụ cười thật khế hiện ra nơi khóe môi mềm mại của cô.

“Cám ơn,” Cô với tay lấy vòng hoa, những ngón tay mát lạnh của cô sượt nhẹ qua tay anh trong khoảnh khắc. Anh cảm thấy một cơn sốc chạy dọc khắp thân thể.

“Nàng là ai ?” anh thốt lên.

Cô gái bật cười, có lẽ là bị giật mình bởi sự thẳng thắn của anh.

“Tôi là ai không quan trọng. Chỉ là một nghệ sĩ theo đoàn lưu diễn thôi.” Cô thoáng ngập ngừng. “Còn ngài ?”

Anh vẫn im lặng, không cách nào trả lời trong khi mùi hương thơm lừng của những bông hoa bị vò nát, hương rượu, và mùi mồ hôi choáng đầy cánh mũi, làm cho máu anh đổ dồn trong huyết quản.

Anh muốn kéo cô đi tránh xa khỏi đám đông, mang cô vào rừng, đặt cô xuống nền đất ẩm ướt phủ đầy những chiếc lá... Anh muốn ấn miệng mình lên làn da nhợt nhạt của cô, xõ tung mái tóc cô ra cho tới khi chúng gợn sóng giữa những ngón tay anh.

Cô gái nhìn anh với vẻ tò mò, nghiêng đầu sang bên.

“Ngài chắc hẳn là đến từ lâu đài,” cô nói. Cùng lúc đó, vẻ mặt cô trở nên cảnh giác. “Ngài không phải là một trong những người nhà Savages chứ?”

Damon lắc đầu, phủ nhận anh là ai, anh muốn tách mình ra khỏi mọi thứ trong quá khứ và tương lai anh.

“Ta chỉ là du khách ở đây thôi,” anh nói, giọng anh có chút khàn. “Cũng giống như nàng.”

Cô trông ngờ vực nhưng dường như đã thư giãn.

“Nàng đến từ đâu?” Damon hỏi.

Hàm răng của cô lóe lên trong bóng tối. Anh chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ điều gì kỳ diệu như nụ cười của cô.

“Tôi không chọn nghĩ về quá khứ của mình.” Cô hát những sợi tóc ánh vàng đang rơi lòa xòa trước trán ra sau. “Tại sao ngài lại ra ngoài này, thưa ngài? Để hít thở không khí hay để xem mọi người khiêu vũ?”

“Để tìm nàng.”

Một tiếng cười êm ái bật ra khỏi môi cô, đoạn cô căng ra giống như một chú chim đang chuẩn bị cất cánh.

Cảm giác được cô sẽ bay mất, Damon nhận thấy mình đang hành động một cách vô thức. Tay anh vươn ra ôm lấy hai bên đầu cô, giữ chặt lấy cô bất chấp cái giật nảy mình phản đối của cô.

“Hãy để ta,” anh thì thầm, một cơn chấn động chạy xuyên qua những ngón tay anh khi chúng ép chặt vào đôi má phủ đầy lông tơ của cô. Anh ấn môi mình vào môi cô, cô trở nên bất động. Hơi thở của cô trở nên nóng hổi và dồn dập phả vào da anh, trong lúc đó hương vị của cô tràn lên mọi giác quan của anh trong một cơn thủy triều thắm đẫm chất rượu say nồng. Anh cảm thấy sự đáp ứng của

cô, và rồi ma thuật phù phép lên khoảnh khắc này làm cho thời gian dường như trôi lơ lửng, không giống như bất cứ thứ gì đã từng xảy đến với anh trước đây.

Cô ngoảnh mặt đi, bật ra tiếng kêu thảng thốt. Damon nhận thức rõ rệt cái vuốt mượt như nhung của má cô vào má anh, sự gần gũi của cơ thể cô. Cả hai đứng đó trong im lặng, bất động trong lúc uống lấy cái cảm giác mãnh liệt của việc đứng gần nhau.

“Chào buổi tối,” cô thì thầm.

“Đừng đi,” anh nói, nhưng cô sai đã bước đi mất, dường như tan chảy vào đám đông.

Mặc dù Damon có thể theo cô, nhưng anh đã chọn không làm. Anh có cảm giác người phụ nữ đó dường như không hề hiện hữu. Từ góc độ nào đó, anh không mong muốn cô có thực. Hãy cứ để cô lưu lại trong tâm trí cô như một ảo ảnh, một hình ảnh mà anh sẽ cất giữ trong suốt quãng đời còn lại, không thể chạm tới bởi những hiện thực khó chịu đã chiếm cứ hết thời gian trong cuộc sống của anh. Anh rời khỏi lễ hội May Day, không thể giải thoát tâm trí khỏi một linh cảm bất ngờ rằng một ngày nào đó, bằng một cách nào đó ... họ sẽ gặp lại nhau.

chap 1

London, 1825

Cô đã bị trễ. Julia tăng nhịp bước, cố gắng giữ cho vạt váy không bị kéo lê trên nền đất lầy lội, cùng lúc che mặt tránh khỏi cơn mưa phùn dai dẳng và rét mướt của mùa thu. Nếu cô không tới được Nhà Hát Thủ Đô sớm, cả tóc và quần áo cô sẽ bị ướt sũng hết. “Buổi thử vai của mình,” cô lẩm bẩm chán chường, len lỏi qua dòng người đang đi trên vỉa hè trơn trượt, rạn nứt. Cọng lông vũ màu vàng đã từng trông rất vui nhộn và bắt mắt rũ xuống khỏi vành của chiếc mũ nhỏ cô đang đội trên đầu. Cô nóng nảy gạt nó ra sau..

Hôm nay là một trong những ngày trọng đại nhất trong cuộc đời cô. Nếu mọi thứ thuận lợi, cô có thể trở thành một phần của đoàn kịch thành công nhất nước Anh. Tuy nhiên, nếu cô thất bại trong việc gây ấn tượng về tài năng của mình với Logan Scott, cô sẽ phải quay trở lại cái Nhà Hát Daly bé tẹo và đầy bụi ở Strand. Người điều hành, Mr. Bickerson, chỉ coi những diễn viên nữ ở đây như gái bán hoa, kiểm soát về cho bản thân hắn bằng cách sắp xếp cho họ gặp gỡ những gã đàn ông lắm tiền. Hắn đã điên tiết với Julia vì đã từ chối giao thiệp với một gã nam tước già nua dâm dăng, sẵn lòng trả cái giá cắt cổ để có được đặc ân lên giường với cô.

“Cô sẽ phải tuân theo những luật lệ của tôi,” Bickerson phun vào cô, “hoặc ra khỏi đoàn. Lần tới mà tôi tìm một người đàn ông cho cô, cô sẽ phải chấp nhận hắn hoặc nhận lãnh sự nguyên rủa đi.”

Tệ hơn nữa, Bickerston gặp rắc rối với mấy món nợ cờ bạc, hắn thường không thể trả đủ lương cho diễn viên. Nếu Julia không sớm kiếm được tiền, cô sẽ không có đủ khả năng trả tiền thuê cho căn phòng trên tầng thượng của cô. Và cô không thể cầu viện đến những gì mà những nữ diễn viên khác đã làm, bán tình dục để bổ sung cho thu nhập. Cho dù có phải chết đói, cô cũng sẽ không bao giờ chọn con đường đó.

Julia thở dài, cô nổi gai ốc trước cái ý nghĩ quay trở lại Strand. Cô

phải tìm cho ra một chỗ làm việc tốt hơn. Ôm chặt lấy tập giấy ẩm ướt trong tay, cô cúi thấp đầu xuống rồi bước nhanh hơn. Bất thành linh cô đâm sầm vào một hình thể rắn chắc khiến cô gần như bật ngã sóng soài ra sau. Cả xấp giấy rớt ra khỏi cánh tay cô, tràn xuống như thác nước. Người đàn ông nhanh chóng tóm lấy vai cô để giữ cô khỏi bổ nhào xuống mặt vỉa hè đầy bùn đất.

“Cô không sao chứ, cô gái ?” người đàn ông cất giọng hỏi, giúp cô đứng vững lại.

Julia cúi người xuống để nhặt xấp giấy đã bị thấm nước của mình. Càng khiến cho cô thêm mất tinh thần, đường viền của vạt áo cô kéo lê qua một vũng nước bẩn.

“Ông nên trông chừng coi mình đang đi đâu chứ,” cô gắt lên.

“Tôi có thể nói vậy với cô đấy, cô gái.” Chát giọng của người đàn ông khô khốc và trầm ấm như một ly rượu vang đỏ. Anh ta giúp cô nhặt lại những tờ giấy đang rơi vãi, thoáng dừng lại, liếc nhìn vào chúng.

Julia lấy chúng khỏi tay anh ta trước khi anh ta có cơ hội đọc được bất cứ gì.

“Tôi đang trên đường tới nhà hát,” cô nói một cách quả quyết. “Tôi đã bị trễ lắm rồi.”

Cô dậm bước qua anh ta, nhưng anh ta đã chạm nhẹ vào vai để dừng cô lại.

“Cô muốn đến nhà hát nào ?”

Cô ngược lên nhìn anh ta, chớp mắt xua đi những giọt nước mưa đang chảy ròng ròng xuống mặt. Anh ta cao ráo và tráng kiện, bờ vai rộng được phủ bên ngoài bởi áo khoác đen dày. Mặc dù màn mưa đang nhỏ giọt xuống vành mũ đen của anh, cô vẫn có thể nhìn thấy những đường nét hấp dẫn, thô ráp và đôi mắt xanh đến nhức nhối.

“Tôi đang cố tìm đường đến Nhà Hát Thủ Đô,” cô nói.

“Cô vừa mới tới nơi đó.” Anh ta chỉ vào cánh cửa cách đây không xa. “Những diễn viên chính ở phòng nghỉ của diễn viên, những buổi thử vai thường được tổ chức ở đó.”

“Làm thế nào anh biết được ?” cô hỏi với vẻ ngờ vực.

Một nụ cười giãn ra trên khóe miệng rộng, sinh động của anh.

“Tôi là thành viên của đoàn kịch.”

“Ô.” Cô lùi một bước, cảm thấy có chút ghen tị. May mắn, anh chàng may mắn, khi được là một thành viên của đoàn kịch danh tiếng như thế.

Nụ cười của anh ta vẫn đọng lại trên môi khi anh ta nhìn cô với vẻ trầm ngâm.

“Nếu cô muốn, tôi sẽ dẫn đường cho cô.”

Julia gật đầu, thận trọng đi trước anh ta, xuyên qua ô cửa dẫn vào một hành lang vắng vẻ, được chiếu sáng lờ mờ. Giữ bớt nước mưa, cô vuốt nhẹ lên chiếc váy ẩm ướt, cố gắng làm nó trông tươi tắn hơn. Người bạn đồng hành của cô lịch sự chờ tới khi cô cởi mũ và áo khoác sũng nước ra, anh lấy chúng từ tay cô.

“Chúng ta sẽ để lại chúng ở phòng thay đồ phụ cho khô,” anh ta nói, mở cửa rồi máng chúng lên những cái móc lớn bằng đồng được đóng vào tường. Anh ta cũng cởi nón và áo khác của mình ra, đoạn luồn tay vào mái tóc rối bời, cố gắng sắp xếp lại trật tự cho mái tóc ngắn, gọn sóng của mình.

Julia vuốt phẳng mái tóc sẫm màu của mình, thầm ước cô có một cái gương để giúp cô phục hồi lại diện mạo của mình.

“Cô trông cũng ổn,” người đàn ông nói, như thể anh đọc được những suy nghĩ của cô.

Lần đầu tiên, Julia ngập ngừng nhoẻn miệng cười với anh ta.

“Tôi thì lại đang hy vọng là tốt hơn thế.”

Anh ta nhún vai. “Về ngoài của cô không quan trọng bằng kỹ năng diễn xuất của cô đâu.”

“Vâng, tất nhiên rồi.”

Cô theo anh ta bước dọc theo hành lang, vượt qua những phòng thay quần áo, phòng làm việc, xưởng mộc, và phòng phục trang. Nhà Hát Thủ Đô là một khuôn viên rộng lớn, bao gồm một rạp hát chính với bốn tòa nhà kèm theo. Lúc trước nó chưa bao giờ được đánh giá

là cùng đẳng cấp với Nhà Hát Hoàng Gia ở Dury Lane mãi tới khi Logan Scott tiếp quản nó. Dưới sự điều hành tài ba của anh, và được lèo lái bởi những buổi biểu diễn đầy tính thuyết phục, Nhà Hát Thủ Đô đã ngoi lên trở thành một trong những nhà hát được đánh giá cao nhất trong thành phố.

Mặc dù Logan Scott vẫn còn trẻ, trong độ tuổi đôi mươi, anh đã kiến tạo được một địa vị huyền thoại trong giới kịch nghệ. Ý nghĩ thật sự được chạm trán với anh làm dạ dày của Julia đánh lô tô dữ dội. Nếu anh quyết định rằng cô không có tài, sự nghiệp của cô coi như xong.

“Anh đã ở trong đoàn kịch bao lâu rồi ?” Julia hỏi, sự hồi hộp của cô cứ tăng dần lên theo mỗi bước chân tiến sâu hơn vào tòa nhà. Họ lướt qua những người thợ đang làm việc trong hành lang, rồi rẽ sang góc nơi có thể nghe thấy giọng của những diễn viên vang ra từ phòng tập.

“Ngay từ lúc bắt đầu cách đây bốn năm,” bạn đồng hành của cô đáp.

“Anh thật may mắn khi được làm việc với Mr. Scott.”

“Tôi sao ?” anh ta hỏi một cách lãnh đạm. “Anh ta là một kẻ cáu kỉnh, cô biết đấy.”

“Điều đó cũng đáng được tha thứ cho một nghệ sĩ tài hoa lắm chứ. Mr. Scott là diễn viên tuyệt vời nhất nước Anh đấy. Mọi người đều gọi anh ấy là David Garrick.”

Một cái khịt mũi nhạo báng bật ra khỏi anh ta. “Tôi nghĩ đó chỉ là phóng đại quá mức thôi.”

Julia liếc nhìn anh ta với vẻ ngạc nhiên. “Anh không phải là một người hâm mộ Mr. Scott đúng không ?”

“Chỉ đôi lúc. Tôi chỉ không tình cờ nghĩ rằng anh ta có thể sánh được với Garrick. Dù sao thì vẫn chưa tới.”

Julia nhún vai. “Vì tôi chưa bao giờ xem anh ấy diễn trên sân khấu, tôi sẽ phải để dành sự phán xét của mình lại.”

Họ đã tới được phòng nghỉ của diễn viên, nó không hẳn là còn mới, Julia siết chặt lấy xấp giấy trong tay khi cô bước vào bên trong.

Căn phòng thoáng đãng, sơn màu kem sắp đầy những cái ghế và sofa đã bị sờn, những cái bàn mòn vẹt, và một cái khay chất đầy bánh mì, thịt xông khói và phô mai. Ở góc phòng có hai người phụ nữ đang ngồi, cùng lúc đó một đôi nam nữ trẻ đang tập kịch ở phía bên kia căn phòng, ngừng lại một chốc phá ra cười trước vài động tác vũ ba-lê vụng về. Hai người đàn ông đầy đà lớn tuổi hơn thì ngồi cách xa một bên, đang đọc kịch bản và lẩm nhẩm lời thoại.

Bị đánh động bởi những người mới đến, tất cả bọn họ đều ngược nhìn lên. Ngay lập tức họ ùa tới bên người đồng hành của Julia, vây lấy anh ta cho tới khi Julia bị thúc sang một bên. Anh ta gạt đi một tràng những câu hỏi và yêu cầu bằng cách giơ cao hai tay lên.

“Để sau,” anh ta thông báo với họ. “Lúc này tôi còn phải tham dự buổi thử vai.”

Julia nhìn trần trời vào anh ta, cặp mắt mở to. Lúc này đây khi họ đã ở trong căn phòng được chiếu sáng đầy đủ, cô có thể nhận thấy nhiều chi tiết mà cô đã bỏ lỡ trước đó. Anh ta vận một bộ trang phục đắt tiền, cắt may hoàn hảo: quần đen, chiếc áo vest màu ngọc lục bảo đắt tiền, và một cái cà-vạt bằng lụa đen. Cô chưa bao giờ trông thấy mái tóc đàn ông nào đẹp như thế, nó có màu nâu gợn sóng một cách phóng túng, tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt, nổi bật lên bởi màu đỏ óng ánh của gỗ dái ngựa. Mái tóc được cắt ngắn và chải ra sau, nhưng theo một phong cách rối trên thực tế là đang nài xin một người phụ nữ hãy vuốt mượt lại nó.

Bầu không khí uy quyền bao quanh anh là không thể nhầm lẫn. Chính là nó, cái âm sắc sâu lắng quyến rũ trong giọng nói của anh ta, và đôi mắt xanh dương đầy mê hoặc, đã thuyết phục Julia anh là ai. Cô cảm giác như trái tim đã chạy thẳng xuống chân, và cô biết màu sắc cũng đã rời khỏi đôi má cô.

“Anh là Logan Scott,” cô thì thào. “Anh nên nói cho tôi biết.”

Đôi mắt anh lóe lên tia sáng ranh mãnh, thách thức.

“Cô nên hỏi mới đúng.”

Cô gạt đầu thừa nhận bằng vẻ thảm thương, tự hỏi có phải cô đã xoay sở để phá hoại tất cả cơ hội tạo ra một ấn tượng tốt rồi không.

“Và tên của cô là ... ?” anh gợi ý.

“Bà Jessica Wentworth,” Julia nói, sử dụng nghệ danh cô đã tự đặt cho mình. Hết phân nửa số người trong phòng không nín nổi tò mò đang nhìn chòng chọc vào cô. Cô chỉ muốn bò vào một góc tối nào đó rồi trốn luôn ở đó.

“Được rồi, bà Wentworth,” Logan Scott nói bằng giọng êm ái. “Để chúng tôi khám phá ra tài năng của cô là gì nào.”

Anh giơ tay đón lấy tập kịch bản chuẩn bị cho buổi diễn thử cô mang theo, ngẫu nhiên lật nhanh những trang giấy ẩm ướt.

“Xem ra cô đã chuẩn bị một cảnh trong vở Mathilda. Xuất sắc. Chúng tôi đã diễn vở kịch đó liên tục trong mùa diễn vừa qua. Charles rất quen thuộc với vở kịch đó.” Anh phẩy tay về phía một người đàn ông cao ráo tóc vàng đứng cách đó vài bước chân. “Anh không phiền vào vai Lord Aversley chứ, Charles ?”

Anh chàng tuân theo một cách sốt sắng.

Scott thoải mái đặt người xuống ghế, còn những người khác nói gót theo sau thỉnh cầu.

“Nếu cô không thấy phiền hà, bà Wentworth, hãy để cho những thành viên khác của đoàn kịch xem cô diễn.”

Julia thật sự cảm thấy phiền. Việc biểu diễn trước một nhóm nhỏ quả thật khó khăn hơn so với biểu diễn trước số đông khán giả. Và cái nhóm nhỏ đó lại toàn là diễn viên, họ chính là những khán giả khó tính nhất. Họ sẽ chế nhạo cô vì muốn trở thành một phần của Nhà Hát Thủ Đô. Họ sẽ lập tức nhận ra cô không được đào tạo bài bản, và chỉ có chút kinh nghiệm ít ỏi quý giá. Nhưng lúc này cô đã đi quá xa không thể rút lui được nữa, Julia buộc mình nở một nụ cười, rồi mở khóa cho hai đầu gối gia nhập với người đàn ông trẻ đang đứng ở trung tâm phòng.

Vẻ ngoài của Charles không giống như Lord Aversley trong trí tưởng của cô. Anh có vẻ quá dịu dàng và đẹp trai để vào vai một kẻ cùng hung cực ác. Tuy vậy, phong thái tự tin của anh ta lại gây ấn tượng với Julia. Cô không nghi ngờ gì về tài năng của anh ta, anh ta có thể đóng bất cứ vai nào mà anh ta chọn một cách thuyết phục.

“Mathilda là một vai phức tạp để chọn cho buổi diễn thử,” Logan Scott nhận xét. Không rõ là anh đang nói với Julia hay với những

người khác trong phòng. “Tính cách ần nhẫn, cam chịu của nữ chính để khiến khán giả trở nên buồn chán.”

Julia gật đầu một cách trang trọng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt điềm tĩnh của anh. “Tôi sẽ ráng hết sức để không trở nên buồn chán, Mr. Scott.”

Về thích thú căng ra nơi góc miệng anh. “Bắt đầu khi nào cô đã sẵn sàng, bà Wentworth.”

Julia gật đầu, nhìn chăm chăm xuống sàn nhà để tập trung, ổn định tư tưởng sẵn sàng. Chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi câu chuyện của Mathilda đã mang lại tiếng tăm cho tác giả của nó, S. R. Fielding (muốn biết thêm chi tiết mời đọc *Dreaming of you*, nữ tác gia Sara chính là nữ chính của bộ này, mình nhớ trong đó cũng có kể sơ qua về tiểu thuyết Mathilda...), được ra mắt độc giả dưới dạng tiểu thuyết, rồi sau đó gặt hái được thành công vang dội trên sân khấu. Công chúng đã bị mê hoặc bởi câu chuyện kể về sự tha hóa của một cô gái thôn quê có nhiều tham vọng đã rơi vào con đường làm điếm, và đến cuối cùng là sự ăn năn hối lỗi của nàng. Trích đoạn Julia chọn là cảnh then chốt trong Mathilda, khi nàng vẫn còn là một trinh nữ, bị cám dỗ bởi Lord Aversley, một kẻ trác táng và độc ác.

Julia liếc nhìn lên Charles, cô bắt đầu nói bằng giọng âm thô lỗ của dân quê. Anh ta đáp lại bằng chất giọng trau chuốt thuộc tầng lớp quý tộc của Aversley. Cứ mỗi câu thoại trôi qua, Julia có cảm giác mình càng lúc càng đắm sâu hơn vào nhân vật. Cô nửa ve vãn, nửa sợ sệt, tấn công rồi rút lui khi Aversley chậm rãi chơi trò rượt đuổi với cô quanh phòng.

Logan tập trung vào cô gái, mọi giác quan của anh đều bị bắt giữ. Mặc dù cô có vóc người nhỏ nhắn, thấp hơn chiều cao trung bình một chút, chính sự mảnh dẻ đã mang lại cho cô cái ảo giác cô cao hơn so với thực tế. Cùng với mái tóc màu vàng tro, đôi mắt xanh rục rỡ và gương mặt đẹp như thiên thần, cô thật cực kỳ xinh đẹp. Thật hiếm để tìm ra một phụ nữ mang trên người vẻ đẹp kiêu mị không chút khiếm khuyết, đồng thời cũng là một diễn viên đầy tài năng. Một người phụ nữ xinh đẹp dường như chưa bao giờ sở hữu chiều sâu cảm xúc hoặc bất cứ thứ gì ngoài bộ dáng ngây thơ.

Ít nhất hơn một phút sau khi phân cảnh bắt đầu, Logan thấy rõ Jessica Wentworth sở hữu một năng lực diễn xuất phi thường, theo

kiểu làm cho lông trên cổ anh có cảm giác nhói nhói. Cô được phú cho cái tài biến đổi mình thành nhân vật cô hóa thân. Không phải kiêu căng, anh biết bản thân cũng sở hữu cùng tài năng như thế, thỉnh thoảng trong đoàn cũng có một hoặc hai người có thể đạt được trình độ đó. Nhưng một tài năng hiếm có như thế lại tồn tại trên người một cô gái không thể nào vượt quá hai mươi.

Jessica Wentworth dễ dàng hóa thân vào nhân vật Mathilda. Cô đang chạm vào người đàn ông đó với dáng điệu bỡ ngỡ, với vẻ tò mò của một đứa trẻ và sự mê hoặc đáng phỉ nhổ của người đàn ông sẽ hủy hoại cô. Có sự toan tính trong hành động và bộ óc thông minh sắc sảo mang những tham vọng làm lạc của Mathilda muốn có một người đàn ông giàu có. Logan khế lắc đầu, đánh giá cao khả năng biến đổi khôn lường trong diễn xuất của cô. Anh liếc nhìn những diễn viên khác, tất cả họ đều đang say mê chăm chú dõi theo người mới đến.

Julia dần thư giãn và thưởng thức sự vui thích khi được diễn chung với một diễn viên có tài như Charles. Đáng kinh ngạc là anh ta làm cô dễ dàng tin rằng anh chính là Aversley khi anh ta buông lời nhạo báng rồi rượt đuổi cô từ bên này qua bên kia căn phòng. Cô đột nhiên bị dao động và xuống tinh thần, cô dừng lại nửa chừng khi nghe thấy tiếng của Logan cắt ngang ngay khúc đời thoại.

“Tôi sẽ hoàn thành nốt cảnh này với cô ấy, Charles.”

Giật mình, Julia dõi theo khi Scott đứng dậy khỏi ghế rồi tiến về phía cô. Anh ra hiệu cho Charles ngồi xuống, rồi thay thế vị trí của anh ta. Julia trong giây lát bị chết đứng bởi sự thay đổi bạn diễn của Logan Scott, sự căng thẳng bất thành linh nổ lách tách trùm lên bầu không khí trong căn phòng, đôi mắt anh bùng lên hai đốm lửa màu xanh. Anh nhẹ mím cười với cô, rồi bắt đầu nói lời thoại của Aversley. Thật xúc động. Julia chỉ muốn ngồi xuống ghế và lắng nghe cái sức mạnh đàn áp trong giọng nói anh. Anh tạo ra cho nhân vật Aversley một tính cách giống như mèo, một kẻ thích lên mặt ta đây ló bịch, và thêm vào một chút vẻ cay đắng không ngờ.

Điều chỉnh lại diễn xuất của mình cho hoà hợp với anh, Julia đáp lại như một Mathilda, và đôi lúc thật quá dễ dàng để đánh mất bản thân trong vai diễn, quên mất rằng mình là ai. Aversley chơi đùa với Mathilda, bất thành linh tấn công cô, hứa hẹn mang đến cho cô sự khoái lạc lẫn đau đớn bằng chất giọng mượt như lụa và đôi mắt xanh

nóng bỏng của hắn. Hắn siết lấy cánh tay cô, Julia hốt hoảng bởi cảm giác bị mắc bẫy thật sự. Cô cố gắng vận người thoát ra, nhưng hắn ôm cô chặt hơn, thì thầm sát vào miệng cô cho tới khi hơi thở ấm nóng của hắn phả vào môi cô.

Họ đã là một phần của vở kịch cho tới khi Aversley hôn Mathilda rồi mang cô ra khỏi sân khấu, để phần còn lại cho trí tưởng tượng của khán giả. Julia căng cứng người trong vòng tay của Logan Scott, cảm thấy hoàn toàn bị sở hữu bởi cái ôm siết thật chặt của anh. Cô thoáng nghĩ anh sẽ hôn cô, và rồi cảm thấy như được giải thoát khi chiếc mặt nạ rớt khỏi khuôn mặt anh, anh nhẹ nhàng buông cô ra. Phân cảnh trong vở kịch kết thúc.

Căn phòng lặng ngắt như tờ. Julia cảm nhận được luồng mắt của họ đang chiếu vào mình khi cô bước lùi lại, xoa bóp chỗ cánh tay nơi Scott đã nắm.

Chú ý thấy hành động của cô, Scott quay về phía cô, nhíu mày.

“Tôi làm cô đau à ?” anh hỏi bằng vẻ dịu dàng pha lẫn kinh ngạc.

Julia lập tức lắc đầu và thả tay xuống. Ít nhất thì cái ôm không gây ra đau đớn, nhưng cái chạm của anh dường như vẫn còn nấn ná lại ngay cả khi anh đã bỏ cô ra.

Có một khoảng lặng thật lâu sau đó, trong khi những thành viên khác của đoàn kịch cứ tiếp tục nhìn chòng chọc vào Julia, thì Scott ghim vào cô một cái nhìn vẻ như đang suy đoán. Anh có hài lòng không, hay thất vọng, cô cũng không dám chắc ? Anh có nghĩ cô có đủ tố chất để trở thành một diễn viên không ? Julia im lặng điều hòa hơi thở của mình.

“Tôi sẽ diễn thử một cảnh khác nhé ?” cô thì thầm. “Một cảnh trong vở diễn khác ?”

“Không cần thiết đâu.”

Anh đột nhiên tỏ ra thiếu kiên nhẫn, đảo mắt ngó quanh phòng bộ dạng như một con báo bị nhốt trong chuồng. Bàn tay tao nhã của anh giờ lên ra dấu cho Julia cùng anh rời khỏi phòng.

“Đi nào, bà Wentworth. Tôi sẽ dẫn cô đi tham quan một vòng quanh nhà hát.”

Dường như không một ai trong số những người còn lại tỏ vẻ ngạc nhiên. Người đàn ông lớn tuổi đầy đà già ngồi ở góc phòng tặng cho Julia nụ cười khích lệ khi cô bước ngang qua. Một cô gái trẻ xinh đẹp với mái tóc xoăn màu nâu và đôi mắt xanh rục rờ như biển cả tiến về phía cô ngay cửa ra vào.

“Đó là Mathilda tuyệt vời nhất tôi từng xem đây,” cô gái nói.

Julia mỉm cười thay cho lời cảm ơn, được cổ vũ bởi lời nhận xét đó. Nhưng ý kiến của Logan Scott mới chính là thứ có ý nghĩa sống còn với cô, và cho tới lúc này anh vẫn chưa đưa ra một lời nhận xét nào.

“Cô không được đào tạo nhiều đúng không,” anh nhận xét, dẫn cô băng qua một mê lộ đầy văn phòng hành chính.

“Không có.” Julia lặng lẽ nói.

“Và không có nhiều kinh nghiệm cho lắm.”

“Tôi đã tham gia vài chuyến lưu diễn vòng quanh các tỉnh với một đoàn lưu diễn. Gần đây tôi tham gia vào Nhà Hát Daly ở Strand.”

“Nhà Hát Daly à,” anh lập lại, nghe có vẻ còn lâu mới bị ấn tượng. “Cô xứng đáng với một đoàn kịch tốt hơn thế.”

“Tôi cũng hy vọng thế, thưa ngài.”

Anh dừng lại, chỉ cho cô thư viện nhà hát, chất đầy những giá sách về phục trang, phong nền, kỹ thuật diễn xuất, và hằng hà sa số những bản copy của những vở kịch khác nhau. Ngừng lại ở một chồng giấy, anh chọn ra một ấn bản đã cũ mèm của vở Much Ado About Nothing, rồi đưa nó cho cô. Giữ chặt lấy bản copy trong tay, Julia theo anh rời khỏi phòng.

“Những gì tôi yêu cầu đối với diễn viên trong đoàn của mình chính là cố gắng hết mức để đạt được phong thái diễn xuất tự nhiên nhất,” Scott lưu ý. “Tôi không thể chịu được cái lối diễn xuất cố tình làm ra vẻ màu mè mà tôi nhìn thấy ở đại đa số nhà hát ở Luân Đôn. Phần lớn bọn họ đều là những tên ngốc luyện tập quá nhiều, đã không còn đặt cái tâm vào vai diễn mà thay vào đó bằng những điệu bộ khoa trương quá mức.”

Julia gật đầu đồng tình, trong lòng tràn ngập sự ngưỡng mộ nối tiếp với kính sợ

“Họ nói anh đã làm một cuộc cách mạng trên sân khấu ở Anh và Châu Âu,” cô bắt đầu nói, nhưng anh đã cắt ngang cô với vẻ mỉa mai.

“Tôi không thích được tâng bốc đâu, bà Wentworth. Điều đó chỉ tỏ thời phồng lên việc đánh giá cao bản thân mình của tôi mà thôi, và điều đó nguy hiểm lắm. Bản thân tôi cũng đã vượt quá xa sự kiêu ngạo rồi.”

Cô bật cười kinh ngạc. “Tôi chắc sự thật không phải thế đâu.”

“Thì cứ chờ cho tới khi cô biết rõ tôi hơn.”

Một bong bóng hy vọng phình lên trong lòng ngực cô. “Tôi sẽ sao?” cô liếc mạng hỏi, anh nhếch miệng cười. Thật kỳ lạ, làm thế nào mà một người đàn ông có thể mỉm cười và trông quá ám áp đến thế, nhưng lại cùng lúc ở anh vẫn có điều gì đó không thể chạm tới.

“Có lẽ,” anh đáp. “Với tư cách diễn viên, cô sở hữu một tiềm lực to lớn đấy, bà Wenworth. Cô sẽ không phải là sự tăng thêm tội cho đoàn kịch đâu.”

Họ đã tới nhà hát, rào bước ngang qua những bức rèm hạ màn trên sáu khẩu và hai bên cánh gà. Julia đi theo Scott tới chỗ đèn chiếu ở rìa sân khấu, chăm chú phóng tầm mắt ra ngoài khán phòng. Khu vực khán phòng tối mờ và thoáng đạt, độ khoảng một ngàn năm trăm chỗ ngồi, chỗ ngồi ở bên rìa được xây theo kiểu bậc thang, nhô lên cao với chiều cao làm hoa cả mắt. Julia chưa bao giờ vào bên trong nơi này trước đây. Nhà hát thật hoa lệ, phết sơn màu trắng, màu hồng cá hồi, và màu xanh của rừng rậm. Những bức tường được sắp theo hàng dọc, thiếp vàng và được lắp những tấm kính màu xanh lá, còn có những bông hoa giấy lộng lẫy, đất tiền được sắp thành hàng dọc theo chỗ ngồi bên trong.

Bản thân sân khấu được xây nghiêng, vì thế những diễn viên đứng phía sau được nâng lên cao hơn vài inơ so với người đứng phía trước. Đứng trên sàn nhà đầy những vết sứt sẹo, Julia gần có thể mừng tượng ra được cảm giác khi biểu diễn trước hàng ngàn người hay nhiều hơn nữa.

“Có những vấn đề cần bàn thảo,” Anh bất ngờ lưu ý. “Ví dụ như,

tiền lương của cô, số lượng buổi diễn cô được đòi hỏi, những yêu cầu của tôi đối với diễn viên... Tôi nhấn mạnh là tất cả nam nữ diễn viên cho dù có nắm rõ vai diễn của mình thế nào thì cũng đều phải có mặt ở mỗi buổi tập kịch. Cô xoay sở thế nào với cuộc sống cá nhân mình thì tùy, nhưng nếu có bất kỳ ai bỏ lỡ một buổi tập kịch hay một buổi diễn, họ sẽ bị phạt hay thậm chí bị đuổi. Đối với mấy chuyện say xỉn, đi muộn, mang bầu, yêu đương với những diễn viên khác, hay bất cứ thứ gì khác gây trở ngại tới thời gian biểu của nhà hát cũng sẽ bị xử lý như thế.”

“Tôi hiểu rồi,” Julia nói, màu đỏ ửng nhẹ trên đôi má cô.

“Tôi có một phương pháp điều hành đặc biệt đối với đoàn kịch,” anh tiếp tục. “Nếu cô muốn than phiền, sẽ có chỗ và thời gian riêng cho cô thổ lộ. Cô sẽ được cung cấp những nguồn tin đặc biệt đó sau. Tôi chưa bao giờ nhận cuộc viếng thăm tại nhà liên quan tới công việc của nhà hát, tôi đánh giá rất cao sự riêng tư của mình.”

“Lẽ tất nhiên thôi,” Julia nói, trái tim cô bắt đầu đập nhanh hơn vì bị kích động. Cái cách anh nói chuyện ấy nghe như thể anh đang dự tính thuê cô.

“Có những thứ khác cần phải làm rõ,” Scott nói. “Ngoài tính nghệ thuật mà nó sở hữu, Nhà Hát Thủ Đô còn là một tổ chức kinh doanh. Tôi sẽ đưa ra tất cả những quyết định phù hợp với nhu cầu thu về lợi nhuận, và tôi sẽ không giữ bí mật gì về việc đó. Nếu tôi quyết định thuê cô, đó là bởi vì cô sẽ mang tiền về cho nhà hát. Tất cả những diễn viên, bao gồm cả tôi, đều hiểu rằng chúng ta ở đây bởi vì lợi nhuận của chính chúng ta.”

Julia cứng người lại, tất cả hy vọng của cô bất thành lình bị rút cạn hết. Có phải anh đang gợi ý rằng anh muốn cô trở thành một con điểm để kiếm lợi về cho nhà hát ?

“Tôi không có khao khát trở thành ma cô cho bất kỳ ai đâu,” Scott thì thầm thích thú. “Tôi chỉ là đang chỉ ra một trong những trách nhiệm của cô cũng như của tôi và mọi người khác là thu hút những nhà bảo trợ cho mỗi mùa diễn mới. Cô có thể sử dụng tài năng và bùa mê của mình để đạt được điều đó. Không cần thiết phải ngủ với bất kỳ ai... nếu cô không muốn, tất nhiên.”

“Tôi không mong muốn thế đâu,” Julia sốt sắng nói.

“Điều đó hoàn toàn là việc của cô,” anh quả quyết với cô. Một cái nhíu mày vắt ngang vầng trán rộng của anh khi anh quan sát cô với vẻ trầm ngâm. “Tôi chợt nhớ ra là... Tôi không nhớ là có sắp xếp buổi thử vai nào cho bất kỳ ai hôm nay.”

Câu hỏi đã tóm được sự không phòng bị của cô, cô hấp tấp trả lời. “Tôi tin buổi thử vai đã được sắp xếp với sự trợ giúp của một trong những người quản lý của anh.”

“Không ai dám làm bất cứ việc gì chung quanh đây mà không có sự cho phép của tôi.”

Julia cúi đầu, mặt cô trở nên đỏ như gấc.

“Tôi đã nói dối,” cô thú nhận. “Nếu không tôi sẽ không bao giờ có cơ hội gặp được anh.”

Anh bật cười có một chút bực tức. “Tôi nghĩ, cô sẽ làm rất tốt so với chúng tôi đấy. Nói tôi biết, bà Wentworth... cô đã thật sự kết hôn rồi à?”

Mặc dù cô đã chuẩn bị sẵn tư tưởng cho câu hỏi đó, cảm giác không thoải mái vẫn khiến Julia đỏ ửng lên. Cô không thể nói cho anh biết sự thật, vả lại cô biết anh cũng có thừa tài năng của một diễn viên để dễ dàng chấp nhận một lời nói dối. Cô thơ thẩn bước ngang qua sân khấu, cánh tay khoanh trước ngực.

“Không hẳn,” cô nói không hề nhìn anh. “Tôi nghĩ tự xưng mình là ‘bà’ sẽ cho tôi sự bảo vệ chống lại những cuộc theo đuổi không được chào đón.”

“Rất tốt.”

Khi có vẻ như không có thêm câu hỏi nào nữa, Julia liếc nhìn anh ngạc nhiên. “Anh sẽ không hỏi về gia đình của tôi đúng không? Về lai lịch của tôi?”

Anh lắc đầu, lơ đãng dứt mạnh móng tóc mang sắc đỏ của gổ dái ngựa.

“Tôi cho rằng cô cũng giống như phần lớn người trong nhà hát, cũng có một quá khứ muốn rũ bỏ.”

“Ngay cả anh cũng vậy sao?” cô hỏi liều.

Scott gật đầu. “Có vài sự kiện trong cuộc đời tôi đã để cho nó trôi qua lâu rồi. Nhưng tôi dường như chưa bao giờ rời xa được nơi này.” Anh liếc quanh sân khấu không bóng người và trong có vẻ thư giãn. “Tôi chưa bao giờ cảm thấy thoải mái ở bất kỳ nơi nào khác ngoài Nhà Hát Thủ Đô. Đối với tôi nó chính là nhà... tôi cũng hy vọng là nó sẽ trở thành nhà của cô, bà Wentworth.”

Một nụ cười bùng sáng trên mặt cô.

“Vâng,” cô thì thầm, hiểu được một chút cái lý do tại sao anh rõ là rất yêu mến nơi này. Cô có thể dễ dàng tưởng tượng ra hàng ngàn cốt chuyện và nhân vật tràn ngập trên sân khấu này, cả không gian rung lên bởi tiếng nhạc và giọng nói, khán giả đang chăm chú thả mình theo những xúc cảm của diễn viên; sợ hãi, hy vọng, tình yêu...

Ẩn mình trong thế giới kịch nghệ, một người có thể tạm thời quên đi bản thân mình là ai. Những diễn viên có thể hóa thân thành bất cứ ai họ mong muốn. Đó cũng chính là điều mà bản thân cô đang khao khát. Cô sẽ sống với tư cách là Jessica Wentworth, và chôn vùi tất cả những vết tích của Julia Hargate và cả cái bí mật đã ám ảnh trong suốt cuộc sống của cô.

“Tôi đã bảo với cô rồi,” Nell Florence nói, khuôn mặt nhăn nheo của bà bùng lên một nụ cười rất xinh đẹp và hiếm hoi. “Là lựa chọn đúng khi tiếp cận Logan Scott. Tôi khâm phục công việc của anh ta ở Nhà Hát Thủ Đô. Không kể tới việc anh ta vẫn còn trẻ, anh ta là một nhà điều hành tài ba. Cô sẽ kiếm được nhiều lợi ích khi tham gia vào đoàn kịch của Scott hơn là ở Drury Lane.” Đôi vai gầy yếu của bà rung mình một cái, bà làm một vẻ mặt khinh khỉnh. “Drury Lane sẽ bị sớm bị dẹp tiệm bởi cái tên bầu người Mĩ Stephen Price với những buổi biểu diễn theo sở thích quái đản của hắn ta. Cô nên được sinh ra cách đây nửa thế kỷ và làm việc cho David Garrick. Ông ấy sẽ biết chính xác phải làm gì với một cô gái tài năng như cô. Hãy nghĩ tới việc làm thế nào cô có thể song diễn với ông ấy trong vở The Wonder ...”

“VẬY bà rất tán đồng với Mr. Scott đúng không ?” Julia hỏi, nhẹ nhàng giục bà quay trở lại với đề tài trước khi bà Florence sa đà vào một trong những đoạn hồi tưởng dài lê thê của mình.

“Ồ, vâng. Những tác phẩm trình diễn của anh ta mang phong cách phi thường, và không thể nghi ngờ lòng tận tâm của anh đối với nghệ thuật diễn xuất.”

Họ cùng ngồi uống trà trong phòng khách của bà Florence, với những đồ nội thất cũ kỹ lỗi thời được bọc lụa màu hồng, trên những bức tường treo đầy những món đồ gợi nhớ tới nhà hát kịch thuở xưa. Julia đã gặp người phụ nữ lớn tuổi này chỉ mới vài tháng gần đây, khi bà Florence chấp nhận đóng một vai nhỏ trong một tác phẩm kịch ở Nhà Hát Daly. Thông thường một buổi biểu diễn ở Daly sẽ không xứng đáng cho một nữ diễn viên lớn đã biểu diễn ở Drury Lane hơn ba mươi năm phải bỏ công. Tuy nhiên, Mr. Bickerston đã trả cho bà Florence một khoản thù lao rất hậu hĩnh, biết rõ tên tuổi của bà sẽ lấp kín mỗi chỗ ngồi trong nhà hát.

Sau một tháng dài biểu diễn thành công, bà Florence đã rời khỏi Mr. Bickerston và Daly, chỉ trước khi bà kéo Julia sang bên rồi tặng cho cô lời khuyên đầy thiện ý.

“Năng khiếu của cô đang bị mai một ở đây đấy,” bà nói với Julia. “Cô phải tìm một nhà hát khác thôi, một nhà hát danh tiếng, và nhận được sự đào tạo thích đáng.”

Julia hãnh diện tới nỗi gần như nghẹn lời. Cô rất khâm phục người phụ nữ lớn tuổi này và sự thành công mà bà tạo ra trong mình. Được sinh ra trong một gia đình đông con và nghèo khổ ở nơi bần cùng ở khu đông Luân Đôn, Nell Florence đã sống sung túc dựa vào tài năng vượt trội trên sân khấu và từ vài mối tình kín đáo với những người đàn ông giàu có. Mặc dù vẻ đẹp huyền thoại của bà đã phai nhạt đi theo tuổi tác, mái tóc đỏ lộng lẫy giờ đây đã điểm bạc, bà vẫn là một phụ nữ đẹp.

Cách đây vài năm bà Florence đã từ già sân khấu lui về sống ở ngôi nhà phố ở Luân Đôn với vài người hầu chăm sóc cho bà. Nếu có một nam hay nữ diễn viên có tham vọng lợi được vào mắt bà, thỉnh thoảng bà sẽ truyền dạy cho người đó những bài học diễn xuất. Mặc dù Julia không đủ điều kiện để trả cho mức phí thù lao cao của bà, bà Florence vẫn một mực quyết định đưa Julia về sống dưới mái

nhà của mình.

“Tôi có đủ điều kiện để chỉ dạy cho theo ý thích,” bà đã nói. “Tôi tin sự hợp tác đó đều cùng có lợi cho cả hai chúng ta. Tôi sẽ giúp cô đạt được thành công cô xứng đáng có, còn cô sẽ làm cho những ngày của tôi tươi sáng hơn với những chuyến thăm viếng của cô. Những người già luôn luôn phải có những người trẻ vây quanh... và lại cô rất giống tôi khi tôi ở tuổi cô.”

Cứ mỗi tuần một lần Julia lại đến thăm bà Florence trong phòng khách bề bộn của bà, cùng uống trà bằng những cái tách sứ có vẽ hoa văn, cùng lúc say mê tiếp thu những lời chỉ dạy của bà. Bây giờ Julia đã được thuê, trở thành thành viên của Nhà Hát Thủ Đô, bà Florence trông thỏa mãn với sự thành công của Julia như thể đó là thành công của chính mình.

“Ta biết Scott sẽ không chần chừ thuê cô, một khi anh ta nhìn thấy diễn xuất cô,” bà nhận xét. “Cô là một cô gái có tài mà anh ta không thể không nhận ra, cô gái thân mến. Cô có vẻ như dâng tặng hết mọi thứ của bản thân khi cô đứng trên sân khấu... nhưng cô chỉ giữ lại vừa đủ để họ muốn nhiều hơn nữa. Đừng bao giờ trao ra hết mọi thứ, nếu không họ sẽ xem thường sự trao tặng đó.” Dựa lưng vào chiếc ghế bọc nệm dày, bà quan sát Julia với đôi mắt ngời sáng. “Bây giờ thì nói ta biết... cảm giác khi diễn chung với một diễn viên cỡ bự là thế nào hả?”

“Rùng mình,” Julia đáp ngay lập tức. “Anh ấy làm tôi tin rằng mọi thứ đang thật sự xảy ra. Tôi chưa bao giờ gặp người nào có thể làm cho một cảnh trong vở kịch còn thật hơn cả đời thực nữa.”

“Vậy nên nó mới vĩ đại chứ,” bà Florence đáp lại với vẻ nghĩ ngợi. “Nhưng coi chừng đó, Jessica... sau khi vươn tới tột đỉnh vinh quang trong thế giới kịch nghệ, cuộc đời thực có thể sẽ đáng thất vọng hơn. Cô có thể tỉnh giấc vào một buổi sáng để rồi phát hiện ra sự nghiệp của cô đã đánh cắp mất những năm tháng quý báu trong cuộc đời cô. Rồi cô sẽ chẳng khá hơn tôi bây giờ, bị bao quanh bởi những đồ vật và những bức chân dung đã phai màu, chẳng còn lại gì ngoài những hoài ức để chống đỡ cho mình.”

“Tôi rất thích được giống như bà,” Julia nhiệt thành nói. “Bà đã tạo được danh tiếng trong giới sân khấu, bà được kính trọng, sống sung túc, và độc lập... Tôi không thể hy vọng gì hơn được.”

Trong một lúc, đôi mắt của bà Florence tràn ngập một nỗi buồn. “Không phải lúc nào tôi cũng có lựa chọn đúng, cô bé. Tôi đã phải sống với hậu quả của nó trong một thời gian rất dài.”

“Ý bà là...” Julia nhìn chăm chăm vào bà, lúng túng. “Có phải bà hối hận vì đã không kết hôn không?”

“Tôi chỉ muốn kết hôn với một duy nhất,” người phụ nữ già tâm sự với cô, đôi môi bà mím lại. “Bất hạnh là ông ấy không giao thiệp với giới sân khấu. Ông ấy muốn tôi hoàn toàn rời khỏi nó, vì vậy mà...” Bàn tay bà căng tay ra trong một điệu bộ bất lực. “Tôi đã để ông ấy đi. Tôi đã ghen tị thế nào với những người đàn bà không cần phải lựa chọn!”

Bà nhìn Julia đăm đăm, trong đôi mắt ẩn nhẫn vẻ thương hại, như thể bà tin chắc rằng một ngày nào đó Julia cũng sẽ phải đối mặt với cùng một tình thế nan giải đau lòng như bà. Julia ước gì cô có thể nói cho bà Florence biết sự thật... rằng cô không bao giờ cần phải chọn lựa giữa sự nghiệp và tình yêu... rằng sự thật cô đã kết hôn, và dù thế nào đi nữa thì chồng cô cũng không phải là một trở ngại.

Julia âm thầm tìm đường tới phòng ngủ của mẹ cô, nó nằm ở chái nhà tối phía đông của Lâu đài Hargate. Tòa kiến trúc xa hoa theo kiểu gôtic đứng sừng sững u ám, với những ống khói cao và những cánh cửa sổ dài và hẹp. Tọa lạc ở trung tâm của những ngọn đồi đá phần Buckinghamshire, nó được nối liền với khu chợ làng cách đây một dặm nhờ vào những lối đi cũ kỹ, đổ dốc, vẫn không có gì thay đổi trong nhiều thập kỷ qua. Lâu đài Hargate im lìm và xám xịt, với những đồ nội thất nặng nề bằng gỗ gụ, trần nhà được che phủ bởi một mái vòm trang trí hình nan quạt (fan vaulting) (1).

Việc ở bên trong ngôi nhà cô đã bỏ lại cách đây hai năm mang lại cho Julia cái cảm giác khó chịu, như bị giam hãm. Julia kiên quyết trèo lên những bậc thang dài như sườn núi dẫn từ tầng một đến tầng hai, nửa khiếp hãi bất cứ lúc nào cô cũng có thể nghe thấy cái giọng bén như dao của cha cô ra lệnh cho cô rút xéo khỏi đây.

Ngoại trừ sự đón tiếp dè dặt từ một vài người hầu cô biết khi còn bé, không một ai dám nói chuyện với cô. Mọi người đều biết rằng cô không phải là một vị khách được chào đón ở lâu đài Hargate, cha cô đã cấm cô đặt chân vào lâu đài. Lúc này vẫn chưa có ai ngăn cản cô đến thăm người mẹ đang đau yếu của mình, Eva.

Nhăn mũi trước không khí ẩm mốc trong phòng ngủ của Eva, Julia đi tới rèm cửa sổ kéo nó ra, đoạn mở cửa sổ để cho cơn gió nhẹ từ bên ngoài lùa vào phòng. Bên dưới tấm chăn trên giường khẽ động đậy, rồi giọng của Eva yếu ớt vang lên.

“Ai đó.”

“Đưa con gái hoang tàn của mẹ đây,” Julia khẽ đáp, bước tới giường, cúi xuống hôn lên vàng trán tái nhợt của mẹ cô.

Eva chớp mắt thật nhanh rồi cố ngồi dậy, khuôn mặt bà đờ ra vì sửng sốt. Bà là một người phụ nữ nhỏ nhắn, thanh mảnh, với mái tóc màu vàng tro đã điểm những sợi bạc, đôi mắt nâu to tròn. Bà dường như đã già đi rất nhiều trong hai năm qua, làn da bà tái nhợt như sáp, hằn đầy nếp nhăn và khung xương trên mặt thì lòi ra ngoài.

“Julia, con không nên ở đây. Rất nguy hiểm !”

“Không sao đâu,” Julia khẽ khàng đáp. “Mẹ đã viết thư cho con báo là cha sẽ đi ra ngoài hôm nay. Mẹ không nhớ sao ?”

“Ồ, phải rồi,” mẹ cô xoa xoa trán một cách cáu kỉnh. “Dạo gần đây mọi thứ cứ trôi tuột ra khỏi đầu óc mẹ dễ dàng.” Bà thở dài rồi đặt vai xuống gối. “Mẹ bệnh, Julia ...”

“Vâng, con biết.” Julia mím môi khi cô nhìn chăm chú xuống mẹ mình, bà vốn đã luôn yếu ớt. Lúc này bà trông giống như một chú chim mỏng manh, lúc nào cũng có thể gãy vụn. “Mẹ không nên giam mình trong căn phòng tối này, Mẹ à. Mẹ cần ánh sáng, không khí trong lành, và một cuộc tản bộ ngoài trời.”

“Con không nên ở lại lâu,” mẹ cô yếu ớt nói. “Nếu cha con mà bất thành trở về nhà ...”

“Ông ấy sẽ quăng con ra ngoài,” Julia hoàn thành nốt câu nói giúp mẹ cô, miệng cô cong lại với vẻ mỉa mai. “Đừng lo lắng, thưa Mẹ. Con không sợ ông ấy đâu. Bây giờ không có gì ông ấy nói hay làm có

thể gây ảnh hưởng tới con được nữa.”

Vẻ mặt cô mềm đi khi cô nhìn thấy vẻ đau khổ trên khuôn mặt mẹ, cô cẩn thận ngồi xuống mép nệm. Năm lấy bàn tay gầy gò, lạnh giá của Eva, cô cẩn thận siết nhẹ lấy nó.

“Con đã tạo dựng cho mình một cuộc sống mới. Bây giờ con là một diễn viên, còn khá là giỏi nữa đấy.”

Cô không thể kiềm lại được một nụ cười khi cô nhìn thấy vẻ mặt của mẹ cô.

“Một nữ diễn viên, không phải là một con điếm... mặc dù con phải thừa nhận là phần lớn mọi người không có vẻ gì là phân biệt được sự khác nhau đó. Mùa diễn này con sẽ biểu diễn ở Nhà Hát Thủ Đô, được đích thân Logan Scott chỉ dạy đấy. Con sẽ có được tiền lương hậu hĩ, một chiếc xe ngựa riêng cho mình, một ngôi nhà... với lại con đã chọn cho mình một cái tên mới. Jessica Wentworth. Mẹ có thích nó không ?”

Eva lắc đầu. “Đó không phải là những gì con đã được sinh ra,” bà nói qua đôi môi khô khốc. “Đó không phải là con thật sự.”

“Vậy thì con là ai, thưa Mẹ ?” Julia nhẹ nhàng hỏi, mặc dù cô đã biết câu trả lời. Lòng ngực cô thít chặt lại với cảm giác khốn khổ đến bất thành hình.

“Con là Nữ hầu tước Savage.”

Julia bật dậy khỏi giường, không thể chịu đựng việc nghe thấy cái tên đó.

“Vấn đề chỉ bởi vì con đã không có sự lựa chọn. Con kết hôn với một người đàn ông mà con không quen, tất cả chỉ để thỏa mãn cho tham vọng xã hội của Cha. Cái địa vị đáng nực cười đó. Con không biết Lord Savage trông thế nào, con còn chưa bao giờ thư từ qua lại với anh ta. Thỉnh thoảng con lại tự hỏi là anh ta có thật sự tồn tại không !”

“Dường như Lord Savage cũng không mong muốn thừa nhận cuộc hôn nhân này hơn con đâu,” mẹ cô thú nhận. “Cả cha con và Công tước Leeds cũng không mong hai đứa trẻ sẽ oán hận cuộc hôn nhân này nhiều tới thế.”

“Không phần nọ sao được khi có một tương lai bị đánh cắp chứ ?” Julia đi đi lại lại quanh phòng khi cô nói tiếp một cách nóng nảy. “Con đã bị bán đi chỉ để đổi lấy một cái danh, còn Lord Savage thì đổi lấy số tài sản. Cha đã giành được một tước hiệu cho con gái mình, còn nhà Savage thì được cứu thoát khỏi cảnh bị khánh kiệt. Và tất cả những gì họ phải làm chính là hy sinh hai đứa con đầu lòng của họ.”

“Tại sao con phải chịu đựng cực khổ như thế chỉ để chống lại cha con ?” mẹ cô buồn bã hỏi. “Những gì ông ấy đã làm đâu có gì khác biệt so với lập trường của bậc làm cha làm mẹ khác. Lúc nào những cuộc hôn nhân cũng đều do cha mẹ sắp đặt sẵn.”

“Có sự khác biệt đó. Con chỉ mới có bốn tuổi, và cái người mà con gọi là chồng đó cũng chẳng già hơn con là bao.”

Julia đến bên cửa sổ, nhìn chăm chú xuyên qua bức màn đã được vén lên, lọc những ngón tay qua những sợi tua mềm mượt bằng nhung.

“Lần đầu tiên con phát hiện ra chuyện đó, con mới mười hai tuổi và tưởng rằng mình đã phải lòng một cậu trai trong làng... cho tới khi Cha dắt con sang một bên rồi nói với con rằng con sẽ không bao giờ có quyền yêu bất kỳ người đàn ông nào bởi vì con đã kết hôn.” Cô lắc đầu rồi bật cười không chút hài hước. “Con không thể nào tin được chuyện đó. Con vẫn không thể tin. Từng ấy năm con đã bị ám ảnh bởi những ý nghĩ về “đức ông chồng” của mình, tự hỏi anh ta lớn lên có trở thành một kẻ đàn độn, một kẻ thô lỗ, hay một kẻ chuyên săn đuổi đàn bà ?”

“Từ những gì mà cha mẹ nghe được về anh ta, danh tiếng của Lord Savage là một người đàn ông kín đáo và có trách nhiệm.”

“Con không quan tâm anh ta như thế nào,” Julia nói, biết rõ mẹ cô sẽ nghĩ cái bản tính cứng đầu bẩm sinh này là một phần trong tính cách của cô, và có lẽ đó chính là cái phần thật nhất. Nhưng cũng bởi sự nhận thức rằng nếu cô chấp nhận cuộc sống mà cha cô đã chọn cho cô, cô sẽ biến dần thành một kiểu người lúc nào cũng biết phục tùng và bất hạnh giống như mẹ cô.

“Không quan trọng cho dù Lord Savage có là một vị thánh đi chăng nữa. Con chưa bao giờ có ý định trở thành bà Nữ công tước xứ Leeds. Con sẽ không chấp nhận những dự định mà cha đã lên kế

hoạch cho con đâu. Ông ấy điều khiển mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút cuộc sống của con cho tới khi cuối cùng con cũng tập hợp được đủ dũng khí để bỏ đi.”

“Ông ấy chỉ muốn che chở và bảo vệ cho con thôi.”

“Cha đã giam con trong tu viện ở đây, chưa bao giờ cho phép con đi bất kỳ đâu hay gặp gỡ bất kỳ ai. Kể từ ngày con sinh ra, ông ấy đã quyết định con nên kết hôn với một người đàn ông có tước vị danh giá. Con tự hỏi có bao giờ ông ấy chợt nghĩ rằng một ngày nào đó con có khi cũng tự giành được cho mình một công tước hay một bá tước mà không có sự can thiệp của ông ấy ? Hay thậm chí có bao giờ dù chỉ một lần ông ấy cân nhắc đến chuyện có lẽ con đã không hề mong muốn điều đó ? Con nghĩ chắc là quá nhiều khi mong đợi rằng có lẽ ông ấy cũng mong con được hạnh phúc.”

Julia im bật, nhận ra những ngón tay của cô đang siết chặt lấy nếp gấp của tấm màn nhung. Cô nói lỏng tay ra rồi hít vào một hơi để lấy lại bình tĩnh. Thật đau đớn khi biết rằng mặc dù cô đã thoát khỏi sự chi phối của cha cô, Eva vẫn còn bên dưới sự điều khiển của ông. Mẹ cô chỉ có sự cầu viện duy nhất là trốn tránh vào bệnh tật, rồi dần dần tự biến mình thành một kẻ luôn đau bệnh. Đó chính là thành lũy duy nhất của Eva để chống lại người chồng chuyên quyền luôn thích điều khiển cuộc sống của mọi người xung quanh.

Edward, Lord Hargate căm ghét mọi loại bệnh tật. Nói cho đúng ra là ông khiếp sợ nó, vì nó hoàn toàn xa lạ với sức sống cường tráng của ông. Ông là một người đàn ông mạnh mẽ được dẫn dắt bởi bản tính tàn nhẫn khiến ông gạt bỏ đi cảm xúc của bất kỳ ai ngoại trừ chính mình. Đôi lúc ông có thể trở nên độc ác, cự tuyệt không cho người khác thứ họ mong muốn nhất chỉ để chứng tỏ sự giàu có và quyền lực của ông. Những người còn lại trong gia tộc Hargate từ anh em họ, anh em ruột, chú bác đến cô dì, tất cả đều tránh xa ông hết mức có thể. Nhưng ngay cả những lúc ông xấu xa và tội tệ nhất, thì vợ ông vẫn che chở và ủng hộ ông, như một bốn phận của bà.

“Phải có thứ gì khác con có thể làm,” Eva thì thào, “hơn là sống cuộc sống trên sàn diễn chứ. Cái ý nghĩ con gái mẹ sống giữa những người đó, rồi biểu diễn trên sân khấu... Thật nhơ nhớp.”

“Con hoàn toàn an toàn ở Nhà Hát Thủ Đô,” Julia nói một cách kiên quyết. “Đó là một đoàn kịch danh tiếng. Và diễn xuất chính là

nghề nghiệp hoàn hảo dành cho con. Sau khi bị tách biệt ra khỏi cuộc sống quá lâu khi còn nhỏ, con đã phát triển được một trí tưởng tượng phong phú.”

“Mẹ nhớ mình đã lo lắng thế nào,” Eva thì thào. “Lúc nào con cũng giống như đang sống trong thế giới ảo, luôn vờ như mình là một ai đó.”

Julia quay lại bên mẹ và mỉm cười nhìn xuống bà.

“Bây giờ thì con được trả lương rất hậu hĩ để làm việc đó đấy chứ.”

“Còn chuyện Lord Savage thì sao ?”

Julia nhún vai. “Trong thời điểm này, anh ta không có vẻ gì là muốn thừa nhận cuộc hôn nhân này. Con không nhìn ra có bất kỳ sự lựa chọn nào khác ngoại trừ tự điều khiển cuộc sống chính mình.” Cô nhăn nhó một cách không thoải mái. “Thật kỳ cục sao ấy, khi biết mình thuộc về một người xa lạ.. về phương diện pháp lý anh ta có nhiều quyền đối với con còn hơn là con đối với bản thân nữa. Con phải thừa nhận là con sợ khám phá ra anh ta thật sự là loại người nào. Con không sẵn sàng để tìm ra điều đó, có lẽ là không bao giờ.”

“Con sẽ không thể che giấu sự thật mãi được đâu,” Eva thì thào. “Một ngày nào đó Lord Savage sẽ phát hiện ra vợ của mình đang biểu diễn trên sân khấu. Con có nghĩ anh ta sẽ cảm thấy thế nào không ?”

“Không nghi ngờ gì là anh ta sẽ muốn hủy bỏ cuộc hôn nhân này.” Một nụ cười toe toét quỷ quái bất thành linh giã ra trên khuôn mặt Julia. “Và con sẽ rất hạnh phúc được tuân theo mong muốn của anh ta. Con chắc là sẽ thành công trong vai trò của một nữ diễn viên hơn rất nhiều so với một nữ công tước.”

chap 2

1827.

Thám tử tự vừa rời khỏi phòng, Damon lập tức vứt bỏ ngay bộ dạng ra vẻ điềm tĩnh của mình. Mặc dù anh chưa bao giờ cho phép bản thân đánh mất sự tự chủ, nhưng sự thất vọng lần này đã vượt quá mức chịu đựng. Anh không thể chịu nổi cái thôi thúc muốn gào toáng lên, đánh ai đó một trận, hay đập phá thứ gì đó. Anh đã không nhận ra mình đang cầm một ly thủy tinh cho tới khi anh nghe thấy tiếng vỡ tan tành của nó trong lò sưởi của thư viện.

“Chết tiệt thật, cô ta đang ở đâu mới được chứ?”

Một lúc sau, cánh cửa mở ra và em trai anh Lord William thận trọng dòm dáo dác chung quanh mép phòng.

“Coi bộ thám tử đã không may mắn tìm ra vị nữ hầu tước bí ẩn của chúng ta rồi.”

Damon im lặng, nhưng cái màu đỏ ửng vốn rất hiếm khi xuất hiện trên mặt đã phản bội lại những cảm xúc của anh. Trong khi vẻ ngoài của hai anh em giống nhau một cách đáng chú ý, thì tính khí của họ lại không thể nào khác nhau hơn được. Cả hai đều có mái tóc đen, sở hữu những đường nét hấp dẫn, sắc như được đẽo gọt, nét đặc trưng thường thấy của gia tộc Savage. Nhưng đôi mắt của Damon có màu xám, mang sắc thái của khói và bóng đêm, rất hiếm khi để lộ ra suy nghĩ của anh, trong khi trái lại tia nhìn của William thì thường tràn ngập một sự hóm hỉnh, quỷ quyệt. William sở hữu một sức hấp dẫn và cái vẻ vô tư tới đâu hay tới đó mà Damon, người lớn tuổi hơn, chưa bao giờ có thời gian hoặc cũng chưa bao giờ chịu bỏ công tu dưỡng.

Cho tới bây giờ trong khoảng thời gian hai mươi năm tuổi đời ngắn ngủi của mình, William đã xoay sở thế nào mà đẩy bản thân mình dính vào hàng đống rắc rối. Cậu đã lèo lái vượt qua hết thảy mọi chuyện với sự lạc quan của tuổi trẻ rằng sẽ không bao giờ có chuyện gì xấu xảy đến với mình. Ấy vậy Damon chưa bao giờ quở

trách cậu, trong thâm tâm anh hiểu rõ William là một chàng trai tốt. Có vấn đề gì đâu nếu anh chiều theo bản tính ham vui của cậu em mình một lúc nào ? Damon có ý định dành cho cậu em trai tất cả sự tự do và lợi thế mà anh chưa bao giờ được phép có, và anh sẽ bảo vệ Will khỏi hiện thực khắc nghiệt mà chính bản thân anh đã không được giải thoát khỏi chúng.

“Ông ta đã nói gì ?” William giục.

“Anh không muốn nói chuyện lúc này.”

William nhàn nhã đi vào phòng, tiến lại chỗ cái bệ làm bằng gỗ gụ đặt bên cạnh chiếc tủ chứa hàng dài những chiếc bình thủy tinh đựng rượu sang trọng có khắc hoa văn.

“Anh biết đó,” cậu nhận xét một cách ngẫu nhiên, “anh đâu cần thiết phải tìm cho ra Julia Hargate chỉ để bỏ cô ta đâu. Anh đã tìm kiếm cô ta trong ba năm qua, và không có dấu hiệu gì chứng tỏ cô ta đang ở đây hay ở nước ngoài. Rõ ràng là nhà Hargate không muốn cô ta được tìm thấy. Họ hàng và bạn bè của cô ta cũng không sẵn lòng hay cũng không thể tiết lộ chút ít thông tin nào về cô ta. Anh có thể hủy bỏ cuộc hôn nhân này được mà, em dám nói vậy đấy.”

“Anh sẽ không hủy bỏ cuộc hôn nhân trong khi Julia không được biết đâu.”

“Nhưng tại sao chứ ? Chúa biết anh không nợ cô ta điều gì hết.”

“Anh nợ cô ta một gia tài,” Damon nói dứt khoát. “Hay nói cho đúng hơn là gia đình ta nợ.”

William lắc đầu khi cậu đưa cho anh trai mình một ly brandy mới.

“Anh và cả cái tinh thần trách nhiệm chết giẫm của anh. Bất cứ người đàn ông nào ở vị trí anh cũng sẽ rũ bỏ Julia Hargate đi như một miếng đệm dần bị thừa. Anh thậm chí còn không quen biết cô ta nữa là !”

Nuốt vào một ngụm lớn brandy, Damon đứng dậy khỏi bàn rồi đi đi lại lại quanh phòng.

“Anh cần phải tìm ra cô ta. Cô ta cũng là nạn nhân giống anh. Họ đã tự thực hiện giao kèo mà không có sự đồng ý của bọn anh, nhưng ít nhất thì bọn anh cũng có thể cùng nhau hủy bỏ cuộc hôn nhân này.

Hơn nữa, anh không muốn đi bước nào mà không có vài thỏa ước chuyển giao tài sản cho cô ta.”

“Với số của cải của gia đình cô ta chồng lừng, cô ta không cần tới cái thỏa ước đó đâu.”

“Có khả năng cô ta đã cắt đứt quan hệ với nhà Hargate. Anh sẽ không thể nào biết được cho tới khi anh tìm được cô ta.”

“Em khó mà nghĩ được là Julia đang sống một cuộc sống cơ cực đấy, anh trai. Có khả năng cô ta đang vui vẻ hưởng thụ ở một bãi biển nào đó ở Pháp hay Ý và sống phồn phờ nhờ vào tiền của papa cô ta.”

William dõi theo khi anh trai cậu tới đứng bên cửa sổ. Quang cảnh thật ngoạn mục, khi gần như có thể nhìn thấy được mọi chỗ trong toàn lâu đài thời trung cổ đã được sửa chữa lại này. Tòa lâu đài được xây dựng trên hồ, với những phiến đá to uốn theo hình vòng cung nhô lên khỏi mặt nước, đỡ lấy một tòa kiến trúc cổ vươn thẳng lên bầu trời. Rất nhiều những bức tường màu mật ong không thể xuyên thủng được trước đây, đã được thay thế bằng những cánh cửa sổ lấp đầy những ô cửa kính hình thoi. Đằng sau lâu đài trải dài ra là khung cảnh miền quê xanh ngút ngàn của Warwickshire, với những cánh đồng cỏ và những khu vườn xum xuê, tươi tốt. Cách đây rất lâu tòa lâu đài đã phụng sự như một thành lũy đáng tin cậy chống lại những kẻ xâm lược nước Anh, nhưng giờ đây nó đã an cư lạc nghiệp khi bước vào độ tuổi chín chắn và hòa nhã của tuổi già.

Gia đình Savage gần như đã đánh mất quyền sở hữu ngôi nhà mà tổ tiên đã truyền lại và mọi thứ sở hữu khác vì những khoản đầu tư lỗ lã của vị công tước hiện thời, không kể tới cái sở thích cờ bạc của ông. Chỉ nhờ có cuộc hôn nhân giữa Damon với Julia Hargate và phần của hồi môn mà cha cô đã cho, mới có thể cứu gia đình họ thoát khỏi cảnh bị khánh kiệt. Và giờ đây họ nợ cô tước hiệu nữ công tước, cái mà sẽ đến mau thôi, nếu xét tới tình trạng sức khỏe ngày một sa sút của cha Frederick của họ.

“Tạ ơn Chúa vì em không phải là con trưởng,” William nói bằng giọng chân thành. “Cái thỏa thuận kỳ lạ chết giẫm mà Cha bị mắc kẹt ấy, lấy vợ cho con mình khi mới bảy tuổi chỉ để kiếm tiền trả cho những món nợ cờ bạc của cha. Và còn lạ hơn nữa là anh chưa bao giờ gặp mặt cô ta kể từ khi đó.”

“Anh không bao giờ muốn gặp Julia. Dễ dàng hơn là cứ giả đồ như cô ta không tồn tại. Anh vẫn không thể thừa nhận cô ta là một phần cuộc sống của anh.” Ngón tay Damon siết chặt quanh ly rượu.

“Cuộc hôn nhân đó hợp pháp à ?” William hỏi.

“Không, nhưng điểm quan trọng không phải ở đó. Cha đã lập ra giao ước như thế nhiều năm trước, gộp luôn cả anh vào. Trách nhiệm của anh là tôn trọng lời hứa đó, hay ít nhất là hoàn trả lại cho nhà Hargate số tiền mà chúng ta đã nhận từ họ.”

“Danh dự... trách nhiệm...” William rùng mình và nhăn nhó một cách khô hài. “Hai từ ít ưa thích nhất của em.”

Damon xoay tròn ly rượu và nhìn chăm chăm vào nó với vẻ ủ ê. Mặc dù đó không phải lỗi của Julia, mỗi chữ cái trong tên cô giống như mỗi mắc xích trong sợi xích vô hình đang quấn chặt lấy anh. Anh sẽ không bao giờ được yên ổn cho tới khi nào vấn đề được giải quyết.

“Anh đã tưởng tượng ra Julia bằng cả trăm cách khác nhau,” Damon nói. “Anh không thể không ngừng tự hỏi về cô ta, chuyện gì đã khiến cô ta biến mất như thế. Lạy Chúa, anh muốn được giải thoát khỏi cô ta.”

“Khi anh tìm ra cô ta, Julia có thể lại muốn anh giữ giao ước đấy. Anh có cân nhắc tới điều đó chưa ? Anh đã nhận ba số của cái của gia đình kể từ lúc anh tiếp quản công việc tài chính của nhà Savage.” Có một tia sáng trên choker lóe lên trong đôi mắt xanh sẫm của cậu khi cậu thêm vào, “Vả lại tất cả phụ nữ đều nhận thấy sức hấp dẫn của anh, bắt chập bản tính u ám của anh. Tại sao Julia lại khác ? Cô ta cũng muốn những thứ mà mỗi phụ nữ đều khao khát, một ông chồng có tước vị và cái gia tài theo kèm anh ta.”

“Anh không biết cô ta muốn gì từ anh.” Âm thanh cay đắng của tiếng cười bật ra khỏi miệng Damon. “Hãy còn chưa, hiển nhiên rồi, nếu không cô ta đã không trốn biệt đi như thế.”

“Chà, anh tốt hơn là nên sớm làm gì đó với cái tình thế đáng nguyên rủa này đi, nếu không Pauline sẽ biến anh thành một kẻ mắc tội trùng hôn đấy.”

“Anh sẽ không kết hôn với Pauline.”

“Cô ta đã nói với mỗi người dân ở Luân Đôn là anh sẽ lấy cô ta. Chúa nhân từ, Damon, bộ anh không nghĩ là nên nói cho Pauline biết những tin đồn đó là thật sao, rằng anh thật sự đã kết hôn ấy ?”

Cái chủ đề về Pauline, Phu nhân Ashton là nguyên nhân làm cho vẻ cau có của Damon trầm trọng hơn. Quả phụ trẻ nóng bỏng đó đã nhiệt tình đeo bám lấy anh trong vòng một năm qua, xâm chiếm sự riêng tư của anh và dòn anh vào một góc ở mỗi sự kiện xã hội có anh tham dự. Pauline là loại đàn bà biết chính xác cách để thỏa mãn một người đàn ông. Cô ta xinh đẹp, tóc đen, và hoàn toàn buông thả trên giường, và sở hữu một khiếu hài hước nhạt nhẽo đã lôi cuốn được Damon.

Bất chấp cái óc suy xét khá khắt khe hơn của mình, anh đã bắt đầu mối quan hệ với Pauline cách đây sáu tháng. Sau rớt thì anh cũng chỉ là một thằng đàn ông với cùng những nhu cầu như bao thằng đàn ông khác, và anh cũng có chút ít khẩu vị đối với những con điếm. Anh cũng không có hứng thú gì với một đám những trinh nữ được nhồi đầy cái ý tưởng kết hôn trong đầu ra mắt mỗi mùa vũ hội. Họ là điều cấm kỵ đối với anh, mặc dù sự thật về cuộc hôn nhân của anh không được dư luận biết chắc.

Tuy nhiên dạo gần đây, Pauline đã bắt đầu chiến dịch trở thành Nữ Hầu tước Savage. Cho tới lúc này cô ta đủ khôn ngoan để không thúc bách hay đưa ra những yêu cầu với anh. Thật ra là, cô ta đã không dám hỏi anh tin đồn đó có thật hay không, có phải anh đã có vợ rồi không.

“Anh đã nhiều lần nói với Pauline là đừng có hy vọng tương lai gì với anh,” Damon nói cộc lốc. “Đừng có tiếc cho cô ta, cô ta đã được bồi thường xứng đáng cho khoảng thời gian cô ta đã tiêu tốn với anh.”

“Ồ, em không có tiếc cho Pauline đâu,” William quả quyết với anh. “Em có một sự hình dung khá rõ ràng về số nữ trang, quần áo, và số tiền mà anh đã cho cô ta.” Một nụ cười toe toét ranh mãnh cong lên trên môi cậu. “Cô ta chắc hẳn là phải thú vị đến chết tiệt ở trên giường nên mới xứng đáng có được tất cả những thứ đó.”

“Cô ta cũng được ở nhiều thứ khác nữa. Xinh đẹp, mê hoặc, và thông minh. Nếu cân nhắc tới tất cả những thứ đó, cô ta sẽ không phải là một người vợ tồi.”

“Anh không nghiêm chỉnh cân nhắc đấy chứ...” William nhú mào, nhìn chăm chăm vào anh không che giấu vẻ kinh ngạc. “Nói thế làm em sợ đấy, Damon! Pauline có lẽ thích anh, có lẽ thậm chí là mến anh, nhưng theo ý kiến của em cô ta không có khả năng yêu đâu.”

“Có lẽ, anh cũng không,” Damon lầm bầm, về mặt anh bí hiểm.

Một sự im lặng kỳ quặc trôi qua, William có vẻ bối rối. Sau đó cậu bật ra tiếng cười ngắn.

“Chà, em không thể nói em có bao giờ nhìn thấy anh yêu điên cuồng, nhưng việc có một cô vợ khi mới bảy tuổi là một điều bất lợi. Anh đã không để cho bản thân có bất kỳ cảm giác gì với một người phụ nữ chỉ bởi cái giao ước nào đó anh đã có với cô gái anh chưa bao giờ gặp. Lời khuyên của em là, bỏ phứt Julia đi... và anh có lẽ sẽ ngạc nhiên khi anh nhận ra trái tim anh tan chảy nhanh chóng thế nào.”

“Em lúc nào cũng lạc quan,” Damon cáo buộc bằng vẻ ảo não, ra hiệu cho em trai rời đi. “Anh sẽ cân nhắc lời khuyên của em, Will. Ngay lúc này, anh có việc phải làm.”

Julia cố kiềm cái ngáp buồn chán lại khi cô quan sát phòng khiêu vũ. Buổi khiêu vũ là buổi tiệc dành cho sự thanh lịch với những điệu nhạc sôi nổi, là sự phô bày một khối lượng khổng lồ đồ ăn thức uống, và cũng là cuộc hội họp phô bày vẻ giả tạo của những vị khách giàu có và có tư cách. Căn phòng quá nóng, mặc dù những cánh cửa sổ hình chữ nhật cao chót vót đều đã được mở ra hết để đón nhận những cơn gió mát mùa hè từ vườn thổi vào. Những vị khách lén lút chাম nhẹ lên khuôn mặt đỏ đầ đầy mồ hôi và uống cạn hết tách rượu pân trái cây được pha sẵn giữa mỗi điệu nhảy.

Bất chấp sự phản đối của Julia, Logan Scott cứ nhất quyết muốn cô đi cùng anh đến buổi tiệc cuối tuần của Đức ngài và Phu nhân Brandon tại ngôi nhà nông thôn ở Warwickshire. Julia biết quá rõ sự bầu bạn của cô không phải chính xác là thứ mà Logan muốn, mặc dù

trong hai năm qua họ đã phát triển được mối quan hệ đại loại như bạn bè. Lý do thật sự anh muốn cô có mặt chính là khả năng thu hút nguồn tài trợ cho Nhà Hát Thủ Đô của cô.

Julia đang đứng cùng Logan ở một góc phòng khiêu vũ, chia sẻ một cuộc trò chuyện kín đáo trước khi họ tách ra hòa vào những vị khách khác. Cô vuốt lại chiếc áo đầm màu xanh nhạt của mình bằng một điệu bộ lười nhát, kiểu áo được thiết kế đơn giản với đường viền cổ áo rộng, thẳng đứng gần như để lộ ra phần trên của đôi vai. Ngoại trừ bốn dải xa tanh màu xanh ôm lấy phần eo mảnh dẻ, điểm nhấn duy nhất của chiếc áo chính là sợi dây thừng nhỏ bằng xa tanh trang trí những hoa văn tinh tế, được đính vào đường viền của áo.

Logan thì thào vào tai của Julia trong khi tia nhìn sắc bén của anh quét ngang căn phòng.

“Lord Hardington đủ chín để hái rồi đấy. Ông ta là một tín đồ kịch nghệ, và cũng rất yếu đuối đối với những người đàn bà đẹp. Quan trọng nhất là khoản thu nhập cá nhân hằng năm của ông ta là mười ngàn bảng. Tại sao cô không tới thảo luận về mùa diễn sắp tới với ông ta và nhu cầu cần thêm nhiều nhà tài trợ nữa?”

Julia mỉm cười rầu rĩ khi cô quan sát một quý ông lớn tuổi, đầy đà với đôi má đỏ ửng. Cô liếc nhìn trở lại Logan, anh nổi bật với áo khoác dạ hội màu đen, áo gi lê bằng lụa màu xanh lục bảo, và chiếc quần màu kem vừa khít. Dưới ánh sáng của những ngọn chandelier, mái tóc anh phát ra thứ ánh sáng lấp lánh như màu của gỗ dái ngựa được đánh bóng. Mặc dù những người khác có mặt ở đây là vì những lý do mang tính xã hội, Logan lại quan tâm tới các sự kiện đó như là một cơ hội kinh doanh. Anh sẽ sử dụng mẽ ngoài đẹp trai cùng với sức hấp dẫn của mình để thu hút những khoản tiền về cho Nhà Hát Thủ Đô, và lúc nào anh cũng gặt hái thành công. Hầu hết mọi người đều muốn kết giao với người đàn ông được xem như một trong những nghệ sĩ vĩ đại nhất của sân khấu Luân Đôn từ trước tới giờ.

Với sự ngạc nhiên của Julia, cô nhanh chóng giành được tiếng tăm cho mình trong làng kịch nghệ, mang lại cho cô một địa vị xã hội được xem là đáng kể đối với một nữ diễn viên. Cô làm chủ số tiền lương cao, cho phép cô mua một ngôi nhà trên đường Somerset, chỉ cách nhà của bà giáo sư Florence của cô vài căn. Người phụ nữ lớn tuổi đó tự hào về sự thành công của Julia như của chính mình, bà

luôn hăm hở chào đón cô bất cứ khi nào Julia có cơ hội ghé vào cùng dùng trà và tán chuyện với bà hàng giờ liền.

Cô ước giá như ngay lúc này mình đang ở cùng bà Florence, hơn là trà trộn vào đám người tự xem mình kẻ cả đối với cô, Julia khẽ thở dài.

“Tôi không thích những cuộc tụ họp đông người,” cô đang nói với chính mình hơn là với Logan.

“Không phải tỏ vẻ đâu. Cô di chuyển giữa những đám người đó cứ như cô được sinh ra như thế,” Logan lơ đãng phủ bụi vải khỏi tay áo. “Cô sẽ làm tốt việc tuyển mộ thêm Lord Lansdale, cái người thấp lùn ở quày giải khát ấy... và Lord Russell, gần đây ông ta mới được thừa hưởng một số tài sản lớn. Một nụ cười ầm áp và chút ít sự khích lệ có lẽ sẽ thuyết phục được ông ta trở thành nhà tài trợ cho nghệ thuật đấy.”

“Tôi hy vọng đây là buổi tiệc cuối tuần cuối cùng của tôi trong khoảng thời gian. Tôi thấy khó chịu khi cứ phải đi xu nịnh mấy ông già giàu có với hy vọng thu hút được tiền của họ về cho nhà hát. Có lẽ lần tới anh có thể mang Arlyss hay một trong những nữ diễn viên khác theo.”

“Tôi không muốn một trong số những nữ diễn viên khác. Cô có một sức ảnh hưởng đối với những cuộc hội họp cũng như ở trên sân khấu. Trong hai năm qua, cô đã trở thành tài sản đáng giá nhất của Nhà Hát Thủ Đô, tất nhiên là trừ tôi ra.”

Julia mỉm cười ranh mãnh. “Sao vậy, Mr Scott, nếu anh cứ tiếp tục tán dương tôi, có lẽ tôi sẽ yêu cầu được tăng lương đấy.”

Anh khịt mũi. “Cô sẽ không moi thêm được một đồng silinh nào từ tôi đâu. Cô đã là nữ diễn viên được trả thù lao cao nhất tôi biết rồi đấy.”

Cái vẻ sừng sộ của anh làm cô bật cười. “Giá mà mọi người biết được người đàn ông đã theo đuổi tôi cuồng nhiệt trên sân khấu, đã chinh phục tôi hàng ngàn lần trong vai Romeo, Benedick, và Mark Antony; bên ngoài sân khấu lại là một người chỉ quan tâm tới những đồng silinh và chuyện làm ăn. Anh có lẽ là hình tượng lãng mạn đối với những quý cô ở Luân Đôn, nhưng tâm hồn của anh lại là của một gã chủ nhà băng, chứ không phải người tình.”

“Tạ ơn Chúa vì điều đó. Bây giờ thì đi bỏ bùa mấy quý ông tôi đã chỉ cô, và đừng quên người đó.” Logan ra hiệu về phía người đàn ông tóc đen đang dẫn trong một nhóm nhỏ cách đó vài thước. “Anh ta quản lý tài sản và việc đầu tư của gia đình vài năm trở lại đây. Cứ theo tốc độ thăng tiến hiện giờ, một ngày nào đó anh ta sẽ trở thành một trong những người giàu có nhất nước Anh. Cô sẽ làm tốt việc thuyết phục anh ta để mất tới Nhà Hát Thủ Đô.”

“Anh ta là ai ?”

“Lord Savage, Hầu tước Savage,” Logan trao cho cô một nụ cười thoảng qua rồi rời khỏi, trà trộn với vài người quen biết.

Lord Savage, Hầu tước Savage. Julia đứng chết lặng với cảm giác choáng váng đang ùa vào não. Bỗng đi một lúc não cô mới bắt đầu đột nhiên từ từ làm việc trở lại. Cô đang tự hỏi là mình có nghe đúng không. Thật kỳ lạ khi nghe thấy cái tên và tước hiệu đó được thốt ra từ đôi môi của Logan Scott, và thật lạ khi biết rằng sau tất cả những tưởng tượng khủng khiếp và oán giận của cô, đối tượng của sự oán hận đó là một người đang ông đang sống, đang hít thở. Quá khứ cuối cùng đã đâm sầm vào hiện tại. Giá như cô có thể tìm ra cách để biến mất... nhưng thay vì thế cô chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ, bị mắc kẹt ở một nơi hoàn toàn thông thoáng. Cô sợ rằng nếu cô di chuyển, cô sợ sẽ không thể ngăn mình không chạy lao đi như một con cáo bị săn đuổi.

Không hiểu sao cô đã không mong đợi chồng của mình lại đẹp trai đến thế, đến tới một cách huy hoàng và thanh lịch như một vị hoàng tử ngoại quốc. Anh là một người đàn ông cao ráo với vẻ ngoài đầy quyền lực theo một cách thâm trầm. Bên dưới chiếc áo khoác đen là chiếc áo gi lê màu hổ phách sọc xám và chiếc quần dài màu than, đôi vai rộng, căng ra rồi hẹp dần xuống phần eo và phần hông không chút mỡ thừa. Những đường nét trên mặt anh khắc nghiệt và hoàn hảo, cái nhìn của anh trống rỗng không cảm xúc. Anh là một sự tương phản sừng sốt với những người đàn ông cô thường giao thiệp, những người đàn ông như Logan và những nam diễn viên khác trong đoàn kịch, những người được trả lương nhờ vào vẻ mặt đầy biểu cảm của họ. Người đàn ông này có vẻ hoàn toàn không thể nắm bắt được.

Như thể anh cảm nhận được sự hiện diện của cô, anh liếc nhìn về

chỗ cô đang đứng. Một cái nhú mày có vẻ suy đoán bất ngang đôi lông mày của anh, đầu anh hơi nghiêng đi điệu bộ như đang tập trung. Bị áp đảo bởi cảm giác hoảng sợ bất thành linh ập đến, cô xoay người bước đi, cố kiềm lại những sợi chân thật dài. Tuy nhiên, đã quá trễ. Anh đã cắt ngang đường đi của cô và đang tiến về phía cô, buộc cô phải dừng lại hoặc mạo hiểm đâm sầm vào anh.

Trái tim của Julia nện mạnh đến đau nhói trong lồng ngực. Cô nâng tia nhìn của mình lên rồi nhìn chăm vào đôi mắt lạ thường nhất cô từng thấy, nó có màu xám lạnh và thông minh một cách tàn nhẫn, đóng khung trong một hàng lông mi đen và dài tới nỗi chúng bị rối tung ngay phần đuôi mắt.

“Cô trông có vẻ quen lắm.” Mặc dù giọng anh thiếu đi cái chất trầm nồng và trong như rượu của Logan Scott, nó lại có sức hút nhờ vào chất giọng thấp, khàn khiến người ta có cảm giác dễ chịu.

“Tôi sao ?” Julia chỉ vừa đủ sức để buộc những từ ngữ thoát ra khỏi đôi môi đang tê cứng của mình. “Có lẽ ngài đã thấy tôi trên sân khấu.”

Anh vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô, trong khi tất cả những gì cô có thể nghĩ chính là Ngài là chồng tôi, chồng tôi...

Damon bị bối rối bởi người phụ nữ trẻ đang đứng trước mặt. Âm nhạc và sự thừa mứa quá nhiều của màu sắc trong phòng khiêu vũ cứ lùi dần ra sau khi anh nghiên cứu khuôn mặt cô. Anh biết họ chưa bao giờ được giới thiệu với nhau. Có Chúa biết anh sẽ không bao giờ quên được một phụ nữ như cô, nhưng có điều gì đó rất quen thuộc ở cô khiến anh bị xáo động. Cô mảnh dẻ và lãnh đạm trong chiếc áo đầm màu xanh nhợt nhạt, ôm lấy cơ thể với một phong thái vương giả, không có chỗ cho bất kỳ dấu vết thiếu tự tin nào. Khuôn mặt cô trông giống tác phẩm của một họa sĩ hơn là thuộc về người đàn bà thật, một vẻ yêu kiều khiến người người khác không thể quên, xương gò má hõm sâu để lộ ra những đường cong mềm mại của đôi má và chiếc cằm. Điều đáng chú ý nhất chính là đôi mắt xen lẫn giữa hai sắc thái lam và lục... chúng chỉ có thể thuộc về một thiên thần sa ngã, trinh khiết, dịu dàng, tuy thế lại có chút gì đó âu sầu thân thuộc như thể đã phải trải qua sự xấu xa, hiểm ác của thế giới .

Có lẽ ngài đã thấy tôi trên sân khấu, cô đã nói thế.

“A,” anh nhẹ nhàng nói. “Cô phải là Bà Wentworth.”

Cô trẻ hơn nhiều so với anh mong đợi đối với một nữ diễn viên nổi tiếng, chân dung cô đã được truyền đi khắp Anh quốc qua những bức tranh vẽ, tạp chí và những bức ảnh khác. Công chúng đã phát cuồng lên vì cô, những nhà phê bình hết lời ca tụng sự quyến rũ và kỹ năng diễn xuất của cô. Tài năng của cô không thể phủ nhận, nhưng hơn thế nữa, sự ám áp của cô mới chính là thứ khiến cho khán giả yêu mến, khiến cô nhanh chóng trở nên thân thuộc và lôi cuốn đối với công chúng.

Nhưng cái người đang đứng trước mặt anh lúc này lại là một phụ nữ trẻ trông giống như bóng ma, tách biệt hẳn với mọi người. Có vẻ như cổ cô quá mỏng manh để chống đỡ cho sức nặng của những bím tóc vàng nặng nề được cuộn lại và ghì chặt vào gáy cô. Anh không nhận ra tay mình đang với tới tay cô, cô cũng không hề đưa tay ra cho anh, nhưng đột nhiên những ngón tay đeo găng của cô đang nắm gọn trong tay anh. Và khi anh nâng chúng lên môi, anh chợt nhận ra cô đang run.

Những câu hỏi thi nhau chạy đua trong đầu anh. Có phải cô sợ anh không ? Tại sao cô lại đứng đây một mình ? Vô thức anh làm cho giọng mình dịu dàng hơn thường ngày, như thể anh có lẽ đã làm cho tạo vật đang cảnh giác trước mặt anh hoảng sợ.

“Tôi có thể giúp gì được cho cô, thưa phu nhân ? Tôi là – ”

“Vâng, tôi biết. Ngài là Hầu tước Savage.” Lập tức vẻ mặt cô thay đổi, một nụ cười mang tính xã giao hiện lên trên môi cô. Cô rút tay về. “Người điều hành nhà hát của tôi, Mr. Scott, yêu cầu tôi làm quen với ngài. Dường như anh ấy tin rằng tôi có thể thuyết phục được ngài trở thành một nhà tài trợ cho Nhà Hát Thủ Đô.”

Ngạc nhiên trước sự thẳng thắn của cô, Damon đã không cười đáp lại khi anh trả lời.

“Cô được chào đón để thử, Bà Wentworth. Nhưng tôi chưa bao giờ lãng phí tiền bạc vào những nghề nghiệp theo đuổi sự phù phiếm.”

“Phù phiếm ư ? Có phải ngài không tin rằng con người ta cần phải trốn tránh vào thế giới trên sân khấu ? Một vở kịch có thể làm cho người xem trải nghiệm điều gì đó họ chưa bao giờ tưởng tượng ra trước đây. Thành thạo họ lại tìm thấy những cảm giác và quan điểm

đã bị đổi thay theo thời gian của mình, và họ nhìn cuộc sống của mình dưới một cách nhìn mới... điều đó thật khó mà được coi là phù phiếm, đúng không ?”

Anh nhún vai một cách vô thức. “Tôi không cần tới sự trốn tránh.”

“Ngài không sao ?” Cô nhìn chăm chăm vào anh thậm chí còn chăm chú hơn nữa, nếu có thể. “Tôi không tin đâu, thưa đức ngài.”

“Sao lại không ?”

Chưa có người phụ nữ nào dám nói chuyện với anh một cách táo bạo như thế. Đầu tiên thì cô run rẩy, còn bây giờ thì cô lại đang thách thức anh. Nếu cô muốn tiền từ anh thay mặt cho Nhà Hát Thủ Đô, thì đây hẳn là một kịch bản tiếp cận để đạt được mục tiêu đó.

Một màu đỏ ửng đang rón rén trườn lên trên cổ rồi tới đôi má cô, như thể cô đang vật lộn để chế ngự một thứ cảm xúc nào đó rất mãnh liệt.

“Tôi chưa bao giờ gặp người nào lại không bắn khoản tới quá khứ của anh hay cô ta. Luôn có một điều gì đó mà bản thân chúng ta muốn thay đổi, hoặc lãng quên.”

Damon đứng bất động, đầu anh nghiêng về phía cô. Cô có vẻ căng thẳng và bồn chồn, giống như một chú chim ở tư thế chuẩn bị cất cánh. Anh đã phải chiến đấu với thôi thúc vươn tay ra và ôm choàng lấy cô, giữ cô ở lại với anh. Có điều gì đó đang ngân vang trong bầu không khí giữa hai người... một sự nhận thức rất khó nắm bắt như đang trôi người anh.

“Vậy còn cô ?” anh thì thầm. “Cô sẽ muốn quên điều gì?”

Một sự im lặng thật lâu trôi qua. “Một người chồng,” cô thì thào, hàng lông mi rợp bóng che kín đôi mắt xanh của cô.

Julia không biết chuyện gì đã xui khiến cô nói ra từ đó. Khiếp đảm trước sự khinh suất của mình, cô khẽ nhún gối chào anh một cái thật nhanh rồi trượt vào đám đông trước khi anh có cơ hội phản ứng lại. “Chờ chút.” Cô nghĩ mình đã nghe anh gọi, nhưng cô lờ đi và vội vã trốn khỏi phòng khiêu vũ.

Damon nhìn chăm chăm theo sau cô, trong khi sự nhận thức đang vắt kiệt từng sợi thần kinh trong não anh. Anh nhớ lại một buổi

tối tháng Năm ở Warwickshire, nhớ lại cô thiếu nữ với vẻ đẹp mê hồn khiêu vũ trong ánh đuốc. Cô ấy là một diễn viên theo đoàn lưu diễn, và anh đã đánh cắp một nụ hôn từ cô. Không nghi ngờ đó chính là cô, và bằng cách nào đó cái linh cảm báo trước của anh rằng một ngày nào đó anh sẽ gặp lại cô cuối cùng đã trở thành sự thật.

“Lạy Chúa tôi,” anh làm bầm bên dưới hơi thở.

Bị choáng váng bởi cú đánh của thần may mắn, Damon nhìn trân trân vào nơi cô vừa đứng trước mặt anh. Trước khi anh có thể thu gom lại sự sáng suốt của mình, anh chợt nhận ra Phu nhân Ashton đang đi về phía anh. Bàn tay cô ta cuộn ngang tay áo anh đầy vẻ sở hữu.

“Anh yêu,” Âm thanh gừ gừ trợn mượng trong giọng nói của cô ta vuốt ve tai anh. “Rõ ràng là anh đã có một cuộc làm quen mới. Cô ta đã vội đi mất trước khi em tới được chỗ anh. Anh phải kể cho em nghe anh và Bà Wentworth đã nói gì với nhau đấy ! Ồi, đừng có nhíu mày thế chứ. Anh biết là em biết mọi thứ anh làm mà. Anh không có gì bí mật với em đâu, anh yêu.”

“Tôi có thể có một hoặc hai đấy,” anh làm bầm.

Đôi mắt đen của Pauline thoáng vẻ nghi ngờ, đôi môi của cô ta sắp xếp lại thành một cái bĩu môi. “Cô ta đã cố quyến rũ anh hả ?”

“Cô ấy hỏi tôi có thể trở thành nhà tài trợ cho Nhà Hát Thủ Đô trong mùa diễn này không.”

“Và cố nhiên là anh đã từ chối.”

“Sao cô cho là thế ?”

“Bởi vì anh không bao giờ chìa ra một đồng silinh nào nếu điều đó không hoàn toàn cần thiết.”

“Tôi rất hào phóng với cô,” anh chỉ ra.

“Vâng, và điều đó tuyệt đối cần thiết để giữ lại những tình cảm của em.”

Damon bật cười. “Và cũng rất xứng đáng đấy chứ,” anh đáp, luồn mắt anh quét nhanh qua hình dáng khêu gợi của cô ta. Cô ta đang vận chiếc áo đầm màu xanh biển, ôm lấy bầu ngực căng tròn,

đẩy chúng nhô cao lên trong một sự phô bày khá phong phú. Cặp hông đầy đặn của cô ta ôm vừa khít phần thân váy được trang trí bởi vô số những bông hoa bằng lụa và những viên ngọc bích.

“Kể cho em nghe về Bà Wentworth đi,” Pauline dỗ ngọt, với tay vuốt lại mái tóc đen của anh, nhận thức rõ động tác đầy vẻ sở hữu đó sẽ được những người chung quanh chú ý tới. “Cô ta thế nào?”

Damon tìm kiếm một cách vô ích một từ thích hợp để miêu tả người phụ nữ mà anh vừa chạm trán. Chẳng tìm ra được gì hết, anh nhún vai bất lực.

Đôi môi của Pauline tách ra kèm theo cái cau mày bực bội, cô ta hát hát đầu cho tới khi một cọng lông vũ màu xanh lục bảo đổ xuống những lọn tóc xoăn đen đang đung đưa một cách vui mắt.

“Chà, em chẳng hề nghi ngờ việc cô ta cũng giống như mọi nữ diễn viên khác, sẵn lòng giở váy lên cho mỗi người đàn ông cô ta gặp.”

Damon ghê tởm trước cái ý nghĩ cách cư xử của Julia Wentworth cũng chẳng khác gì hơn so với Pauline, ngoại trừ Pauline tin vào dòng dõi huyết thống của cô ta làm cho cô ta cao quý hơn người khác.

“Cô ấy không có vẻ là một kẻ bừa bãi.”

“Mọi người trên khắp Luân Đôn đều nói rằng cô ta có quan hệ với Logan Scott. Chỉ cần nhìn họ diễn với nhau là biết chắc rồi.” Cô ta khẽ rùng mình một cái rất kịch nhằm nhấn mạnh. “Bầu không khí rõ nóng bỏng thế kia! Nhưng Mr. Scott có sức ảnh hưởng với mọi phụ nữ nào, em chắc chắn thế.”

Damon chỉ biết chút ít về thế giới dưới ánh đèn sân khấu, nhưng cũng như mọi người khác anh nhận thức rõ những thành tựu của Logan Scott. Scott đấu tranh cho phong cách diễn thiên về hướng tự nhiên hơn là kiểu diễn chỉ để biểu diễn trước đây. Vai diễn Hamlet mạnh mẽ nhưng dễ tổn thương của anh ta đã trở thành huyền thoại, nhưng tài năng của anh ta khi diễn những vai hài kịch cũng không kém cạnh như trong vở *The Frustrated Husband*. Mặc dù Damon còn lâu mới đủ tư cách trở thành một nhà phê bình nghệ thuật, anh cũng nhận ra tài năng thiên phú khác thường của Scott trong việc lôi kéo khán giả hòa mình vào những suy nghĩ và cảm xúc của nhân vật.

Thậm chí ấn tượng hơn nữa chính là dòng thác tiền mà Scott đã mang về cho Nhà Hát Thủ Đô, làm cho nó trở thành một đối thủ cạnh tranh xứng tầm với Drury Lane. Anh ta còn là một nhà quản lý tài ba đối với cả con người và lợi nhuận. Một người đàn ông với tài năng như thế nên được cái thành phần cao sang nhất của xã hội săn đón, và quả là vậy, Scott có vẻ như có rất nhiều bạn bè thuộc tầng lớp quý tộc và có tiếng tăm. Nhưng anh ta sẽ không bao giờ nhận được sự chấp nhận hoàn toàn của họ. Anh ta là người tay trắng dựng nên sự nghiệp, và những người thuộc tầng lớp quý tộc tin rằng anh ta khao khát cái vị trí mà chưa bao giờ được sinh ra để dành cho anh ta. Những người đàn ông và đàn bà sống bằng nghề diễn viên tồn tại để giải trí cho cả hai tầng lớp thường dân và quý tộc, không thuộc về một nơi nào khác ngoại trừ nửa phần của cái thế giới nghệ thuật và vô thực của chính họ.

Hình ảnh khuôn mặt xinh đẹp của Jessica Wentworth lại không mời mà đến trong tâm trí Damon. Cô sẽ ra sao khi không còn có thể kiếm sống trên sân diễn được nữa ? Một diễn viên nữ sẽ có vài sự lựa chọn, trừ phi cô ta chớp lấy cơ hội trở thành nhân tình của một người đàn ông giàu có, hay nếu cô ta may mắn, kết hôn với một người góa vợ đã có tuổi hay một thành viên thuộc tầng lớp thấp của quý tộc đang phải chu cấp cho gia đình riêng của ông ta... nhưng tất nhiên là Bà Wentworth đã kết hôn.

Cô sẽ muốn quên điều gì ?

Một người chồng.

Cô đã kết hôn với loại người nào chứ ? Anh ta là ai, và tại sao ?

“Anh yêu, anh đang nghĩ gì vậy ?” Pauline giật mạnh ngón tay anh một cách hống hách. “Em không quen với việc nhìn thấy sự tập trung của một người đàn ông cứ trôi tuột đi khi em ở gần đâu.”

Damon lắc những ý nghĩ về Jessica Wentworth ra khỏi đầu óc mình, rồi nhìn xuống Pauline. “Vậy thì cho anh một thứ khác để nghĩ đi,” anh thì thầm, nhếch môi cười khi cô ta nhón lên thì thầm vào tai anh những từ ngữ nóng bỏng.

Cùng lúc đó Julia đã đi tới cầu thang bằng đá cẩm thạch dẫn lên tầng trên, cổ họng cô thít chặt lại, đôi mắt đau rát với những giọt nước mắt cứ chực ứa ra. Cô dừng lại ngay đầu cầu thang, ngón tay cô siết chặt lấy thành cầu thang.

“Jessica.” Cô nghe thấy chất giọng không lẫn vào đâu được của Logan Scott, và tiếng bước chân của anh trên cầu thang khi anh tiến về phía cô. Cô đứng đợi anh mà không quay người lại, cô không muốn anh nhìn thấy khuôn mặt cô lúc này.

“Chuyện gì đã xảy ra thế ?” anh hỏi với chút khó chịu. “Tôi đã ngẫu nhiên liếc về phía cô, và nhìn thấy cô bỏ chạy khỏi phòng khiêu vũ y như một con mèo bị bỏng.”

“Tôi chỉ cảm thấy mệt thôi,” cô xoay sở nói bằng giọng khàn khàn. “Tôi không thể trở lại đây tối nay.”

“Có ai nói gì làm cô khó chịu sao ?” Logan nắm lấy tay cô, buộc cô quay lại đối diện với anh. Hơi thở của anh bị nghẽn lại khi anh nhìn thấy những giọt nước mắt của cô. “Nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra.” Có một tia giận dữ lóe lên trong đôi mắt anh. “Nếu tên khốn nào dám sỉ nhục cô, tôi sẽ đập cái mông hắn từ chỗ này xuống –”

“Không,” cô thì thào, giật tay lại để thoát khỏi cái siết chặt cứng của tay anh. “Không có ai nói gì với tôi hết. Tôi hoàn toàn ổn mà.”

Logan cau mày khi cô lén lút quệt ngón tay lên đôi má dẫm nước mắt.

“Đây này.” Anh nhanh chóng lục trong chiếc áo khoác xanh của mình, rồi chìa ra một chiếc khăn tay bằng vải lanh.

Julia nhận lấy chiếc khăn anh đưa rồi chấm nó lên mắt, cố gắng kiểm soát lại cảm xúc của mình. Cô không chắc mình đang cảm thấy thế nào... sợ hãi, giận dữ, buồn rầu... có lẽ thậm chí là cả khuây khỏa. Cuối cùng cô cũng đã gặp mặt chồng cô, nói chuyện với anh, nhìn vào mắt anh. Savage có vẻ là một người đàn ông lạnh lùng, tự chủ, một người đàn ông mà cô không muốn làm bất cứ điều gì với

anh ta. Và anh cũng cùng một cảm giác như thế. Anh không muốn cô, chưa bao giờ viết thư hay cố gắng tìm cô, và hoàn toàn miễn nguyện với việc xem như cô không hề tồn tại. Mặc dù điều đó thật phi lý, cô lại có cảm giác bị anh phản bội.

“Có lẽ tôi có thể giúp bằng cách nào đó,” Logan nhận xét.

Một nụ cười gượng làm đôi môi cô nhăn nhúm lại. “Anh chưa bao giờ đề nghị giúp đỡ tôi trước đây. Tại sao bây giờ lại muốn ?”

“Bởi vì tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô khóc.”

“Anh đã nhìn thấy tôi khóc hàng trăm lần rồi kia mà.”

“Chưa có lần nào là thật cả. Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra tới nay.”

“Nó liên quan tới quá khứ của tôi,” cô nói. “Tôi chỉ có thể nói với anh như thế thôi.”

“Là vậy hả ?” Đôi mắt anh lóe lên theo kèm với một nụ cười mỉm. “Tôi chưa bao giờ có thời gian hay kiên nhẫn để giải quyết mấy chuyện bí ẩn, nhưng tôi tò mò về cô đấy, bà Wentworth.”

Julia hỉ mũi rồi nhét chiếc khăn tay vào nắm tay của mình. Trong hai năm kể từ khi họ gặp nhau, Logan chưa bao giờ đưa ra lời nhận xét mang tính cá nhân nào với cô. Mọi quan tâm của anh đối với cô cũng giống như tất cả những diễn viên khác trong đoàn, chính là khơi ra từ họ những buổi biểu diễn thành công nhất trên sân khấu. Julia đã trở nên quen thuộc với cái thói hay chèn ép một cách thân thiện của anh, những khoảnh khắc bộc phát của bản tính nóng nảy, cả cái cách thỉnh thoảng anh lại thay đổi tính cách của mình để đạt được những gì anh muốn. Nhưng còn việc thừa nhận anh tò mò về quá khứ của cô thì... thật chẳng giống anh chút nào.

“Những bí mật của tôi chẳng có thú vị gì đâu,” cô nói, nhấc váy lên rồi chậm rãi trèo lên cầu thang.

“Tôi tự hỏi thôi,” anh lẩm bẩm, nhìn theo cho tới khi cô mất hút khỏi tầm nhìn.

Julia cảm thấy như trút được gánh nặng, cô không hề trông thấy bóng dáng của Lord Savage vào ngày kế tiếp. Những vị khách có mặt trong buổi tiệc cuối tuần làm mình bận rộn bằng những hoạt động duỗi bất ngoài trời khác nhau. Đó là một ngày đẹp trời: bầu trời xanh trong tuyệt đẹp lốm đốm những cụm mây trắng cuộn lại như những đám ren. Những quý cô tản bộ trong những khu vườn được cắt tỉa gọn gàng, thử bàn tay của mình bằng thuật bắn cung, hoặc tham quan những địa điểm thú vị của địa phương trên những cỗ xe ngựa xinh xắn. Đàn ông thì vào rừng săn bắn, câu cá ở dòng suối cách đây không xa, hoặc tụ tập thành từng nhóm cùng uống rượu và kháo chuyện.

Mặc dù Julia cảm thấy u ám và bứt rứt không yên, cô vẫn cố hết sức tham gia vào cuộc trò chuyện sôi nổi với những vị khách khác. Thật dễ dàng để giải trí cho Phu nhân Brandon và những người bạn của bà ta bằng những câu chuyện liên quan đến chủ đề kịch nghệ. Những người phụ nữ bị mê hoặc bởi những chi tiết thuộc về một thế giới quá xa lạ đối với họ. Đặc biệt là bất cứ sự đề cập nào tới Logan Scott cũng bảo đảm sẽ kích thích sự quan tâm cực kỳ to lớn của nhóm nữ giới.

“Mr. Scott vào vai người tình quá tuyệt trên sân khấu,” một người phụ nữ nhận xét bằng một chất giọng thờ thề đầy nhục cảm. “Không ai mà không thể tự hỏi ở ngoài đời chuyện yêu đương của anh ấy có bằng được như thế không. Cô có thể mở mắt cho chúng tôi không, Bà Wentworth?”

Một loạt những tiếng thở hỗn hển tỏ vẻ xúc phạm trước câu hỏi táo bạo đó, và rồi cả nhóm phụ nữ tất cả đều không nhận thức được mình đang chồm về trước để lắng nghe câu trả lời. Julia mỉm cười với người phụ nữ tóc đen xinh đẹp, mà bà chủ nhà đã sớm giới thiệu với cô là Phu nhân Ashton.

“Tôi tin Mr. Scott cũng yêu đương với nhiều quý cô tuyệt vời... nhưng anh ấy có một nguyên tắc là không bao giờ dính líu tới nữ diễn viên, vì những lý do anh ấy chưa bao giờ giải thích.”

“Tôi đã xem hai người diễn trong vở Romeo and Juliet,” một người phụ nữ khác kêu lên. “Dường như có một cảm giác rất thật giữa hai người ! Không có một chút nào là thật sao ?”

“Không hẳn,” Julia thẳng thắn thú nhận. “Ngoại trừ thỉnh thoảng chỉ trong nhất thời thôi, khi vai diễn trở nên quá thật đối với tôi đến mức tôi có thể để cho bản thân mình tin rằng chúng tôi chính là nhân vật mà chúng tôi đang diễn.”

“Và trong lúc nhất thời đó, có phải cô đã yêu người hướng dẫn của mình không ?”

Julia bật cười. “Chỉ cho tới khi bức màn hạ xuống thôi.”

Sau buổi tiệc trà, mọi người đều lui về phòng để thay trang phục cầu kỳ để tham gia buổi dạ tiệc. Cuối cùng những người phụ nữ cũng xuất hiện, nổi bật trong những chiếc đầm dài bằng lụa xếp nếp hay những dải ruy băng bằng vải gauze, đàn ông thì vận áo sơ mi bằng vải lanh bóng, áo gi lê có hoa văn, và quần ống hẹp được buộc dây da dưới mu bàn chân để giữ chúng đứng thẳng. Julia mặc một chiếc đầm dài màu rượu sâm banh bằng lụa với phần cổ áo xẻ rộng, và phần thân váy được thiết kế hơi sưng thẳng. Một đường cắt hẹp được viền bằng ten màu vàng tinh xảo che phủ nhưng không đủ để giấu đi cái bóng lờ mờ của khe hở giữa bầu ngực cô. Phần tay áo ngắn, phồng lên bằng vải gauze, được tô điểm bằng ten màu vàng.

Buổi tiệc được bày biện đẹp mắt, có thịt nướng của thú săn được, những cái bánh putđinh với hình dáng lạ mắt, những món thạch đủ hương vị, và những đĩa chứa nước sốt rau củ nhiều vô kể. Một quân đoàn người hầu di chuyển qua lại giữa buổi tiệc của giới quý tộc để phục vụ cho hàng trăm vị thực khách ngồi ở hai chiếc bàn dài đặt ở trung tâm phòng ăn. Gần cuối buổi tiệc, những cái bánh trứng đường phủ đầy kem và bánh ngọt được dọn ra, cùng những chiếc đĩa đựng quả berry và trái cây.

Bất chấp những món ăn đầy cám dỗ đặt trước mặt, Julia chỉ ăn uống qua loa. Cô biết cũng như thường lệ, Logan sẽ được yêu cầu chiêu đãi cho những vị khách sau buổi tiệc, và cô sẽ được gọi để hỗ trợ anh. Cô chưa bao giờ có thể biểu diễn với một cái bụng no căng, nó làm cô cảm thấy uể oải và buồn ngủ. Tối nay cũng như mọi buổi tối khác, cô muốn sự sáng suốt của mình nán lại.

Julia bắt gặp những cái nhìn thoáng qua của Lord Savage ở bàn kế bên, trong lúc anh trò chuyện cùng hai người phụ nữ ngồi bên trái và phải anh. Cả hai quý cô có vẻ như đã tìm thấy sự bầu bạn vô cùng thú vị của anh. Họ thường xuyên đưa tay lên để sửa lại những lọn tóc đang đung đưa, còn không thì đùa nghịch với mấy món trang sức trên người, giống như những con chim bị khuấy động đang rìa lông với hy vọng giành được sự ngưỡng mộ từ anh.

Julia tự hỏi có phải tất cả đàn bà đều phản ứng với Savage theo kiểu như thế không. Có lẽ điều đó không thể tránh được. Bất chấp tính tình, sự giàu có và mã ngoài đẹp trai của anh là chuyện không thể bàn cãi. Hơn thế nữa, dáng vẻ lãnh đạm của anh sẽ khiêu khích bất kỳ phụ nữ nào cũng sẽ cố thử để lôi cuốn sự chú ý của anh. Julia cảm thấy nhẹ nhõm khi anh không liếc quá nhiều về phía cô. Bề ngoài cho thấy anh có vẻ như đã quên mất cô rồi, sự quan tâm của anh đã bị chệch hướng bởi người khác, những người phụ nữ dễ dàng giành được hơn.

Khi buổi tiệc kết thúc, những quý cô rời đi để dùng trà và tán gẫu, để những người đàn ông ở lại thưởng thức xì gà và rượu port hảo hạng. Sau đó tất cả họ cùng quay trở lại phòng khách lớn, với vô số những cái ghế và trường kỷ đã được sắp sẵn thành từng nhóm. Vòng tay quanh tay Logan cùng sóng bước vào phòng khách, Julia chẳng lầy làm ngạc nhiên khi phu nhân Brandon tiến về phía họ, trên khuôn mặt tròn trịa của bà ta sáng lên vẻ háo hức. Không phải bất kỳ bà chủ nhà nào cũng có cơ hội mang đến cho những vị khách của mình màn giải trí sau bữa ăn tối với sự hiện diện của người như Logan Scott.

“Mr. Scott,” Phu nhân Brandon thì thầm, đôi má phúng phính của bà ta ửng đỏ, “ngài có thể hân hạnh mang đến cho chúng tôi một câu chuyện không, hay một nhân vật nổi tiếng nào đó từ một vở kịch cũng được?”

Với điệu bộ hoa mỹ, Logan nắm lấy bàn tay phục phịch của quý phu nhân rồi cúi xuống đặt một nụ hôn lên đó. Anh luôn cư xử như thế với mọi phụ nữ, bất kể tuổi tác, tương mạo, hay trong hoàn cảnh gì, và điều đó thường làm họ chết ngất vì sung sướng. Anh trân tráo nhìn chăm chăm vào mắt của Phu nhân Brandon cho tới khi bà ta có lẽ có cảm giác như thể mình đang bị chìm chết trong cái màu xanh trắng lệt trong ánh nhìn của anh.

“Tôi cực kỳ vui sướng được phục vụ bà, thưa phu nhân. Và thật

khó đủ để báo đáp lại tấm lòng mến khách cao cả của bà. Có thứ gì bà đặc biệt ưa thích không?”

“Ồi,” Phu nhân Brandon kêu lên, bàn tay bà ta đang run một cách rõ rệt. Đôi môi như nụ hoa hồng tách ra trong nụ cười bất lực. “Ồ, bất cứ thứ gì mà ngài chọn cũng đã đủ đáp ứng rồi, Mr. Scott. Nhưng... một thứ gì đó lãng mạn sẽ rất tuyệt!”

“Một thứ gì đó lãng mạn,” Logan lập lại, mỉm cười với bà ta như thể bà ta là người phụ nữ thông minh nhất còn sống. “Chúng tôi sẽ làm hết sức, thưa phu nhân.” Anh liếc nhìn Julia rồi nhướn đôi lông mày hung đỏ như để dò hỏi. “Chúng ta sẽ diễn một cảnh trong vở kịch mới của tôi, được không Bà Wentworth?”

Julia thì thầm câu đồng ý với một nụ cười kín đáo, biết rõ anh đang lên kế hoạch cho vở kịch đó. Một hoặc hai lần mỗi mùa diễn, Logan cho trình làng một vở kịch mới mà anh đã viết, những vở kịch luôn ẩn chứa một sự trào phúng đối với xã hội thông qua những tình tiết hài hước, hấp dẫn. Nếu không phải là một tài năng thiên bẩm, Logan là một cây bút sắc sảo có năng khiếu bẩm sinh biết cách khơi gợi ra những gì mà người xem mong mỏi nhất. Tác phẩm mới nhất của anh, *My Lady Deception*, là một câu chuyện kể một người đàn ông quý tộc và một người phụ nữ cũng thuộc dòng dõi trâm anh thế phiệt, xuyên suốt tác phẩm là những tình huống khó tin nhưng không kém phần hài hước, hai người phát hiện ra họ đã tự nhận mình là người hầu của chính họ, anh chàng tự nhận mình là một anh người hầu, còn cô gái thì tự nhận mình là một nữ hầu phòng. Lẽ dĩ nhiên họ đã gặp và yêu nhau, và những nỗ lực theo sau việc cố gắng để che đậy việc mạo nhận là một người khác đã dẫn đến rất nhiều những tình huống dở khóc dở cười. Vở kịch là sự châm biếm nhẹ nhàng đối với tầng lớp quý tộc vì có những tầm nhìn hạn hẹp và những luật lệ xã hội khiến cho chính mình phải nghệt thờ.

Nó chỉ mới là bản thảo gốc, nhưng Logan đã định hướng nó thành một điều gì đó mới mẻ và thú vị. Julia thích câu chuyện về hai người tìm hiểu lẫn nhau mà không bị vướng mắc bởi những hạn chế trong cuộc sống thông thường của họ. Logan vẫn chưa quyết định giao cho cô vai nữ chính trong tác phẩm sẽ được trình diễn trên sân khấu. Rõ ràng anh vẫn đang cân nhắc giữa Julia và Arlyss Barry, một nữ diễn viên trẻ tuổi khác trong đoàn. Julia muốn vai diễn này, nhưng cô biết nó còn phụ thuộc vào việc Logan thích sự tán tỉnh theo phong cách lãng mạn của Julia hay sự tán tỉnh theo kiểu hài hước thô tục của

Arlyss. Có lẽ nếu tất cả mọi việc diễn ra trôi chảy vào tối này, nó sẽ ảnh hưởng tới quyết định của anh, lợi thế sẽ nghiêng về cô.

Khi nhóm người đã ổn định lại quanh phòng, chừa ra một khoảng trống ở phía trước, Logan bước lên giới thiệu anh và Julia. Anh tóm tắt lại ngắn gọn trích đoạn họ sẽ diễn để giải trí cho những vị khách, và lưu ý là nếu họ muốn xem toàn bộ vở diễn, nó sẽ được biểu diễn ở Nhà Hát Thủ Đô vào mùa diễn tới.

Trong khi Logan nói, Julia bận rộn sắp xếp lại lời thoại trong đầu. Nhưng tất cả sợi thần kinh ở lưng cô lại run bắn lên kỳ lạ, sự tập trung của cô bị phá hủy khi cô cảm nhận được sự hiện diện tối tăm của Lord Savage cách đó không xa. Giống như một thỏi nam châm, luồng mắt cô bị cuốn về phía góc phòng nơi anh đang ngồi cùng với sự đồng hành của Phu nhân Ashton.

Savage trông có vẻ thư giãn và thoải mái, đôi chân dài của anh duỗi ra phía trước trong dáng bộ như đang lắng nghe tiếng thỏ thẻ oanh vàng của Phu nhân Ashton. Nhưng tia nhìn của anh thì lại đang dán chặt vào cô một cách đáng báo động. Trái tim cô nện thành thạch khi cô nhận ra anh miễn cưỡng bị thu hút bởi cô cũng như cô đối với anh. Có lẽ bằng cách nào đó anh có thể cảm nhận được sợi dây xích đã được rèn lên giữa họ khi còn bé, thứ đã làm đổi thay đường đi trong cuộc đời của cả hai người.

Julia chưa bao giờ tưởng tượng ra một ngày nào đó cô sẽ diễn trong khi anh ngồi xem. Trước đây, cô đã diễn ở phòng khách lớn thế này, với cả Logan hoặc những nam diễn viên khác. Việc biểu diễn trước một nhóm nhỏ khán giả cần một năng lực biểu cảm tự nhiên hơn rất nhiều. Bởi vì trong không gian hẹp, khi không cần phải dồn quá nhiều sức cho việc nâng cao âm vực, cô có thể chăm chút nhiều hơn cho việc hòa hợp giữa ngữ điệu của trang phục và vẻ biểu cảm trên gương mặt. Bình thường cô thích được biểu diễn trong hoàn cảnh như thế... nhưng không phải ngay lúc này. Có vẻ như mỗi biểu hiện chứng tỏ năng lực của cô, mỗi lời thoại mà cô đã thuộc nằm lòng đều đã biến mất sạch.

Logan ra hiệu cho Julia đến gia nhập với anh ở khu vực phía trước căn phòng. Cô cố tuân theo, nhưng lần đầu tiên trong đời, cô bị đông cứng. Chân cô mất cảm giác, chỉ giữ lại một cảm giác băng giá, đau nhức như bị kiến bò quanh mắt cá chân, còn ngực cô thì đập như trống dồn, đang bị ứ đầy bởi cảm giác hoảng loạn. Cô không thể

làm được. Cô không thể diễn được. Cô biết Logan có thể trông thấy màu sắc đã bị rút sạch khỏi mặt cô. Anh không bày tỏ bất kỳ phản ứng nào ngoại trừ một nụ cười trấn an thân mật. Bước về phía cô, anh nắm chặt lấy tay cô đến đau đớn, điều đó có tác dụng phục hồi lại chút ít cảm giác của cô.

“Cô có muốn uống chút rượu không ?” anh thì thầm, dẫn cô tới khu vực phía trước của phòng.

Cô phải lấy hết sức mạnh mới đủ xoay sở để thốt ra một lời thì thầm. “Tôi- tôi không biết.”

Logan thì thầm với cô bằng giọng thật thấp để không ai có thể nghe lõm được, làm ra vẻ với những người khác trong phòng là anh đang cho cô lời khuyên.

“Nghe này. Tôi cóc cần quan tâm cô cảm thấy thế nào hay cái gì đang diễn ra trong cái đầu trời đánh thánh vật của cô ngay lúc này. Tất cả những gì tôi quan tâm chính là vở kịch và nhà hát của tôi. Nếu cô coi trọng nghề nghiệp của mình, cô sẽ diễn cái cảnh chết tiết đó như lúc chúng ta diễn tập. Cô là một diễn viên. Làm những gì mà tôi đã thuê cô làm đi.”

Julia gật đầu một cách kiên quyết, cảm thấy hơi ấm đã quay trở lại đôi má cô. Cô phải hoàn thành cảnh diễn này, mặc kệ cái người chồng mát-tích-đã-lâu của cô đang xem cô diễn. Sự im lặng khủng bố của Logan nhắc cô nhớ tới tất cả những việc cô đã trải qua để trở thành Jessica Wentworth. Cô không thể phá hỏng mọi thứ ngay lúc này.

“Nói cho tôi dòng đầu tiên đi,” cô lẩm bẩm không chắc chắn.

“Vì Chúa...” Logan thì thầm, ném cho cô một cái nhìn thăm tới. “Tôi sẽ bắt đầu trước. Cô chỉ việc theo sau thôi.”

Julia bước tới chỗ cách Logan vài thước, và tập trung mãnh liệt vào anh, chờ anh nói lời thoại đầu tiên. Phân cảnh miêu tả giây phút mà hai người yêu nhau phát hiện ra thân phận thật sự của đối phương. Khi cô chăm chú vào Logan, cô nhìn thấy vẻ mặt anh thay đổi, và anh bắt đầu nói với cô như thể anh là người đàn ông đang yêu. Cô cảm thấy mình trôi dạt vào vai diễn mà không phí chút sức lực nào, hầu như không cần phải tưởng tượng. Cô tập trung hơn bao giờ hết trong đời. Cô lờ mờ nhận thức được sự thích thú đang rộn

lên trong phòng, nhưng cô quá chú tâm để dừng lại thưởng thức nó.

Khi hai nhân vật tháo bỏ lớp vỏ bọc đối trá lẫn nhau, họ đã vượt qua một chuỗi những phản ứng nhanh như tia chớp; sự hoài nghi, sự tổn thương lẫn nhau, sự phòng thủ, sự giải thoát, và sự đam mê không cường đại. Những màn chọc cười của Logan mang đến cho người xem những tràng cười nghiêng ngả, nhưng bù lại chỉ có nỗi khao khát lãng mạn ngọt ngào của Julia mới làm cho vở kịch vươn tới chiều sâu của những cảm xúc tinh tế trong con người, khiến người xem thẳng thốt.

Damon dõi theo không chớp mắt, gần như không thở. Dường như thể mỗi lời thoại quá đối tự nhiên, như thể diễn viên đang sống thật chứ không phải đang diễn một cảnh mà họ đã luyện tập nhiều lần trước đây. Họ đã tạo nên một nghệ thuật diễn xuất mà trông không có vẻ gì gắng sức. Rõ ràng Jessica Wentworth là một nữ diễn viên tài năng hiếm có.

“Lạy Chúa tôi, cả hai thật tuyệt vời,” Pauline thì thầm, người không bao giờ động đậy để tán thưởng bất cứ ai nếu cô ta không tìm cách gộp luôn mình vào đó.

Damon không đáp lại. Bất chấp sự ngưỡng mộ của anh, một cảm giác khó chịu đang lén lút bò khắp người anh trong lúc anh xem hai người họ diễn. Nó có phải là thật không, dòng cảm xúc ngấm ngấm đang tuôn chảy giữa họ ấy? Làm thế nào mà cái cảm xúc mãnh liệt nồng cháy thế kia chỉ đơn thuần là một ảo tưởng không thực được? Anh tự hỏi Logan Scott có bao giờ ôm Jessica trong vòng tay và hôn cô ngoài đời thực, anh ta có bao giờ nằm bên trên cơ thể thanh tú của cô. Chắc chắn bất kỳ một gã đàn ông bình thường nào cũng sẽ nhận thấy sức cám dỗ đầy tội lỗi của cô. Damon tưởng tượng Jessica Wentworth sẽ như thế nào khi cô buông thả mình cho đam mê, run rẩy và phóng túng khi cô dâng hiến bản thân cho người tình của mình.

Một dòng mồ hôi nhỏ lấm tấm bên dưới chiếc ca vạt được hồ cứng của Damon. Anh hít vào một hơi thật sâu, bất thành tình có cảm giác như thể lá phổi anh sẽ nổ tung. Nghe có vẻ mất trí, nhưng anh chỉ muốn xông tới phía trước căn phòng rồi kéo cô ra khỏi Logan Scott. Điều đó làm anh bị sốc, sự nhận thức mãnh liệt của anh đối với cô, cái khao khát điên cuồng được chạm và gửi và nắm cô. Anh đã luôn kiểm soát được chính mình và hoàn cảnh xung quanh, anh đã

khăng khăng cố bám lấy cái bản tính đó ngay từ khi anh có thể nhớ. Không một ai được phép có bất kỳ một sức mạnh nào đối với anh... không kể từ khi anh nhận ra cách đây rất lâu rằng tương lai anh là dành để cống hiến cho hạnh phúc của gia đình. Anh chưa bao giờ muốn một ai với sự khao khát đến mất cả lý trí như thế, một cảm giác đã cam kết lên cả thân thể lẫn linh hồn anh mà không để lại một sự lựa chọn nào ngoại trừ đuổi theo nó.

Cảnh diễn kết thúc khi Logan cúi xuống và trao cho Jessica một nụ hôn nồng cháy. Bàn tay Damon co lại thành nắm đấm, trong khi sự ghen tuông cứ dồn lên trong huyết quản anh, lấp đầy mỗi tĩnh mạch giống như một thứ thuốc độc. Tiếng vỗ tay tán thưởng vang dội khắp phòng trong khi những vị khách hò hét âm ỉ thích thú. Mỉm cười với hết thấy mọi người, Logan Scott từ chối những lời yêu cầu diễn thêm một cảnh khác, kịch độc thoại, hoặc một thứ gì đó để giải trí cho họ. Chẳng bao lâu anh và Jessica được bao quanh bởi những người hâm mộ.

“Một cặp quá đẹp đôi,” Pauline nhận xét, phe phẩy cái quạt bằng lụa và ren để làm mát khuôn mặt và cổ cô ta. “Chiều nay Bà Wentworth đã xác nhận mối quan hệ của họ chỉ thuần túy là quan hệ đồng nghiệp... nhưng chỉ có đồ ngốc mới tin điều đó.”

Trước khi Damon có thể đáp, cậu em trai anh William đã tiến về phía họ, ngoan ngoãn cúi xuống hôn lên bàn tay đã được chìa ra một cách duyên dáng của Pauline. “Tối nay, bà trông đẹp mê hồn, Phu nhân Ashton – cũng giống như mọi ngày.”

Pauline mỉm cười tán tỉnh. “Thật quyền rũ làm sao, Lord William.”

William quay sang Damon, đôi mắt xanh của cậu sáng bừng lên một sự hăng hái. “Diễn hay quá, đúng không? Em chưa bao giờ nghĩ là có thể có một phiên bản nữ của Logan Scott nhưng Bà Wentworth cũng xuất chúng như anh ta. Em muốn gặp cô ấy, Damon.”

“Cô ấy đã có chồng rồi,” Damon đáp thẳng thừng.

“Em không quan tâm.”

Pauline bật cười trước sự đam mê trẻ tuổi của William. “Đối với một anh chàng với vẻ ngoài và xuất thân như ngài, nó sẽ chẳng có khó gì đâu, chàng trai thân mến. Sau rốt cô ta cũng chỉ là một nữ diễn viên. Chỉ để báo trước thôi, chắc chắn là cô ta sẽ yêu cầu số nữ trang

đáng giá một gia tài để đổi lấy sự quý mến của cô ta đấy.”

“Để vượt quá được cái giá của em thì nó sẽ là cả một gia tài lớn đấy, em yêu à.” Damon nhẹ nhàng nói. Pauline tặng anh một vẻ mặt nhăn nhó kiêu kỳ, trong khi William thì đang cố nén tiếng cười trơ tráo cứ chực thoát ra.

“Thứ lỗi,” Damon tiếp lời, nhắc chân lên, “Anh có vài lời cần nói với Mr. Scott.”

“Vì cái gì chứ ?” Pauline hỏi một cách gay gắt, nhưng anh phớt lờ cô ta, tìm đường tới chỗ Logan Scott, cái đầu đỏ của anh ta nổi bật lên trên hẳn đám người đang vây xung quanh. Damon đang bị xâm chiếm bởi một cảm giác sốt ruột nhức nhối nhất anh từng biết. Anh chỉ muốn làm cho mọi người trong phòng biến mất hết ngoại trừ Jessica Wentworth.

Dù bận rộn, Scott cũng không bỏ lỡ sự chú ý đối với người đàn ông đang đứng cách đấy không xa. Đôi mắt xanh của anh gặp đôi mắt của Damon, và mặc dù họ chưa bao giờ được giới thiệu với nhau, có tia sáng lóe lên giữa họ chứng tỏ họ đã nhận biết đối phương. Anh xoay sở khéo léo để tách mình ra khỏi một hoặc hai cuộc trò chuyện cùng lúc, rồi tiến về phía Damon. Mặc dù anh không hẳn cao như Damon, anh lại có đôi vai rộng và thể hình rắn chắc. Scott mang vẻ ngoài của một người đàn ông thành công, và có trình độ cao, vẻ giàu có của anh cho ấn tượng hoàn toàn khác xa so với những tin đồn anh là con của một kẻ bán cá tầm thường ở khu đông Luân Đôn.

“Lord Savage,” Scott nói, chuyển ly rượu từ tay phải sang tay trái để trao đổi một cái bắt tay chắc nịch, “Tôi lấy làm tiếc vì chúng ta chưa bao giờ có cơ hội gặp nhau trước lúc này.”

“Mr. Scott.” Damon bắt tay trả lại. “Tôi đã ngưỡng mộ tài năng của anh lâu rồi.”

“Xin cảm ơn, thưa ngài.” Vẻ mặt sinh động của Logan sắp xếp lại thành một biểu hiện có chút hồ nghi. “Tôi hy vọng ngài thích màn biểu diễn tối nay. Đó chỉ là một cảnh nhỏ trong nhiều những cảnh đáng xem sẽ được trình diễn tại Nhà hát Thủ Đô vào mùa diễn này.”

“Vâng, tôi thích. Mà thật sự thì tôi thích tới nỗi có cảm giác sẽ đóng góp một khoản tài trợ vào nhà hát.”

“Ái chà.” Một sự thỏa mãn lóe lên trong đôi mắt xanh của Scott, anh hớp vào một ngụm rượu đầy. “Tôi sẽ rất cảm kích trước tấm lòng của ngài, thưa ngài.”

“Tôi hy vọng năm ngàn bảng sẽ giúp ích được.”

Vừa nghe tới số tiền, Logan xém chút sắc rượu. Nhanh chóng phục hồi lại vẻ điềm tĩnh, anh nhìn Damon với một vẻ ngạc nhiên không chút che đậy.

“Tôi chắc ngài nhận thức được, Lord Savage, đó là một khoản tài trợ cực kỳ hào phóng. Ngài có được sự biết ơn sâu sắc nhất của tôi, cũng như tất cả những diễn viên khác của Nhà Hát Thủ Đô.” Anh dừng lại một chút, cái nhìn của anh rõ là đang suy đoán. “Tuy nhiên... tôi không thể ngăn mình nghi ngờ là ngài sẽ muốn thứ gì đó để đổi lại khoản tiền hào phóng như thế.”

“Tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Scott nhướn đôi lông mày lên với vẻ tò mò.

“Tôi muốn mời Bà Wentworth đến dùng bữa tại lãnh địa của tôi vào một tối nào đó.”

Scott không có vẻ gì là bối rối trước câu trả lời đó. Không nghi ngờ gì là đã có nhiều người đàn ông tỏ ra hứng thú với Jessica Wentworth trước đây.

“Và nếu cô ấy từ chối thì sao ?”

“Tiền sẽ vẫn là của anh.”

“Thật nhẹ nhõm khi nghe thế, Lord Savage. Bởi vì Bà Wentworth không phải là kiểu phụ nữ có thể mua được, cô ấy cũng không dễ dàng theo đuổi đâu. Tôi có thể nói cho ngài biết con số quý ông đã thất bại khi theo đuổi cô ấy. Cô ấy không có vẻ gì là quan tâm tới của cải hay địa vị xã hội, và theo hiểu biết của tôi, cô ấy không ham muốn sự bảo trợ của một người đàn ông nào. Nói thẳng ra là, tôi đặt cược rất lớn việc cô ấy sẽ từ chối bất cứ loại lời mời nào từ ngài.”

“Có lẽ anh có ảnh hưởng nào đó với cô ấy,” Damon nhẹ nhàng gợi ý. “Tôi tin anh sẽ sử dụng nó thay mặt tôi.”

Luồng mắt của họ gặp nhau, đôi mắt xanh nhìn chăm chăm đôi mắt xám lạnh như thép. Damon thật khó mà nói được Scott bị kích động là do cái cảm giác như một người cha đối với Jessica Wentworth, hay có phải cảm giác của anh ta đã vượt qua cái ngưỡng cửa ghen tuông đích thật.

Scott nói bằng chất giọng không âm sắc. “Tôi sẽ không chịu trách nhiệm cho việc đẩy Bà Wentworth vào một tình huống có thể gây tổn thương hoặc gây khó xử cho cô ấy.”

“Tất cả những gì tôi muốn là trải qua vài giờ với cô ấy,” Damon nói một cách hòa nhã. “Tôi hứa với anh cô ấy sẽ không bị một chút tổn hại nào. Tôi muốn anh thuyết phục cô ấy chấp nhận lời mời của tôi. Nếu cô ấy không chấp nhận, số tiền tài trợ cho Nhà Hát Thủ Đô sẽ vẫn được trao tặng như đã hứa.”

Scott do dự trong một lúc lâu, sau đó hớp thêm một ngụm rượu khác. Là người của công chúng, thực ra anh hiểu rõ có vài sự nhượng bộ được-cho-là-cần-thiết, chứ không cần tới sự bảm đảm ngược lại của Damon. Chỉ một buổi ăn tối thì thật khó mà được coi là sự đòi hỏi quá mức để đổi lại số tiền năm ngàn bảng.

“Được rồi. Tôi sẽ thảo luận chuyện này với cô ấy.”

“Cám ơn.” Damon giữ vẻ mặt vô cảm, nhưng anh lại có cảm giác như anh đã có thể hít vào một hơi thật sâu lần đầu tiên kể từ khi Jessica Wentworth ném bùa mê của cô lên người anh. Mọi thứ đã xong. Scott sẽ thuyết phục cô gặp anh, và anh sẽ có được vài giờ riêng tư với cô.

Anh phải bị mất trí rồi. Anh đã không cư xử giống mình chút nào. Anh chưa bao giờ hành động theo sự thôi thúc. Anh tính toán và lên kế hoạch cho mỗi hành động của mình. Nhưng anh sẽ cho phép bản thân chiều theo sự làm lạc nhất thời này, giá như chỉ bởi vì anh đã không có sự lựa chọn.

Khi anh và Logan Scott đường ai nấy đi, Damon bắt được một cái nhìn thoáng qua của Jessica, cô đứng cách đó vài thước cùng với nhóm người hâm mộ của mình. Cô ghim vào anh một cái nhìn buộc tội như thể cô biết anh đã làm gì.

“Anh đã nói gì với anh ta ?” Pauline hỏi ngay khi anh quay trở lại với cô ta và William. Rõ ràng cô ta bực bội vì bị bỏ rơi thậm chí là chỉ

mới có vài phút.

Damon nhún vai rồi trao cho cô ta vẻ mặt tỉnh bơ. “Tôi vừa quyết định trở thành nhà tài trợ cho Nhà Hát Thủ Đô.”

“Anh sao ?” Cô ta liếc anh với vẻ hoài nghi.

“Anh không bao giờ đặt chân vào nhà hát nếu không bị đập vào đầu cho bất tỉnh rồi kéo lê tới đó,” William nhận xét. “Tại sao đột nhiên lại có hứng thú với Nhà Hát Thủ Đô vậy ?”

“Đúng rồi đó, tại sao thế ?” Pauline hỏi, miệng cô ta mím lại hoài nghi.

“Anh chỉ muốn mở rộng sự hứng thú của mình ra thôi,” Damon đáp, cái nhìn trong mắt anh cảnh báo cả hai người họ không được hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào nữa.

“Anh ta đã nói gì với anh ?” Julia hỏi ngay khi cô có thể tách mình ra khỏi những vị khách rồi kéo Logan sang bên để có một cuộc trò chuyện riêng tư.

Đôi mắt của Logan giống như bể nước màu xanh chan chứa vẻ ngây thơ. “Ai cơ ?”

“Lord Savage,” cô nói qua hai kẽ răng nghiến chặt. “Cả hai người đã nói gì với nhau ? Tôi đã nhìn thấy cái vẻ mặt đó của anh. Cái vẻ mặt anh luôn đeo vào mỗi khi có ai đó tặng tiền cho anh.”

“Chà, vậy cô đúng rồi.” Anh mỉm cười, xòe hai tay ra với một điệu bộ như đang thỉnh cầu. “Anh ta sẽ tặng cho Nhà Hát Thủ Đô một khoản tiền rất chi rộng rãi. Rõ là một anh chàng hào phóng mà. Thú vị, lịch thiệp nữa chứ.”

“Ngừng tâng bốc anh ta đi và nói cho tôi biết anh ta muốn gì.”

“Chúng ta sẽ thảo luận nó sau.”

Bị dẫn dắt bởi cảm giác thất bại đang tăng nhanh một cách chóng mặt, Julia chộp lấy ống tay áo của anh, ngón tay cô bấm sâu vào phần vải thượng hạng, màu hồng phách sẫm màu của chiếc áo khoác. “Anh ta đã đề cập tới tôi phải không ?”

“Tại sao cô hỏi vậy ?” Tia nhìn của Logan khoan sâu vào cô. “Thực tế là anh ta đã làm thế. Chuyện gì diễn ra giữa hai người ?”

“Không có gì,” cô nói ngay tắp lự. “Và sẽ không có gì. Tôi chẳng có chút hứng thú nào với anh ta hết.”

“Thật không may. Tôi đã hứa với anh ta một lời hứa nho nhỏ rồi.”

“Anh không có quyền đưa ra bất kỳ lời hứa nào có liên quan tới tôi !” cô gắt lên.

“Im nào,” Logan thì thầm, chú ý tới những vị khách khác đứng gần đó. “Không có ai buộc cô phải làm bất cứ điều gì. Chúng ta sẽ thảo luận sau, khi cô đã xoay sở để kiềm chế được những cảm xúc của mình.”

Julia tự buộc mình phải bình tĩnh lại, rồi thả tay áo anh ra. “Nói cho tôi ngay bây giờ, hoặc tôi sẽ phát điên lên mất.”

“Savage muốn mời cô cùng dùng bữa bữa cơm tối với anh ta.”

“Không.”

“Trước khi cô từ chối, để tôi nhắc cho cô nhớ vài sự thật. Tôi trả cho cô số tiền lương cao hơn bất kỳ người nào trong đoàn ngoại trừ tôi. Tôi không tiếc phí tổn may cho cô những bộ trang phục bằng lụa và nhung đắt tiền nhất, và số nữ trang giá trị mà cô mang trên người. Tôi vây quanh cô những vai diễn tốt nhất đã từng được biểu diễn trên sân khấu, và chọn những vai được đo ni riêng cho cô để tài năng của cô được tỏa sáng nhất. Tôi không nghĩ một buổi tối lý tưởng với Lord Savage là thử thách quá nhiều đối với cô để đổi lại năm ngàn bảng mà anh ta tài trợ cho nhà hát.”

“Buổi tối lý tưởng ư ?” cô chế nhạo. “Nếu anh định trở thành một tên mối lái. Mr. Scott, anh nên trung thực hơn đi. Tôi khó mà là một kẻ ngây thơ được.”

“Không, chỉ là kẻ bạc bẽo thôi.”

“Tôi đã cố hết sức làm việc cho anh trong hai năm qua. Điều đó là tất cả những yêu cầu mà tôi muốn được cam kết.”

“Bất kỳ một nữ diễn viên nào khác trong đoàn cũng sẽ vui lòng chấp nhận lời mời của Savage.”

“Vậy thì cứ gửi một trong số họ đi thay tôi đi. Gửi tất cả bọn họ đi cũng được.”

“Quý tha ma bắt cô,” Logan êm ái nói. “Cứ từ chối Savage nếu cô muốn. Nhưng sẽ có một cái giá phải trả đấy. Tối nay cô đã chứng minh cô xứng đáng được nhận vai nữ chính trong My Lady Deception, nhưng cô sẽ không nhận được vai diễn đó hoặc bất cứ một vai diễn nào khác mà cô muốn trong mùa diễn này, nếu cô không chấp nhận lời mời của Savage. Và trước khi cô hét toáng lên là “không công bằng”, hãy nhớ rằng nếu không có sự chỉ dạy của tôi, và sự chú ý tận tâm của tôi đối với sự nghiệp của cô, có thể chắc lúc này cô đang biểu diễn lòng vòng ở mấy tỉnh lẻ với một nhóm những nghệ sĩ lang thang nào đấy rồi.”

Julia bắn cho anh cái nhìn của một đứa trẻ đang giận dữ rồi tránh xa khỏi anh, lướt ngang qua những quý ông đang cố kiếm được một màn giới thiệu với cô.

Đứng trước cánh cửa đã đóng của một trong những dãy phòng trên tầng hai, Julia nhấc tay lên để gõ cửa, sau đó lại ngập ngừng rồi thả rơi tay trở xuống. Giờ này đã trễ rồi, mọi người đều đã lui về phòng nghỉ ngơi. Đằng sau cánh cửa này, và nhiều cánh cửa khác nữa, có âm thanh của tiếng đóng mở cửa ngăn kéo và tủ quần áo, cũng như tiếng thì thầm của người hầu đang giúp cho những vị khách thay trang phục ngủ.

Sau khi mua chuộc một người hầu nói cho cô biết phòng của Hầu tước Savage ở đâu, Julia đã đi tới đây, trộn lẫn giữa cảm giác sợ hãi và quyết tâm. Cô chưa bao giờ viếng thăm phòng của một người đàn ông nào trước đây, xem ra đây là cách duy nhất cô có thể nói chuyện riêng với Savage. Cô phải giáp mặt với anh và làm cho rõ là bất kể

anh có ý định gì, anh cũng sẽ không đạt được gì từ cô. Có lẽ sau đó anh sẽ rút lại lời mời dùng bữa tối.

Cô đang cực kỳ khiếp đảm, gần giống như cái cảm giác cô đã có vào đầu buổi tối này. Hít vào một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, cô buộc bản thân gõ cửa. Những khớp ngón tay đang run rẩy của cô sượt qua lớp ván cửa. Tuy tiếng gõ rất khẽ nhưng đã được chú ý thấy. Julia trắng bệch khi cô nghe thấy âm thanh bị bóp nghẹt của câu hỏi vọng ra từ bên trong. Vài giây trôi qua, tay nắm của cánh cửa xoay, và cô phát hiện ra mình đang nhìn chằm chằm lên đôi mắt xám mờ ảo như bóng đêm của Lord Savage.

Julia cố gắng nói, nhưng cổ họng cô bị nghẹn lại, và tất cả những gì cô có thể làm là đứng yên ở đó bất động. Trái tim cô đập điên cuồng, cho tới khi đôi tai cô bị lấp đầy bởi âm thanh của tiếng trống nện liên hồi. Cô đã nhìn thấy những nam diễn viên của Nhá Hát Thủ Đô cởi trần mỗi khi chuyển cảnh, khi họ phải nhanh chóng thay trang phục biểu diễn thì kiếm chỗ riêng tư là điều không thể, nhưng chuyện đó khác xa với việc đứng trước mặt của Lord Savage trong khi anh chỉ mặc độc nhất một cái áo choàng lụa màu đỏ tía. Trong không gian bị hạn chế của căn phòng, anh trông còn to lớn hơn khi anh ở trong phòng khiêu vũ rộng lớn bên dưới lầu, đôi vai rộng của anh phủ bóng phía trên cô, cái cổ để trần nhuộm vàng của anh ngang tầm mắt cô.

Savage cúi đầu xuống một hoặc hai inch, luồng mắt của anh vẫn không di chuyển khỏi khuôn mặt cô. Cô có cảm giác là mình đã anh ngạc nhiên khi xuất hiện ở đây, vào giờ này. Tốt. Cô muốn mình trông có vẻ táo bạo và tự tin.

“Tôi có thể vào không?” cô hỏi, giọng cô điềm tĩnh một cách phi thường.

Thay vì trả lời, anh mở cửa rồi ra hiệu cho cô vào. Julia nghe theo, đoạn dừng lại khi cô nhìn thấy một người hầu phòng đang thu dọn những tấm chăn đệm bằng vải lanh ở góc phòng.

“Được rồi,” Savage thì thầm với người hầu phòng, anh ta gật đầu rồi rời khỏi phòng, khép cánh cửa lại phía sau.

Họ chỉ còn lại một mình, trong căn phòng phủ đầy những tấm vải thêu kim tuyến màu vàng, đồ nội thất bằng gỗ dát ngựa, và những bức tranh phong cảnh đồng quê hài hòa... còn lại một mình và đang đứng đối diện nhau sau từng ấy năm. Savage không thể nào biết

được cô là ai, nhưng cô vẫn có cảm giác bị bóc trần và bị đe dọa, chỉ có những bí mật của cô để bảo vệ cô.

chap 3

Savage cứ tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô cho tới khi Julia bắt đầu tự hỏi chẳng lẽ có gì khác lạ ở vẻ ngoài của mình. Cô tự giác vuốt lại mái tóc, rồi giật phăng tay lại. Không quan trọng mỗi lọn tóc trên đầu cô có chĩa thẳng ra hay không, cô hầu như không quan tâm đánh giá của anh về cô.

Ngó xuống tình trạng thiếu vải của mình, Savage thất chặt lại thất lưng của chiếc áo choàng lụa trên người. “Tôi không có kế hoạch nhận khách viếng thăm,” anh nói..

Cô khoanh tay trước ngực, một động tác bao hàm cả hai ý nghĩa sẵn sàng chiến đấu và cũng là để tự bảo vệ. “Tôi sẽ không ở lại lâu đâu.”

Anh nhìn cô chăm chú thêm một lúc. Có lẽ cũng giống như cô anh không thoải mái với bầu không im lặng đang bao trùm giữa họ... nhưng anh có vẻ cũng bất lực trong việc phá vỡ nó. Julia cố thử trong vô vọng để đọc suy nghĩ của anh, nhưng anh không hề để lộ ra chút gì. Anh là kiểu người như thế nào nhỉ? Thông thường cô luôn dễ dàng nhìn thấu được tính cách của một người, hiểu được bản chất của họ thuộc loại nào, là tốt, ích kỷ, e thẹn hay ngay thẳng, chính trực. Savage không hề để lộ ra chút gì về bản thân.

Khuôn mặt anh đẹp một cách khắc nghiệt, với chiếc mũi cao, những góc cạnh rất đặc biệt của đôi gò má, và phần nhô ra đầy vẻ hiếu chiến của quai hàm. Có những nét mềm mại quyến rũ, đáng ngạc nhiên ở đường cong rộng bao lấy môi anh và hàng lông mi dài rợp bóng trên đôi mắt màu xám. Ất hẳn nhiều phụ nữ đã không cưỡng lại nổi cái cảm dỗ làm cho anh cười, làm anh nhìn vào họ với nỗi ham muốn, đánh thức bất cứ loại cảm xúc nào trên những đường nét bí hiểm ấy. Điều đó còn kích thích trí tưởng tượng của cô, cái cảm giác khi giành được sự tin tưởng mà phải gian nan lắm mới giành được từ anh, cảm giác khi ôm lấy mái đầu đen của anh trong lòng và mơn trớn những lọn tóc đen dày.

“Sao cô lại tới đây, Bà Wentworth ?” anh hỏi.

Julia cảm thấy cái nhúu mày đang kẹp chặt giữa đôi lông mày của mình, cô trả lời bằng một giọng quả quyết. “Tôi nghĩ ngài đã biết rồi, thưa ngài.”

“Scott đã nói chuyện với cô.”

“Vâng, anh ấy đã làm. Và bây giờ tôi đến để sửa lại ấn tượng của ngài. Có vẻ như ngài tin rằng tiền của ngài có thể mua được mọi thứ ngài muốn.”

“Hầu hết lúc thì có thể.”

“Chà, ngài không thể mua được tôi đâu.” Cô đã từng bị bán một lần trong đời, đổi lấy cái giá cho một tước hiệu mà cô đã không yêu cầu hoặc cũng không hề muốn. Chuyện đó sẽ không bao giờ lặp lại lần nữa.

“Hình như có sự nhầm lẫn ở đây,” anh nói một cách ôn tồn. “Nếu cô không thích ý tưởng dùng bữa tối với tôi, cô hoàn toàn có quyền từ chối.”

“Ngài đã làm cho chuyện đó không thể. Nếu tôi không chấp nhận, tôi sẽ đánh mất tất cả sự lựa chọn cho vai diễn ở Nhà Hát Thủ Đô vào mùa diễn này, những vai mà tôi sẽ nhận được nếu không gặp phải chuyện này.”

Anh có vẻ dao động, một cái nhúu mày kéo đôi lông mày đen lại với nhau.

“Cô có muốn tôi nói chuyện với Mr. Scott không ?”

“Không! Ngài chỉ làm cho tình huống tệ thêm thôi.”

Savage nhún vai, và làm cho cô tức điên với câu trả lời kiểu như thực-tế-phải-vậy-thôi. “Vậy thì tôi cho là cô sẽ phải chọn cái khả dĩ nhất của tình huống đó rồi.”

“Thế còn người phụ nữ đã ngồi cùng ngài trong góc phòng tối nay thì sao?” cô hỏi. “Phu nhân Ashton ấy. Cô ấy có vẻ rất là quyền luyến với ngài mà.”

“Phu nhân Ashton không có quyền gì đối với tôi. Cô ta và tôi chỉ

có sự đồng cảm lẫn nhau thôi.”

“Thật là nguy hiểm,” cô nói gay gắt. “Để tôi hỏi ngài một câu, Lord Savage. Nếu ngài là một người đàn ông đã kết hôn, ngài vẫn muốn cùng trải qua buổi tối một mình với tôi chứ ?”

“Bởi vì tôi là người độc thân,” anh nói đều đều, “câu hỏi đó không thích đáng.”

Một người độc thân à ? Nhận ra anh đã quyết định phớt lờ cuộc hôn nhân ngày-xưa-ngày-xưa của họ, giả đồ như cô đã biến mất khỏi mặt đất, làm cô đầy ứ một cảm giác bị sỉ nhục. Thành thật mà nói thì cô cũng đã làm y như anh, nhưng hoàn cảnh của họ khó mà so sánh với nhau được. Rốt cuộc, cô đã phải trải qua nhiều năm trời chật vật để xây dựng cho mình một cuộc sống mới, trong khi đó anh lại vui vẻ hưởng thụ trong vai lãnh chúa của một thái ấp với số của hồi môn của cô mà anh được phép tùy ý sử dụng !

“Vậy việc tôi đã có chồng có làm phiền ngài một chút nào không ?” cô hỏi. “Việc tôi thuộc về một người khác ấy?”

Anh ngập ngừng một lúc lâu. “Không.”

Julia chậm rãi lắc đầu, nhìn chằm chằm vào anh với vẻ khinh bỉ. “Tôi biết ngài nghĩ thế nào về tôi, thưa ngài... cũng giống như phần lớn đàn ông ở địa vị của ngài nghĩ về những nữ diễn viên. Nhưng để tôi bảo đảm với ngài, tôi không phải là một con điếm, và tôi chắc chắn không thể có một cái giá nào để đổi lấy một bữa ăn tối và vài lời hứa hẹn đâu.”

“Đó không phải là điều tôi nghĩ.” Savage làm cô mất hết nhuệ khí bằng cách dấn một bước tới trước cho tới khi cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ da anh thấm qua da cô. Cô nhận thức rõ sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể anh, cái quyền lực đáng sợ của anh, nhưng khi anh cất tiếng nói, giọng anh lại rất đổi dịu dàng. “Tôi sẽ không lợi dụng cô, Bà Wentworth. Tất cả những gì tôi muốn là một bữa tối với cô. Nếu cô không thích sự bầu bạn của tôi, cô có thể rời khỏi bất cứ lúc nào... nhưng cô sẽ không muốn đâu.”

Cô bật cười nao núng trước sự ngạo mạn của anh. “Ngài tin chắc như quỷ vào bản thân mình, đúng không ?”

“Tôi sẽ chờ cô ở Nhà Hát Thủ Đô vào thứ sáu, sau khi cô biểu

diễn xong”

Miệng của Julia mím lại khi cô im lặng cân nhắc xem có nên nhận lời mời của anh không. Savage là một người đàn ông sâu sắc. Nếu anh công khai cố ép buộc cô, cô sẽ chiến đấu với anh tới hơi thở cuối cùng. Nhưng anh đã nhận ra điều đó, anh đã để cho cô có khả năng từ chối nếu cô muốn.

Savage chờ câu trả lời của cô với vẻ mong ngóng của một con mèo đang rình theo một con vật nhỏ nào đó mà nó thích thú. Không biết vì sao sự nhẫn nại của anh đã làm mủi lòng cô. Trực giác chợt lóe lên, Julia nghĩ có lẽ anh cũng đang âm thầm sợ hãi và khao khát cùng những thứ giống cô. Anh đã bị thao túng bởi cùng những cảm giác như cô... và theo cá tính của anh, có lẽ anh cũng đang giăng co để chống lại chúng.

Cô không thể ngăn mình không tò mò về anh? Làm sao một người có thể từ chối cơ hội tìm hiểu thêm về cái người xa lạ mà mình đã lấy chú? Và anh lại không hề biết cô thật sự là ai. Tại sao không trải qua vài giờ cùng anh? Nó có hại gì nào? Phần lớn mỗi buổi tối sau khi biểu diễn xong cô thường đi thẳng về ngôi nhà nhỏ của mình trên đường Somerest, nếu không đọc sách thì cũng chỉ nhìn chăm chăm vào lò sưởi suy tư. Ít nhất thì có thể nói đây sẽ là một sự chệch hướng thú vị trong cuộc sống thường nhật của cô. Vả lại cô không bao giờ cần phải nói cho anh biết cô chính là Julia Hargate.

Cái tình huống đáng mỉa mai này gần như làm cô mỉm cười. Thật là một chuyện cười không chề vào đâu được, mặc dù không có ai ngoại trừ cô biết được điều đó. Giá như cha cô mà biết được sau tất cả những năm nổi loạn ấy, cô sẽ ăn tối với chồng của mình. Ông bảo đảm sẽ lên cơn đột quy!

“Được rồi,” cô nghe chính mình nói bằng giọng giống như là đang bàn chuyện làm ăn. “Tôi sẽ gặp ngài vào thứ sáu.”

“Cám ơn, Bà Wentworth,” Savage nói, một tia thỏa mãn lóe lên trong đôi mắt xám của anh. “Tôi bảo đảm cô sẽ không hối tiếc đâu.”

“Ngài ấy nghe có vẻ rất táo bạo nhỉ,” Arlyss nói, kéo đôi chân ngắn ngắn bên dưới lên khi cô ngồi vào chiếc ghế cũ mềm trong phòng nghỉ của diễn viên.

“Không,” Julia đáp với vẻ trầm ngâm, “‘táo bạo’ tức là bao hàm ý liều lĩnh, bất chấp tất cả, Savage không có tính cách đó. Có vẻ gì đó rất kiềm chế và dữ dội trong thái độ của anh ta.”

Cả hai người phụ nữ cùng nhấp trà và uể oải trò chuyện trong khi ngồi chờ để được gọi cho buổi tập kịch. Logan Scott, Charles Haversley, một nam diễn viên đẹp trai tóc vàng ở độ tuổi đôi mươi, và hai diễn viên khác lúc này đang chiếm cứ sân khấu vì xảy ra chút trở ngại trong lúc diễn tập. Buổi tập kịch cho vở *The Taming of the Shrew*, một tác phẩm mà Julia đặc biệt thích vì đó là cơ hội đầu tiên cô đóng vai Katherine. Arlyss được phân vai cô em gái, Bianca.

Mặc dù Julia và Arlyss thường cạnh tranh với nhau cho cùng một vai diễn, họ đã trở thành bạn bè trong hai năm qua. Mỗi người đều nhận ra họ có sở trường khác nhau. Vài vai phù hợp với khiếu hài hước của Arlyss, trong khi vai khác lại yêu cầu khả năng biến ảo khôn lường của Julia. Giữa mỗi buổi tập hoặc biểu diễn, họ lại trò chuyện về cuộc sống cá nhân của mình, về những nỗi sợ hãi và hoài bão, dù vậy Julia thận trọng không bao giờ hé lộ quá nhiều về quá khứ của cô.

“Tại sao những chuyện như thế lại chưa bao giờ xảy đến với mình chứ?” Arlyss phàn nàn, khuấy thêm đường vào tách trà. Sở hữu những cái răng sâu vô phương cứu chữa, cô ấy đã phải liên tục chiến đấu để giữ cho thân hình thấp, cân đối của mình không trở nên quá khổ. “Mình sẽ cực kỳ sung sướng nếu được một hầu tước hấp dẫn theo đuổi, anh ta ngẫu nhiên lại giàu có như Croesus. Thay vào đó, mình chỉ vớ được những lão già béo ú chỉ muốn lăn một vòng nhanh chóng trên giường, sau đó chỉ trở vào mình trong khi mình diễn trên sân khấu rồi huênh hoang, khoác lác với đám bạn của lão ta.”

Julia liếc nhìn cô bạn, tỏ vẻ cảm thông. “Cậu cho phép đàn ông lợi dụng cậu, Arlyss. Và không cần phải như thế. Cậu xinh đẹp này, tài năng này... cậu là một trong những nữ diễn viên nổi tiếng nhất trên sân khấu Luân Đôn! Không cần phải dễ dàng cho đi những đặc ân của mình.”

“Mình biết chứ,” Arlyss nói, thờ dài ừ ừ, vân vê móng tóc nâu quăn

tít của mình. Cô kéo một vài cái cặp tóc ra khỏi mái tóc lộn xộn rồi ghim bừa chúng lại vào tóc. “Mình chỉ không thể giúp ích gì được cho bản thân ở chỗ nào có dính líu tới đàn ông thôi. Mình không giống cậu, Julia. Cái bản tính quá độc lập đó hầu như không phải là bản tính tự nhiên của phụ nữ. Cậu chưa bao giờ cảm thấy cô đơn sao? Chẳng lẽ thỉnh thoảng cậu lại không ao ước có một người đàn ông ở trên giường mình, chỉ để nhắc cho cậu nhớ rằng cậu là một người đàn bà?”

“Thỉnh thoảng thì có,” Julia thú nhận. Cô nhìn chăm chăm vào tách trà của mình, luông mắt cô dán chặt vào phần đáy nước màu hổ phách. “Nhưng mình thường để dành những cảm xúc đó lại và sử dụng chúng trên sân khấu.”

“Có lẽ mình nên thử cách đó,” Arlyss nói. “Rốt cuộc, những người đàn ông mà mình giải khuây ấy chỉ đơn thuần là sự thay thế cho người mình thật sự muốn thôi.”

Julia trao cho cô bạn cái nhìn nửa thương hại, nửa buồn cười, biết chính xác người mà Arlyss ám chỉ tới là ai. “Cậu biết nguyên tắc của Mr. Scott đối với những diễn viên nữ rồi. Hơn nữa, mình chẳng tìm ra được lý do gì mà cậu lại mê đắm anh ta.”

“Nó còn hơn cả mê đắm nữa! Nó là tình yêu bất diệt. Mình không thể tin được có người phụ nữ nào lại không có cảm giác thế với anh.”

“Mr. Scott còn lâu mới là người đàn ông hoàn hảo,” Julia nói với vẻ chua chát. “Chúa tôi, mình vừa nói cho cậu biết cách anh ta ép mình phải nhận lời dùng bữa với Lord Savage đấy! Mr. Scott có lẽ bề ngoài thì trông như một người đàn ông có nguyên tắc sống cao quý, nhưng trái tim của anh tay chẳng là gì ngoài trừ một kẻ-đào-tiền đầu.”

Arlyss thoải mái gạt bỏ lời nhận xét đó đi. “Đàn ông ai mà chả có khiếm khuyết. Hơn nữa, anh ấy đúng đấy. Năm ngàn bảng thì đại gì từ chối chứ.” Cô nhai chóp chép một lát bánh không bơ với vẻ nghĩ ngợi, rồi nhấp thêm một ngụm trà. “Mình nghe nói hiện giờ có một người đàn bà đang sống ở nhà Mr. Scott, người tình gần đây nhất của anh. Cô ta sẽ chẳng trụ được hơn sáu tháng... họ không bao giờ đi tới đâu. Phải có lý do Mr. Scott mới phản đối chuyện kết hôn! Chuyện gì đó đã xảy ra trong quá khứ của anh... chuyện gì đó đau buồn và tổn thương...”

Julia khịt mũi trước cái vẻ mặt mơ màng của bạn mình. “Thật ra

thì, Arlyss, cậu có quá nhiều những ảo tưởng lãng mạn rồi đó. Mình nghĩ cuộc sống trong nhà hát sẽ chữa trị được căn bệnh đó của cậu.”

“Không, nó chỉ làm cho mọi thứ tệ hơn thôi! Khi lúc nào cậu cũng bị quay cuồng bởi những cảm xúc không thực đối với người khác, cậu sẽ chẳng thể nào ngăn những cảm xúc đó cứ dồn ứ lại đâu.”

“Mình không có.”

“Cậu được chế tạo bằng sắt mà,” Arlyss nói. “Mình còn không biết cậu có cảm xúc ghen tị hay hối tiếc trong người không nữa.” Cô bạn nghiêng người tới trước, đôi mắt xanh của cô lấp lánh vẻ thích thú. “Nói mình hay... cậu định mặc gì để dùng bữa với ngài đại quý tộc đây?”

“Thứ gì đó đơn giản và không hấp dẫn.”

“Không, không, không... mặc thứ gì làm cho mắt của anh ta rớt luôn ra ngoài ấy! Một thứ làm miệng anh ta khô khốc, đầu thì quay cuồng còn trái tim thì nện thình thịch.”

“Nghe như thể anh ta mắc bệnh hiểm nghèo vậy,” Julia nói mà bật cười.

“Cậu phải mặc cái áo đầm đen và hồng đó,” Arlyss nài nỉ. “Mình sẽ không cho phép cậu chọn cái khác đâu.”

“Mình sẽ cân nhắc.” Julia ngược nhìn lên khi một trong những nhân viên thường trú tại nhà hát xuất hiện ở cửa phòng nghỉ thông báo cho họ rằng Mr. Scott muốn sự có mặt của họ trên sân khấu.

Sau nhiều ngày đòi hỏi phải dợt đi dợt lại nhiều lần, buổi biểu diễn của vở kịch *Taming of the Shrew* vào thứ sáu cũng đã ra mắt hoành tráng. Dưới sự chỉ đạo của Logan, Julia quăng hết năng lượng của mình vào tác phẩm huyền não này. Trong lần biên tập lại trước đây, câu chuyện đã được viết lại tương tự như thể loại drawing-room comedy để giảm bớt tính thô tục với nhiều cảnh hài hước tục tĩu đã bị lược bỏ. Logan Scott đã cho tái hiện lại tất cả những cảnh đó, và

thêm vào một màn ầu đã khá dữ dội mang tới cho khán giả cả sự sửng sốt lẫn hài lòng. Vở kịch sôi nổi, rất hoạt náo làm cho một số nhà phê bình phải gào rú lên vì bất mãn còn số khác thì lại rất thích thú.

Với Logan trong vai Petruchio táo bạo đối đầu với cô nàng Katherine quý quái của Julia, khán giả có dịp cười lăn bò càng trước những trận chiến nảy lửa giữa họ, rồi lại say mê theo dõi những khoảnh khắc xúc động và sâu lắng hơn trong vở diễn. Thật không may, vào cảnh cuối của vở diễn, Julia đã bị bầm dập và ê ẩm khắp cả người. Chính cái cảnh được gọi là màn ầu đã khá dữ dội ấy, bao gồm trong đó có một cảnh ngắn lúc Katherine cố tấn công Petruchio, và anh đã ném cô lên không giống như ném một con búp bê giẻ rách. Mặc dù Logan đã cố hết mức nhẹ nhàng với cô, Julia không hề ngạc nhiên khi phát hiện ra vết bầm tím mới trên hai cánh tay và phần thân trên của mình.

Phớt lờ tất cả những lời năn nỉ chăm sóc cho vết bầm của cô, Julia khóa cánh cửa phòng hóa trang của mình lại, rửa sạch mồ hôi và lớp trang điểm, sử dụng hết hai bình nước và một miếng bọt biển cẩn thận lau rửa khuôn mặt. Sau khi chấm nhẹ nước hoa vào cổ, bên trong hai khủy tay và giữa ngực, cô chuyển sự chú ý sang chiếc đầm dài cô đã mang theo. Với sự khăng khăng của Arlyss, cô quyết định chọn chiếc đầm dạ hội yêu thích của mình. Nó được thiết kế trên nền vải lụa đen tuyền của Ý, mặt ngoài của vải láng bóng với những đường sọc nổi tinh xảo. Tay áo ngắn, chun tay được tô điểm mỗi bên bởi một bông hồng bằng lụa màu hồng sẫm. Chiếc áo chỉ có thêm một điểm nhấn duy nhất chính là những vết cắt thẳng màu hồng ở đường viền của váy, mỗi khi cô bước đi những vết cắt đóng và mở theo nhịp điệu nhịp nhàng giống như sóng lượn.

Sau khi cẩn thận mặc áo vào, Julia chừa lại hàng dây lưng chưa buộc, rồi quan sát hình ảnh mình trong gương. Một nụ cười yếu ớt hiện ra trên gương mặt cô. Bất chấp trong lòng cô có cảm thấy thế nào, cô cũng được cam đoan trước vẻ ngoài hoàn hảo của mình. Chất liệu lụa đen mang đến cho cô một vẻ biểu cảm sinh động trái ngược với làn da nhợt nhạt và mái tóc màu vàng tro, trong khi sắc hồng của những bông hoa tăng thêm màu sắc cho đôi gò má cô.

“Bà Wentworth,” giọng của cô hầu của cô xuyên qua cánh cửa. “Em có thể vào để giúp cô thay trang phục không?”

Julia mở khóa cửa và để cho một cô gái tròn trĩnh, tóc đen bước vào. Besty là người hầu rất được việc, chăm sóc cho trang phục diễn của cô, giữ cho phòng hóa trang của cô luôn ngăn nắp, và giúp đỡ cô rất nhiều chuyện vặt vãnh.

“Em có thể buộc dây áo giúp ta không?”

“Vâng, bà Wentworth. Em mang thêm hoa đến cho cô.”

“Em có thể giữ lấy chúng nếu em thích,” Julia thờ ơ nói. Phòng thay đồ đã đầy ắp những giỏ hoa cắm sẵn và mùi hương hoa thơm lừng thừa mứa quá nhiều trong không khí.

“Ôi, nhưng những bông hoa này đẹp mê hồn! Chỉ ngó một cái thôi,” Besty dụ dỗ, giơ ra trước một giỏ hoa khổng lồ.

Julia kêu thốt lên thích thú khi nhìn thấy một giỏ hoa hồng khổng lồ, đầy sức sống với đủ các màu sắc từ màu hồng nhạt nhất cho tới màu đỏ thẫm, điểm xuyết những bông hoa lan quý hiếm, những bông hoa oải hương có màu tím sặc sỡ, và hoa phi yến trắng.

“Ai đã gửi thế?” cô hỏi.

Besty đọc tâm thiếp. “Nó ghi là Savage.”

Vậy ra nó đến từ Lord Savage. Julia với tay lấy ra một bông hồng từ trong giỏ hoa. Cô nâng niu những cánh hoa, rồi mang bông hoa theo cô tới bàn trang điểm. Trong khi Besty giúp cô buộc dây áo sau lưng, Julia thành thạo cuốn và kẹp mái tóc mình thành những cuộn tóc dày và lỏng trên đỉnh đầu, chừa ra vài lọn để chúng buông rơi trên thái dương và cổ. Sau một lúc do dự, Julia cắt ngắn bông hoa, cuộn phần gốc của nó lại bằng một mảnh giấy, rồi cài nó lên tóc bằng một cái kẹp to.

“Trông thật đáng yêu,” Besty nói, cắt ngắn một bông hoa khác rồi ghim nó vào túi xách nhỏ bằng lụa đen của Julia. “Ngài ấy hẳn là một người đàn ông đặc biệt đối với cô mới khiến cô mất nhiều công sức đến thế, bà Wentworth.”

Julia kéo đôi găng tay đen bóng lên bao phủ khủy tay. “Ai đó có thể nói ta đã chờ anh ta cả đời rồi.”

“Thật tuyệt làm...” Besty bắt đầu nói. Cô dừng lại, khuôn mặt tròn trĩnh của cô cau lại khi cô nhìn thấy vết ngón tay mờ mờ ở phần trên

của cánh tay Julia, và còn một vết nữa ở phần bả vai để trần của cô. “Trời ơi, sẽ chẳng làm gì được với mấy vết bầm đó.”

Julia rầu rĩ nhìn vào những vết bầm. “Ta e là chẳng thể làm được gì. Sau những màn đọ sức giữa Mr. Scott và ta trên sân khấu, ta chỉ ngạc nhiên là đã không có thêm nhiều vết bầm nữa.”

Với tay lấy một bánh phấn hóa trang màu da người, Besty lấy nước thấm ướt những vết ngón tay, xoa bóp chúng, rồi chấm nhẹ lớp màu lên những vết bầm. Julia giữ mình đứng yên, quan sát công việc tỉ mỉ của Bessy với một nụ cười hài lòng.

“Bây giờ chúng khó mà trông thấy được. Cám ơn, Besty.”

“Còn chuyện gì khác cô muốn em làm trước khi em thu dọn trang phục diễn của cô không?”

“À... em có thể xem thử có chiếc xe ngựa nào chờ ta ở ngoài không?”

Chẳng bao lâu Besty quay trở lại với tin tức là quả thật có một chiếc xe ngựa đang sau nhà hát, một cỗ xe ngựa màu đen sang trọng điểm bạc, bên cạnh có hai người đánh xe và hai người hầu vận chế phục màu đỏ sậm.

Julia cảm nhận một sức ép đau đớn đang đẩy nhanh nhịp đập của trái tim cô. Cô đặt tay lên ngực, như thể cô có thể làm dịu đi nhịp đập điên cuồng của nó rồi hít thật sâu vào.

“Bà Wentworth? Sao đột nhiên cô trông có vẻ như muốn bệnh vậy.”

Julia không đáp. Cái gì đã ám cô mà cô lại đồng ý trải qua vài giờ riêng tư với Lord Savage? Họ có thể nói gì với nhau? Sự thôi thúc mất trí nào lại xui khiến cô làm điều này chứ? Triệu hồi hết dũng khí của mình, cô thả lỏng vai, nó có vẻ như đã leo tuốt lên trên tai của cô rồi. Besty giúp cô choàng chiếc áo khoác có mũ trùm bằng lụa đen lên trên đầu và vai, rồi cài chiếc móc đính ngọc hồng lựu ở cổ lại. Thì thầm lời chào tạm biệt với cô hầu gái, Julia rời khỏi phòng thay đồ rồi len lỏi đi xuyên qua công trình như mê cung của nhà hát.

Khi cô bước qua khỏi lối ra phía sau, một đám nhỏ những người đi xem kịch đang chen chúc để được gặp cô, một vài người còn dám

chạm vào áo khoác hoặc găng tay của cô. Một người hầu cao vượt hơn hẳn đến giúp cô băng qua đám đông tới chỗ cỗ xe ngựa đang đợi. Anh ta khéo léo kéo ra bậc thang phụ để cô dễ dàng trèo vào cỗ xe sang trọng, rồi đóng cửa xe lại. Mọi việc diễn ra nhanh tới mức Julia chỉ vừa đủ thời gian chớp mắt một cái trước khi cô yên vị trên chỗ ngồi mềm mại được bọc nhung và da thuộc.

Cô nhìn đắm đắm vào Lord Savage, anh đang ngồi đối diện cô, nửa bên khuôn mặt đẹp trai của anh sáng lên những đường nét sắc sảo như dao nhờ ánh sáng hắt ra từ chiếc đèn treo trong xe, nửa còn lại khuất trong bóng tối. Anh mỉm cười, tỏa ra một thứ aura mê nguy hiểm như Lucifer. Julia vội vàng hạ tầm mắt xuống lòng. Bàn tay cô gấp lại và bất động hoàn toàn, khi cái điều mà cô muốn chính là cột mấy ngón tay phản trắc này lại với nhau.

Lord Savage thuộc về cái thế giới cô đã trốn chạy khỏi nó mấy năm trước. Việc gánh vác tước hiệu và địa vị mà cha mẹ đã mua được cho cô, đó là quyền lợi, vài người còn có thể nói đó là bổn phận của cô. Cô đã dốc hết sức mình để tranh đấu với điều đó, trút ra hết sự bướng bỉnh và oán giận, và phần lớn nỗi sợ hãi việc khám phá ra người đàn ông mà cô đã trao thân là kẻ thế nào. Cô không muốn từ bỏ nỗi sợ hãi đối với Savage, không muốn làm yếu đi lớp bảo vệ của cô. Nhưng chính sự tò mò đã điều khiển cô làm điều này... cũng như bị lôi kéo bởi cái sức hút phiền toái giữa họ.

“Tối nay cô thật khác thường,” Savage nói.

Julia chớp mắt ngạc nhiên. “Vậy ra ngài đã xem vở kịch ? Tôi không nhìn thấy ngài ở hàng ghế khán giả.”

“Đó là buổi biểu diễn đòi hỏi nhiều cố gắng đối với cô.”

“Vâng, nó làm tôi mệt lử.” Cô thoáng tự hỏi anh nghĩ gì về màn chửi bới tục tĩu giữa cô và Logan Scott. Anh có cảm thấy buồn cười giống như phần lớn khán giả hay anh không tán đồng. Có lẽ có gì đó đã lộ ra trên mặt cô, bởi vì anh đã cúi tới trước và ghim vào cô cái nhìn như tráng bạc khiến ruột gan cô lộn tùng phèo hết cả lên.

“Có chuyện gì sao?” anh hỏi.

Quyết định rằng cô chẳng có gì để mất, Julia nói cho anh biết suy nghĩ của cô.

Savage chậm rãi trả lời câu hỏi của cô, cẩn trọng cân nhắc từng từ.

“Tôi không có quyền chê trách những gì cô làm trên sân khấu. Diễn xuất chính là nghề nghiệp cô đã chọn.”

“Vậy ngài không có những cảm xúc riêng tư nào sao?” cô hỏi một cách vu vơ. “Trong suốt lúc Mr. Scott hôn tôi, hay đuổi theo tôi trên sân khấu và-”

“Tôi không thích nó.” Những từ ngữ dường như thoát ra khỏi miệng anh trước khi anh có thể chặn chúng lại. Miệng anh mím lại như tự nhạo báng mình. “Cô và Scott đúng hơn là quá thuyết phục trong vai diễn.”

Julia có một cảm giác, giống như cô anh đã ngạc nhiên khi thừa nhận sự ghen tuông của mình. Bị báo động lẫn cảm thấy được tăng bốc, cô lùi về sau cho tới khi vai cô ép chặt vào phần lưng ghế nệm bọc nhung.

“Chỉ là diễn kịch thôi,” cô nói.

“Tôi đã xem những diễn viên diễn kịch trước đây. Cả hai người có vẻ như... rất khác.”

Julia nhíu mày, tập trung vào túi xách của mình. Cô đã nghe dư luận bàn tán rằng cô và Logan Scott là tình nhân, và cô cũng biết lý do. Họ có phản ứng hóa học trên sân khấu, cô và Logan, là loại có thể làm cho việc nhập vai trở nên thuyết phục tới nỗi trong lúc họ diễn ảo tưởng và hiện thực hòa vào nhau hoàn hảo đến mức không thể phân biệt được đâu là thực và đâu là ảo.

Tuy nhiên, sự đồng điệu hiếm có trong diễn xuất đó sẽ không bao giờ, có thể là không bao giờ, vượt qua khỏi khuôn khổ trên sân khấu. Chưa một lần nào Julia lại có suy nghĩ nghiêm túc về mối quan hệ giữa cô và Logan. Cô đối với Logan cũng như những người khác, chỉ là người chỉ đạo, hướng dẫn, đối tượng được tán dương, và chỉ trích... nhưng không có bất kỳ điều gì mà không trực tiếp liên quan tới nghề nghiệp của cô. Cảm xúc của cô đối với Logan không có gì giống như sự an tâm, sự kỳ vọng lồi cuồn hay thậm chí là một dấu hiệu tối thiểu nhất của sự an toàn và ấm áp. Quá rõ là Logan sẽ không bao giờ yêu một người phụ nữ nào như anh yêu nhà hát của mình, hay hy sinh vì một người đang sống như sự hy sinh anh dành

cho hai vị thần sinh đôi mà anh tôn thờ, nghệ thuật và tham vọng.

Có lẽ đó chính là nguyên nhân khiến anh và Julia có phản ứng hóa học trên sân khấu, bởi vì mỗi người họ đều nhận ra cảm xúc của họ sẽ không bao giờ có khả năng bị chi phối bởi đối phương. Thật an toàn khi biết rằng giữa họ sẽ không có sự mạo hiểm cho tình yêu, tổn thương, hay vỡ mộng... cũng vì vậy mà trái lại những cảm xúc thể hiện trên sân khấu lại trở nên sâu sắc, và chẳng lưu lại gì sau khi bức màn được kéo xuống.

Ngay từ lúc trưởng thành, Julia đã cố gắng tìm kiếm sự thỏa mãn của cảm giác được làm chủ chính mình, thứ cô cực kỳ trân quý. Giá như cô có thể ngừng bản thân mình không được khao khát nhiều hơn nữa. Cô khao khát một ai đó có thể hiểu và yêu thương cô, một người đàn ông cô có thể trao trọn bản thân mà không phải sợ hãi hay nghi ngờ. Điều đó chính là giấc mơ thầm kín nhất của cô, là điều cô đã căm ghét phải thừa nhận với chính mình.

Nhiều lúc cô lại có cảm giác như bản ngã của mình bị chia cắt làm hai, một cho nỗi mong muốn được cô lập với phần còn lại của thế giới, và một phần khác lại nhưc nỗi muốn được sở hữu, được yêu thương, thứ cảm xúc mà cô chưa bao giờ có được trong cuộc sống. Cha cô, với bản tính thích chi phối mọi người, chỉ ban phát chút xíu cái tình yêu ít ỏi quý giá của ông cho người khác. Mẹ cô lại quá nhút nhát, quá lu mờ trong cái bóng của chồng để trao cho Julia sự chăm sóc mà một đứa trẻ đòi hỏi. Và lòng trung thành chảy vào trong hay chảy ra ngoài của người hầu đối với nhà Hargate đã ngăn cô có biểu hiện gần bó với bất cứ ai trong số họ. Tình yêu là thứ cảm xúc khiến cô sợ hãi hơn khao khát.

Nhận ra cô đã im lặng một lúc lâu không giải thích được, Julia liếc nhìn Lord Savage cảnh giác, lo lắng những suy nghĩ của cô có lẽ đã bị lộ ra.

“Chúng ta gần tới rồi,” là tất cả những gì anh nói, lời thì thầm của anh bằng cách nào đó lại giúp cô thả lỏng người.

Cỗ xe ngựa chạy hết đường Upper Brook rồi rẽ dốc lên một con đường có một hàng dài những cái cột theo kiến trúc Hy Lạp, được sắp xếp đối xứng hoàn hảo, và một cánh cổng rộng lớn bề mặt được trang hoàng rất đẹp. Hai dãy nhà màu trắng, kiến trúc rất nghệ thuật, hài hòa với một dãy những cánh cửa sổ theo phong cách Palladio

tỏa ánh sáng lờ mờ, trải dài ra từ phần trung tâm của tòa nhà. Nó hoàn toàn khác hẳn với tòa lâu đài theo kiến trúc Gô-tích u ám mà Julia đã lớn lên.

Savage ra khỏi xe trước rồi đưa tay đỡ cô ra ngoài. Găng tay họ bám chặt vào nhau cho tới khi chân cô chạm đất, rồi anh đưa cánh tay ra cho cô. Bước cùng anh lên những bậc thang đồ sộ bằng đá cẩm thạch, Julia nhận thức rõ những cơ bắp rắn chắc ở cẳng tay anh, và cách anh điều khiển những bước chân dài của mình cho hòa hợp với bước đi ngắn của cô.

Một người hầu có khuôn mặt hẹp đón tiếp họ vào trong, đón lấy áo choàng viền lông của Julia, mũ và găng tay của Lord Savage. Julia bị kinh ngạc trước những gì cô nhìn thấy ở sảnh vào và những căn phòng phía bên kia, trần nhà cao bốn mươi foot được chống đỡ bằng những cột trụ theo phong cách kiến trúc cổ, sàn nhà lát đá màu xanh lá, xanh dương, và màu hổ phách rất trang nhã.

“Đẹp quá,” cô kêu lên.

“Ừ,” Nhưng thay vì nhìn quang cảnh xung quanh thì Lord Savage lại đang nhìn chăm chăm vào cô.

“Dẫn tôi dạo một vòng xung quanh đi,” cô nài nỉ, háo hức muốn nhìn ngắm nhiều hơn.

Savage sẵn lòng hộ tống cô dạo qua vài căn phòng, tạm dừng để mô tả lại lịch sử của một bức tranh được vẽ trên vách hay một món đồ nội thất nào đó. Rõ ràng gia đình Savage có một khiếu thưởng thức nghệ thuật rất cao. Trần nhà được nạm những bức phù điêu được họa công phu hình những thiên thần, đám mây, và những sinh vật trong thần thoại. Những bức tường sơn màu vàng và trắng, trưng bày những bức tranh chân dung của Van Dyck và Rembrandt, và những bức tranh phong cảnh của Gainsborough, Marlow, và Lambert.

“Tôi có thể ngắm nhìn chúng hàng giờ liền,” Julia nói, ngắm nhìn những bức tranh được treo trên tường với vẻ say mê.

“Tôi thường không có thời gian thưởng thức chúng.”

“Chuyện gì đã giữ ngài quá bận rộn vậy, thưa ngài? Giám sát các khoản đầu tư và lợi tức kinh doanh, tôi cho là thế.”

“Có rất nhiều việc cần phải quản lý,” anh thừa nhận, nhìn chăm chăm bức vẽ của Van Dyck trước mặt họ với vẻ trầm ngâm.

Julia bất thình lình bị xấu hổ bởi tiếng gầm chẳng chịu giữ ý gì hết của bụng cô. Cô đặt tay lên cơ hoành. “Thật chẳng ra dáng quý cô, tôi e là mình đã không ăn kể từ sáng nay.”

Góc miệng anh căng ra thành một nụ cười. “Vậy chúng ta sẽ đi dùng bữa chứ?”

“Vâng, tôi sắp chết đói rồi.” Một lần nữa vòng tay quanh tay anh, Julia theo anh sải bước ngang qua thêm nhiều căn phòng được thiết đầy tính nghệ thuật và chiếu sáng lò mờ. “Chắc hẳn ngài có thể thuê những người quản lý bất động sản và những nhà quản lý để chăm lo cho công việc kinh doanh của mình, thưa ngài.”

“Tôi thích tự mình quản lý hơn.”

“Ngài không dễ dàng tin người,” cô nhận xét.

“Không,” anh lặng lẽ nói. “Đặc biệt khi tài chính của gia đình tôi bị đe dọa.”

Julia liếc nhìn đường nét cứng rắn trên khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, chân mày cô nhướn lên có chút ngạc nhiên. Tại sao anh lại thú nhận điều đó với cô? Không có ngoại lệ, những người trong giới quý tộc thường giả đồ tiền của mình đổ ra từ những nguồn vô hạn, tiêu xài hoang phí mà chẳng có chút lo lắng nào hết.

Savage nói tiếp không hề thay đổi ngữ điệu. “Cha tôi cứ nhất quyết tự mình quản lý chuyện kinh doanh của gia đình cho tới khi ông đổ bệnh cách đây vài năm. Khi tôi gánh vác mọi thứ, tôi phát hiện ra nhà Savage mắc nợ ngập đầu, tất cả những khoản đầu tư tài chính đều là một đồng lộn xộn. Công tước lại có sở thích đối với bài bạc. Nếu có bao giờ ông ấy có được một khoản đầu tư đúng đắn nào, thì hoàn toàn là do ngẫu nhiên thôi.”

“Dường như ngài đã làm rất tốt thay cho nhà Savage kể từ khi đó. Cha ngài phải rất hài lòng việc ngài đã cải thiện lại hoàn cảnh gia đình.”

Savage nhún vai. “Công tước chưa bao giờ thừa nhận mình đã sai trong bất cứ việc gì. Ông không bao giờ thừa nhận những sai lầm

của mình.”

“Tôi hiểu.” Những từ ngữ bật ra gần giống như tiếng thì thầm. Nhưng Savage không thể nào biết được cô hiểu điều đó rõ như thế nào. Như Julia đã luôn nghi ngờ, cha của họ đều cùng một loại người. Giống như Lord Hargate, Công tước Leeds cố điều khiển gia đình bằng sự cai trị hà khắc của mình. Khi mọi chuyện đã trở nên rõ ràng rằng ông là một người quản lý tồi cả tài sản lẫn con người, ông đã hy sinh tương lai con trai để đổi lấy số tài sản rộng rãi từ nhà Hargate.

Julia nghi ngờ từ lâu Lord Savage đã quyết định anh sẽ không bao giờ bị điều khiển bởi bất cứ ai một lần nữa. Cô cảm thấy có một chút đồng cảm với anh, cảnh ngộ của họ giống nhau... nhưng cô nghi ngờ với tư cách là một người chồng, anh sẽ là một ông chồng không nhân nhượng, không dễ tin, và xa cách. Một người bạn đời cực kỳ khó ưa, ít nhất là đối với cô.

Những món ăn cầu kỳ phục vụ cho bữa tối có thể làm thỏa mãn cả tá người. Julia ngồi bên phải Savage ở một cái bàn dài trưng đầy những chiếc bình bạc có hình kèn trumpet cắm đầy hoa phong lan và hoa sen cạn. Món ăn đầu tiên gồm có nước dùng rau củ, theo sau patê cá hồi sốt kem và thì là. Sau nữa những người hầu mang lên những cái khay bốc khói đựng món gà lôi nhồi nấm truffle (3) và hạt dẻ, và món óc bê tắm trong sốt vang đỏ.

Julia phản đối khi thêm nhiều món được dọn lên nữa; bánh putđinh, bánh tart, lá lách bê, và nhiều món rau.

“Nhiều quá rồi. Tôi không thể thưởng thức hết chúng đâu!”

Savage mỉm cười, dụ dỗ cô thử thêm món trứng cút với kem và tôm hùm. Nuông chiều bản thân vì đã lâu không được như thế, Julia nhấm nháp vang Pháp hảo hạng, và thích thú chuyên tâm vào bữa tiệc. Savage đã chứng tỏ anh là một người bầu bạn quyến rũ cho buổi tối, họ thích thú chuyện trò về nhiều mảng đề tài khác nhau.

“Sao cô lại trở thành diễn viên?” anh hỏi khi buổi ăn nhàn nhã gần kết thúc, dựa vào ghế trong lúc những chiếc đĩa được dọn đi và những khay bánh ngọt xếp thành tầng và trái cây tươi được dọn ra trước mặt.

Julia vọc vọc một trái dâu đỏ mọng trong đĩa của cô. “Đó là ao

ước của tôi từ khi còn bé. Tôi đã rời khỏi nhà khi tôi mười tám, tham gia vào một đoàn kịch lưu diễn, rồi sau đó biểu diễn trong một nhà hát ở Strand cho tới khi tôi đủ may mắn được Mr. Scott thuê.”

“Gia đình cô có tán thành nghề nghiệp của cô không?”

Julia khịt mũi vào cái ý nghĩ đó. “Dứt khoát là không. Họ muốn tôi vẫn ở nhà... nhưng giá mà tôi chịu theo những tình thế mà tôi thấy khó mà chấp nhận nổi.”

“Cô kết hôn khi nào?” anh hỏi. “Lúc cô ở Strand à?”

Cô cau mày với anh. “Tôi không bao giờ thảo luận về hôn nhân của mình.”

Một nụ cười nửa miệng thấp thoáng trên môi anh. “Tôi không được thuyết phục là chồng cô có tồn tại.”

“Anh ta tồn tại,” cô cam đoan với anh, hớp một ngụm rượu. *Sự tồn tại của anh ta cũng thật như sự tồn tại của vợ ngài ấy*, cô bị xúi giục nói ra điều đó, nhưng cô giữ im lặng.

“Anh ta có bao giờ muốn cô rời khỏi giới kịch nghệ không?”

“Anh ta sẽ là một kẻ giả nhân giả nghĩa trời đánh thánh vật nếu anh ta làm thế,” cô nói một cách xác xược. “Bản thân anh ta cũng là một diễn viên.”

Cô cố kiềm lại một nụ cười khi cô nhìn thấy tia sáng thích thú lóe trên mặt anh, biết rằng anh đã tiếp nhận câu nói của cô theo nghĩa đen. Tuy vậy, đó cũng là sự thật. Lord Savage sở hữu một kỹ năng không cần phải bàn cãi trong việc che dấu sự thật và trưng ra một vẻ ngoài giả tạo. Anh cũng chuyên nghiệp như bất kỳ diễn viên nào ở Nhà Hát Thủ Đô.

Anh có vẻ như định hỏi thêm điều gì đó, đột nhiên mắt anh nheo lại khi anh nhìn chằm chằm phần trên của cánh tay để trần của cô.

“Thưa ngài?” Julia hỏi, khó hiểu trước vẻ mặt của anh.

Trước khi Julia có thể phản ứng, Savage chộp lấy cánh tay cô bằng bàn tay ấm và to lớn của anh, hướng nó về phía ánh sáng. Lớp phấn che vết bầm trên tay cô có thể nhìn thấy rõ ràng. Julia cố gắng giật tay về, lắp bắp vì bối rối. “Không có gì đâu... Tôi- tôi hoàn toàn

ồn... buổi diễn, ngài thấy đó-”

“Im nào.” Anh quay về phía một người hầu đang đi tới rồi cộc cằn yêu cầu anh ta đi lấy một hộp thuốc mỡ từ kho dự trữ của quản gia.

Julia nhìn theo mà không thốt lên được lời nào khi Savage nhúng một góc khăn ăn vào ly nước lạnh. Cô cứng người ngạc nhiên khi phần vải được thấm ướt nhẹ nhàng sượt qua vết bầm trên tay cô. Savage tìm thấy một vết ngón tay sẫm màu khác và vết phấn tối mờ ở bả vai cô. Anh chùi vết phấn phủ đi bằng sự cẩn trọng nhẹ nhàng hết mức.

Một luồng hơi nóng đỏ ửng ồ ạt lan ra khắp làn da của Julia, bốc từ cổ lên tới mặt. Chưa bao giờ có người đàn ông nào chạm vào cô như thế. Khuôn mặt anh gần tới mức cô có thể nhìn thấy những chấm đen lấm tấm của bộ râu được cạo kỹ lưỡng, và hàng lông mi dày xòe ra theo hình cánh quạt.

Mùi hương dễ chịu đang vây lấy anh, mùi nước hoa cologne và mùi da ấm nóng trộn với mùi hồ cứng của vải lạnh. Hơi thở anh lẫn với vị ngọt của loại rượu uống sau bữa ăn. Trái tim của Julia bắt đầu đập âm âm như sấm khi cô nghĩ tới việc luồn ngón tay vào mái tóc đen của anh, vào đường cong được tạo hình khéo léo của đôi tai, vào đường kẻ rõ nét của đôi chân mày. Cô phải uống quá nhiều rồi. Cô choáng váng, đỏ ửng... cô muốn thu người lại, và còn nữa...

Người hầu đã quay trở lại với một hộp thuốc mỡ nhỏ, đưa nó cho Lord Savage. Khi anh ta rời đi, anh ta đóng cửa và để họ lại một mình với nhau.

“Không cần đâu...” Julia ngập ngừng. Giọng cô tắt dần khi Savage mở hộp để lộ ra một chất sáp màu hồng, có mùi thảo dược rất nồng.

Đôi mắt xám của Savage ngược nhìn vào mắt cô. Và lần đầu tiên cô chú ý thấy ẩn sâu trong cái màu xám đó phảng phất một chút của màu xanh lá và xanh da trời. Khi anh nói, giọng anh trầm sâu hơn bình thường. “Scott nên nhẹ nhàng hơn với cô.”

“Anh ấy có,” cô thì thầm. “Chỉ là tôi rất dễ bị bầm thôi.”

Tia nhìn của anh vẫn còn dán chặt vào mắt cô khi anh quệt ngón tay vào chất thuốc rồi chồm người tới trước. Có vẻ như anh đang

chờ cô lên tiếng phản đối. Tiếng phản đối run rẩy ở môi cô, nhưng không biết sao cô lại không thể thốt ra được thành tiếng. Cô cảm giác đầu ngón tay anh trên da cô, xoa nhẹ chát sáp lên vết bầm. Anh chạm vào cô nhẹ nhàng như thể cô được làm bằng sứ, cô có thể cảm thấy được cái quét nhẹ của da anh trên da cô. Julia chưa bao giờ đoán được rằng một người đàn ông lại có thể quá dịu dàng đến thế.

Anh chuyển lên vai cô, chăm sóc vết bầm ở đó trong khi cô giữ mình hoàn toàn bất động. Sự thôi thúc điên cuồng đang cuộn lên trong huyết quản... cô muốn dựa vào anh, cảm nhận hoàn toàn cảm giác của bàn tay anh trên da cô, dẫn dắt những ngón tay anh lên đường cong ở ngực cô. Cô nín thở, chỉ muốn bỏ chạy, nhưng ước muốn đó nó cứ nhỏ dần cho tới khi núm vú cô se khít lại bên dưới lớp áo lụa mượt mà cô đang mặc. Cô bắt lực chờ cho anh xong việc, ngó trân trân bất động vào mái đầu đang cúi xuống của anh.

“Còn chỗ nào nữa không?” anh hỏi.

“Không phải ở chỗ ngài có thể thấy,” cô xoay sở nói.

Một nụ cười sáng lên trên mặt anh. Anh đóng nắp hộp lại rồi đưa nó cho cô.

“Một món quà từ tôi, bà Wentworth. Xem ra cô sẽ cần tới nó nhiều nữa trước khi vở *Taming of the Shrew* kết thúc đợt công diễn.”

“Cám ơn.” Julia nhặt đôi găng tay đen của mình lên, cô đã cởi nó ra khi bắt đầu bữa ăn, rồi dùng chúng để quạt khuôn mặt đang cháy hừng hực của mình. “Ở đây nóng quá.”

“Chúng ta sẽ tản bộ ngoài vườn chứ?”

Cô gạt đầu với vẻ biết ơn rồi rời khỏi phòng ăn với anh, băng ngang qua phòng chờ có hai cánh cửa to lớn kiểu Pháp dẫn vào một lối đi được lát đá hướng ra vườn. Bên ngoài trời đã tối và lạnh, những cơn gió mát xào xạc luồn qua những chiếc lá trên những cành cây trĩu quả, rồi thì thào len lỏi qua những bờ giậu.

Họ bước đi trong im lặng băng qua những hàng rào cây thủy tùng dày đặc và những cây mận trĩu đầy bông xếp thành một hàng dài. Gần trung tâm khu vườn có một dòng suối lớn trang trí đầy những bức tượng điêu khắc hình thiên thần. Julia dừng lại say mê ngắm

nhìn cảnh vật, nhận ra một hàng giậu hoa hồng cao tới ngực bao lấy lối đi. Những bông hoa rất quen thuộc với cô, bông hoa to lớn bung ra những cánh hoa màu hồng nhạt cùng với một mùi hương ngọt ngào mơ hồ rất khó diễn tả.

“Hoa hồng Summer Glory,” cô lầm bầm. “Loài hoa yêu thích của mẹ tôi. Bà thường dành ra nhiều tiếng đồng hồ ở trong vườn để chăm sóc chúng. Loài hoa hồng xinh đẹp nhất và có nhiều gai nhọn nhất, bà đã nói thế với tôi.”

Savage dõi theo khi cô cúi xuống bông hoa, hít vào mùi hương thơm nồng. “Một loại hoa đặc biệt hiếm, nhất là ở Anh. Nó được tặng cho gia đình tôi cách đây rất lâu từ...” Anh ngừng lại, một sự cảnh giác kỳ lạ in trên vẻ mặt anh. “Một người bạn,” anh kết thúc. Hai từ đó dường như treo lơ lửng giữa họ, ngắt quãng trong không khí bằng một câu hỏi.

Cùng lúc đó không khí bị tổng sạch ra khỏi phổi của Julia, cô đấu tranh để kéo không khí trở lại vào trong. Summer Glory quả thật là giống hoa có một không hai. Bởi vì tới lúc này cô mới nghĩ ra, lãnh địa của gia đình cô là một nơi duy nhất khác cô từng nhìn thấy loài hoa này. Cô nhận ra có khả năng rất lớn chính mẹ cô Eva là người đã tặng giống cây đó cho nhà Savage cách đây rất lâu. Trước khi nằm liệt giường, Eva rất tự hào về tài trồng được những loài hoa hồng đẹp kỳ lạ của mình... Bà thường đem tặng những giống cây do chính tay mình trồng cho bạn bè hoặc người quen.

Julia ngay lập tức tìm cách khóa lấp sai lầm ngớ ngẩn của mình, và quyết định thay đổi chủ đề nhanh nhất có thể. Cô bước ngang qua bụi cây làm ra vẻ như không quan tâm. “Phu nhân Ashton có biết tôi ở đây với ngài tối nay không?” cô bắt ngờ hỏi.

“Phu nhân Aston,” Savage lập lại, có vẻ sửng sốt trước câu hỏi không mong đợi của cô. Anh theo cô đi dọc theo lối đi. “Không, tôi không nói với cô ấy.”

“Nếu cô ấy phát hiện ra, có rắc rối gì với ngài không?”

“Cô ấy không có quyền gì đối với tôi.”

“Ồ, phải rồi... “cái sự đồng cảm” của ngài với cô ấy...” Julia rụt lại khi một viên sỏi trượt vào đôi giày lụa của cô. Cô dừng lại để cởi giày ra, giữ viên sỏi không mời mà tới ra khỏi giày. “Phu nhân Ashton

đang áp ủ hy vọng được kết hôn với ngài, đúng không thưa ngài?”

“Cô đang hỏi những câu hỏi rất riêng tư, bà Wenyworth.”

“Tôi chắc chắn là cô ấy có,” Julia nói tự trả lời cho câu hỏi của mình. “Ngài là một người đàn ông hoàn toàn đủ tư cách để lấy làm chồng... phải không?”

Savage lấy chiếc giày khỏi tay cô rồi cúi xuống đặt nó vào chân cô. “Tôi không có ý định kết hôn với Phu Nhân Ashton.”

Nhảy lò cò một hai bước, Julia vịn vào vai anh để giữ thăng bằng, phát hiện ra áo khoác anh không có miếng đệm lót. Những múi cơ mang lại cảm giác như gỗ của cây sồi bên dưới gan bàn tay cô.

“Sao lại không?” cô hỏi, nhìn xuống luồng sáng lấp lánh như mặt biển trên mái tóc anh phản chiếu qua ánh sáng trắng. “Cô ấy không phù hợp với những tiêu chuẩn cao của ngài à?” Hơi thở cô nghẹn lại khi cô cảm thấy ngón tay anh trên mắt cá chân cô, nhẹ nhàng hướng gót chân vào trong giày.

Giọng anh rất nhỏ như bị bóp nghẹt khi anh đáp. “Tôi có ý định kết hôn vì tình yêu.”

Julia cảm thấy một cảm giác nhói đau trộn lẫn giữa cảm giác thấu cảm và kinh ngạc. Vậy ra ẩn bên dưới vẻ ngoài thực tế và tự chủ đó, anh vẫn áp ủ một giấc mơ thầm kín, cùng một giấc mơ mà mỗi người họ đã bị đánh cắp.

“Tôi đã không mong một người đàn ông như ngài lại có một ý định lãng mạn như thế, thưa ngài.”

“Thế cô mong tôi là người thế nào?”

“Thì ngài sẽ kết hôn vì lợi ích và tìm kiếm tình yêu ở nơi khác.”

“Đó chính xác là điều cha tôi đã làm. Tôi chắc chắn mẹ tôi, một người phụ nữ biết phải trái, cũng không mong đợi gì khác từ ông, nhưng tôi tin điều đó cũng làm bà bị tổn thương. Tôi đã thề với chính mình tôi sẽ khác.”

“Dù vậy không phải lúc mọi chuyện cũng có thể theo ý mình.”

“Nó sẽ vậy với tôi.”

Làm thế nào có thể chứ? Anh phải có ý định hủy hôn trong đầu. Anh phải giải thoát khỏi cô trước khi anh có thể xem xét tới chuyện kết hôn, trừ phi anh nghĩ chẳng có gì sai nếu có tới hai vợ.

“Sao ngài có thể chắc thế?” cô hỏi. “Ngài không có gì bảo đảm là ngài sẽ tìm ra được nửa còn lại của mình.”

“Không có gì bảo đảm,” anh đồng ý, thả mắt cá chân cô ra. “Chỉ là hy vọng thôi.”

Anh đứng thẳng dậy cho tới khi tầm mắt anh chiếu xuống cô từ chiều cao trọn vẹn của anh. Đầu anh bên trên cô, khuôn mặt anh ẩn trong bóng tối. Julia nên bỏ tay ra khỏi vai anh, nhưng cô lại có cảm giác mất thăng bằng một cách kỳ quặc, như thể cô đang thả tay ra khỏi nơi đáng tin cậy duy nhất trên thế giới.

“Cô biết không trước đây chúng ta đã từng gặp nhau,” anh nói êm ái.

Những từ ngữ xuyên thẳng một hồi chuông báo động lạnh buốt qua người cô. “Ngài nhầm rồi.”

“Tôi không bao giờ quên được buổi tối đó.” Bàn tay anh kiên quyết đặt trên eo cô, giữ cô đứng vững khi anh tập trung vào khuôn mặt đang ngửa lên của cô. “Cách đây ba năm ở Warwickshire. Tôi đã ra khỏi lâu đài để đi xem lễ hội May Day của làng. Tôi đã nhìn thấy cô nhảy múa.” Sau đó anh im lặng, quan sát vẻ mặt cô chuyển từ vẻ hoang mang sang nhận biết.

“Ồi,” Julia yếu ớt nói. “Tôi đã không nhận ra...” Lúc đầu cô nghĩ anh đang ám chỉ tới cuộc hôn nhân của họ. Chúa ơi, vậy ra anh chính là cái người lạ đã hôn cô buổi tối đó! Cô hạ luồng mắt xuống giữa ngực anh, nhớ lại nụ hôn đã ám ảnh cô hàng tháng trời sau đó. Không thể tin được là định mệnh đã kéo họ lại gần nhau một lần nữa. “Tôi đã hỏi ngài vào buổi tối đó là ngài có phải là một trong những người nhà Savage không, và ngài đã phủ nhận. Tại sao ngài không nói cho tôi biết ngài là ai?”

“Tôi không cách gì biết cô sẽ phản ứng thế nào. Có thể cô sẽ cho rằng tôi toan lợi dụng cô.”

“Ngài có, ngài đã cưỡng hôn tôi.”

Một nụ cười bất đắc dĩ vắt ngang mặt anh. “Tôi không thể ngăn mình lại được. Cô là người phụ nữ đẹp nhất tôi từng gặp. Cho tới giờ vẫn thế.”

Julia cố giật người lại, nhưng anh giữ chặt cô áp vào anh.

“Ngài muốn gì từ tôi chứ?” Cô hỏi với vẻ nao núng.

“Tôi muốn gặp lại cô.”

Cô lắc đầu dữ dội. “Ngài không thể mua được một bữa tối khác với tôi đâu, cho dù ngài có mua luôn cả Nhà Hát Thủ Đô.”

“Tại sao không? Bởi vì chồng cô sẽ phản đối à?”

“Tôi đã nói tôi sẽ không thảo luận về anh ta.”

“Tôi sẽ không để cô từ chối mà không giải thích tại sao cô sẽ không gặp tôi.”

“Bởi vì tôi không có hứng thú gì chuyện yêu đương với ngài... và xét theo hoàn cảnh riêng của chúng ta, đó là thứ duy nhất ngài có thể đề nghị tôi.”

Máu của Julia đập loạn xạ trong huyết quản. Cơ thể anh đang ở quá gần cô, cô có thể nghe thấy hơi thở anh, cảm giác sức nóng của anh, cô bị kéo về phía anh giống như con thiêu thân đang lao vào lửa. Cô muốn ngả đầu ra sau, cảm nhận miệng anh trên miệng cô, ép chặt cơ thể mình vào cơ thể anh. Cô chưa bao giờ bị cám dỗ như thế này, một lời hứa hẹn của điều gì đó không tưởng đang ở trong tầm với. Nhưng cô sẽ không đầu hàng cái thôi thúc tự hủy hoại mình. Khi mà kết quả cuối cùng chỉ có thể là bất hạnh.

“Tôi sẽ không gặp lại ngài,” cô nói, vắn người ra cho tới khi hai bàn tay anh rơi xuống trả tự do lại cho cô. “Tôi phải đi đây.” Cô vội vã quay lại đài phun nước, đoạn dừng lại ngay chỗ giao nhau giữa hai con đường.

Giọng của Savage ở ngay sau cô. “Lối này.”

Họ quay trở lại ngôi nhà trong im lặng, bị mắc kẹt giữa bầu không khí căng thẳng dường như không thể phá vỡ.

Khi cỗ xe ngựa lăn bánh mỗi lúc một xa dần chỗ theo vị hành khác đáng yêu của nó đang an toàn bên trong, Damon một mình thờ thần rảo bước ngang qua sàn nhà bằng đá cẩm thạch ở sảnh vào. Anh cảm thấy bứt rứt không yên hơn bất kỳ lúc nào trong đời. Tâm trí anh bị choáng đầy bởi hình ảnh của cô, anh làm sống lại mỗi giây phút của những giờ đã qua và khao khát có nhiều thêm nữa.

Anh muốn cô. Anh muốn cô mà không có lý do, với một sự cố chấp đến mù quáng, sự đam mê dấy sóng trong mỗi sợi thần kinh của anh. Và anh oán giận cô vì thế.

Anh chậm rãi đi tới chiếc cầu thang dài dẫn lên trên tầng hai của ngôi nhà. Anh dừng lại ở bậc thang đầu tiên rồi ngồi bệt xuống. Chống khuỷu tay xuống sàn, anh nhìn băng quơ vào tấm thảm rực rỡ dệt một bức tranh thời trung cổ bao phủ bức tường.

Jessica Wentworth được giam giữ anh toàn ở một thế giới khác. Anh cũng thế. Họ ở hai thế giới tách rời nhau. Cô đã đúng, có rất ít thứ anh có thể cho cô ngoại trừ một cuộc tình. Và còn phải cân nhắc tới Pauline nữa. Cô ta không đáng bị phản bội và bỏ rơi. Những gì họ đã cùng nhau trải qua cũng thoải mái và dễ chịu, đối với anh vậy cũng đủ... cho tới khi Jessica Wentworth xuất hiện.

Anh nên đẩy Jessica ra khỏi đầu óc anh, ngay bây giờ. Đó chính là lựa chọn sáng suốt nhất. Nhưng có thứ gì đó trong người anh đang chống đối lại cái ý tưởng đó. Anh chưa bao giờ có cảm giác bị tù túng, sự lựa chọn của anh bị giới hạn bởi cái quá khứ đang đè nghiền lấy anh như một sợi dây xích bằng sắt dài tới cả dặm. Anh đã kết hôn với một người đàn bà mà anh thậm chí còn không biết mặt.

Giá như anh có thể tìm ra Julia Wenworth, chết tiệt cô ta mục ruỗng dưới địa ngục đi, và cắt phăng cô ta ra khỏi cuộc sống một lần và mãi mãi.

chap 4

Giây phút Julia đặt chân vào phòng nghỉ, cô phát hiện ra có nửa tá ánh mắt háo hức đang ghim vào cô. Cả nhóm diễn viên tụ tập lại, những diễn viên chính của vở *Taming of the Shrew*, không chút xấu hổ đang hiếu kỳ muốn biết chuyện gì đã diễn ra trong suốt buổi tối giữa cô với Lord Savage.

Chỉ duy nhất có Logan Scott dường như quá bận tâm tới những ghi chú cho buổi tập để chú ý tới việc cô đang đi vào.

“Cô trễ rồi đấy, Bà Wentworth,” cuối cùng anh cũng nói không hề ngược nhìn lên..

“Xin thứ lỗi, tôi đã ngủ dậy muộn,” Julia làm bầm khi cô tìm đường tới chiếc ghế trống. Đó là sự thật. Sau khi quay trở lại ngôi nhà nhỏ của cô trên đường Somerset, cô đã thức rất khuya, uống rượu và nhìn chằm chằm suy tư một cách vô định. Ngay cả khi cô lên giường đi ngủ, cô phát hiện ra giấc ngủ cứ mãi lảng tránh cô. Cuối cùng cô cũng chợp mắt được một chút, cho tới lúc cô tỉnh giấc và thấy mình đối mặt với một ngày mới bằng đôi mắt thâm quầng, đờ đẫn.

Cô không thể ngừng nghĩ về Savage. Buổi tối qua chính là đỉnh điểm của tất cả những nỗi sợ hãi và tò mò đã quấy rầy cô trong suốt những năm qua. Giờ đây tất cả những hình ảnh tưởng tượng của cô về người chồng không quen biết đã biến mất. Anh đã thực thể hóa đối với cô, và còn nguy hiểm hơn rất nhiều so bất kỳ giấc mơ nào cô từng mơ. Savage là một người đàn ông hoa lệ, thông minh, mạnh mẽ, thích điều khiển, kiểu đàn ông có thể chi phối hoàn toàn cuộc sống của một người đàn bà, đến nỗi cô ta sẽ đánh mất mình trong cái bóng của anh. Về điểm này anh rất giống cha cô. Julia không muốn trở thành vợ của một người đàn ông có cá tính quá mạnh. Cô đã phải nỗ lực hết sức mình để trở thành Jessica Wentworth.

Dễ dàng hơn là cứ không đếm xỉa gì tới Savage, giá như cô đã không nhìn thấy những dấu hiệu để tổn thương đã tước mất lớp vũ khí oán giận của cô... cái cách anh dịu dàng chạm vào cô, sự thú

nhận khiến người ta ngỡ ngàng rằng một ngày nào đó anh muốn kết hôn vì tình yêu. Có phải còn có nhiều thứ cần được khám phá ẩn bên dưới lớp vỏ bảo vệ của anh không? Cô có thể không bao giờ có cơ hội khám phá ra. Điều đó tràn ngập trong cô một nỗi thất vọng thật xa lạ, những suy nghĩ về những gì đã diễn ra giữa họ cứ ám ảnh cô. Cô đã nói rõ cô sẽ không bao giờ gặp lại anh, và cô biết bằng cả trái tim đó chính là điều tốt nhất. Nhưng tại sao cô lại có cảm giác như mình đã đánh mất một điều gì đó cực kỳ quý giá?

“Cậu đây rồi,” tiếng thì thầm đến từ Arlyss, cô nàng diễn viên nhỏ nhắn chèo cho cô một tách trà nóng.

Julia nhận lấy tách trà với vẻ biết ơn, hớp lấy cái chất lỏng ngọt ngào, giúp cô tỉnh táo lại.

“Ngài ấy không để cho cậu chớp mắt được tí nào sao?” Arlyss hỏi với vẻ mặt háo hức. “Mình chưa bao giờ thấy cậu mệt lử như thế. Ngài ấy cực giỏi hả, Jessica?”

Julia tặng cho cô bạn một cái cau mày rừ rựi. “Mình không có ở cùng anh ta, không phải cái ý nghĩa đó đâu.”

“Tất nhiên là không,” Mr. Kerwin nói, một nam diễn viên đầy đà ở độ tuổi sáu mươi tự xem mình là một kẻ sỏi đời. Ông xuất sắc trong vai những ông bố cả lo, những ông chồng phiền hà, những kẻ nghiện rượu, và những anh hề, cùng với sức hấp dẫn vượt trội ông luôn dành được sự yêu mến của khán giả. “Đừng bao thừa nhận điều gì hết, cô gái thân mến. Chỉ có thể đời sống riêng tư của cô mới không bị đảo lộn.” Ông chấm hết lời bình luận bằng một cái nháy mắt thân thiện.

Giọng của Logan, nhuốm đầy vẻ khinh miệt, phang ngay vào giữa cuộc hội thoại vừa chớm manh nha.

“Bà Wentworth, cô có phiền tham gia với chúng tôi không? Tôi có cả một trang đầy những ghi chú liên quan đến những sai sót của cô trong buổi biểu diễn tối qua. Tôi chắc là cô sẽ muốn nghe.”

Julia gật đầu, nhấp thêm một ngụm trà, tự hỏi tại sao Logan lại có vẻ quá cáu bẳn vào sáng nay. Anh lẽ ra phải nên hài lòng. Buổi biểu diễn đã nhận được phản hồi rất tốt từ phía khán giả và những nhà phê bình, và cô cũng đã thực hiện xong vai trò của mình cho Nhà Hát Thủ Đô bằng việc giữ đúng lời hứa có mặt ở buổi ăn tối với Lord

Savage. Anh còn muốn thêm gì nữa đây?

Trước khi Logan có thể tiếp tục công việc đọc những ghi chú cho buổi sáng, cánh cửa phòng nghỉ bật mở và khuôn mặt ngập ngừng của một trong những người phụ trách hậu trường sân khấu hiện ra.

“Xin thứ lỗi,” anh ta nói với vẻ hối lỗi với toàn bộ người trong phòng nói chung, rồi luồn mắt của anh ta lái về phía Julia. “Một bưu kiện vừa mới được chuyển cho cô, Bà Wentworth. Cậu bé đưa hàng nói rằng nó nên được mang đến cho cô ngay lập tức.”

Kinh ngạc, Julia hát đầu về phía chiếc hộp nhỏ, được gói đơn giản đang nằm trong tay anh ta, và anh ta mang nó lại cho cô. Chú ý thấy vẻ cau có đang gia tăng của Logan, anh chàng phụ trách hậu trường nhanh chóng lui mất. Julia cực kỳ bị cám dỗ muốn mở gói đồ ra, nhưng cô đặt nó sang bên định sẽ mở ra sau, cô biết chỉ tổ chọc tức Logan khi buổi họp lại bị gián đoạn thêm. Cả nhóm thành viên của đoàn kịch đều đang dán chặt mắt vào cái hộp bí ẩn, hoàn toàn làm lơ tiếng lật giấy sột soạt thiếu kiên nhẫn của Logan.

“Chà,” cuối cùng thì Logan cũng nói với Julia, miệng anh mím lại mĩa mai. “Cô có thể mở cái thứ chết tiệt đó ra cũng được. Rõ ràng chẳng ai chịu chú ý gì tới công việc trong tay cho tới khi cô mở nó ra.”

Arlyss chồm qua vai của Julia, mắt cô sáng bừng vì phấn khích, những lọn tóc nâu đang nhảy múa khá sinh động. “Có phải từ ngài ấy không?”

Julia cẩn thận mở hộp ra và tìm thấy một bức thư ngắn được gấp lại bên trong. Mọi người đều chồm tới gần hơn, cứ như thể tất cả đều mong cô sẽ đọc to bức thư lên cho cả bọn cùng nghe. Cô cảnh giác giữ bức thư ở gần cơ hoành, im lặng đọc lướt qua nó.

Thư phụ nhân.

Tôi đã được bảo món đồ này từng thuộc về nữ diễn viên thiên tài Mrs. Jordan. Nó xứng đáng được một người sở hữu về duyên dáng và xinh đẹp mang trên người để bộc lộ trọn vẹn giá trị của nó. Xin vui lòng chấp nhận món quà kỷ niệm này và biết rằng tôi không hề mong đợi một sự hàm ơn kèm theo, ngoại trừ niềm vui thích của cô dành cho món quà.

Bây tôi trung thành của cô,

Damon, Lord Savage

Julia nhắc một chiếc túi nhỏ bằng nhung xanh ra khỏi hộp, thả cái vật bên trong xuống lòng bàn tay. Arlyss thở hắt ra thật lớn, trong khi Mr. Kerwin thì phát ra âm thanh ùng ục về tán đồng trong cổ họng. Không thể cưỡng lại, cả nhóm diễn viên đều bu quanh để chiêm ngưỡng món quà.

Nằm gọn lỏn ngay giữa lòng bàn tay của Julia là một chiếc trâm cài áo tinh xảo nhất cô từng thấy, một bó hoa hồng nhỏ với những cánh hoa bằng đá ruby và những chiếc lá bằng ngọc lục bảo tỏa ánh sáng rực rỡ. Cô có thể tin chắc Mrs. Dora Jordan, người đã từng là người bầu bạn của em trai đức vua nhiều năm trước, từng sở hữu món đồ lộng lẫy này. Mặc dầu Julia đã từng được những người-đã-từng-theo-đuổi cô tặng quà và trang sức và cô đã từ chối tất cả. Chưa từng có ai tặng cho cô một thứ quá đổi giá trị như thế. Chết lặng, cô nhìn trân trân vào báu vật nhỏ trong lòng bàn tay.

“Tôi... tôi sẽ trả nó lại,” cô khó khăn lắm mới thốt ra được, và ngay lập tức một dàn hợp xướng phản đối đồng loạt rộ lên.

“Sao vậy?”

“Giữ nó đi, cô gái, sau này cô có thể xem xét lại mà.”

“Với gia tài của ngài ấy, hầu tước thừa sức mua cho cô một món quà giá trị cả ngàn lần hơn thế và không bao giờ thấy tiếc dù chỉ một đồng silinh đâu!”

“Đừng có hấp tấp,” Arlyss cố nài. “Trước khi cậu làm điều gì, hãy suy nghĩ trong một hay hai ngày ấy.”

“Đủ rồi đấy mọi người,” Logan lên tiếng, sốt ruột giựt dứt một cọng tóc khỏi mái tóc đỏ óng ánh của anh. “Chúng ta còn có khối việc cần vùi đầu vào hơn là ngồi đây tán dóc về kẻ chinh phục của Bà Wentworth.”

Những diễn viên ngoan ngoãn quay trở lại chỗ ngồi của mình. Julia khép tay lại quanh chiếc trâm cài nạm đá quý. Tất nhiên cô phải trả lại nó. Cô chưa bao giờ chấp nhận quà tặng từ người đàn ông nào trước đây. Mặc dù những lời lẽ trong bức thư của anh trái ngược, cô biết Lord Savage sẽ mong đợi một ân huệ để đổi lại món quà. Anh không phải là loại đàn ông sẽ cho không một thứ gì. Nhưng

một ý nghĩ kỳ quặc nảy ra trong đầu cô. Anh là chồng cô, vì lẽ gì cô lại không nên nhận nó từ anh? Cuộc hôn nhân ngày-xưa-ngày-xưa của họ đã cướp đoạt của cô quá nhiều thứ. Cô chắc chắn là xứng đáng được nhận sự bồi thường nho nhỏ này. Chiếc trâm cài quá xinh đẹp, quá cảm dỗ, và nó lại còn cực kỳ hợp với cô.

Kể chinh phục của Bà Wentworth à, cô ngẫm nghĩ, cái cảm nóng bừng vì hoảng hồn lẫn thích thú đang tràn lên da. Cô lẽ ra không nên cảm thấy hài lòng vì Lord Savage đã chiếm được cảm tình của cô. Cô nên cảm thấy báo động. Vòng xoắn của định mệnh thật đáng ngạc nhiên, cô lại được tán tỉnh bởi chính đức ông chồng của mình! Sự tán tỉnh này cùng với cái thảm họa theo cùng nó phải được kết thúc trước khi nó tiến xa hơn.

Bỏ cái trâm cài vào lại chiếc túi nhưng, Julia ép buộc sự chú ý của mình quay trở lại với những lưu ý của Logan. Cô im lặng và đầu óc cứ mônglung trong lúc những người khác nêu câu hỏi và ý kiến của mình liên quan đến vở kịch. Khi buổi họp kết thúc, cô hướng về phía phòng thay đồ, muốn kiếm vài phút riêng tư để suy nghĩ.

“Bà Wentworth,” Logan nói khẽ khi Julia bước ngang qua, cô dừng lại liếc nhìn anh với vẻ dò hỏi.

“Vâng, Mr. Scott ?”

Logan đeo cái vẻ mặt chẳng-có-gì-quan-trọng, nhưng đôi chân mày hoe đỏ đang kẹp chặt lại trên khuôn mặt đã tố cáo tình trạng bất ổn ở bên trong. “Xem ra việc dùng bữa tối với Lord Savage không phải là một sự đày ải chút nào.”

“Không,” cô nói ngang phè. “Nó khá thú vị.”

“Cô sẽ gặp lại anh ta chứ?” Đột nhiên đôi môi anh thấp thoáng một nụ cười như tự giấu, cứ như thể anh cảm thấy mình là đồ ngu khi đi hỏi câu đó.

“Không, Mr. Scott.” Cô tự hỏi tại sao vẻ mặt anh lại có vẻ như dụi đi. Có lẽ anh lo mối quan hệ với Lord Savage có thể làm trở ngại tới sự nghiệp của cô ? Hay phải chăng có thể có vài lý do riêng tư nào đó trong câu hỏi của anh?

“Vây tất cả đã kết thúc rồi,” anh nói.

Cô nắm chặt chiếc trâm cài nằm trong chiếc túi nhung. “Gần như chắc chắn là vậy, Mr. Scott.”

Pauline, Phu nhân Ashton đang nằm dài trên tấm khăn thêu phủ giường bằng lụa màu ngà, thân hình khêu gợi của cô ta được bọc trong chiếc áo đầm màu hồng gần như trong suốt. Cô ta thì thầm lời chào uể oải với Damon khi anh đặt chân vào căn phòng ngủ nằm trong ngôi nhà phố sang trọng của cô ta ở Luân Đôn. Họ đã không ở cùng nhau vào cuối tuần, trong lúc cô ta viếng thăm gia đình ở Hertfordshire.

Ngay lúc cô ta trở về, cô ta đã lập tức gửi một bức thư ngắn ướp nước hoa và niêm phong bằng sáp vàng đến địa chỉ nhà của Damon. Căn cứ theo giọng điệu đòi hỏi ở trong thư, Damon đoán Pauline đã nghe được chuyện anh đã làm gần đây. Có Chúa biết làm thế nào cô ta sắp xếp được tai mắt ở gần anh. Có vẻ như cô ta đã thuê cả một mạng lưới gián điệp để dòm chừng anh.

“Xin chào, anh yêu,” Pauline nói, vẫy bàn tay trắng nõn mảnh dẻ ra hiệu cho anh lại gần. Kéo đầu anh xuống, cô ta hôn anh thật nồng nhiệt, ôm ghì lấy anh bằng một sức mạnh đáng kinh ngạc. Damon giật đầu lại, nhìn chăm chăm cô ta với vẻ tò mò. Khuôn mặt cô ta biểu lộ một vẻ mà anh chẳng thích chút nào, một sự trộn lẫn giữa kích động và chiến thắng, một tia sáng giống như đoán trước được một điều gì đó lóe lên trong đôi nâu tối của cô ta. Cô ta dường như đang chuẩn bị cho một trận chiến... và còn sở hữu một thứ vũ khí sẽ bảo đảm cho cô ta giành chiến thắng.

“Pauline, có chuyện tôi muốn nói với cô.”

“Em đã biết rồi,” cô ta điềm tĩnh ngắt ngang. “Anh biết không, nó khá nhục nhã khi phải chịu đựng những lời nhạo báng và lòng thương hại giả dối từ hàng đồng người, trong khi tất cả bọn họ đều tranh nhau là người đầu tiên kể cho em nghe việc anh đã phát triển một sự si mê đối với cô nàng diễn viên rẻ tiền nào đấy.”

“Tôi không định làm cô bẽ mặt.”

“Anh thật khôn ngoan làm sao lên kế hoạch cho buổi tối đó khi anh biết em sẽ đi thăm gia đình em gái em ở miền quê! Cô ta thế nào, anh yêu? Chắc là phải sượng run lên khi có một con điếm trứ danh thế trên giường của anh.”

“Chẳng có gì xảy ra giữa chúng tôi.”

Cô ta bật cười chẳng có vẻ gì là tin chút nào. “Thật sao? Vậy ra cô ta đang chơi cái trò đó. Em đã từng sử dụng mưu mẹo đó rồi... nhớ không? Em đã để anh chờ cả tháng trời trước khi cho phép anh có em đấy. Sự chờ đợi làm cho chiến thắng trở nên ngọt ngào hơn, đúng không anh?”

Cho tới lúc này, Damon không chắc anh muốn gì từ Pauline, hay những nghĩa vụ mà anh phải có đối với cô ta. Cô ta quả thật là người bầu bạn thú vị trong vài tháng qua. Anh chưa bao giờ lừa dối cô ta, chưa bao giờ chiếm lấy bất cứ thứ gì mà cô ta không sẵn lòng... và anh đã chi trả một cái giá hào phóng cho cái đặc quyền được chấp nhận vào giường của cô ta. Mặc dù anh không định đến đây để cắt đứt mối quan hệ giữa họ, lúc này thì anh đã biết chuyện yêu đương giữa anh và Pauline đã tiến tới giai đoạn nhàm chán. Họ chưa bao giờ chia sẻ bất cứ thứ gì ngoại trừ sự đam mê xác thịt. Chưa bao giờ tiến xa được tới sự đồng cảm hay thấu hiểu, và cũng sẽ không bao đạt tới được những thứ như thế.

“Tại sao cô gửi thư cho tôi?” anh hỏi.

Cô ta cứng người trước giọng điệu mới của anh, cái vẻ lãnh đạm mà anh chưa bao giờ trưng ra với cô ta trước đây.

“Em muốn thảo luận về những ý định của anh, anh yêu. Phải chẳng anh đang lên kế hoạch biến Jessica Wentworth thành tình nhân mới của anh?”

“Chuyện đó không liên quan gì tới cô.”

“Anh định rời bỏ em chỉ vì một con ả như cô ta sao? Cô ta không là gì ngoại trừ một món đồ chơi mới, một món đồ chơi xinh đẹp vô giá trị mà anh sẽ sớm chán ngấy thôi... và khi anh làm thế, anh sẽ trở về bên em.”

Sự kiêu ngạo của Pauline đang chọc tức anh. Anh chưa bao giờ cho phép bất kỳ ai chỉ trích anh vì những gì anh đã làm, và còn lâu

anh mới để cho Pauline có được cái quyền đó.

“Nếu tôi có viếng thăm giường của một người đàn bà khác,” anh nói bằng một chất giọng êm ái, “Tôi sẽ bị nguyên rửa nếu tôi cần tới sự phê chuẩn của cô.”

“Tốt thôi, thưa ngài. Ít nhất thì tôi cũng được phép hỏi chuyện gì sẽ xảy đến với tôi chứ?”

Damon đảo mắt quét khắp người cô ta với vẻ đánh giá. Với một người xinh đẹp và đáng khao khát như Pauline, cô ta sẽ tìm được một người chu cấp mới trong vòng một tuần. Anh không hề có ảo tưởng rằng cô ta yêu anh. Cô ta không tỏ ra có bất kỳ dấu hiệu đau đớn nào. Việc kết thúc mối quan hệ giữa họ thật khó mà bỏ cô ta lại với trái tim tan vỡ và cuộc sống nghèo túng được.

“Cô sẽ sống tốt thôi,” anh nói. “Tôi nghi ngờ một người đàn ông từng nhìn cô và thấy cô muốn gì, Pauline.” Giọng anh hơi dịu lại khi anh tiếp tục. “Tôi đã có khoảng thời gian thú vị khi ở bên cô trong những tháng qua. Tôi muốn kết thúc trong sự thoải mái, không muốn phá hỏng những kỷ niệm giữa chúng ta. Tôi bảo đảm tất cả những hóa đơn của cô sẽ được thanh toán. Tôi muốn để lại cho cô một món quà chia tay... một chiếc xe ngựa mới, thêm trang sức, một ngôi nhà, chỉ việc nói với tôi cô muốn gì.”

Đôi mắt nâu của cô ta khóa vào mắt anh. “Anh đã để lại một món quà chia tay rồi,” cô ta nói không chớp mắt. Giọng của cô ta ẩn chứa một sự khinh miệt sắt buốt mà anh không hiểu. Cô ta từ từ nhẹ nhàng xoa tròn bụng mình, vuốt ve bề mặt láng mượt với hàm ý rõ ràng.

Mơ hồ, Damon nhìn theo cử động của những ngón tay trắng muốt của cô ta. Trí não của anh không chấp nhận cái điều cô ta cố nói với anh.

“Em nên yêu cầu gì đây nhỉ?” Pauline thì thầm với vẻ lười nhác, tiếp tục giữ chặt tay trên bụng mình với điệu bộ như đang bảo vệ. “Một khoản tiền bổ sung nho nhỏ, em nghĩ thế, rồi sau đó em nên hứa là sẽ không quấy rầy anh về tình trạng của em sau đó. Đó là sự dàn xếp thông thường, đúng không? Đàn ông ở địa vị của anh lúc nào mà chả có những đứa con không hợp pháp, và họ không cảm thấy phải có nghĩa vụ với người mẹ của đứa hoang của họ. Nhưng em hiểu rõ anh, anh yêu à. Anh không giống với phần lớn đàn ông.”

“Chúng ta đã phòng ngừa,” anh khản giọng.

“Thì thỉnh thoảng phòng ngừa cũng thất bại mà.”

“Tôi muốn cô đi gặp bác sĩ.”

“Em đi rồi. Tất nhiên anh được hoan nghênh đến gặp ông ta, và để ông ta xác nhận với anh.” Cô ta dừng lại rồi bất thình lình thêm vào vẻ mặt bị tổn thương. “Anh có thể không tin em, hoặc cho là đứa con không phải của anh, nhưng ít nhất em đã nói sự thật với anh.”

Nếu đây là một trò bịp, thì nó phải đạt tới trình độ tổ sư. Pauline nói mà không chớp mắt, không có một lá bài nào bị lật tẩy hay cũng không có dấu hiệu mạch đập tăng nhanh như người đàn bà đang nói dối. Cô ta cực kỳ bình tĩnh và sáng suốt.

Một đứa con... của anh, và của Pauline. Mỗi bộ phận trong cơ thể anh đều đang kêu gào phản đối cái ý nghĩ đó. Trong toàn bộ quãng thời gian từ lúc anh trưởng thành, anh chưa bao giờ quá buông thả bản thân ở những chỗ có dính tới phụ nữ. Anh đã chọn bạn tình rất cẩn thận, và theo như anh biết anh chưa bao giờ có một đứa con hoang nào với bất kỳ ai trong số họ. Pauline đã đúng, đàn ông hiếm khi cảm thấy họ nợ bất kỳ thứ gì với cô nhân tình đang có mang ngoại trừ khoản tiền trợ cấp cho con của họ. Đây không phải là một cái bẫy... nhưng đối với anh, anh đã bị mắc bẫy. Anh cảm thấy lạnh buốt hết cả người. Anh xoay người khỏi cạnh giường để Pauline không thể nhìn thấy sự nhận thức làm anh phát buồn nôn đang quét qua khuôn mặt anh.

Anh không thể bỏ rơi cô ta lúc này, bất chấp cảm giác của bản thân anh đối với cô ta có ra sao cũng không quan trọng. Anh đã bị ràng buộc mãi mãi với cô ta thông qua đứa con của họ. Pauline biết anh đủ rõ để hiểu rằng anh không thể cứ sống cuộc đời mình mà không quan tâm gì tới cô ta và đứa bé. Ngay từ khoảnh khắc này cuộc đời anh sẽ bị bện chặt vào họ.

Anh biết Pauline muốn trở thành vợ anh, cô ta cho rằng anh sẽ chấp nhận mong muốn đó... và anh cũng cho rằng mình sẽ làm thế nếu không bởi một bức tường gạch to đùng đang chắn ngang. Một nụ cười cay đắng xoắn chặt lấy môi anh, và rồi anh nghe thấy chính mình nói to, “Tôi không thể lấy cô.”

“Em hiểu sự miễn cưỡng của anh, anh yêu. Tuy nhiên, có vài sự thật được cân nhắc. Anh cần một người thừa kế, hay anh định cho em trai anh kế thừa tước hiệu sau anh. Và lại còn phải cân nhắc tới hạnh phúc của đứa trẻ nữa.”

“Tôi đã kết hôn rồi.” Đó là lần đầu tiên Damon thú nhận với người khác ngoại trừ em trai. Anh co tay lại thành hai nắm đấm, trong khi cơn thịnh nộ vì bất lực quét xuyên qua người anh. Quỷ tha ma bắt cha anh vì đã đẩy anh vào tình trạng này!

Sự im lặng tràn xuống khắp mọi góc ngách, một sự im lặng tuyệt đối tới mức cuối cùng anh cũng quay lại nhìn Pauline. Mặt cô ta đã chuyển sang xám ngoét, không rõ là vì sốc hay vì điên tiết.

“*Cái gì?*” cô ta khò khè. “Những tin đồn là thật sao? Em chưa bao giờ tin. Anh không giống với kiểu đàn ông đó.”

“Chuyện xảy ra đã lâu. Tôi mới chỉ là cậu nhóc bảy tuổi. Cha tôi đã sắp xếp cuộc hôn nhân đó.”

“Nếu đây là một trò chơi khăm thì -”

“Là sự thật.”

Màu xám rời khỏi da của Pauline, thế vào đó là màu đỏ máu đang ò ạt xông lên. “Chúa tôi... tại sao lại có cái bí mật trời đánh đó chứ? Vậy anh đã cất giữ cô v-vợ của anh ở đâu trong từng ấy thời gian?”

“Tôi đã không gặp cô ấy kể từ ngày chúng tôi thành hôn. Cả hai gia đình đã đồng ý chúng tôi sẽ được nuôi dạy riêng, và sẽ “được giới thiệu” khi đến độ tuổi thích hợp.” Damon hít sâu vào rồi buộc mình nói tiếp. “Nhưng thời điểm đó chưa bao giờ đến. Tôi không biết thực tế cô ấy đã được cho biết những gì. Cha tôi thì đã chọn nhấn mạnh rằng tôi là một kẻ may mắn đến thế nào, được ràng buộc với một gia đình giàu có và không bao giờ phải trải qua những phiền hà trong việc chọn cho mình một cô vợ. Tôi đã hận ông ấy vì những gì ông đã làm, bất chấp lý do của ông là gì. Tôi đã cự tuyệt sự cố thủ của gia đình tôi để mang cả hai chúng tôi lại với nhau, còn Julia-”

“Julia,” Pauline lập lại với vẻ trống rỗng.

“-cô ấy có vẻ cũng không sẵn lòng muốn gặp tôi. Vào cái lúc cuối cùng tôi cũng đã quyết định chịu trách nhiệm giải quyết vấn đề và

giáp mặt với cô ấy, cô ấy đã biến mất. Chuyện đó xảy ra vào ba năm trước. Tôi vẫn không thể tìm được cô ấy.”

“Ý anh là gì, biến mất à? Không ai biết cô ta ở đâu sao? Thế còn gia đình của cô ta?”

“Nếu có người thân hay bạn bè nào của cô ấy biết được tin tức của cô, họ cũng sẽ không chịu thừa nhận. Tôi đã thuê thám tử lùng sục khắp cả nước Anh nhưng vẫn không tìm ra được dấu vết nào của cô.”

“Nhưng tại sao cô ta lại biến đi như thế chứ? Phải có chuyện gì đã xảy ra với cô ta.” Có một tia hy vọng len lỏi trong giọng nói của cô ta. “Có lẽ cô ta đã chết rồi! Đúng rồi, là thế hoặc là bị biến dạng vì tai nạn... hay có lẽ cô ta đã tuyên thệ với Chúa và đang ẩn mình ở một tu viện-”

“Tất cả mọi khả năng đều đã được cân nhắc, nhưng không hề có một bằng chứng nào xác minh cho bất cứ điều gì trong những giả thuyết đó.”

“Nếu cô ta mà còn sống, cô ta đã tới để chiếm lấy chỗ của cô ta với tư cách là Nữ Công tước Leeds rồi.”

Damon nhún vai. “Có khả năng cái ý nghĩ có tôi là chồng không quyền rũ được cô ấy,” anh nói khô khốc.

Có một sự giằng co đang hiển hiện rõ ràng trên mặt của Pauline, sự giận dữ trộn lẫn khao khát làm những đường gân xanh bé tí ở hai thái dương và cổ cô ta lồi hết cả lên.

“Vậy anh định thế nào với Bà Wentworth?” cô ta hỏi bằng một giọng mát bình tĩnh. “Hay anh phải bổ sung cho đầy đủ bộ sưu tập những người đàn bà anh ruồng bỏ.”

“Cô ấy không đáng gì tới Julia Hargate, hay với cô.”

“Cô ta thế chỗ của tôi,” Pauline đay nghiến. “Không đếm xỉa tới những gì anh đã làm với tôi, và những gì anh nợ tôi.”

Khi anh nhìn vào vẻ mặt đang điên tiết của Pauline, một hình ảnh khác xuất hiện trong tâm trí anh... đôi mắt màu ngọc lam tinh khiết của Jessica Wentworth, màu ánh trắng bàng bạc phảng phất trên da cô. *Tôi không có hứng thú yêu đương gì với ngài, cô đã nói, và đó là*

điều duy nhất ngài có thể đề nghị tôi.

“Tôi sẽ không gặp lại cô ấy,” Damon lặng lẽ nói. “Cô ấy xứng đáng hơn nhiều những gì tôi có thể cho cô ấy.”

“Thế còn tôi?”

“Cô sẽ được chăm sóc. Cô và đứa bé. Nhưng mối quan hệ giữa chúng ta sẽ không còn như trước đâu, Pauline.”

Cô ta thư giãn thấy rõ, hiển nhiên là chọn phớt lờ ngụ ý của anh.

“Tự nhiên thôi,” cô ta nói bằng một tông giọng nhẹ nhàng hơn nhiều. “Em biết anh sẽ không bỏ rơi em đâu, anh yêu.”

Cô ta vươn tay về phía anh với một điệu bộ như khăn nài, đôi môi mọng đỏ của cô ta tách ra mời mọc. Damon lắc đầu rồi bước về phía cửa. Anh đã phải vận dụng tới mọi gam tự chủ trong người để không ngăn mình bỏ chạy khỏi cái nhà ngục sực nức mùi nước hoa ấy.

“Damon, chúng ta phải nói chuyện!”

“Để sau,” anh làm bầm, cảm thấy sự khoan khoái gia tăng theo mỗi bước chân anh thêm vào giữa họ. Anh không muốn làm tình hay nói chuyện... Anh chỉ muốn ngừng suy nghĩ, ngừng cảm giác, ít nhất là trong lúc này.

Cửa hàng của Madame Lefevbre tràn ngập mùi hương hăng hắc của thuốc nhuộm, mùi vải vóc, và làn hơi nước bốc lên từ những tách trà amber. Trong cửa hàng chất đầy những món đồ được bày biện một cách phung phí giống như trong hầu hết cửa hàng may trang phục ở Luân Đôn, với đồ nội thất bọc nhung, những bức tường được bao phủ bởi những chiếc gương soi có khung mạ vàng, dù vậy vẫn không hấp dẫn nhóm khách hàng giàu có và có khiếu thẩm mỹ bằng những bộ trang phục của Madame Lefevbre. Julia yêu thích những mẫu thiết kế của người phụ nữ Pháp này, táo bạo, đơn giản và biết cách làm tôn lên vẻ đẹp của người mặc, cũng như những súc vải lụa tuyệt đẹp, vải mút-xơ-lin, và chất liệu len mềm mại ưa thích của cô.

Ngừng việc trao đổi với một phụ nữ khác, Madame Lefevrbre đích thân ra đón Julia vào trong cửa hàng. Bà coi trọng việc Julia thường xuyên lui tới cửa hàng của mình không chỉ bởi vì danh tiếng đang nổi như cồn của cô, mà còn bởi Julia luôn nhanh chóng thanh toán hết những hóa đơn đặt hàng, không giống như những người phụ nữ hay ghi nợ khác, họ còn phải dỗ ngọt những đức ông chồng khó bảo hay người tình thanh toán cho những chiếc đầm mới nhất của mình.

“Bà Wentworth, cô đến sớm để thử trang phục,” Madame Lefevrbre thốt lên, dẫn Julia đến chiếc ghế nằm cạnh cái bàn chất đầy những mẫu thiết kế, mẫu vải, những con búp bê đang mặc những phiên bản thu nhỏ của những bộ trang phục thời trang nhất hiện nay. “Nếu cô cảm phiền chờ ở đây vài phút.”

“Nhất định rồi, Madame.” Họ trao đổi cho nhau một nụ cười, cái nhìn biểu hiện sự tôn trọng lẫn nhau của hai người phụ nữ đã quen với việc tự chu cấp cho bản thân. Julia ngồi vào một chiếc ghế cũ mềm, nghiêng mình qua một tách trà, rồi bắt đầu xem lướt qua những xấp mẫu in trang phục.

“Tôi sẽ quay lại sớm,” bà thợ may nói, biến mất đằng sau bức màn bằng vải mút-xơ-lin dẫn vào khu vực phía sau cửa cửa hàng.

Vào lúc Julia nấn ná lại ở một mẫu áo đặc biệt, một chiếc đầm mặc ban ngày ôm vừa khít thân thể, làm lộ ra những đường cong mảnh dẻ của người mặc, một dải ruy băng bằng xa tanh vắt ngang phần ngực, là lúc cô nhận ra chiếc ghế gần đó đã có người chiếm đóng.

Một người đàn bà hấp dẫn, tóc đen nhạt một con búp bê lên rồi vuốt ve phần cổ áo xếp nếp bé xíu trên cổ của búp bê. Cô ta liếc nhìn Julia rồi nhẹ mím cười.

Julia thoáng mím cười để đáp lại khi cô nhận ra người phụ nữ đó chính là Phu nhân Ashton. Cô rên thầm trong bụng, tự hỏi tại sao lại có sự ngẫu nhiên xui xẻo đến thế xảy đến với cô. Không nghi ngờ gì là lúc này Phu nhân Ashton đã phát hiện ra cuộc gặp gỡ được cố tình bưng bít giữa cô với Lord Savage. Một cơn đỏ mặt vì tội lỗi bắt đầu len lén trườn lên trên da của Julia, nhưng cô cương quyết dùng lý lẽ để tự thuyết phục mình. Cô không hề làm gì sai trái trong khi dùng buổi tối với Lord Savage... và hơn nữa, sau bao nhiêu năm đã qua, ít nhất cô cũng được quyền có một bữa tối với chính chồng của mình.

Phu nhân Ashton sở hữu một sự tự chủ đến ghê gớm, cô ta dường như không hề có chút dao động nào bởi cuộc chạm trán giữa họ.

“Bà Wentworth,” cô ta nói bằng một chất giọng mượt như nhung, “thật vui khi được gặp lại cô.”

Julia xoay sở nặn ra một nụ cười đồng tình. “Tôi có phần nào ngạc nhiên khi thấy cô ở đây,” cô nhận xét.

“Không ngạc nhiên lắm đâu. Tôi đã cố nài Madame sắp xếp cuộc hẹn của tôi gần với cuộc hẹn của cô. Tôi đã hy vọng chúng ta có cơ hội trò chuyện với nhau.”

Từ chối để lộ ra cảm giác không thoải mái, Julia nhìn chằm chằm vào cô ta với vẻ bối rối, uốn cong một bên đôi lông mày màu hung.

“Có biết bao người hâm mộ cô, Bà Wentworth,” Phu nhân Ashton bình phẩm, để con búp bê sang một bên rồi cầm một con khác lên. Cô ta liền nhìn thân hình mảnh dẻ của Julia với vẻ đánh giá. “Đáng yêu, tài năng, và lại còn được hầu hết cánh đàn ông ở Luân Đôn khao khát. Tôi đã nhìn thấy những bức ảnh khắc và những bức vẽ của cô ở khắp mọi nơi... tại sao thế, cô là một nữ diễn viên được hâm mộ nhất trên sân khấu nước Anh. Tôi chắc chắn cô có thể có được bất kỳ người đàn ông nào mà cô muốn quyến rũ. Ai mà có thể kháng cự lại cô?”

Một sự im lặng căng thẳng theo sau đó, trong khi Julia bị kinh ngạc tới mức á khẩu trước kỹ năng diễn xuất của người đàn bà này. Nếu Phu nhân Ashton có cảm thấy bị xúc phạm, bị tổn thương, hay bị bề mặt, cô ta cũng không hề để lộ ra chút dấu vết nào.

“Tôi không chắc cô có ý gì,” Julia nói với âm điệu du dương, vẻ như suy đoán.

Người đàn bà kia nhún vai. “Tôi nghĩ tôi đang cố nói là bất kỳ người phụ nữ nào khác, bản thân tôi chẳng hạn, cũng sẽ là một đối thủ cạnh tranh thảm hại đối với một người nổi tiếng như cô.”

Julia nhìn cô ta không chút nao núng. “Tôi không có tham vọng cạnh tranh với bất kỳ ai.”

Phu nhân Ashton bật cười khẽ, mặc dù không hề có chút hài

hước nào trong đôi mắt nâu của cô ta. “Điều đó thật làm tôi cảm thấy an tâm. Tôi tất nhiên là hy vọng một người phụ nữ có tất cả những lợi thế như cô sẽ không bao giờ cố thử quyến rũ một người đàn ông thuộc về người đàn bà khác.”

Một thông điệp không lời truyền đi bằng ánh mắt giữa họ. *Đừng có cố thử cướp lấy những gì thuộc về tôi*, đôi mắt của Phu nhân Ashton đang cảnh báo, trong khi Julia đáp lại trong im lặng. *Cô không việc gì phải sợ tôi*.

Cuối cùng Phu nhân Ashton cũng quay đi, chuyển sự chú ý vào bộ trang phục viền đăng ten của con búp bê trên tay cô ta. Cô ta cẩn thận đặt nó xuống bàn.

“Đây là lần đầu tiên tôi đến cửa hiệu của Madame Lefevbre,” cô ta lưu ý. “Tôi sẽ yêu cầu rất nhiều những chiếc đầm mới tuyệt đẹp, tôi e là thế.”

“Không phải nghi ngờ cô sẽ rất đẹp trong bất kỳ mẫu thiết kế nào của bà ấy,” Julia đáp một cách máy móc. Với một thân hình thon thả và đầy khêu gợi như của Phu nhân Ashton, có thể chắc cho dù cô ta có mặc một cái bao tải đi chăng nữa cô ta cũng có thể khiến cho nó trông hợp thời trang.

“Tôi sợ là không lâu nữa đâu.” Phu nhân Ashton vỗ nhẹ lên chiếc bụng phẳng lì của cô ta rồi liếc nhìn xuống nó với vẻ mặt triu mến. “Tôi đang mong đợi vài sự thay đổi đáng chú ý trong những tháng quan trọng sắp tới.”

Xấp mẩu in trang phục run lên bàn bật trong tay Julia, cô đặt chúng xuống lòng. Tin tức đó giáng thẳng vào cô như một đòn sấm sét, xới tung những suy nghĩ của cô lên thành một mớ hỗn độn. Chúa ơi... một đứa bé... con của Lord Savage. Nhận ra Phu nhân Ashton đang quan sát cô chăm chú, cô hồi phục chỉ vừa đủ để thoát ra khỏi cái tâm trí rối như mớ bong bóng của mình, giả đờ như đang cực kỳ có hứng thú tới một mẫu thiết kế đặc biệt. Cô tự hỏi Lord Savage có biết gì về cái bầu này trước đây không, nếu anh biết, anh cảm thấy thế nào về nó...

Giận điên lên, có lẽ vậy. Và bị mắc bẫy. Và trên tất cả chính là cảm giác trách nhiệm. Anh sẽ không nhẫn tâm bỏ rơi một người đàn bà đang mang trong mình cốt nhục của anh. Anh đã nói anh không có ý định kết hôn với Phu nhân Ashton... anh muốn kết hôn vì tình

yêu. Bây giờ giấc mơ đó coi bộ bất khả thi rồi. Julia gần như, gần như thôi bị xúi giục cảm thấy tội nghiệp cho anh, nhưng không gì có thể phủ nhận cái tình huống này là do anh tự chuốc lấy. Anh và cái người đàn bà toan tính của anh sẽ là một cặp rất đẹp đôi, cả hai đều tối tăm và sở hữu một sức hấp dẫn rất khác người, cả hai lại cùng sở hữu một bản tính nhẫn tâm rõ ràng là quyết đạt cho kỳ được những gì họ muốn.

Chà, Lord Savage sẽ phải đối phó với những tình huống do chính tay anh tạo ra... và Julia sẽ có sự chắc chắn được nhân lên gấp đôi chính là tránh xa khỏi anh. Để cho anh và Phu nhân Ashton đi mà tự giải quyết vấn đề của họ... cô còn phải chăm lo cho cuộc sống của chính mình nữa.

Để giải vây cho Julia, giọng nói líu lo khiến người nghe dễ chịu của Madame Lefebre xâm nhập dòng suy nghĩ của cô, bảo cô đến khu vực sau cửa cửa hàng để thử trang phục ngay bây giờ. Cô đứng dậy, ép mình mỉm cười yếu ớt với Phu nhân Ashton.

“Chúc một ngày tốt lành,” cô thì thầm. “Chúc cô luôn khỏe mạnh.”

Người đàn bà kia gật đầu, rõ ràng là đang rất thỏa mãn với thành quả sáng nay của mình.

Nhờ vào lá thư nhận được gần đây từ mẹ cô, Eva, Julia biết chính xác khi nào cha cô sẽ vắng mặt khỏi lâu đài Hargate. Ông thường đến Luân Đôn để tham dự những buổi hội họp của câu lạc bộ hoặc gặp gỡ những cố vấn tài chính. Cứ cách một hoặc hai tháng Julia lại sắp xếp đến thăm mẹ mình, cô hiếm khi bỏ lỡ cơ hội thực hiện một cuộc hành trình dài bằng xe ngựa đến nhà của cha mẹ. Cô không bao giờ chắc chắn về tình trạng của mẹ cô, tình trạng sức khỏe của bà không ổn định, thỉnh thoảng khá lên, đôi lúc lại xấu đi.

Hôm nay Julia rất hài lòng khi thấy mẹ cô đang ngồi trong phòng tiếp khách riêng của bà với một tấm chăn thêu có màu rất nhã vắt ngang đầu gối. Nước da của Eva sáng hơn bình thường, vẻ mặt của bà thanh thản. Một cái rổ chứa đầy những đồ may vá mới được làm

xong phân nửa đang nằm trên sàn gần chân bà. Eva giơ hai cánh tay ra chào đón cô, Julia lao tới ôm choàng lấy bà.

“Con làm mẹ không thờ được đây này,” Eva kêu lên, bật cười khi Julia ôm thật chặt lấy bà. “Chúa tôi... dường như có chuyện gì đã xảy ra kể từ lần cuối cùng con đến đây.”

“Con có mang một món quà đến cho mẹ đây.”

Kéo dây rút của túi xách ra, Julia lấy ra một cái túi nhỏ đựng trang sức rồi thả rơi chiếc trâm cài bằng đá ruby tỏa sáng rực rỡ vào lòng bàn tay.

“Nó là món quà từ người hâm mộ của con,” cô nói với vẻ như ngẫu nhiên. “Con đã quyết định là nó sẽ hợp với mẹ hơn con nhiều.”

Cô không thể giữ chiếc trâm cài này, cũng nhiều như cô yêu nó. Cô muốn tổng khứ hết tất cả những thứ nhắc cô nhớ tới Lord Savage.

“Ôi, Julia...” Eva khẽ thốt lên khi nhìn thấy chiếc trâm cài áo nạm đá quý.

“Mẹ mang thử đi,” Julia giục mẹ mình, ghim chiếc trâm vào đường viền màu trắng trên cổ áo của mẹ. “Đây... bây giờ thì lúc nào mẹ cũng có một bó hoa hồng mang theo bên mình rồi, cho dù bất kể là mùa nào trong năm.”

“Mẹ không nên nhận món quà này từ con,” Eva nói, vươn tay chạm vào chiếc ghim cài áo tinh xảo. “Nó quá giá trị, với lại nếu cha con mà thấy thì-”

“Ông ấy không bao giờ chú ý tới những thứ như thế đâu. Mà nếu ông ấy có thì cứ bảo với ông ấy là một người bạm vừa qua đời đã để nó lại cho mẹ.” Julia mỉm cười rạng rỡ khi nhìn vào khuôn mặt lo lắng của mẹ cô. “Đừng từ chối món quà của con, Mẹ. Nó cực kỳ xứng với mẹ đấy.”

“Thôi được rồi,” Eva nói, vẻ mặt bà dịu đi, bà cúi xuống hôn lên đỉnh đầu của con gái mình. “Con phải kể cho mẹ nghe về người hâm mộ này của con. Anh ta có phải là lý do khiến con trông đầy sức sống thế không? Hay là vì Mr. Scott đã giao cho con vai diễn mà con muốn trong vở kịch mới của cậu ta?”

“Không thứ nào hết.” Julia nhìn chăm chăm vào mẹ cô với một vẻ kiên định, cảm thấy gò má mình đang ửng hồng lên. “Con... con đã gặp anh ta.”

Eva nhìn trân trân vào cô với vẻ không hiểu... và rồi từ từ sự lĩnh hội bắt đầu lóe lên trong tâm trí bà. Không cần phải hỏi “anh ta” là ai. Đôi môi bà cử động nhưng không phát ra được âm thanh nào.

“Làm thế nào?” cuối cùng bà cũng hỏi bằng một giọng thì thào.

“Hoàn toàn chỉ là ngẫu nhiên thôi. Con đang có mặt ở một buổi tiệc cuối tuần. Con nghe thấy tên anh ta và quay người lại, và rồi anh ta đã ở đó. Anh ta không biết con là ai, con không thể nói cho anh ta biết được.”

Eva từ từ lắc đầu. Có thể trông thấy rõ nhịp đập yếu ớt của mạch máu trên làn da mỏng manh ở thái dương bà.

“Ôi, Julia,” bà thở hắt ra, giọng bà yếu ớt và điếng người vì sửng sốt.

“Anh ta đã mời con dùng buổi tối,” Julia nói tiếp, cô tìm thấy một sự khuây khỏa khó lý giải được khi kể cho ai đó nghe những chuyện đã xảy ra. “Thật ra thì dùng từ “cưỡng ép” thì đúng hơn. Anh ta đã hứa với Mr Scott chi cho nhà hát một khoản tiền lớn để đổi lấy sự bầu bạn của con, và vì thế con đã nhận lời.”

“Con đã ăn tối với Lord Savage sao?”

Julia gật đầu nhát gừng. “Vâng ạ, ở lãnh địa của anh ta ở Luân Đôn, cách đây một tuần.”

“Và con chưa bao giờ nói với ngài ấy...” Giọng của Eva trôi dần vào im lặng.

“Không, con không thể. Vả lại anh ta cũng không nghi ngờ chút nào. Đối với anh ta con chỉ là một nữ diễn viên anh ta để mắt tới thôi.” Cô bóp chặt hơn đôi tay gầy yếu của mẹ. “Anh ta tự nhận mình là một người độc thân. Có vẻ anh ta từ chối thừa nhận cuộc hôn nhân này.”

Một vẻ tội lỗi không giải thích được thoáng qua gương mặt của Eva. “Con nghĩ sao về ngài ấy, Julia? Con có thấy ngài ấy hấp dẫn

không?”

“À, con...” Cảm thấy ngọt ngào Julia bỏ tay mẹ cô ra rồi chuyển mục tiêu sang một nếp gấp trên cánh tay áo, vân vê đường xếp nếp được may bằng chất liệu mút-xơ-lin mềm mại màu xanh biển. “Con tin rằng bất kỳ ai cũng đều sẽ nói anh ta là một người điển trai. Và anh ta chắc chắn là một người đàn ông quyến rũ.” Một nụ cười bất đắc dĩ thoát ra khỏi đôi môi cô. “Con nghĩ, trong mỗi chúng con đều có cùng những vết rạn nứt giống nhau. Anh ta cảnh giác và không dễ tin người, anh ta có vẻ nhất quyết điều khiển mỗi một khía cạnh trong cuộc sống của anh ta, để không một ai có thể điều khiển anh ta như cha anh ta đã làm lúc trước.” Cô lắc đầu rồi bật cười ngắn. “Không ngạc nhiên là anh ta chưa bao giờ muốn tìm con! Con ngờ là có bao giờ anh ta nghĩ một chút nào tới Julia Hargate không nữa, ngoại trừ hy vọng rằng con bằng cách nào đó biến mất luôn khỏi mặt đất cho rồi.”

“Không phải thật đâu, Julia.” Eva thở dài rồi nhìn đi chỗ khác, bà có vẻ như rúm người lại không thoải mái trước những gì cô để lộ. “Ba năm trước Lord Savage có đến lâu đài Hargate, ngài ấy yêu cầu được biết con ở đâu. Tất nhiên cha mẹ đã không kể điều gì với ngài ấy, ngoại trừ nói là con đang ở nước ngoài và không cách nào liên lạc được. Kể từ sau đó thỉnh thoảng cha mẹ lại nhận được những chuyến viếng thăm từ những người ngài ấy thuê, để tìm hiểu về tin tức của con. Lord Savage rõ ràng là rất cố gắng tìm con.”

Julia nhìn chằm chằm vào mẹ cô với vẻ hoang mang. “Tại sao... tại sao mẹ không nói cho con biết anh ta đang tìm kiếm con?”

“Mẹ không tin con đã sẵn sàng để gặp Lord Savage. Mẹ đã muốn con có sự lựa chọn. Nếu khi nào con muốn, con có thể đến gặp ngài ấy là do tự ý nguyện của con. Vả lại cha con không muốn Savage tìm thấy con, ông ấy sợ con sẽ phản ứng lại quá cực đoan, rồi làm mất tước hiệu và địa vị mà ông ấy đã giành được cho con.”

Julia phát ra một âm thanh chán nản rồi đứng bật dậy. “Cho tới bao giờ hai người mới mệt mỏi với chuyện thao túng con đây? Con nên được bảo cho biết! Con đã không hề biết Savage muốn gặp con!”

“Chuyện đó sẽ tạo nên khác biệt sao ?” mẹ cô dịu dàng hỏi. “Sau đó con sẽ muốn gặp ngài ấy à?”

“Con không biết. Nhưng con nên có được sự lựa chọn.”

“Con đã luôn có sự lựa chọn,” Eva chỉ ra. “Con có thể gặp ngài ấy nhiều năm trước, nhưng con đã chọn tránh xa ngài ấy. Cái buổi tối vừa mới đây con có cơ hội nói cho ngài ấy biết con là ai, và con đã chọn giữ im lặng. Làm thế nào mẹ có thể nói con muốn gì, con yêu, khi chính con thậm chí còn không biết mình muốn gì?”

Julia đi qua đi lại quanh phòng với một sự kích động dữ dội. “Con muốn được giải phóng khỏi anh ta! Cuộc hôn nhân của con với Savage nên được hủy bỏ cách đây lâu lắm rồi. Con cam đoan là anh ta cũng muốn kết thúc nó nhiều như con, đặc biệt sau những gì mà Phu nhân Ashton đã nói với con.”

“Ai là Phu nhân Ashton? Tại sao con lại đề cập tới cô ta?”

“Cô ta là nhân tình của anh ta,” Julia thốt ra với vẻ chua chát. “Và cô ta còn tự nhận là đã có thai với anh ta.”

“Có thai,” Eva lập lại trong cơn sốc, mặc dù bà đã thường tránh nói những từ ngữ thiếu tế nhị. “Ôi... thật là một rắc rối khủng khiếp.”

“Không chút nào. Tình thế rất đơn giản. Con sẽ kết thúc hết tất cả các mối dây nợ với Lord Savage.”

“Julia, mẹ xin con chớ có hành động thiếu suy nghĩ.”

“Thiếu suy nghĩ à? Con đã mất bao nhiêu năm trời để đi đến quyết định này. Con không nghĩ có người nào lại cho rằng con đã hành động hấp tấp.”

“Con đã tốn rất nhiều thời gian để tránh né những hệ quả trong quá khứ của con... tránh né *ngài ấy*,” Eva nói một cách nghiêm túc. “Cuối cùng con phải đối mặt với chồng mình, và nói sự thật với ngài ấy, rồi cùng nhau giải quyết tình cảnh của hai người.”

“Anh ta không phải chồng con. Con chưa bao giờ chấp nhận anh ta. Cái mà được-gọi là cuộc hôn nhân ấy chẳng có giá trị gì ngoại trừ một sự giả vờ. Con có thể dễ dàng tìm một luật sư để xác định giá trị pháp lý của nó rồi thông báo cho Lord Savage.”

“Rồi sau đó thì sao? Mọi chuyện vẫn cứ tiếp diễn như thế này trong suốt quãng đời còn lại của chúng ta sao? Mẹ cứ phải lén lút

gặp con trong quãng đời còn lại của mẹ ? Có phải con sẽ không bao giờ hòa giải với cha con và để bản thân tha thứ cho ông ấy?”

Nhắc tới cha cô làm cho cằm của Julia xiết chặt lại thêm nữa. “Ông ấy không hề muốn sự tha thứ của con.”

“Ngay cả thế, con cũng phải trao cho ông ấy sự tha thứ của con, không phải vì ông ấy và mà vì chính bản thân con.” Đôi mắt của Eva tràn ngập tình yêu và sự cầu khẩn. “Con không còn là một cô thiếu nữ nổi loạn nữa, Julia. Con là một phụ nữ độc lập với ý chí kiên cường, tinh thần của con mạnh mẽ hơn của mẹ rất nhiều. Tuy nhiên, con không cần phải từ bỏ sự dịu dàng là một phần trong bản tính tự nhiên của con, chính cái bản tính nhân hậu và giàu lòng thương ấy. Nếu con nuôi dưỡng sự cay đắng cho bản thân, mẹ rất lo con sẽ biến thành một người thế nào. Bất chấp những chuyện đã xảy ra, mẹ vẫn có cùng những ước mơ đối với con cũng như mỗi bà mẹ đối với con gái của họ, mơ ước con có được một người chồng, một mái nhà và một gia đình cho chính mình.”

“Con sẽ không tìm thấy được những thứ đó ở chỗ của Lord Savage đâu,” Julia nói một cách ngoan cố.

“Ít nhất thì con cũng sẽ kể mọi chuyện cho ngài ấy biết chứ?”

“Con không thể,” Julia mở lời, nhưng cô bị ngắt ngang bởi âm thanh dứt quãng của tiếng gõ cửa. Là Polly, là bà hầu gái mà nhà Hargate đã thuê gần ngót hai mươi năm. Bà là người không có tính hài hước nhưng là một phụ nữ tốt, với khuôn mặt nhỏ và trông nghiêm nghị như cú mèo. Julia luôn thích bà vì lòng trung thành tận tụy của bà đối với Eva.

“Thưa Phu nhân,” Polly nói thầm với Eva, “có một vị khách yêu cầu được gặp Lord Hargate. Tôi đã nói với ngài ấy ông chủ không có nhà... rồi ngài ấy yêu cầu được gặp bà.”

Eva trông có vẻ hoang mang. Bà hiếm khi tiếp những cuộc viếng thăm không được báo trước bởi vì tình trạng sức khỏe tồi tệ của mình.

“Ta không muốn thời gian ở cùng con gái của ta bị gián đoạn,” bà nói. “Xin hãy bảo anh ta ghé lại sau.”

“Vâng, thưa phu nhân, nhưng... đó là Lord Savage.”

“Lord Savage đang ở đại sảnh sao?” Julia hỏi điếng cả người. Bà hầu gái gật đầu, Julia bật ra một tràng chửi rủa khiến cho mẹ cô nhìn chằm chằm vào cô với vẻ thất kinh. “Anh ta không cần phải biết con đang ở đây,” cô nói, dài bước hướng về phía căn phòng bên cạnh, một phòng tiếp khách nhỏ khác trong dãy phòng riêng của Julia. “Mẹ, đưa anh ta tới đây và tìm xem anh ta muốn gì... nhưng đừng nói với anh ta bất kỳ điều gì về con.”

“Con định làm gì?” Eva hỏi, sự hoang mang lộ rõ trên mặt bà.

“Con sẽ nấp gần đây. Làm ơn đi, Mẹ, đừng nói điều gì với anh ta... Con không thể ra quyết định gì ngay lúc này.” Julia hôn gió bà trước khi biến mất vào căn phòng kế bên.

Trước lúc này Damon chỉ mới đặt chân vào lãnh địa của nhà Hargate hai lần trong đời. Lần đầu tiên là vào ngày hôn lễ của anh, khi anh mới bảy tuổi. Lần thứ hai là cách đây ba năm, khi lần đầu tiên anh tiếp xúc với nhà Hargate để hỏi thăm địa chỉ của con gái họ. Anh nhận ra Phu nhân Hargate là một người phụ nữ trầm lặng và yếu ớt, bị ức chế cả về vẻ ngoài lẫn tiếng nói. Có thể đoán trước, Lord Hargate là một người lạnh lùng, là loại người tự xem bản thân mình là bề trên của tất cả ai mà ông ta gặp. Kể từ ngày đó Damon thường tự hỏi Julia thừa hưởng tính cách của ai nhiều hơn, từ người mẹ rụt rè nhút nhát của cô hay từ người cha chuyên quyền bạo ngược. Bất kể là bên nào thì không có triển vọng là một người hấp dẫn được.

Damon kiên nhẫn chờ ở đại sảnh. Nội thất của ngôi nhà xa hoa, mang tới cảm giác đe dọa, và trông gần giống như nội thất của nhà thờ, trần nhà xây theo kiểu mái vòm với kết cấu phức tạp, cả căn nhà phảng phất mùi của chất nước dùng để đánh bóng gỗ. Một cô bé lớn lên sẽ thế nào khi bị bao quanh bởi những thứ thế ? Có phải Julia Hargate sẽ hét toáng lên âm ỉ khắp đại sảnh và làm cho giọng trẻ con ngổ ngược của cô dội vang khắp trần nhà cao ngất. Hay có lẽ cô sẽ im lặng ngồi chơi ở một góc khuất nào đó, lạc mất trong những hình ảnh tưởng tượng của chính mình? Thời thơ ấu của chính anh, với tất

cả sự thiếu sót và bất bình của nó, lại vô vàn phù hợp với những thứ ở đây.

Julia bây giờ đang ở đâu? Cô sẽ trốn thoát đi đâu sau khi được nuôi lớn ở một nơi như thế này? Trốn thoát... anh chợt thoáng nghĩ tới Jessica Wentworth vào cái đêm họ gặp nhau ở buổi tiệc cuối tuần, và về những gì cô đã nói với anh. *Tôi chưa bao giờ gặp một người nào lại không băn khoăn tới quá khứ của anh ta hay cô ta. Luôn luôn có một thứ gì đó mà chúng ta muốn thay đổi, hoặc lãng quên.*

Bà hầu gái đã quay trở lại, ngắt ngang dòng suy nghĩ của anh. “Phu nhân Hargate sẽ tiếp ngài, thưa ngài. Nhưng chỉ trong một lúc thôi, nếu ngài vui lòng, thưa ngài, sức khỏe của phu nhân vốn rất yếu ớt.”

“Ta hiểu.”

Bà hầu gái dẫn anh rời khỏi đại sảnh tới cầu thang, xuyên suốt hành lang là tấm thảm dày và những món đồ điêu khắc bằng gỗ trải dài đến ngút tầm mắt. Damon không chắc anh sẽ nói gì với Phu nhân Hargate. Anh muốn được gặp cha của Julia hơn, rồi làm bất cứ điều gì cần thiết để buộc ông ta tiết lộ nơi ở của con gái ông ta. Đáng tiếc là anh không thể đe dọa hay nạt nộ một người phụ nữ ốm yếu được.

Một người mẹ đau yếu... Damon chợt nghĩ cả anh và Julia Hargate lại cùng chia sẻ một mối tương đồng khác. Vài năm trước mẹ anh đã qua đời vì bệnh lao phổi, cơ thể bà gầy tới mức đáng thương, còn tâm trí bà thì cứ canh cánh lo nghĩ tới số phận của gia đình mình. Thật bất công cho một người phụ nữ luôn khao khát có một cuộc sống gia đình ổn định lại kết hôn với một kẻ ham mê cờ bạc. Giá như Damon có thể bảo vệ bà khỏi cha anh, mang đến cho bà sự yên ổn và an toàn mà bà xứng đáng có. Cái ý nghĩ anh đã không làm tròn được bổn phận với mẹ sẽ ám ảnh anh suốt quãng đời còn lại.

Anh sẽ không bỏ rơi Julia Hargate và để cho những ý nghĩ về cô mãi đeo bám lấy lương tâm anh. Lòng danh dự của chính anh yêu cầu anh giúp đỡ cô bằng mọi cách có thể.

Anh cũng nợ một trách nhiệm với Pauline, nhưng hoàn cảnh giữa hai người họ không giống nhau. Julia là nạn nhân của hoàn cảnh mà chính cô cũng bất lực không thể điều khiển. Pauline, mặt khác, đang vận dụng hết mưu mẹo của cô ta để thao túng anh, và không cần

phải nghi ngờ cái bầu của cô ta cho dù có là bất cứ trường hợp nào cũng không thể là sự ngẫu nhiên được.

Bước vào căn phòng khách nhỏ được trang hoàng bởi màu hồng nhạt và hồng da cam, anh nhìn thấy phu nhân Hargate đang yên vị trong chiếc ghế lớn. Có một nét gì đó quen thuộc một cách kỳ lạ trong dáng ngồi kiên định của bà khi bà giữ mình ngồi thẳng lưng lên, và trong cái cách bà đưa tay về phía anh trong khi vẫn còn đang ngồi. Bà giống y khuôn trong trí nhớ anh, như một chú chim cực kỳ ưa thích chỗ trú ẩn trong cái lồng giam lỏng lẫ của nó, hơn là cái thế giới cảm dỗ ở bên ngoài. Trước kia bà hẳn đã từng là một phụ nữ xinh xắn.

Damon hôn vào bàn tay gầy nhẵn của bà, thể hiện sự kính trọng.

“Ngài có thể ngồi cạnh tôi,” bà nói, anh lập tức nghe theo.

“Phu nhân Hargate, tôi xin lỗi vì đã đường đột tới đây-”

“Thật là một niềm vui khi được gặp ngài,” bà nhẹ nhàng xen vào, “Cho tôi biết gia đình ngài có khỏe không?”

“Em trai tôi William vẫn khỏe. Thật không may cha tôi đã bị một đợt xuất huyết não để lại hậu quả sức khỏe ông ấy rất suy yếu.”

“Tôi rất tiếc.” Giọng bà tràn ngập sự tiếc thương chân thành.

Damon ngồi lặng thinh trong một lúc, đang cân nhắc xem làm sao để mào đầu. Anh không muốn thực hiện một cuộc trò chuyện qua loa, và từ cái cách mà bà đang nhìn anh, rõ ràng bà đang mong anh đưa ra chủ đề về Julia.

“Bà có nghe tin tức gì từ con gái mình không?” anh đột ngột hỏi. “Bà ắt hẳn phải có tin tức gì về cô ấy. Cũng đã ba năm rồi.”

Bà lẩn tránh câu hỏi của anh nhưng thái độ của bà không phải không thân thiện khi bà đáp. “Ngài vẫn tiếp tục tìm kiếm con bé sao, Lord Hargate?”

Damon gật đầu, anh nhìn bà chăm chú. “Vâng, và vẫn chưa có chút may mắn nào. Julia Hargate không có vẻ gì là tồn tại ở bất cứ đâu thuộc thế giới văn minh.”

Ở căn phòng kế bên, Julia đang ép chặt tai vào cạnh cửa, cô cảm

thấy xấu hổ khi đi nghe lồm như thế nhưng cô không thể ngăn bản thân lại được. Cô tò mò muốn chết đi được muốn tìm xem Savage sẽ nói gì với mẹ cô, những mưu chước anh sẽ sử dụng để cố moi cho được sự thật.

“Và nếu cuối cùng ngài cũng tìm được con gái tôi thì sao?” Eva hỏi. “Mục đích của ngài với nó là gì, thưa ngài?”

“Từ tất cả những dấu hiệu cho thấy, Julia cũng sợ hãi hay cũng không sẵn lòng chấp nhận vị trí của cô ấy như vợ tôi. Có Chúa biết tôi không trách cô ấy. Chúng tôi hoàn toàn là hai người xa lạ với nhau. Tất cả những gì tôi muốn biết đó chính là cô ấy vẫn khỏe mạnh và có được tất cả những gì cô ấy cần. Sau đó tôi có ý định giải quyết mọi chuyện theo cách Julia muốn.”

“Chuyện gì nếu con bé vẫn muốn trở thành vợ của ngài? Nó có thể mong muốn một ngày nào đó được trở thành một nữ công tước.”

“Vậy thì cô ấy phải tự mình nói với tôi,” Damon đáp một cách dứt khoát, sự căng thẳng đột nhiên rút sạch hết sự kiềm chế của anh. “Để tôi nhìn thấy điều đó trong mắt cô ấy, và nghe thấy điều đó trong giọng của cô ấy. Quỷ tha ma bắt cô ấy, tôi muốn biết cô ấy mong muốn gì, vì thế tôi không thể ngừng tìm kiếm cho tới khi nào tìm ra được cô ấy mới thôi.” Ngay lập tức anh thấy hối hận trước cơn bùng phát của mình, sợ rằng anh đã xúc phạm người phụ nữ mỏng manh này. “Xin thứ lỗi-” anh lầm bầm, nhưng bà đã xua lời xin lỗi của anh đi và nhìn anh với sự thấu hiểu khiến anh bối rối.

“Hơn bất cứ điều gì,” bà nói, “con gái tôi mong ước nó có thể tự mình đưa ra sự chọn lựa... và nó luôn luôn chống đối lại cái sự thật là một trong những lựa chọn quan trọng nhất trong cuộc đời nó đã bị tước đoạt mất. Tất nhiên ngài cũng có cùng cảm giác như nó.”

Đột nhiên những cảm xúc của Damon bỗng cuộn lên ào ạt tuôn chảy như dòng nước lũ bị vỡ đê. Không một ai trên thế giới anh đủ tin tưởng để giải bày những cảm xúc trong lòng, không một ai kể cả William. Những rắc rối của anh, những cảm xúc của anh luôn luôn là gánh nặng của chính anh, anh đã luôn một mình gánh chịu tất cả chúng. Nhưng ngay lúc này cái nhu cầu phải trút hết ra với một ai đó trở thành một trong những ước muốn mãnh liệt nhất anh từng biết.

Damon gập tay lại rồi duỗi lòng bàn tay ra trên đầu gối của anh. “Phải, tôi cũng có cùng cảm giác như thế,” anh nói, giọng anh dữ dội.

Anh không thể bắt mình nhìn vào bà. “Tôi biết tại sao Julia lại chống đối, và tại sao cô ấy không thể đối mặt với những hệ lụy mà Lord Hargate và cha tôi đã sắp đặt. Mặc dù tôi luôn biết không phải lỗi của cô ấy, nhưng tôi vẫn đổ tội cho Julia vì những gì cô ấy đã không làm. Nhiều năm trời tôi đã căm ghét cô ấy, cũng gần nhiều như căm ghét cha tôi vì đã biến mình thành một kẻ tiêu xài hoang phí và ham mê cờ bạc. Tôi đã cố gắng quên đi sự tồn tại của cô ấy. Cái chết của mẹ và tình hình sức khỏe tồi tệ của cha tôi cho phép tôi chôn vùi bản thân vào một thế giới được xây dựng bởi những trách nhiệm mới. Nhưng Julia vẫn luôn ở đó, trong phần sâu nhất của tâm trí tôi. Cũng chính vì cô ấy, tôi chưa bao giờ có thể yêu bất cứ ai, chưa bao giờ cảm thấy mình có được cái quyền đó. Tôi đã nhận ra tôi chỉ có thể được giải phóng khỏi cô ấy bằng cách đối mặt với cô ấy.”

“Tôi chưa bao giờ nhận thức được cuộc hôn nhân này sẽ tác động thế nào tới cả hai người,” Eva thì thầm. “Vào thời điểm đó quyết định đó có vẻ là một sự khôn ngoan tuy có hơi khác thường. Cả hai gia đình đều có dòng dõi danh giá, điều đó sẽ bảo đảm cho hai đứa trẻ có một người bạn đời tương xứng... Tôi đã cảm thấy như trút được gánh nặng khi biết rằng tương lai của con gái tôi sẽ được bảo đảm, và một ngày nào đó nó sẽ có được tước vị mà mọi người đều kính trọng. Có lẽ đó là sự sắp đặt sẽ khiến cho bất kỳ đứa trẻ nào khác cũng hài lòng ngoại trừ Julia. Thật bất hạnh, tôi đã không biết gia đình mình sẽ tan tác bởi cái quyết định mà tôi đã ưng thuận ấy. Tôi không hiểu con bé đã có sự mạnh mẽ... *vẫn có*,” bà sửa lại với một nụ cười buồn.

“Cô ấy như thế nào?” Damon nghe chính mình hỏi bằng giọng khản đặc.

“Julia không hề giống tôi hay cha của nó... ngay từ khi còn là một đứa trẻ nó đã tự dựa vào ý kiến của chính mình và quyết định hơn là làm theo ý của chúng tôi. Tôi ước gì con bé đã không quá độc lập như thế- Tôi không tin đó là một đức tính đặc biệt hữu ích đối với phụ nữ. Nhưng nó còn có những phẩm chất khác, óc tưởng tượng, sự hăng hái, nhiệt tình, và cũng dễ bị tổn thương nữa. Tâm trạng và sự thích thú của nó thì cứ biến đổi khôn lường. Tôi chưa bao giờ thấy con bé có chút xíu nào đoán trước...”

Khi Damon chăm chú nhìn vào Phu nhân Hargate, sự chú ý của anh bị ánh sáng lấp lánh của những viên đá quý đang nằm ở giữa những đường xếp nếp của cổ áo bà tóm chặt lấy. Bà tiếp tục nói,

nhưng những ý nghĩa trong lời nói của bà đột nhiên trở nên khó nắm bắt, tất cả âm thanh đều bị bóp nghẹt bởi tiếng tim đập đang nện thình thịch hốt hoảng của anh. Anh liếc nhìn qua chỗ khác để tránh để lộ ra những ý nghĩ trong đầu, nhưng có một hình ảnh đang đốt cháy tâm trí anh, và rồi bất thành linh sự nhận thức bùng nổ bên trong. Anh chiến đấu để giữ cho hơi thở mình ổn định.

Bà đang đeo cái trâm cài áo đính hồng ngọc mà anh đã tặng cho Jessica Wentworth.

Không còn cái nào khác giống nó trên thế giới, và phu nhân Hargate không cách nào nhận được nó trừ phi...

Đó là món quà từ chính con gái bà... Jessica Wentworth... Julia Hargate.

chap 5

Damon thật khó ngăn mình không tiếp tục nhìn chòng chọc vào cái kim cài áo đính hồng ngọc. Anh đã mua nó cho Jessica Wentworth, anh tìm thấy được sự hài lòng khi nghĩ rằng cô phải đang mang một thứ gì đó anh tặng cô. Thế rồi rất nhiều thứ bắt đầu trở nên có ý nghĩa... sự lảng tránh của cô, người chồng vắng mặt bí ẩn, cả việc cô ngay lập tức nhận ra loại hoa hồng quý hiếm mà mẹ cô đã tặng anh như một món quà từ rất lâu về trước..

Những câu hỏi đang nung đốt suy nghĩ của anh, theo sau đó là sự kết luận khiến miệng anh khô cứng và đắng nghét. Tại sao cô không cho anh biết cô là ai? Cô đang chơi trò gì? Anh đã nghĩ cô cũng cảm nhận được cùng sức hấp dẫn với anh cũng như anh có với cô, nhưng có lẽ tất cả chỉ là sự tưởng tượng của anh. Cô là một diễn viên, một diễn viên cực kỳ giỏi. Cô hẳn là đã lên kế hoạch khiến cho anh phải lòng cô, trong khi đó trong thâm tâm cô lại đang cười nhạo anh bởi vì anh không hề biết cô chính là vợ anh.

Máu anh đang chạy đua trong huyết quản, giận dữ và lòng tự trọng bị tổn thương. Anh khó có thể chờ để đặt tay lên người cô và bóp cổ cô vì những gì cô đã gây ra cho anh. Anh đã phí mất ba năm tìm kiếm mà chẳng thu được kết quả gì, trong khi đó cô lại đang trốn ở nơi mà ai ai cũng biết tới cô – nhà hát. Anh đã tưởng tượng ra Julia Hargate là một chú chim bồ câu yếu ớt đang tìm kiếm nơi ẩn mình để trốn tránh cuộc hôn nhân cô không cam chịu, và thay vì vậy cô lại là một nữ diễn viên thành công và sử dụng tài năng của mình phục vụ cho sự lừa dối.

Không ngạc nhiên sao mà gia đình cô lại không muốn thú nhận chuyện gì đã đến với cô. Không một ai nghe thấy chuyện một phụ nữ trẻ với cửa cải và dòng máu danh giá lại đi từ bỏ tất cả và theo đuổi cuộc sống trên sân khấu. Phần lớn những người ở cùng địa vị của Lord Hargate sẽ khinh bỉ và gọi Julia là một sự ô nhục. Cùng lúc đó, Damon lại thầm ngưỡng mộ cái dũng khí tạo bạo của cô. Lòng can đảm mà cô có để làm được những việc như thế, và tồn tại – không, là thành công mới đúng – mà không hề dựa vào bất gì ngoại trừ chính

tài năng của mình. Cô đã phải hy sinh rất lớn và chấp nhận những rủi ro nghiêm trọng để đạt tới vị trí như hiện nay. Cô ắt hẳn phải cực kỳ khinh bỉ cuộc hôn nhân đã được sắp đặt trước, và khao khát dập tắt những mong muốn của cha cô.

Anh đã phải vật lộn với cùng những cảm giác như thế suốt thời gian qua – chỉ là họ đã phản ứng lại với cảnh ngộ của họ theo cách khác nhau. Julia đã từ bỏ mọi thứ, danh tiếng, sự an toàn, và thậm chí là ngay cả tên của mình. Còn anh, mặt khác, đã gánh vác lấy vị trí của cha anh như người đứng đầu của gia đình, anh đã hạ quyết tâm sẽ kiểm soát không chỉ cuộc sống của anh mà còn là cuộc sống của tất cả mọi người quanh anh.

Tiếp tục giữ luồng mắt của mình trên khuôn mặt của Phu nhân Hargate, Damon có chút hồi tiếc miễn cưỡng đối với bà. Bà có vẻ là một phụ nữ tốt, nhưng lại được trang bị tồi để đối phó với ông chồng chuyên quyền và cô con gái bất kham. Phu nhân Hargate nhìn anh suy đoán, nhận thấy có điều gì đó thay đổi trên vẻ mặt anh.

“Tôi nhận ra Julia không muốn bị tìm thấy,” Damon nói, buộc giọng mình giữ bình tĩnh. “nhưng chuyện này đã tiếp diễn quá lâu. Tôi còn có những nghĩa vụ phải làm mà bà không biết. Có những quyết định quan trọng tôi phải sớm thực hiện. Tôi đã chờ Julia xuất hiện nhiều năm. Tôi không thể chờ lâu hơn nữa.”

Phu nhân Hargate có vẻ bối rối trước cái nhìn chòng chọc mà anh đang chiếu thẳng vào bà. “Vâng, tôi hiểu. Lord Savage... nếu tôi có thể sắp xếp gửi tin nhắn cho Julia, tôi sẽ cố thuyết phục con bé tới gặp ngài.”

Trước khi Damon có thể đáp, một giọng nói mới xen vào giữa cuộc hội thoại. “Bà sẽ không làm thế!”

Họ cùng ngược nhìn lên người đàn ông đang đi vào phòng... và rồi Damon thấy mình đang đứng đối diện với cha vợ của anh, Lord Hargate.

“Edward!” Eva kêu lên hốt hoảng, làn da bà trở nên trắng bệch như phấn. “Tôi-tôi không nghĩ ông lại trở về sớm thế.”

“Thật may mắn cho ta,” chồng bà đáp, khuôn mặt ông ta nhăn nhúm lại với một vẻ cáu kính ngạo mạn. “Bà nên từ chối tiếp Lord Savage, vợ à, cho tới khi tôi sẵn sàng để gặp ngài ấy.”

“Tôi không thể từ chối chồng của Julia...”

Edward Hargate phớt lờ lời phản đối yếu ớt của vợ, cả ông ta và Damon đều nhìn chòng chọc vào nhau một lúc lâu. Hai năm qua đã làm ông ta già đi rất nhiều, mái tóc màu xám kim loại một thời nay đã trở thành một bờm tóc với những vệt bạc khá đặc biệt. Những đường nhăn bé li ti dẹt thành một tấm màng quanh khuôn mặt ông ta, vẫn không đủ để làm dịu đi những đường nét trên khuôn mặt xương xẩu, nhưng lại mang đến cho nó vẻ ngoài của mặt đá granit bị phong hóa bởi thời gian. Đôi mắt nhỏ và đen như màu quả ôliu, phủ bóng bởi đôi lông mày rậm, ngang ngạnh. Ông ta cao và không có tới một gam mờ thừa nào, kiểu người đàn ông rõ ràng luôn đưa ra những yêu cầu rất nghiêm khắc đối với bản thân cũng như những người khác.

“Chúng ta nợ sự mong mỏi gì cho chuyến viếng thăm bất ngờ của anh đây?” ông ta hỏi Damon bằng giọng đậm chất mỉa mai.

“Ngài đã biết rồi,” Damon đáp cộc lốc.

“Anh không nên tới đây. Ta tin ta đã làm rõ là anh sẽ không tìm ra được bất cứ điều gì về con gái ta từ chúng ta.”

Damon giữ vẻ mặt mình không thể nhìn thấu được, mặc dù cơn thịnh nộ ngày một lớn đang căng rộng ra khắp người anh. Anh chỉ muốn lao thẳng vào ông ta rồi chùi sạch cái vẻ cao ngạo thiên cận đến tận tận mẫn đó ra khỏi mặt ông ta.

Có thể thấy rõ Hargate không hề cảm thấy có chút xíu ăn năn với bất cứ điều gì ông ta đã làm, bất kể người bị ông ta làm tổn thương có là ai.

“Hoàn cảnh này không phải do tôi tạo ra,” Damon thấp giọng nói. “Tôi có quyền được biết chuyện gì đã xảy đến với Julia.”

Người đàn ông lớn tuổi hơn bật ra tiếng cười cay nghiệt. “Anh không muốn biết sự nhục nhã mà nó đã mang tới cho tất cả chúng ta đâu... cho chính bản thân nó, cho gia đình nó, và thậm chí là cho cả anh, chồng của nó. Cứ làm những gì mà anh muốn liên quan tới chuyện của nó – chỉ đừng đề cập tới tên nó trước mặt ta.”

“Edward,” Eva thốt lên đáng thương, giọng bà đứt đoạn. “Tôi không hiểu tại sao mọi thứ phải đến nông nổi này-”

“Chính nó đã chọn điều này, không phải ta,” ông ta nói một cách gay gắt, không có vẻ gì mũi lòng trước dòng nước mắt đang lăn dài xuống trên đôi má gầy hóp của vợ.

Julia đóng băng trong căn phòng kế bên, ép chặt thân hình vào cánh cửa trong lúc lắng nghe cuộc gặp gỡ giữa Lord Savage và cha mẹ cô. Bản năng sống sót xúi giục cô chạy trốn, cô cảm thấy tổn thương khủng khiếp, như thể từng từ ngữ cay nghiệt của cha cô sẽ đập tan cô ra thành từng mảnh. Cô khiếp sợ phải đối diện với ông. Nhưng sự cấp thiết phải gặp ông và buộc ông phải nhận ra sự hiện diện của cô đã thúc đẩy cô hành động. Trước khi cô nhận biết mình đang làm gì, cô đã lao mình qua ô cửa và bước dài vào phòng.

Vừa nhìn thấy con gái, Eva đã bật ra tiếng thở hổn hển hết hoảng. Lord Savage không để lộ ra chút phản ứng nào, ngoại trừ cảm anh đột ngột siết chặt lại. Edward thì trông có vẻ như bị sét đánh bởi sự xuất hiện của cô.

Tới đứng cạnh mẹ, Julia trượt tay lên đôi vai nhỏ nhắn của bà. Động tác đó trông giống như đang xoa dịu bà, nhưng kỳ thực chính nó đang tiếp thêm sức mạnh cho cô. Chính những chiếc xương mỏng manh bên dưới bàn tay cô và sự nhận thức cha cô góp phần xây dựng nên nỗi bất hạnh của Eva, đã quất vào cơn giận của Julia đẩy nó lên đỉnh điểm mới.

“Làm thế nào mà cô dám chường mặt ra ở đây!” cha cô hét văng lên.

“Tin con đi, con sẽ không ở đây nếu còn có cách nào khác con có thể gặp mẹ.”

“Cả hai người đã âm mưu chống lại ta!”

Julia nhìn chăm chăm vào cha mình, chú ý tới những thay đổi mà thời gian đã để lại dấu trên ông, những nếp nhăn mới, những sợi tóc đã điểm bạc. Cô tự hỏi ông có nhìn thấy chính cô cũng đã thay đổi rồi không, những đường nét mềm mại đáng yêu của thời thiếu nữ đã được gột bỏ, giờ đây cô đã lột xác thành một người đàn bà. Tại sao ông lại không thể dịu dàng với cô như một người cha, sự dịu dàng mà cô luôn luôn khao khát? Một vài lời nói ân cần, một biểu hiện rằng ông cảm thấy tự hào về tài năng của cô, có lẽ đã làm thay đổi hướng đi trong cuộc đời cô. Cô ước gì có thể giải thoát mình khỏi cái khát vọng được ông yêu thương, cô cũng đã từng cố thử làm thế kể từ khi

cô rời khỏi ông... nhưng có một thứ gì đó bên trong cô đã ngoan cố khước từ cái ý nghĩ buông tay khỏi cái niềm hy vọng mong manh vẫn còn đang cố bám víu lại.

Những giọt lệ nhục nhã đau nhói dâng lên khóe mắt cô, cô ước gì chúng đã không rơi. “Con chưa bao giờ có thể làm hài lòng cha,” cô nói, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lạnh như đá của cha cô. “Không có gì phải ngạc nhiên khi cuối cùng con cũng đã ngừng cố gắng? Chưa bao giờ có người nào có thể phù hợp với những tiêu chuẩn cao của cha.”

“Cô đang cho là tôi đã mong đợi quá nhiều ở cô,” cha cô gợi ý, một bên chân mày xù xì của ông nhướn lên. “Tất cả những gì ta yêu cầu chính là sự phục tùng của cô. Ta khó mà nghĩ được cái yêu cầu đó là vô lý. Đổi lại ta đã mang tới cho cô một cuộc sống xa hoa, một sự giáo dục tốt, và còn nữa, Chúa tha thứ cho ta, một người chồng có tước vị danh giá.”

“Cha có biết tại sao con lại trở thành một diễn viên không? Bởi vì con đã từng tiêu tốn tất cả thời gian của mình để tưởng tượng cảm giác sẽ thế nào nếu được cha yêu thương, sẽ thế nào nếu cha quan tâm dù chỉ một chút đến những gì con nghĩ hay cảm giác. Con đã trở nên quá giỏi trong việc giả vờ tới mức con không thể sống bằng bất cứ con đường nào khác.”

“Đừng có đổ lỗi cho ta vì những thiếu sót của cô!” Edward quét một cái liếc mắt cay độc lên Damon. “Ta đã tìm thấy một sự thú vị đáng mỉa mai khi nhận ra cả hai người là một cặp hoàn hảo dành cho nhau – cả hai đều là những kẻ nổi loạn và vô ơn. Chà, ta sẽ không xen vào vào cuộc sống của hai người nữa – và hai người cũng đừng chỏ mũi vào cuộc sống của ta. Ta cấm cả hai quay trở lại đây.”

Theo bản năng Damon bước tới trước để ngăn cuộc tranh cãi lại. Nhưng khi anh đến gần Julia, cô thốt lên giật mình, rồi giật phắt người lại, nhìn anh bằng đôi mắt bất lực như đang van nài, cái nhìn khiến đầu óc anh choáng váng. Trong khoảnh khắc đó anh nhận ra anh hiểu cô, có lẽ hơn bất kỳ ai khác đã từng và sẽ hiểu cô. Cô sở hữu cùng sự kết hợp vô ích giữa niềm kiêu hãnh và nỗi khát khao đã dẫn dắt anh trong suốt cuộc sống anh. Cô muốn được yêu, nhưng cô khiếp sợ phải đầu hàng trái tim mình cho ai khác nắm giữ.

Bàn tay Damon siết chặt lại ở hai bên. Anh đang chênh vênh ở cái

ngưỡng bị thôi thúc đưa tay về phía cô rồi kéo cô tránh xa khỏi cảnh tượng xấu xa này. Những từ ngữ lơ lửng ở môi anh, những điều anh chưa bao giờ nói với người đàn bà nào trước đây. *Đi với anh... hãy để anh lo mọi chuyện... anh có thể giúp em.* Nhưng trước khi anh có thể cử động, Julia đã quay người và bỏ chạy khỏi phòng, cô vươn thẳng lưng lên, hai nắm tay siết chặt lại thành nắm đấm. Sau khi cô rời đi, cả căn phòng bị bọc trong một bầu không khí thình lạng kỳ quái. Anh quay người lại để quan sát Lord Hargate, ông ta dường như hoàn toàn thản nhiên trước cảnh tượng đó.

“Dù thế nào cũng là lỗi của ta,” Hargate nói, “Ta không bao giờ đáng phải có một đứa con như nó.”

Sự khinh bỉ kéo căng đôi môi anh. “Tôi đồng ý. Cô ấy quá tốt đối với ngài.”

Hargate nhìn anh với một thái độ như không thèm chấp, cơn giận của ông ta thì lộ rõ trong giọng nói khi ông ta quát vào anh. “Vui lòng mang sự có mặt của anh ra khỏi nhà ta ngay, Savage.” Ông ta liếc nhìn vợ mình cảnh báo, ngụ ý rằng chuyện còn lâu mới kết thúc, rồi bước dài để rời khỏi phòng với vẻ độc đoán và hống hách.

Damon đi tới cạnh Phu nhân Hargate, bà trông có vẻ bắt đầu nhuốm bệnh. Anh cúi người xuống cạnh chiếc ghế bà đang ngồi.

“Tôi sẽ gọi một người hầu đến ?” anh hỏi. “Có thứ gì bà yêu cầu không?”

Bà trả lời bằng cách lắc nhẹ đầu. “Làm ơn,” bà nói với vẻ áp úng, “ngài phải cố giúp Julia. Bề ngoài thì trông nó rất mạnh mẽ, nhưng bên trong-”

“Vâng, tôi biết,” anh thì thầm. “Julia sẽ ổn thôi. Bà có lời hứa của tôi.”

“Thật đáng buồn khi mọi chuyện lại diễn ra theo cách này,” bà thì thào. “Tôi đã luôn hy vọng một ngày nào đó cả hai người sẽ tìm thấy nhau, rồi thì-”

“Rồi thì sao?” anh hỏi, đôi lông mày đang nhíu lại.

Bà mỉm cười yếu ớt trước sự ngu ngốc của chính mình. “Rồi thì cuối cùng ngài có thể nhận ra cả hai thích hợp để dành cho nhau.”

Damon nén lại một cái khịt mũi mỉa mai. “Đó sẽ là cách giải quyết thỏa đáng... nhưng tôi e là mọi chuyện không đơn giản vậy đâu.”

“Không,” bà nói, nhìn anh thật buồn.

Julia bước vào ngôi nhà nhỏ của cô trên đường Somerest, trợn mắt giữa cảm giác sợ hãi và khuây khỏa. Cô chỉ muốn trốn trên giường mình bên dưới những tấm chăn và tìm cách nào đó xóa bỏ ngày hôm nay ra khỏi ký ức của cô. Khi cô hầu gái của cô Sara đến gần, Julia thông báo cho cô ta không tiếp bất kỳ vị khách nào suốt thời gian còn lại của buổi tối.

“Ta không muốn gặp bất cứ ai, cho dù là bất kỳ lý do quan trọng gì.”

“Vâng, thưa Bà Wentworth,” cô hầu gái tóc đen nói, đã quen thuộc với mong muốn được ở một mình của Julia. “Em sẽ giúp cô thay trang phục chứ, thưa cô chủ?”

“Không, ta sẽ tự làm.”

Sau khi chụp lấy một cái ly và một chai rượu trong bếp, Julia trèo lên cầu thang hẹp dẫn lên phòng ngủ của cô. “Lạy Chúa tôi, mình đã làm gì thế này?” cô lẩm bẩm với chính mình. Cô không bao giờ nên gặp mặt với cha cô – nó chẳng đi được tới đâu, ngoại trừ giờ đây Lord Savage đã biết cô là ai.

Cô tự hỏi Savage có tức giận với cô không. Có, anh phải có... anh phải nghĩ cô đang cố chơi khăm anh. Nếu anh quyết định trả đũa thì sao? Julia lén lút nốc một ngụm rượu. Cô sẽ để vài ngày trôi qua trước khi cô đối mặt với Savage. Lúc đó cơn giận của anh sẽ nguôi đi, và có lẽ họ có thể có được một cuộc thảo luận với cái đầu tỉnh táo.

Di chuyển như người mộng du, Julia bước vào căn phòng ngủ tĩnh mịch của mình. Vách tường được bao phủ bởi những bức tranh thanh nhã in hình lá xô thơm và hoa hồng, choáng đầy căn phòng là một chiếc giường bốn cọc to lớn, cọc giường được mắc màn treo

màu xanh nhạt, mát mẻ, buông rũ xuống. Trong căn phòng chỉ còn rải rác vài món đồ nội thất, một tủ quần áo bằng gỗ sơn tiêu, một bàn trang điểm, một chiếc ghế dài có cạnh mạ vàng và bọc nhung màu sâm banh. Trên tường treo vài khung ảnh khắc của những diễn viên và cảnh trong vở kịch, cũng như một trang bản gốc của một trong những vở kịch của Logan Scott, món quà anh đã tặng cô sau lần biểu diễn thành công đầu tiên của cô ở Nhà Hát Thủ Đô.

Cô đi quanh phòng, tìm thấy sự an ủi ở những đồ vật quen thuộc, thuộc sở hữu mà cô đã tự chu cấp cho mình. Không có một chút dấu vết nào của quá khứ ở đây, không có một thứ nào gợi nhắc cô nhớ đến những hồi ức đáng ghét... chỉ có sự an toàn và riêng tư của Jessica Wentworth. Giá như cô có thể sống lại một quá khứ khác đi. Cái thôi thúc tự hủy hoại nào mà lại khiến cô làm lộ thân phận trước Lord Savage?

Cô nhớ cái cách anh đã nhìn cô chỉ trước khi cô chạy khỏi lãnh địa của nhà Hargate. Luồng mắt anh dường như xuyên thẳng qua cô, như thể anh đã nhìn thấu mọi suy nghĩ và cảm xúc của cô. Cô cảm thấy bất lực như một đứa trẻ, tất cả bí mật của cô đều bị phơi bày, tất cả lớp vỏ bảo vệ của cô đều bị phá hủy.

Julia ngồi xuống bàn trang điểm, nốc cạn vài ngụm rượu cuối cùng. Cô sẽ không để cho bản thân nghĩ tới Savage nữa... cô cần một giấc ngủ, và chuẩn bị sẵn để tham gia vào buổi tập ngày mai cho vở kịch mới của Logan.

Cô cởi bỏ quần áo, thả rơi chúng xuống sàn, rồi thay một cái áo ngủ kiểu dáng đơn giản bằng chất liệu mút-xơ-lin xanh, phần thân trước được buộc chặt lại bằng năm sợi ruy băng bằng xa tanh. Thở dài khuây khỏa, cô tháo những cái kẹp ra khỏi mái tóc, rồi dùng tay chải những lọn tóc lộn xộn màu vàng tro. Vào lúc cô nhặt lấy bản sao của vở *My Lady Deception* rồi bắt đầu trèo lên giường, một tiếng động vang lên phá tan bầu không khí tĩnh lặng của ngôi nhà. Julia ngồi im, đồng tai lên với cảm giác báo động. Những giọng nói bị bóp nghẹt, âm thanh của một cuộc cãi vã xâm nhập vào phòng ngủ của cô từ dưới lầu, và rồi cô nghe thấy tiếng hét báo động của cô hầu gái vọng lên từ khoảng cách xa.

Julia ném tập giấy sang bên rồi lao ra khỏi phòng. "Sarah," cô lo lắng gọi to, vội vã bước xuống cầu thang. "Sarah, chuyện gì vậy-"

Cô dừng phát lại ngay bậc thang đầu tiên, nhìn thấy cô hầu gái đang đứng ngay giữa tiền sảnh. Cửa trước mở toang. Lord Savage đang dùng vũ lực để xông vào trong.

Mọi ý nghĩ trong đầu Julia đều bị xóa sạch chỉ chừa lại một cảm giác hoảng sợ khi cô ngó trên trời vào hình dáng đầy đe dọa ở phía dưới cô. Khuôn mặt anh căng ra, đôi mắt anh đang nheo lại một cách nguy hiểm khi anh nhìn chăm chăm trả lại cô.

“Thưa Bà Wentworth,” cô hầu gái lắp bắp, “ngài ấy... ngài ấy cứ xông bừa vào... em không thể ngăn được ngài ấy...”

“Ta tới để nói chuyện với vợ ta,” Savage nói một cách dứt khoát, vẫn đang nhìn lên Julia.

“Của ngài...” cô hầu gái nói, mơ hồ. “Vậy ngài phải là... Mr. Wentworth?”

Savage cau mày. “Không, ta không phải Mr. Wentworth,” anh nói, từng từ vang lên rành rọt, sắt buốt.

Không biết làm thế nào Julia cũng xoay sở nặn được một vẻ bình tĩnh để đeo vào mặt mình. “Anh phải rời khỏi đây,” cô nói một cách cương quyết. “Tôi không sẵn lòng thảo luận bất cứ điều gì với anh vào tối nay.”

“Quá tệ.” Savage bắt đầu dần bước lên cầu thang. “Còn anh thì đã sẵn sàng từ ba năm trước rồi.”

Rõ ràng anh sẽ không cho phép cô có lựa chọn. Julia ổn định lại tinh thần, chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến, đoạn cô nói với cô hầu gái trông vẫn còn đang chết khiếp. “Cô có thể nghỉ ngơi tối nay được rồi, Sarah. Ta sẽ không sao đâu.”

“Vâng, thưa cô chủ,” Sarah nói với vẻ mặt nghi ngại, vẫn còn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang hùng hổ bước lên cầu thang. Cô hầu gái nhanh chóng biến về phòng mình, rõ ràng đã quyết định khôn ngoan hơn là đừng có can thiệp vào.

Khi Savage đã tới được chỗ cô, Julia héch cằm lên, đáp trả lại tia nhìn của anh. “Sao anh dám dùng vũ lực để xông vào nhà tôi,” cô gắt lên, kéo áo ngủ bao quanh thân hình mình chặt hơn.

“Tất cả những sự dối trá này là sao? Tại sao không nói cho anh

biết sự thật vào lần đầu tiên chúng ta gặp nhau?”

“Anh cũng toàn nói dối y như tôi thôi, bảo với tôi là anh chưa kết hôn-”

“Anh không có thói quen phơi bày hết ruột gan ra cho một người đàn bà anh vừa mới quen.”

“Nhân tiện chúng ta đang nói tới chủ đề phơi bày hết ruột gan... vậy chứ Phu nhân Ashton có biết anh không phải là một người độc thân như anh tự nhận không?”

“Thật tế thì cô ta có biết.”

“Tôi cho rằng cô ta muốn anh bỏ phứt vợ anh đi rồi kết hôn với cô ta vì đứa con trong bụng của cô ta.” Julia cảm thấy thỏa mãn khi nhìn thấy vẻ mặt đang đờ ra vì sửng sốt của anh.

“Làm thế nào em biết được chuyện đó?” anh hỏi sắt nhọn.

“Phu nhân Ashton đã nói cho tôi biết khi cả hai chúng tôi cùng ghé vào tiệm may trang phục. Cô ta đã cố cảnh cáo tôi tránh xa anh ra – nhưng tôi có thể bảo cho cô ta biết là điều đó không cần thiết. Anh là người đàn ông cuối cùng mà tôi chọn sẽ dính líu tới.”

“Em thích dính líu tới ai hơn?” anh hỏi, giọng anh nhuốm vẻ châm biếm. “Logan Scott à?”

“Bất kỳ ai ngoại trừ anh!”

“Tại sao?” Anh cúi đầu xuống, hơi thở anh nóng hổi phả lên má cô. “Bởi vì em sợ anh đúng không? Bởi vì em không thể ngăn mình khao khát cùng một thứ như anh?”

Julia cố gắng bước lùi lại, nhưng anh đặt tay lên vai cô. Mặc dù anh không giữ chặt, cô có thể phá vỡ nó nếu cô chọn. Có thứ gì đã giữ cô lại, một thứ sức mạnh áp đảo không cho phép cô thoát ra khỏi nó. “Tôi không biết anh đang nói gì,” cô run rẩy nói.

“Em đã cảm thấy nó ngay từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau... cả hai chúng ta đều cảm thấy nó.”

“Tất cả những gì tôi muốn là anh hãy để cho tôi yên,” cô nói, bật ra tiếng thở hổn hển khi anh thúc cô ép sát vào cơ thể cứng cáp của

anh.

Đôi mắt anh phát ra một luồng hơi nóng bỏng rát, nấu chảy cái màu xám lạnh lẽo thành một sắc bạc óng ánh.

“Em vẫn đang nói dối, Julia.”

Cô run rẩy, hỗn loạn khi cô chống đỡ mình bằng cơ thể của anh, những giác quan của cô đều nhận thức mãnh liệt mùi hương của anh, hơi nóng tỏa ra từ đôi tay anh, cảm giác được sự khuấy động của anh đang ấn vào bụng cô. Phần ngực đang nâng lên rồi hạ xuống của anh ăn khớp với mỗi nhịp thở khó nhọc của chính cô. Trước đây cô từng được ôm trong vòng tay của đàn ông, nhưng luôn chỉ trong phạm vi của cảnh diễn trong vở kịch, và luôn diễn ra trong nhà hát. Những lời thoại và động tác được luyện tập nhuần nhuyễn, chưa bao giờ xuất phát từ cảm xúc thật của chính cô. Những cảm xúc được tạo ra nhờ vào kỹ năng diễn xuất khéo léo, chỉ nhằm phục vụ cho người xem. Giờ đây khi mà lần đầu tiên nó được thực thể hóa, cô lại không có chút ý tưởng phải làm gì tiếp theo.

Savage chuyển đôi tay anh lên hai cánh tay áo mỏng manh của chiếc áo ngủ của cô, cái chạm của anh mang theo một luồng hơi ấm lướt nhẹ từ vai đến cổ tay trần của cô. Anh nói vào má cô, môi anh quét nhẹ lên da cô theo từng chữ được thốt ra, miệng anh kề sát miệng cô như trên người. “Cái đêm em đến phòng anh ở lãnh địa nhà Brandon, anh sẽ cho đi cả gia tài chỉ để được chạm vào em như thế này... bất cứ thứ gì chỉ cần được ở gần em. Anh đã tự hứa với mình sẽ không gì có thể cản trở anh có được em.”

“Không gì ngoại trừ một người vợ và một cô nhân tình mang thai,” Julia nói, trong khi mạch đập thì lại đang rộn lên điên dại.

Anh kéo đầu về, hàng lông mi dày che bóng trên đôi mắt sáng rực. “Anh không biết chắc Pauline có mang thai hay không. Anh không biết cô ta có đang nói dối không, hoặc anh sẽ làm gì nếu cô ta không nói dối.” Anh ngừng lại rồi thêm vào một cách cộc cằn, “Tất cả những gì anh biết chính là em là của anh.” (*lãng mạn ghê luôn >.<*)

“Tôi không có thuộc về ai hết.” Cô xoay sở vặn người lại, hơi lảo đảo một chút. “Làm ơn rời khỏi đây ngay đi,” cô tuyệt vọng nói, hướng về phía phòng ngủ của mình để tìm kiếm sự bảo vệ.

“Chờ đã.” Damon bắt kịp cô, anh chỉ vừa kịp lách người vào trong,

rồi xoay cô lại nhìn thẳng vào anh. “Julia...” Tất cả những bài diễn thuyết để thuyết phục cô mà anh đã tập trước đều bị khóa lại trong cổ họng. Anh muốn cô hiểu anh không phải là loại đàn ông quá xa cách. Làm thế nào mà đột nhiên cái cuộc sống đã luôn được sắp xếp một cách hoàn mỹ của anh bỗng chốc lại biến thành một mớ tạp nham?

Anh vói tay bắt lấy một lọn tóc đang xõa tung ra trên mái tóc cô, những lọn tóc vàng óng trải ra trên đôi vai rồi đổ xuống thắt lưng. Anh dịu dàng lướt chúng qua kẽ tay. Cô chờ đợi, không hề động đậy hay phát ra âm thanh nào, dường như cô cũng đang bị chiếm giữ bởi cùng cảm giác của điều gì đó không thể tránh khỏi đang bủa vây anh. Không thể tin được, anh đã căm hận và phủ nhận sự tồn tại của cô trong phần lớn cuộc sống... và rồi trong phút chốc cô bỗng hóa ra lại là điều mà anh khao khát nhất.

Damon luôn bàn tay xuống bên dưới suối tóc ôm lấy gáy cô, những ngón tay anh cuộn quanh bề mặt được bao phủ lông tơ. Anh cảm thấy những bắp thịt của cô cứng lại bên dưới cái chạm của anh. Một tiếng phản đối yếu ớt thoát ra khỏi môi cô khi anh kéo cô đến gần hơn, từng chút một, cho tới khi cơ thể cô bị tóm lấy bởi cơ thể anh.

“Điều này không đúng,” cô thì thào.

“Anh không quan tâm.” Không thứ gì quan trọng bên ngoài căn phòng này... cuộc sống mà anh đã tự mình cẩn thận xây dựng nên, những thứ mà anh đã chiến đấu để chống lại trong suốt những năm qua... anh đẩy tất cả chúng vào tầng sâu nhất trong tâm trí anh. Anh ấn tay lên chiếc lưng mảnh dẻ của cô, in dấu cô vào cơ thể anh cho tới khi toàn thân cô run rẩy và thoát ra một thanh âm không rõ ràng.

Anh chờ cô đi bước kế tiếp. Cô nhẹ nhàng chạm tay lên đầu anh, những ngón tay cô quấn lấy tóc anh. Anh chỉ cần một dấu hiệu thúc giục nhẹ nhất từ cái chạm của cô, và rồi miệng anh đã ở trên miệng cô. Khoái cảm quét khắp người, tràn đi khắp mọi góc ngách trên mỗi sợi thần kinh, xâm chiếm lấy mọi giác quan trong cơ thể anh. Cô có vị thật ngon lành, những đường cong trên đôi bầu ngực căng mọng, mềm mại ép chặt vào bức tường trên ngực anh, đôi hông thanh mảnh và mềm mại của cô vừa khít với hông anh. Suối tóc mượt mà đổ xuống cánh tay rồi tràn xuống bàn tay anh, anh dứt môi mình ra khỏi môi cô, kẹp chặt lấy một lọn tóc óng ánh rồi quét chúng lên má anh.

Một tiếng khóc thốn thức bật ra khỏi môi cô, cô run lên bần bật, tỳ sát vào cơ thể anh. “Em muốn căm ghét anh,” cô nói qua thanh âm bị bóp nghẹt.

Damon chăm chú quan sát khuôn mặt cô, quét ngón cái lướt dọc theo đường cong mượt như nhung ở cằm cô. “Anh không phải là một vị thánh, Julia. Anh đã lừa dối mọi người, thậm chí chính bản thân anh, nhưng nó cũng không khác những gì em đã làm. Em đã tạo dựng một cuộc sống tốt nhất cho bản thân trong khả năng của em. Và anh cũng thế.”

Julia cảm thấy những giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt cô, ngón tay cái của anh ngay lập tức lau khô những giọt nước ấm áp. Cảm giác như được giải thoát khi lần đầu tiên cô có thể trò chuyện với anh một cách chân thành. “Em đã không biết anh đang cố tìm kiếm em suốt những năm qua.”

“Tại sao em không nói cho anh biết em là ai vào buổi tiệc cuối tuần ở lãnh địa Brandon?”

“Em đang cố bảo vệ mình.”

“Em thích thú với việc em biết một thứ mà anh không biết.”

“Không phải,” cô nói tức thì, mặc dù cô cảm thấy cái luồng hơi nóng đỏ ửng đang xông lên trên má đã phản bội lại cô.

Anh mỉm cười dữ tợn. “Em không bao giờ muốn nói cho anh biết em thật sự là ai, đúng không?” Anh đọc thấy câu trả lời trong cái màu xanh đang thẩm lại trong đôi mắt cô. Bàn tay anh di chuyển dọc xuống cơ thể cô trong sự mơn trớn đầy tính sở hữu. “Em sẽ không làm lơ anh dễ dàng đâu, Julia.”

Cô cố vặn người, nhưng đã bị giữ lại bởi một bàn tay đang đặt ngay giữa lưng, một bàn tay khác thì khép chặt lấy gáy. Lần này nụ hôn của anh rõ ràng đầy tính nhục dục, lưỡi anh tìm kiếm sự mềm mại của miệng cô. Julia không thể ngăn mình đáp trả lại, tiếng rên rỉ vì khoái cảm đang dâng lên cổ họng cho tới khi cô bất thành linh quay mặt đi, ép má mình vào bờ vai anh. Cô hoàn toàn nhận thức rõ, cũng như anh phải biết rõ, cái thảm họa sẽ đến theo sau việc họ đang tán tỉnh nhau.

“Mọi chuyện sẽ chẳng đi tới đâu đâu,” cô nói vào thớ vải của chiếc

áo khoác anh đang mặc. “Em không bao giờ có thể trở thành kiểu phụ nữ anh muốn. Vả lại anh còn có những trách nhiệm...”

“Anh luôn có những trách nhiệm,” anh nói, giọng anh run rẩy vì cảm giác thất vọng đang xâm chiếm. “Anh luôn tiến tới mỗi mối quan hệ với nhận thức, đó sẽ không bao giờ có thể là mối quan hệ cuối cùng, rằng anh không thể trao cho một người phụ nữ tên của anh hay một sự ràng buộc vĩnh cửu. Bây giờ anh đã tìm thấy em, đừng có bảo với anh em không phải là điều anh muốn.”

“Anh đang nói gì?” cô hỏi, mỉm cười khổ sở. “Nghĩa là anh có lẽ không muốn hủy bỏ cuộc hôn nhân này à? Mối quan hệ của chúng ta rồi có thể đi tới đâu chứ? Em đã không còn là Julia Hargate nữa. Em đã biến mình thành một người hoàn toàn không phù hợp với anh.”

“Điều đó không phải vấn đề.”

“Nó sẽ là vấn đề,” cô ngoan cố, cố gắng chêm cánh tay vào giữa họ. “Anh sẽ muốn em từ bỏ mọi thứ em đã khổ công xây dựng, mọi thứ giữ cho em được hạnh phúc. Anh không phải là loại đàn ông có thể chịu để yên khi nhìn thấy vợ mình trên sân khấu, được tán tỉnh, được hôn, được ôm bởi một người đàn ông khác, thậm chí đó chỉ là đóng kịch.”

“Chết tiệt,” anh nói khế, “anh còn không thể chịu được nó ngay lúc này.” Anh ép chặt miệng anh lên miệng cô, gấp gấp tìm kiếm lối vào, ngấu nghiến và đòi hỏi cho tới khi cô không thể thở, không tự nguyện, không thể nghĩ gì ngoại trừ bị săn đuổi bởi cái nhu cầu cấp thiết phải có anh bên trong cô.

Ngón tay anh thô bạo giật tung những sợi dây ruy băng bằng xa tanh của chiếc áo ngủ cô đang mặc, cho tới khi lớp vải mút-xơ-lin tuột xuống khỏi đôi vai, hé lộ một bên gò ngực nhô cao, trắng muốt. Đầu ngón tay anh vạch theo hình dáng tròn trịa của nó, để lại những vết lửa cháy bỏng làm đầu vú cô nhức nhối. Cô cong người đến gần hơn, ép chặt vú cô vào bàn tay anh, thờ hỏn hển trước sự đùa nghịch của ngón tay cái của anh khiến cho đầu vú cô săn cứng lại.

Julia cảm thấy một sự liều lĩnh đang rót đầy lên mọi góc ngách trong tâm trí cô. Nếu cô để anh làm tình với cô thì sao? Cô không hề nợ điều gì với bất kỳ ai ngoại trừ chính bản thân cô. Chắc chắn ngay giây phút này cô đã giành được quyền tự mình đưa ra sự lựa chọn, đặc biệt là việc này. Cô đã luôn hóa trang thành một vai nào đó trong

vở kịch hoặc một người khác, là Julia Hargate, là bà Wentworth, là cả ngàn nhân vật khác nhau được tạo ra trên trang giấy. Nhưng ngay giây phút này tất cả những nhân dạng đó đều đã bị lột bỏ, và cô đang đứng đây ngay trước mặt anh, không hề được che đậy bởi bất kỳ lớp mặt nạ nào.

“Em chưa bao giờ đầu hàng sự cám dỗ,” cô nói, hai bàn tay run rẩy ôm lấy hai bên gương mặt góc cạnh của anh. “Đó là thứ em không thể cho đi. Công việc, kỷ luật, sự tự lực... đó là những thứ duy nhất em có thể tin vào. Em không muốn rơi vào lưới tình. Em không muốn thuộc về bất cứ ai. Nhưng cùng lúc đó...”

“Thì sao?” anh thúc giục trong im lặng.

“Em không muốn cô đơn.”

“Em không phải cô đơn vào tối nay.”

“Anh sẽ chấp nhận chỉ một đêm với em chứ ? Rồi sau đó sẽ ra đi khi em yêu cầu?”

“Anh không biết,” anh làm bầm, không muốn thừa nhận sự thật.

Âm thanh của tiếng cười chát chứa sự tuyệt vọng bật ra khỏi môi ngay lúc cô thừa nhận với chính mình cô không quan tâm. Đột nhiên chẳng còn gì là quan trọng ngoại trừ cái nhu cầu được ở bên anh, được khám phá tất cả những bí mật thầm kín đã bị cô cự tuyệt quá lâu.

Đọc được cái nhìn trong đôi mắt cô, Damon kéo áo ngủ ra khỏi vai cô. Chiếc áo ngủ rơi soạt xuống sàn làm thành một đống. Julia không động đậy khi luồng mắt anh miệt mài di chuyển dọc khắp thân thể cô. Cô chưa bao giờ ngờ được hình dáng cơ thể cô lại có thể tác động anh mạnh mẽ đến thế, mang tới một màu đỏ ửng trên khuôn mặt anh, bàn tay anh run rẩy khi anh với tay chạm vào cô.

Anh vuốt ve làn da mềm mại bên dưới đôi vú cô bằng khớp ngón tay, vạch theo những đường kẻ mong manh của sương sườn, rồi lòng bàn tay anh quét qua bụng cô. Hơi thở cô bị nghẹn lại khi cô cảm giác anh đang chạm vào những túm lông loãn xoắn giữa hai đùi, những ngón tay dịu dàng tìm kiếm cho tới khi cô giật người lại, lấp bắp rồi lắc đầu.

Anh lập tức theo sau cô, vòng tay ôm lấy lưng cô, cô nghe thấy

chất giọng khàn khàn của anh đang lấp đầy tai cô như tiếng sấm. Miệng anh tìm kiếm miệng cô, cô mở ra cho anh, và lần đầu tiên trong đời cô từ bỏ sự kiểm soát mà cô đã khổ công giành được. Anh đưa cô tới giường, đẩy cô nằm xuống lớp lụa xanh nhạt, cô kéo hai lớp vải lanh và vải broachcloth đang phủ lên người anh.

“Julia,” anh nói, giọng anh chỉ là những âm thanh sột soạt, hỗn tạp, “nếu em định ngăn anh... vì Chúa, làm ngay bây giờ đi.”

Cô luống cuống ấn môi mình lên cằm và cổ anh. “Em muốn cảm thấy anh,” cô thì thầm. “Em muốn cảm thấy làn da anh trên da em.”

Damon đáp lại với những tiếng thở rì rạc, không đều, được trợ lực bởi cơn bão cảm xúc đang khuấy động, anh cởi bỏ áo khoác, ca vát và áo sơ mi. Lúc anh với tay tới chiếc quần dài, bàn tay nhỏ nhắn của cô đẩy anh nằm sang bên. Anh ép buộc mình phải chờ đợi một cách kiên nhẫn, ham muốn cháy bùng lên dữ dội tới mức anh có cảm giác mọi giác quan đều bị cháy sém, khi anh cảm thấy những ngón tay cô đang kéo rồi giật phăng quần áo anh ra. Cô đang mải mê với công việc mở những chiếc cúc nặng nề ra khỏi những lỗ khuyết.

Khi chiếc cúc cuối cùng được giải phóng, Damon ngồi ở mép giường trút bỏ giày, quần và khăn tay. Chỉ còn lại một sự im lặng như tờ phía sau, và rồi anh cảm thấy cảm giác ẩm ướt của miệng Julia quét nhẹ lên đốt xương sống trên cùng của lưng. Anh căng cứng người, bị tấn công ồ ạt bởi cơn bão xúc cảm, từng bắp cơ đều bị khóa lại bằng một sợi xích dài, mỗi móc xích được đúc lên từ một nụ hôn, kết dính lại theo sau nụ hôn đầu tiên, rải dài từ cổ đến giữa lưng.

Cánh tay cô lướt đi trên vai anh khi cô vòng tay ôm lấy anh từ phía sau, bầu vú trần ép sát vào thềm lưng trần của anh. Những lọn tóc mượt như tơ đổ xuống trên vai anh. Cô giống như một nàng tiên cá tò mò lần đầu tiên tìm thấy một người đàn ông, cơ thể cô tháp vào cơ thể anh, cảm giác như đang trôi lơ lửng trong làn nước, bàn tay cô êm dịu trên da anh. Cô chạm vào bộ ngực săn chắc của anh rồi dừng lại cảm nhận tiếng tim đập dữ dội bên dưới lòng bàn tay cô. Mạo hiểm đi xuống, những ngón tay cô lướt qua những múi cơ chắc nịch ở bụng anh. Đôi mắt Damon khép chặt lại khi anh cảm thấy bàn tay cô rứt rứt ôm lấy chiều dài của cái bộ phận đang bị tra tấn của anh. Những ngón tay anh run rẩy bao lấy tay cô, siết chặt hơn nữa vòng ôm của cô cho tới khi anh cảm thấy cảm giác đê mê đang đe dọa

chôn vùi tất cả mọi giác quan khác.

Xoay người lại, anh đẩy cô nằm sổng xoài xuống giường, hạ mình xuống ngay trên cô. Cô hăm hở kéo đầu anh xuống, ngón tay cô vò rối tung tóc anh khi cô hôn anh. Lấp đầy hai tay anh bằng hai bầu ngực căng mọng của cô, anh phủ miệng lên đầu đỉnh của chúng, lưỡi anh khuấy đảo hai núm vú khiến hai đầu nú thậm chí còn săn cứng lại hơn nữa.

Julia nâng người lên áp vào anh, đánh mất sự kết nối giữa hai cơ thể. Trong vài giây phút im ắng cuối cùng, cô đã trở thành một người xa lạ đối với chính bản thân, không một chút xấu hổ khi hàng phục cả cơ thể lẫn linh hồn chiều theo nguyện vọng của cái người xa lạ đó. Cô muốn nhiều hơn nữa, muốn mang bản thân mình đến gần anh hơn nữa, muốn quên đi sự tồn tại của chính cô trong dòng thủy triều mê mê đang chi phối cô.

Bàn tay và đôi môi anh di chuyển một cách điệu nghệ trên khắp cơ thể cô, trải rộng những dòng chảy đam mê ở bất cứ chỗ nào chúng chạm tới. Đầu gối anh chen vào giữa hai đầu gối cô, rồi cô cảm thấy ngón tay anh giữa hai đùi cô, lần tìm dấu vết của phần trung tâm ẩm ướt, nơi nảy mầm của những túm loãn xoắn bé nhỏ. Cô mở bừng mắt ra trước sự đụng chạm thân mật đó, rồi cảm thấy chùn bước trước ánh đèn sáng rực phát ra từ ngọn đèn cạnh giường. Cô muốn được nấp mình trong bóng tối.

“Làm ơn,” cô ngập ngừng nói, “ánh đèn-”

“Không,” anh thì thầm vào bụng cô. “Anh muốn nhìn thấy em.”

Julia cố phản đối, nhưng những từ ngữ đã bị bóp nghẹt trong cổ họng khi đầu anh di chuyển thấp xuống dưới. Cô cảm thấy miệng anh đang trôi xuống thấp, thấp hơn nữa, xuyên qua những cụm lông loãn xoắn mềm mượt, liếm sâu vào để tìm kiếm những bí mật được chôn giấu phía bên kia. Lưỡi anh nóng hổi trên da thịt cô, làm cô oằn cả người lại và thốt ra tiếng thút thít rên rỉ như thể đang trải qua một sự hành xác... nhưng cảm giác mà cô đang cảm nhận không phải là đau đớn, đó là một trạng thái mê ly quá sâu sắc để có thể thấu triệt nó. Bàn tay cô bất thành tình chụp lấy tóc anh, lúc đầu cố đẩy anh ra, sau đó cuồn quanh đầu anh để nài xin được nhiều hơn nữa. Cô bị chiếm đoạt bởi một luồng khoái cảm cứ kéo đến bất tận, khiến toàn thân cô run lắc dữ dội, toàn bộ giác quan giống như một tấm lưới bị xô tung

ra tan chảy thành những vệt sáng chói lòa, trắng tinh, bóng rát.

Damon nhắc đầu lên, trườn cơ thể anh lên cô. Julia uốn cong người và thở hắt ra, để anh làm bất cứ điều gì anh muốn. Lúc này cô đã bị đẩy quá xa khỏi cái bản tính nhút nhát, e lệ của một trinh nữ, phục tùng và để mở cho mọi ham muốn của anh. Cô cảm giác được lực ấn mạnh giữa hai đùi, một điềm báo trước cho đau đớn. Cô cắn môi trước sự xâm nhập, rồi vòng tay quanh lưng anh, muốn anh chiếm lấy cô với một sự khẩn cấp nguyên sơ tới nỗi khiến cô phải giật mình khi ngẫm nghĩ lại sau này. Nhưng Damon đã ngừng lại, lùi ra sau, anh nhìn chăm chăm vào cô với sự ngờ vực vừa mới lóe lên trong đầu anh.

“Em là một trinh nữ,” anh thì thào.

Julia siết chặt vòng tay đang bao quanh người anh, đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô lang thang ở thắt lưng anh, vuốt ve, xoa bóp, cô đang khuyến khích anh mà ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra.

“Tại sao?” dường như đó là từ ngữ duy nhất anh có thể xoay sở để thốt ra.

Đôi mắt cô rạng ngời khi cô ngược nhìn anh. “Em chưa bao giờ muốn bất kỳ ai trước anh.”

Damon hôn lên chiếc cổ đang căng ra của cô, lên má, lên đôi môi đang run rẩy. Toàn bộ cơ thể anh đều bị chiếm lĩnh bởi tất cả sự thèm khát mà anh đã cảm nhận được trong cuộc sống trưởng thành của mình. Với một chuyển động dứt khoát anh đẩy mạnh về phía trước với một lực đủ xé tan lớp rào chắn bảo vệ cho sự trong trắng của cô. Cô căng lên trong vòng tay anh, hít lấy một luồng hơi gấp gáp, choáng váng. Damon căm ghét sự đau đớn anh đang gây ra cho cô, tuy nhiên anh lại tìm thấy một cảm giác cực kỳ thỏa mãn, anh đã chiếm hữu cô khi chưa từng một người đàn ông nào có được cái đặc quyền đó. Cô chặt đến không thể tin được, cái bộ phận mượt mà đang ôm ấp và bao bọc anh trong sức nóng dữ dội. Anh chậm rãi phủ lên khuôn mặt cô bằng một cơn mưa những nụ hôn, trộn lẫn những từ ngữ giữa tán tụng và khao khát khi anh cố làm cho cô thoải mái.

Julia dần dần bắt đầu thư giãn khi cô điều chỉnh để hòa hợp với cuộc xâm lăng không khoan nhượng của anh. Anh dịu dàng với cô, bàn tay anh nô đùa trên cơ thể cô, thông thả khám phá. Toàn thân cô run rẩy khi cô cảm giác anh đang trượt vào sâu hơn, đẩy mạnh vào

trong theo một vũ điệu chậm rãi, kéo ra một luồng khoái cảm xuyên suốt cơ thể cô. Bằng cách nào đó sự đau đớn ban đầu đã biến mất, nhường chỗ cho sự thôi thúc được nâng người lên cao hơn áp vào anh rồi tiếp nhận anh vào sâu bên trong cô hơn nữa. Anh tuân theo cái yêu cầu không thành lời đó, cẩn thận lái thẳng vào trong cô cho tới khi cô tóm được một luồng khoái cảm, đê mê khác. Cô cảm thấy anh siết chặt lấy hông cô, ngón tay anh kẹp chặt lấy phần da thịt tròn đầy, anh bật ra một tiếng rên đau đớn, khản đặc khi anh tìm thấy sự giải thoát cho chính mình. Run rẩy, Damon ấn chặt mình vào cô cho tới khi cơ thể họ tan chảy vào nhau thành một.

Julia trôi vào giấc ngủ chập chờn một lúc lâu sau đó trong vòng tay đang gập lại của anh. Damon đã tắt đèn, để họ chìm trong bóng tối tịch mịch. Cô đang trôi lơ lửng trong giấc mơ, tâm trí bị xâm chiếm bởi những ý nghĩ không đâu, giác quan thì đang uống lấy từng đường nét và hơi nóng trên cơ thể của người đàn ông bên cạnh cô.

Cô đã không còn là một nhân vật bí ẩn khiêu khích sự tò mò của công chúng nữa, hay một nữ diễn viên đang đọc thuộc lòng những lời thoại đã được luyện tập nhuần nhuyễn từ một vở kịch... cô đã cắt phăng sợi dây quá khứ trói buộc cô. Xoay đầu, cô nhìn những đường nét sắc cạnh của khuôn mặt nhìn nghiêng của người đàn ông đang nằm bên cạnh. Lord Savage, chồng của cô. Anh sẽ điều khiển cuộc sống cô nếu cô cho phép điều đó. Anh sẽ che chở cho cô, giữ an toàn cho cô, vây quanh cô bằng một cuộc sống hết sức xa hoa mà cô hầu như sẽ không phải lo lắng điều gì khi bị giam hãm trong một chiếc lồng vàng. Nhưng cô sẽ không bao giờ để cho ai sở hữu mình. Cô đã trải qua hầu hết cuộc sống dưới sự áp chế của cha cô, và điều đó đã quá đủ rồi.

Cô sẽ không đánh mất bản thân trong cái bóng của chồng giống như mẹ cô. Cô sẽ cẩn thận gìn giữ từng phần trong cái tôi mà cô đã phải chiến đấu để nuôi dưỡng và duy trì nó – và điều đó có nghĩa là cô sẽ không phát triển bất kỳ mối quan hệ nào với Damon.

chap 6

Damon từ từ tỉnh giấc, mơ hồ khi phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ. Một mùi hương khó nắm bắt của nước hoa phụ nữ bắt nguồn từ chiếc gối bên cạnh. Vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, anh ấn mặt mình vào lớp vải lạnh màu kem thơm phức. Những ký ức đêm qua bắt đầu quay trở lại, anh mở mắt ra.

Anh đang ở một mình trên giường của Julia..

Julia... cô chưa bao giờ có bất kỳ ý nghĩa gì với anh ngoại trừ một cái tên, một bóng tối đến từ quá khứ, và rồi đột nhiên cô trở nên thật đến sững sốt. Anh nhìn thấy vết máu trên tấm ga trải giường, và mắt anh ngay lập tức bị dán chặt vào nó. Kinh ngạc, những ngón tay anh rê dọc theo vết máu đỏ thẫm. Anh đã không hề xem xét tới khả năng Julia vẫn còn trong trắng. Anh chưa bao giờ quan hệ với một trinh nữ trước đây, chỉ có những người đàn bà trưởng thành mới là những người hoàn toàn sẵn sàng trong mọi khía cạnh tình dục. Tình dục luôn luôn mang tới sự hoan hỉ, là khoái lạc tự nhiên, nhưng kinh nghiệm mà anh trải nghiệm đêm qua đã làm biến đổi tính chất đó. Julia là người phụ nữ duy nhất trên thế giới này độc nhất thuộc về anh.

Tại sao cô lại cho phép anh có được cái đặc quyền mà cô đã không trao nó cho bất cứ ai khác? Chắc chắn anh không phải là người đàn ông đầu tiên khao khát cô. Cô là biểu tượng cho sự thèm khát của mỗi người đàn ông ở Luân Đôn.

Theo logic anh tìm kiếm tất cả những lý do khả dĩ tại sao cô lại trao cho anh sự trong trắng của cô, giữa họ vẫn còn vướng mắc quá nhiều câu hỏi không có câu trả lời, và anh chẳng nghĩ ra được bất kỳ đáp án nào.

Anh muốn cô quay trở lại giường, ngay bây giờ. Cô quá xinh đẹp đến khó tin, quá ngây thơ và dễ tin người. Anh muốn trêu đùa, an ủi và âu yếm cô, muốn cô cảm nhận được những điều cô chưa bao giờ nghĩ là có thể. Rồi sau đấy, ôm lấy cô trong vòng tay hàng giờ khi cô trôi vào giấc ngủ, và canh gác cho những giấc mơ của cô. Điều đó

bất thành linh đập vào anh, sự ám ảnh của anh đối với cô, sự cần thiết phải nhìn thấy cô mỗi ngày, mỗi đêm, và anh hiểu rõ điều này trong từng thớ thịt của mình, anh muốn sự vĩnh cửu. Anh không thể tưởng tượng một tương lai mà không có cô.

Đẩy tấm khăn phủ giường bằng vải lanh sang một bên, Damon lang thang quanh phòng trần như nhộng, thu nhặt quần áo đang nằm rải rác. Anh nhanh chóng mặc đồ vào rồi kéo tấm màn cửa màu xanh dịu ra, nhìn lướt qua khung cảnh ngoài cửa sổ. Trời hửng còn sớm, mặt trời buổi sáng chỉ vừa mới bắt đầu nhú lên khỏi tháp chuông và những nóc nhà kiến trúc theo hình vương miện nhô lên cao.

Ngôi nhà nhỏ im ắng ngoại trừ tiếng bước chân của cô hầu gái khi cô ta băng ngang qua phía trước tiền sảnh. Ngay khi trông thấy Damon đang bước xuống lưng chừng cầu thang, cô ta đổ ửng và liếc nhìn anh cảnh giác.

“Thưa ngài,” cô ta nói, “ngài có muốn dùng trà và bữa sáng-”

“Vợ ta đâu?” anh thô lỗ ngắt ngang.

Cô hầu gái bị kẹt lại ở một hoặc hai bậc thang từ chỗ anh đi xuống, rõ ràng không chắc là cô ta có thể kịp tranh thủ lùi trở về trước khi anh tới chỗ cô ta hay không.

Ngay cả bầu không khí quen thuộc của nhà hát cũng thất bại trong việc vỗ về tâm trạng của Julia. Có lẽ ngay lúc này Damon tin rằng anh có thể áp đặt quyền của mình lên cô. Cô phải làm cho rõ bất kể chuyện gì đã xảy ra, cô chỉ thuộc duy nhất về bản thân cô mà thôi.

“Đừng có nhảm khi nghĩ tôi không thể thay cô,” Logan căng thẳng làm bầm bên dưới hơi thở ngay khi cô nói sai lời thoại một cách khiếm nhã, họ vẫn chưa qua được cảnh khác. “Không quá trễ để tôi giao vai này cho Arlyss đâu. Nếu cô còn không bắt đầu tỏ ra có chút hứng thú với những gì cô đang làm-”

“Vậy thì cứ giao vai của tôi cho cô ấy đi,” Julia nói, bắn cho anh

cái lườm của cơn giận đang sôi sục. “Ngay lúc này tôi không quan tâm.”

Không quen bị chống đối, Logan giật rới tung cái đám tóc màu đỏ sẫm của gối dựa ngựa cho tới khi chúng gần như dựng đứng hết cả lên (*hi Logan có thói quen hay giật tóc, cứ cái đà này không khéo chưa già ảnh đã sói trời rồi.*) Đôi mắt xanh của anh lóe lên tia sáng thường xuất hiện mỗi khi anh bị chọc tức. “Chúng ta sẽ diễn lại cảnh đó,” anh nói qua hàm răng đang nghiến chặt. Anh khoa tay về phía các diễn viên khác đang đứng trên sân khấu bằng vẻ độc đoán; Charles, Arlyss, và già Mr. Kerwin. “Trong khi đó, tôi đề nghị cả ba người hãy tới phòng nghỉ và nghiên cứu lời thoại của mình đi. Về mặt này, tôi đánh giá là diễn xuất của ba người chả khá hơn được một hai bậc so với Bà Wenworth đâu.”

Cả nhóm nhỏ lập tức tuân theo, làm bằm gì đó trong miệng, rõ ràng cảm thấy thở phào khi được trốn khỏi cái buổi tập đang xẹt ra điện đó. Logan quay lại với Julia. “Chúng ta sẽ bắt đầu chứ?” anh lạnh lùng nói.

Không nói một lời cô di chuyển ra cánh trái sân khấu, đó là hướng cô sẽ xuất hiện. Cảnh diễn trong đó, cả hai nhân vật chính, Christine và James, phát hiện ra bản thân mình lần đầu tiên yêu say đắm. Christine luôn sống trong sự bao bọc và che chở của gia đình, cô tưởng tượng bị mê hoặc bởi sự tự do trong lớp vỏ hóa trang của mình, cô đã hóa trang thành một cô hầu gái. Cô cũng cảm thấy hoang mang khi thấy mình bị lôi cuốn bởi một người đàn ông chỉ là một anh hầu, nhưng cô không thể ngăn mình lao đầu vào lửa.

Cô tiến vào sân khấu, cố gắng truyền tải cảm giác trộn lẫn giữa háo hức và bất an của nhân vật... cho tới khi cô nhìn thấy hình dáng cao lớn, quyến rũ của James đang đợi cô. Bất cưởi kích động, cô lao về phía anh rồi sà vào vòng tay anh.

“Anh không nghĩ em đến,” anh nói, dễ dàng ôm cô xoay một vòng, sau đó để chân cô chạm đất. Anh vuốt nhẹ một lọn tóc quăn ra khỏi khuôn mặt cô cứ như anh không thể tin cô đang hiện diện.

“Em đã không muốn đến,” cô hỏn hển đáp. “Nhưng em không thể ngăn mình được.”

Bị điều khiển bởi thôi thúc hiển nhiên, anh cúi xuống hôn cô. Julia nhắm mắt, đoán trước điều sẽ diễn ra. Trước đây cô đã được hôn

nhieu không đếm xuể ở trên sân khấu, bất cứ lúc nào cảnh diễn đòi hỏi, bởi Logan, Charles, và ngay cả Mr. Kevin trong vai một ông vua có tuổi kết hôn với một cô dâu trẻ và xinh đẹp. Bất chấp vẻ ngoài đẹp trai của Logan, nụ hôn của anh chưa bao giờ tác động đến Julia. Cả hai người đều quá chuyên nghiệp cho những cảnh diễn như thế. Không cần thiết phải thêm cảm xúc vào để thuyết phục khán giả.

Cô cảm thấy đôi môi anh chạm vào cô... nhưng ký ức đêm qua bỗng bất thành linh lóe lên trong tâm trí cô... hơi nóng tỏa ra từ miệng của Damon, sức ép của vòng tay anh khóa chặt cô vào cơ thể cao lớn của anh, dòng thác đê mê đã quét lên khắp người cô...

Julia dứt mình ra khỏi Logan, bật ra một tiếng kêu tắt nghẽn, nhìn trân trối vào anh sửng sốt trong lúc đưa những ngón tay đang run rẩy chạm vào môi mình.

Hình ảnh của James biến mất dần, và vẻ mặt lúc bình thường của Logan hiện ra. Anh có vẻ như muốn chửi rủa, chậm rãi lắc đầu. Cơn giận đang sôi sùng sục, chọc xuyên qua giọng nói của anh. “Cái quái quỷ gì diễn ra với cô vậy hả?”

Julia ngoảnh đi khỏi anh, xoa xoa hai cánh tay với vẻ kích động. “Chẳng lẽ tôi không được phép có một ngày tòi tệ như những người khác sao? Anh chưa bao giờ cư xử thô lỗ với những người khác khi họ gặp khó khăn trong vai diễn.”

“Tôi đặt kỳ vọng ở cô nhiều hơn.”

“Có lẽ điều đó là một sai lầm đấy,” cô sẵn giọng.

Tia nhìn của anh khoan vào lưng cô. “Rõ ràng là thế rồi.”

Cô hít một hơi thật sâu vào rồi quay người lại. “Anh bằng lòng diễn lại cảnh đó lần nữa chứ?”

“Không,” Logan đáp lại với vẻ cáu bẳn. “Cô đã lãng phí đủ thời gian của tôi ngày hôm nay rồi. Cô nghĩ luôn buổi chiều đi – Tôi sẽ dợt với những người khác. Và để tôi cảnh cáo cô, nếu cô không ở trong phong độ tốt nhất vào ngày mai, tôi sẽ giao vai diễn đó cho người khác. Vở kịch lần này cực kỳ có ý nghĩa đối với tôi. Tôi sẽ bị đày xuống địa ngục nếu tôi để cho bất kỳ ai phá hoại nó.”

“Vậy tôi sẽ đi báo với những người khác đang ở phòng nghỉ là

anh muốn họ quay trở lại?”

Anh gạt đầu rồi xoa cô đi, mặt anh lạnh tanh.

Thở dài, Julia bước ra khỏi sân khấu hướng về phía cánh gà. Cô day day hai thái dương và mắt, thầm cầu nguyện cho cơn đau đầu của cô biến đi.

“Bà Wentworth?” Giọng nói của một người đàn ông trẻ ngập ngừng vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

Julia đứng lại rồi nhìn về hướng người nói. Là Michael Fiske, một họa sĩ vẽ cảnh phong trên sân khấu có tài năng khác thường. Với cọ và sơn trong tay, anh ta có thể tạo nên những căn phòng, đồ đạc, và những cảnh phong đẹp và độc đáo nhất mà Julia từng thấy. Những nhà hát khác đã phát hiện ra tài năng của Fiske và cố dụ dỗ anh ta chuyển qua nhà hát của họ, vì vậy buộc Logan Scott buộc phải trả cho anh ta một khoản tiền lương khổng lồ để có thể độc quyền sử dụng tài năng của anh ta. Với vẻ tự tin ngạo mạn thông thường, Fiske đã tuyên bố với Logan và mọi người ở Nhà Hát Thủ Đô rằng anh ta xứng đáng với số tiền lương anh ta nhận được. Hầu hết mọi người đều ngầm đồng ý.

Nhưng hôm nay cái vẻ tự phụ thường thấy của Michael Fiske đã biến đâu mất, thái độ của anh ta có vẻ lưỡng lự, không quyết, không giống lúc bình thường. Anh ta đứng lẫn trong bóng tối, tay cầm một gói đồ nhỏ, cồng kềnh, đôi mắt nâu ấm áp của anh như đang van lơn.

“Bà Wentworth,” anh ta lập lại, Julia tiến lại gần.

“Vâng, Mr. Fiske?” cô hỏi, hơi chút quan tâm. “Có chuyện gì không ổn sao?”

Anh ta nhún vai rồi nắm chặt lấy gói đồ hơn. “Không hẳn. Tôi muốn nhờ cô một chuyện... nếu cô không phiền...” Anh ta dừng lại, thở hắt ra, khuôn mặt ứa nhìn của anh ta nhăn lại có vẻ lưỡng lự. “Tôi không nên làm phiền cô. Vui lòng, bà Wentworth, xin cứ quên-”

“Cứ nói với tôi,” cô khẳng khẳng nở nụ cười khích lệ với anh ta. “Không gì có thể quá tồi tệ đâu.”

Trông có vẻ cam chịu đến thảm thương, Fiske chìa ra cho cô gói đồ được gói lại bằng giấy. “Làm ơn đưa cái này cho cô Barry giùm

tôi.”

Cô đón lấy món đồ từ tay anh ta, cẩn thận ôm nó trong tay. “Một món quà cho Arlyss đúng không? Nếu anh không thấy phiền khi tôi hỏi câu này, sao anh không tự tay trao nó cho cậu ấy?”

Một màu đỏ ửng bao phủ khắp khuôn mặt xương xương của anh ta. “Ai cũng biết cô là bạn thân của cô Barry. Cô ấy yêu mến và tin tưởng cô. Nếu cô đưa món quà này cho cô ấy và nói với cô ấy giúp tôi-”

Nhận thức rộ lên trong Julia. “Mr. Fiske,” cô dịu dàng nói, “anh có mối quan tâm lãng mạn với Arlyss đúng không?”

Gục đầu xuống, anh ta khẳng định một cách cộc lốc.

Julia mỉm cười trước sự thành thật không che đậy của anh ta. “Được rồi, không có gì phải ngạc nhiên. Cậu ấy là một người phụ nữ hấp dẫn đúng không?”

“Cô ấy là tạo vật đáng yêu và dễ thương nhất tôi từng gặp,” anh ta nở ra. “Cô ấy quá tuyệt vời đến nỗi tôi không thể bắt mình nói chuyện với cô. Mỗi khi ở gần cô ấy hai đầu gối tôi cứ đông cứng lại như đá, ngay cả thờ còn không nổi nữa. Và lại cô ấy thậm chí còn không nhận thấy sự tồn tại của tôi.”

Julia mỉm cười thông cảm. “Nếu là Arlyss mà tôi biết, tôi chắc cậu ấy sẽ thích anh tự mình đến với cậu ấy hơn-”

“Tôi không thể. Điều đó quá quan trọng. Tôi cũng đã nghĩ tới việc nói cho cô ấy biết cảm giác của tôi nhưng... cô ấy lẽ sẽ cười nhạo còn không thì thương hại tôi...”

“Không đâu. Tôi cam đoan cậu ấy không như thế đâu,” Julia vội vàng nói. “Arlyss rất may mắn khi có một người đàn ông như anh quan tâm tới cậu ấy.”

Anh ta lắc đầu, khoanh tay trước ngực rồi lại thả tay ra. “Tôi không phải là một quý ông có dòng máu cao quý,” anh ta ủ rũ nói. “Tôi không có những bộ cánh hợp thời trang hay một ngôi nhà đồ sộ – và tiền đồ của tôi cũng không sáng lạn lắm. Cô ấy sẽ không muốn tôi.”

“Anh là người đàn ông tốt, và là một họa sĩ tài năng,” Julia nói quả

quyết, nhưng trong lòng cô lại đang lo lắng anh ta có thể đúng. Arlyss luôn dễ dàng bị xiêu lòng bởi những lời hứa hẹn vàng son và sự cảm dỗ hào nhoáng của những món quà. Vài năm trước cô ấy đã trải qua những mối tình với một chuỗi những gã đàn ông chán ngấy, sử dụng cô ấy cho những ham mê khoái lạc ích kỷ của chính họ, rồi sau đó tổng khừ cô đi mà không có chút lòng trắc ẩn nào. Tiếp đến là mối tình tuyệt vọng mà cô ấy đã dòn vào Logan Scott, người đàn ông chắc chắn không bao giờ có ý định quan hệ với cô dù chỉ nghĩ thoáng qua.

Arlyss không hề che giấu sự thật cô bị hấp dẫn bởi những người đàn ông có quyền thế. Giá như cô ấy có thể yêu một ai đó như Fiske, một chàng trai đứng đắn có thể không giàu có, nhưng anh tôn trọng và thật lòng yêu thương cô.

“Tôi sẽ đưa cho cậu ấy món quà này,” Julia nói một cách dứt khoát. “Và tôi cũng sẽ nói giúp cho anh với cậu ấy, Mr. Fiske.”

Anh ta xoay sở tạo ra được cả hai vẻ mặt nhẹ nhõm lẫn tuyệt vọng cùng lúc. “Cám ơn- mặc dù chuyện đó vô ích thôi.”

“Chưa hẳn vậy đâu.” Julia an ủi chạm tay vào vai anh ta. “Tôi sẽ xem coi mình có thể làm gì.”

“Chúa phù hộ cho cô, bà Wentworth,” anh ta nói, rồi bước đi với hai tay đút vào túi quần.

Rảo bước tới phòng nghỉ của diễn viên, Julia tìm thấy những diễn viên khác đều đang tự chỉ đạo buổi tập của riêng mình. Cô nhìn họ mỉm cười xấu hổ. “Mr. Scott muốn mọi người quay lại sân khấu. Tôi e là tôi đã đặt anh ta vào tâm trạng cáu kỉnh của một ông hoàng rồi. Thành thật xin lỗi mọi người.”

“Không cần xin lỗi đâu,” Mr. Kewin quả quyết với cô, xương hàm của ông giật giật khi ông bật cười khúc khích. “Thỉnh thoảng ai mà chẳng trải qua một ngày khó khăn, ngay cả một diễn viên thiên tài như cô cũng vậy thôi, cô gái thân mến.”

Julia mỉm cười tỏ vẻ biết ơn, ngoác Arlyss khi những người khác từng người một lần lượt rời khỏi phòng. “Tới đây chút đi- Mình có một món quà cho cậu.”

“Cho mình sao?” Đôi mày của Arlyss cau lại. “Đâu phải sinh nhật

mình.”

“Món quà không phải của mình- nó từ một người hâm mộ bí mật.”

“Thật sao?” Trông hài lòng và hãnh diện, Arlyss đưa tay nghịch nghịch những lọn tóc xoắn tít của cô. “Ai vậy, Julia?”

Julia đưa gói quà đang cầm trong tay ra. “Mở quà đi, rồi thử xem cậu có đoán ra ai không.”

Cười khúc khích vì kích động, Arlyss túm lấy gói quà rồi xé lớp giấy gói ra với vẻ hân hoan của một đứa trẻ. Sau khi lớp vỏ bảo vệ bọc món quà bị tàn phá, cả hai người phụ nữ đều nhìn chăm chăm vào món quà như bị thôi miên. Đó là một bức tranh nhỏ, rất tinh tế họa chân dung của Arlyss hóa trang như một Nàng Thơ Hải kịch, với làn da tỏa sáng như ánh mặt trời, đôi má như cánh hoa hồng, và nụ cười ngọt ngào uốn cong nơi vành môi của cô. Ý nghĩa truyền tải đã được lý tưởng hóa, hình dáng của cô trong bức vẽ gầy hơn một chút so với ngoài đời thực, đôi mắt cô cũng to hơn một chút... nhưng không cần phải nghi ngờ đó chính là Arlyss. Sự khéo léo và tài năng của người họa sĩ thật phi thường, thành quả được thể hiện ở phần tô bóng được chăm chút công phu đã bắt giữ được vẻ tươi vui và lạc quan của đối tượng được họa.

“Thật kì diệu,” Julia thì thầm, cô đang nghĩ Michael Fiske có thể có một tương lai sáng sủa hơn là một họa sĩ chuyên vẽ cảnh phong đơn thuần.

Arlyss quan sát tỉ mỉ bức họa với sự thích thú rõ rệt. “Quá xinh đẹp để là mình!... À, chỉ gần gần thôi.”

Julia cẩn thận chạm tay vào khung tranh được mạ vàng. “Rõ ràng nó được vẽ bởi một người rất yêu cậu.”

Cảm thấy hết sức bối rối, Arlyss lắc đầu. “Nhưng mà là ai cơ?”

Julia nhìn chăm chăm vào cô một cách đầy ý nghĩa. “Quý ông nào mà chúng ta biết có thể vẽ nên một bức tranh như thế?”

“Chẳng có ai quanh đây, ngoài trừ...” Arlyss lấp bắp, tiếng nói bị lẫn trong tiếng cười hoài nghi. “Đừng nói với mình là Mr. Fiske đấy? Ôi, trời ơi... anh ta không thuộc tuýp đàn ông mình có hứng thú.”

“Là thật đó. Anh ta thành thật, chăm chỉ, và lịch sự- hoàn toàn

không giống mấy gã đàn ông trác táng hồi xưa mà cậu hay lái nhài.”

“Ít ra thì bọn họ có thể chu cấp cho mình.”

“Họ đã chu cấp cho cậu được những gì nào?” Julia nhẹ nhàng hỏi. “Vài món quà? Một hay hai đêm cuồng nhiệt? Và rồi họ biến mất.”

“Chỉ là mình vẫn chưa tìm ra được đúng người thôi.”

“Có lẽ bây giờ cậu đã tìm ra được rồi.”

“Nhưng, Jessica, *một họa sĩ chuyên vẽ cảnh phong...*”

Julia nhìn xoáy sâu vào đôi mắt nhuộm màu xanh biển của cô bạn. “Hãy ân cần với anh ta, Arlyss- Mình tin anh ta thật lòng quan tâm đến cậu.”

Cô nàng diễn viên nhỏ nhắn cau mày không thoải mái. “Mình sẽ cảm ơn anh ta thật đàng hoàng vì bức chân dung.”

“Ừ, hãy nói chuyện với anh ta đi,” Julia thúc giục. “Có lẽ cậu sẽ khám phá ra cậu thích anh ta không chừng. Nếu mà suy xét dựa trên những việc anh ta làm, anh ta là một người đàn ông có chiều sâu- và lại anh ta còn khá đẹp trai nữa.”

“Mình cũng nghĩ thế,” Arlyss nói với vẻ suy tư. Đôi mắt của cô ấy nán lại ở bức chân dung một lúc lâu rồi cô đưa nó cho Julia. “Mình không thể để cho Mr, Scott chờ thêm. Cậu có thể làm một cô gái tốt và để nó vào phòng hóa trang của mình giúp mình được không?”

“Tất nhiên rồi.” Julia làm dấu thánh khi Arlyss bỏ đi. Một nụ cười châm biếm, mỉa mai hiện ra trên khuôn mặt cô. Cô đã nghĩ bản thân mình là một kẻ thực tế, thậm chí là một kẻ theo chủ nghĩa hòa nghi, nhưng trong cô vẫn còn lưu lại cái phần lẳng mạn, không thể chối bỏ. Cô hy vọng Arlyss tìm thấy được tình yêu với một người hiểu rõ giá trị của cô ấy, không bận tâm tới cô ấy có những khuyết điểm gì, không bận tâm tới những sai lầm cô ấy đã mắc phải trong quá khứ. Nhấn nhó vì cảm giác thất vọng đang gặm nhấm, Julia thừa nhận cô sẽ cảm thấy khá hơn khi biết ngay cả nếu tình cảnh của chính cô có khốn khổ đi chăng nữa thì ít ra vẫn còn có một ai đó khác có thể tìm thấy được hạnh phúc trong tình yêu.

Pauline ngược mắt nhìn lên từ cả núi hàng hóa đang nằm trên tấm thảm trải sàn màu hoa cà xen lẫn với màu vàng trong phòng ngủ của cô ta. Cô ta trông thật mê hoặc giữa khung cảnh, được bao quanh bởi những dải ruy băng và những súc vải lụa chất thành đống, mái tóc đen của cô ta buông lơi, lộn xộn một cách khêu gợi trên bờ vai trần. Đôi môi cô ta tách ra thành một nụ cười mời gọi ngay lúc Damon bước vào.

“Anh đến đúng lúc để xem những món đồ em vừa mua được này,” cô ta thông báo với anh. “Em đã có một chuyến hành trình mua sắm thú vị.” Cô ta đứng dậy, uớm một cái áo trước ngực, một cái áo chèn bó sát mỏng tang tương tự như một tấm mạng nhện được dệt bằng vàng. “Nhìn xem, anh yêu... nó được mặc bên ngoài cái áo dài để tô điểm, nhưng khi nào chúng ta ở riêng với nhau, em sẽ chỉ mặc mình nó thôi.”

Cô ta duyên dáng kéo nó qua khỏi đầu để cho lớp vải lông lánh trượt dần xuống cơ thể, cùng lúc đó để cho chiếc áo đầm cô ta đang mặc bên dưới rơi tuột xuống chân. Lớp mạng vàng óng càng làm nổi bật lên thân hình đầy đặn, xinh đẹp của cô ta, không có một thứ gì che đậy ở phần tam giác tối màu giữa hai đùi hay đầu đỉnh màu nâu phớt hồng của núm vú đang chĩa ra. Sự kích thích đang rực sáng trong đôi mắt nhung, cô ta liếm đôi môi khi cô ta chậm rãi tiến lại gần anh.

“Làm tình với em đi,” cô ta thì thào. “Dường như đã là mãi mãi kể từ khi anh chạm vào em rồi.”

Damon nhìn trừng trừng vào Pauline, vẻ mặt không biểu lộ một chút cảm xúc, thật khó mà tin được anh có thể hoàn toàn trở cứng trước một người đàn bà đã từng khuấy đảo ham muốn của anh. “Tôi không đến đây vì chuyện đó,” anh nói, vẫn để hai cánh tay buông thõng hai bên ngay cả khi cô ta rên lên gừ gừ như mèo và chà xát thân hình của cô ta vào anh. “Tôi muốn nói chuyện.”

“Được... sau đó.” Cô ta tóm lấy tay anh, cố gắng đặt nó lên ngực

cô ta.

Cau có, Damon giật lùi lại. “Tôi muốn tên của vị bác sĩ đã khám cho cô. Cái kẻ đã xác định cô có thai.”

Cái vẻ mặt đầy dực vọng biến mất khỏi khuôn mặt của Pauline, thế vào đó là vẻ mặt lo sợ, phòng thủ. “Tại sao?”

Damon tặng cho cô ta cái nhìn chăm chăm không khoan nhượng. “Tên của ông ta là gì?”

Pauline đi tới giường, che mình bằng tấm khăn phủ giường thêu kim tuyến dày. Với một điệu bộ uể oải như mèo, cô ta vạch ngón tay theo hoa văn trên lớp vải. “Bác sĩ Chambers. Ông ấy đã rất già rồi, một bác sĩ đáng tin cậy đã phục vụ cho gia đình em nhiều năm.”

“Tôi muốn gặp ông ta.”

“Thật dễ thương làm sao khi anh lại quan tâm tới, nhưng không cần thiết đâu-”

“Cô sẽ sắp xếp cuộc hẹn, hay tôi sẽ làm?”

Một màu đỏ ửng quét khắp làn da của Pauline, anh không thể nói đó là do cảm giác tội lỗi hay tức giận. “Anh nghe có vẻ như đang kết tội. Anh không tin em đã nói thật về đứa bé đúng không?”

“Tôi tin cái vụ mang thai “ngẫu nhiên” này là một sự thuận tiện đáng nguyên rủa đối với cô,” anh nói cộc lốc. “Và tôi nghĩ đã tới lúc chúng ta ngừng cái trò chơi này lại được rồi.”

“Em chưa bao giờ chơi trò gì với anh-”

“Cô chưa bao giờ ư?” anh ngắt ngang, cười khẩy.

Quăng bỏ cái điệu bộ của một nàng mèo đang ỏng ẹo, Pauline ngồi thẳng dậy. “Em từ chối thảo luận bất kỳ điều gì với anh trong lúc anh đang trong tâm trạng quá bấn tính thế kia!”

Anh vẫn nhìn trừng trừng vào cô ta một cách lạnh lùng. “Tôi muốn cô sắp xếp cho tôi gặp Bác sĩ Chambers.”

“Anh không thể ra lệnh cho ông ấy như người hầu được đâu- hay cả em cũng thế, trong chừng mực nào đó.”

“Tôi tin tôi đã trả tiền cho cái đặc quyền đó rồi.”

Gầm lên điên tiết, Pauline ném cái gói đệm thêu chỉ vàng vào người anh. Nó rớt xuống sàn ngay gần chân anh. “Anh không cần phải quá lên mặt vậy. Đâu phải lỗi của tôi việc anh làm tôi có thai, hay cái gánh nặng anh có với cô vợ anh không thể tìm ra đó. Anh có bất kỳ cơ may nào trong việc tìm kiếm cô ta chưa?”

“Không phải việc của cô.”

“Tôi có quyền được biết đứa con của tôi sinh ra có phải là một đứa con hoang hay không.”

“Tôi đã nói tôi sẽ chăm sóc cho cô và đứa con. Tôi có ý giữ lời hứa đó.”

“Điều đó thì trái ngược hoàn toàn với chuyện cưới tôi.”

“Tôi đã bị buộc phải kết hôn vì lợi ích bởi cha tôi. Tôi sẽ xuống địa ngục trước khi tôi để cho cô hay bất kỳ ai khác làm thế với tôi một lần nữa.”

“Vậy ra đây chính là kết quả cho những gì anh đã làm với tôi à?” Pauline hỏi, giọng cô ta cao vút lên. “Thế còn những gì anh đã làm với tôi thì tính sao? Tôi đã bị anh cám dỗ, làm cho mang bầu, và bây giờ thì xem ra anh đang lên kế hoạch ruồng bỏ tôi-”

“Cô còn lâu mới được coi là một cô nàng ngây thơ mới rời ghế nhà trường được.” Một nụ cười khinh bỉ vắt ngang mặt Damon khi anh nhớ lại cuộc theo đuổi trơ trẽn của Pauline nhắm vào anh, những mưu chước cô ta đã sử dụng để nhử anh vào giường. Và bây giờ cô ta lại đang tự nhận là cô ta đã bị anh cám dỗ à? “Cô là một quả phụ giàu sự xét tới cái lịch sử quan hệ nam nữ bất chính ở sau lưng từ trước cả khi người chồng già của cô chết. Tôi không phải là người bảo hộ đầu tiên của cô, và có Chúa biết tôi sẽ không phải là người cuối cùng.”

“Anh là tên khốn máu lạnh,” cô ta nói, khuôn mặt xinh xắn của cô ta vặn vẹo lại tạo thành vẻ khinh bỉ. “Cút ra khỏi đây. Đi ngay lập tức! Tôi chắc chắn việc nổi nóng sẽ có hại cho đứa trẻ.”

Damon đồng ý, cúi chào bằng một điệu bộ khinh khỉnh rồi cất bước rời khỏi cái bầu không khí phù phiếm, sực nức mùi nước hoa

của căn phòng, tự hỏi làm thế nào anh lại cho phép bản thân mình dính vào Pauline.

Nhận ra đã tới giờ anh phải đi gặp hai người quản lý về việc liên quan tới những bất động sản khác nhau của anh, Damon tới xe ngựa rồi bảo người đánh xe đưa anh trở về ngôi nhà ở Luân Đôn. Anh không muốn bị trễ, anh luôn tự hào với chính mình vì tính đúng giờ và có trách nhiệm- và anh chưa bao giờ bị ám ảnh bởi thói đam mê cờ bạc như cha anh. Mặc dù anh đã cố để đầu óc mình vào công việc trước mắt, những ý nghĩ về Pauline và cái thai của cô ta vẫn cứ không rời mà đến xộc bừa vào tâm trí anh.

Damon tin vào trực giác của mình, nó đã mách bảo anh “đứa con” chỉ đơn thuần là một kịch bản do cô ta dựng lên để bẫy anh... nhưng anh cũng phải tính tới khả năng Pauline đang nói sự thật. Anh bị sa lầy bởi cảm giác oán giận đang bủa vây. Những người đàn ông khác sẽ chấp nhận sự thật việc có con với người tình một cách tự nhiên, thậm chí là giấu cợt, nhưng đối với anh đó không phải là một vấn đề có thể xử lý qua loa. Đứa trẻ sẽ là một trách nhiệm phải gánh vác suốt đời.

Damon rên lên, xoa xoa mắt một cách chán chường. “Không có đứa con nào hết,” anh lẩm bẩm trộn lẫn giữa cảm giác hy vọng và thất vọng. “Cô ta đang nói dối- cô ta phải đang nói dối.”

Khi anh về tới nhà và bước qua cửa trước, người quản gia thông báo với anh hai người quản lý đang chờ anh ở thư viện.

“Tốt,” Damon nói cộc lốc. “Mang trà và một khay bánh sandwich tới. Ta mong cuộc họp sẽ không bị gián đoạn.”

“Vâng, thưa ngài, nhưng...” Người quản gia chìa ra một cái khay nhỏ bằng bạc, nằm chiếm chệ trên đó là một bức thư ngắn đã được niêm phong. “Ngài có thể muốn đọc lá thư này. Nó vừa mới đến, người đưa thư trông có vẻ rất vội.”

Nhíu mày, Damon xé cái dấu niêm phong bị lệch sang một bên ra, và nhận ra dòng chữ nguệch ngoạc cầu thả của cậu em trai, William. Luồng mắt anh nhanh chóng đọc lướt qua trang giấy.

Damon-

Em e lần này đã gặp rắc rối thật sự. Em bị mắc vào một cuộc đấu

súng tay đôi diễn ra vào ngày mai. Thỉnh cầu anh đóng vai người phụ tá của em và cho em vài lời khuyên cần thiết. Xin hãy lập tức đến Warwickshire để cứu lấy lớp da của người em trai duy nhất của anh.

William.

Những sợi thần kinh trong người Damon bất thành linh bị kéo căng ra vì lo lắng. Anh đã quá quen với những rủi ro mà William tự đâm đầu vào, nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế này. “Lạy Chúa, Will, bây giờ em lại gây ra chuyện gì vậy ?” Cái quắc mắt báo hiệu giông tố đang nổi lên trên mặt anh. “Khốn kiếp, thằng em trai mình phải là gã đàn ông cuối cùng ở Anh biết rằng một trận đấu súng cách xa cái gọi là trào lưu.” Anh liếc nhìn lên, nhìn thấy vẻ cảm thông lóe lên trong đôi mắt thường không dễ mủi lòng của người quản gia. “Có vẻ như William lại gây rắc rối nữa rồi,” anh gầm gừ. “Lần này nó bị thách đấu súng tay đôi.”

Người quản gia không hề tỏ ra chút ngạc nhiên. Cái bản tính liều lĩnh, khinh suất của cậu Savage trẻ đã nổi tiếng với toàn bộ người trong nhà. “Tôi có thể giúp gì được không, thưa ngài?”

“Có.” Damon gật đầu về hướng thư viện. “Nói cho hai người đó biết ta đã bị gọi đi để giải quyết một tình huống khẩn cấp. Bảo họ xếp lại lịch hẹn vào thứ hai tới. Trong lúc ấy, ta sẽ viết một bức thư ngắn gửi cho Bà Jessica Wentworth, ở đường Somerset. Cô ấy phải nhận được nó chiều nay, không được chậm trễ.”

Một cơn gió tháng chín se lạnh và mù sương quét qua khu vườn nhỏ nằm sau nhà Julia. Ngọn gió làm rối tung mái tóc buộc lỏng lẻo của cô, cô hất nó sang một bên vai. Mùi hương thơm nồng của lá hương thảo, bạc hà dại, và nhiều loại thảo mộc thơm phức khác quyện lại lẫn khuất trong không khí, Julia đang ngồi trên một chiếc ghế dài loại nhỏ phết sơn trắng và một lá thư để mở nằm trong lòng.

Julia yêu dấu-

Thật không may kế hoạch gặp em vào tối nay đã bị thay đổi. Anh

phải lập tức quay trở về lãnh địa Savage ở Warwickshire để giải quyết một việc khẩn cấp liên quan tới em trai anh, Lord William. Anh sẽ đến thăm em ngay khi anh quay trở lại Luân Đôn.

Thân mến, Savage.

Giống như là chợt nghĩ ra, một dòng chữ cuối cùng được thêm vào cuối bức thư.

Anh không hối hận về chuyện đã xảy ra giữa chúng ta – anh hy vọng em cũng cùng cảm giác đó.

Khó chịu bởi những lời lẽ quá súc tích ở trong thư, Julia đọc lại bức thư rồi cau mày khó chịu. Một cảm giác bứt rứt cứ trườn lên khắp người cô. Chắc chắn dòng cuối cùng được thêm vào với ý định kiểu như làm cô an tâm, nhưng cô không biết cái ý định đó khiến cô cảm thấy khuây khỏa hay chỉ làm cô xuống tinh thần. Cô định vò nát bức thư, nhưng thay vì thế cô lại thấy mình đang áp chặt nó vào cơ hoành.

Lord William Savage, cậu em chồng cô chưa từng gặp. Cô tự hỏi anh chàng đó có thật sự gặp rắc rối, hay cậu ta chỉ cung cấp một cái cớ thuận tiện để giúp Damon tránh mặt cô. Mặc dù những lời lẽ trong thư của anh trái ngược, có khả năng anh đã cảm thấy hối hận về việc trải qua một đêm với cô. Có lẽ đó chỉ là thói quen thông thường khi nói với một người đàn bà anh không hề hối hận, ngay cả khi sự thật hoàn toàn ngược lại.

Nóng bừng vì cảm giác xấu hổ và bất an, Julia tự hỏi có phải về điểm nào đó cô đã làm anh không hài lòng, có phải anh thấy cô không phóng túng và đáng khao khát như Phu nhân Ashton. Cô không biết phải làm gì hay cách nào để thỏa mãn anh. Có lẽ anh đã nghĩ trải nghiệm đó thật đáng thất vọng, hoặc tệ hơn, chỉ đáng là một trò cười. Damon có lẽ đã mong chờ được lên giường với một người tình dày dặn kinh nghiệm, chứ không phải một cô nàng đồng trinh lóng ngóng.

Julia nhăn nhó và thầm tự sỉ vả mình. Cô phải nhắc cho mình nhớ rằng cô muốn hủy bỏ cuộc hôn nhân này, rằng cô không bao giờ có thể từ bỏ sự nghiệp và sự độc lập của cô, để sống dưới sự quản thúc của một người đàn ông có ý chí quá mạnh. Nếu cô đã không thỏa mãn được anh thì đó là một việc tốt- theo đà đó anh sẽ kết thúc cuộc hôn nhân giữa họ mà không phải băn khoăn hay day dứt gì.

Những bức tường màu vàng của lâu đài Warwickshire hiện ra lơ lửng trên cao, trông thật yên bình nổi bật lên giữa khung cảnh đồng quê, không hề lộ ra chút dấu vết nào của sự náo động đang diễn ra bên trong. Mặt trời chỉ vừa được kéo lên bầu trời, thả những mảng tối rải dài xuống mặt đất, đánh cắp những tia sáng lấp lánh như kim cương phản chiếu từ những ô cửa sổ được lắp kính của toàn kiến trúc thời trung cổ.

Phần lớn cuộc sống của Damon đã trải qua ở đây, anh đã từ bỏ những khoái lạc mà một chàng trai trẻ có thể tìm thấy ở Luân Đôn để sống ở đây với mẹ anh trong những năm cuối đời của bà. Bà đã phải chịu đựng một cái chết đau đớn, kéo dài vì căn bệnh lao phổi, và anh cũng đã cùng trải qua nỗi đau đó với bà. Anh vẫn còn nhớ rất rõ, cứ mỗi lần anh liếc nhìn lên từ một quyển sách hay một trang giấy mà anh đọc to cho bà nghe, anh lại nhìn thấy ánh mắt lo lắng, khắc khoải của bà hướng về anh. “Hãy chăm lo cho em trai và cha con,” bà đã khẩn cầu anh. “Họ sẽ cần tới sự dìu dắt và bảo vệ của con. Mẹ e rằng con là tất cả những điều có thể ngăn cả hai người họ khỏi việc tự phá hủy hoàn toàn cuộc sống mình.” Trong khoảng thời gian năm năm kể từ khi bà mất, anh đã cố hết sức để giữ lời hứa của mình, mặc dù đó không phải là chuyện dễ dàng.

Sải từng bước dài ngang qua đại sảnh rồi vào căn phòng khách rộng rãi nằm ở tầng một, Damon tìm thấy cậu em trai đang nằm chiêm chệ trên chiếc trường kỷ được bọc lụa Đa-mát với một ly brandy trong tay. Căn cứ vào cặp mắt đỏ ngầu và vẻ ngoài nhếch nhác của cậu, có vẻ William đã trải qua gần cả ngày ở đây, tự chữa những nỗi phiền muộn của mình nhờ vào sự trợ giúp của khẩu phần ăn dinh dưỡng với thực đơn toàn phần là rượu mạnh.

“Ơn Chúa, em rất mừng vì anh đã ở đây,” William nồng nhiệt nói, vật lộn để ngồi thẳng dậy. “Em đã nửa nghĩ là anh sẽ ở lại Luân Đôn và bỏ em lại với số phận của em.”

Damon nhìn em trai mình với vẻ triều mến châm biếm. “Không

hắn, sau tất cả những gì anh đã đầu tư vào em.”

Điều chỉnh lại vị trí ngồi cho thoải mái, William thở dài rầu rĩ. “Em chưa bao giờ đấu súng trước đây. Em không định bắt đầu bây giờ.”

“Anh không định để cho em tham gia vào trận đấu súng đâu.” Damon cau có. “Phản ứng của Cha thế nào?”

“Mọi người đều thông đồng không để ông ấy phát hiện ra. Với tình trạng sức khỏe bấp bênh đó, nếu ông ấy mà nghe được chuyện này, bảo đảm nó sẽ kết liễu ông ấy luôn.”

Damon lắc đầu không đồng ý. “Không kể tới cái năng khiếu kinh doanh tồi của ông ấy, Cha không phải là đồ ngốc. Cha thà muốn biết sự thật hơn là mọi người cứ nhón chân lên khi đi xung quanh và giữ bí mật với ông ấy.”

“VẬY anh đi nói với cha đi. Em không thể bắt bản thân nhét đầy lo lắng vào cái đầu của một người sắp chết được.”

Đảo tròn mắt, Damon ngồi xuống bên cạnh em trai, giật lấy ly brandy từ tay cậu. “Đừng có uống những thứ rượu mạnh này nữa,” anh khuyên. “Chẳng có gì tốt đẹp khi biến thành một kẻ say xỉn đâu.” Anh nhìn lướt qua cái bàn nhỏ đang đặt chai rượu brandy đã vơi hết phân nửa. Không tìm thấy cái ly nào nằm gần tầm tay, anh nốc cạn vài ngụm rượu cuối cùng trong ly, nhắm mắt lại khi dòng chất lỏng trôi qua cổ họng mang theo một cảm giác nóng nóng dễ chịu lan đi khắp cơ thể.

“Cái đó của em,” William nói bằng giọng phẫn uất.

Damon liếc em mình cảnh cáo. “Anh cần phải tỉnh táo lại sau chặng đường dài. Bây giờ thì tại sao em không kể cho anh biết em đã làm cái gì để dính vô cái mớ hổ lốn này? Tối nay anh đã có những kế hoạch hay hơn nhiều so với việc trở lại đây để lôi em ra khỏi một mớ rắc rối khác.”

“Em không biết chính xác chuyện xảy ra thế nào.” Bối rối William luồn cả hai bàn tay vào mái tóc xoắn đen của mình. “Chẳng có chuyện gì to tát. Tối qua em đã đến một buổi khiêu vũ tổ chức ở nhà Wyvills, một việc bình thường ở miền quê... em đã khiêu vũ với Sybill trẻ, rồi sau đó chúng em lên ra vườn... và điều kế tiếp em biết, anh trai của cô ta George thách đấu súng với em.”

Damon không khó khăn gì để hiểu tình huống. Nhà Wyvills, một gia tộc có tước vị và sở hữu nhiều điền sản cư ngụ ở Warwickshire, cũng là một gia đình nổi danh xấu tính. Từ những gì anh nhớ thì, Sybill không thể nào lớn hơn mười sáu hay mười bảy được. Bất kỳ sự xúc phạm nào đối với cô ta cũng đồng nghĩa với sự sỉ nhục ghê gớm đối với danh dự của gia đình. “Em đã làm gì, Will?” anh hỏi bằng giọng đe dọa.

“Tất cả những gì em làm là hôn cô ta! Không gì hết- hầu như không xứng đáng để mạo hiểm cái cần cổ của em, em cam đoan với anh đó! George và em chưa bao giờ hòa thuận với nhau. Em ngờ là hẳn theo rình chúng em chỉ để tìm ra cơ thách đấu với em- tên khốn âm đầu-”

“Để dành cái biệt danh đó lại dùng sau đi,” Damon ngắt ngang một cách cộc lốc. “Cách giải quyết duy nhất là tiếp xúc với Lord Wyvill già. Ông ta quản lý gia đình rất nghiêm khắc, và ông ta chính là người duy nhất đặt dấu chấm hết cho tất cả chuyện này nếu ông ta chọn.”

Đôi mắt xanh của William mở to ngập đầy hy vọng. “Anh sẽ nói chuyện với ông ấy à, Damon? Nếu anh có thể thuyết phục được ông ta khiến George rút lại lời thách đấu-”

“Đầu tiên anh muốn biết sự thật. Em chắc chắn tất cả những gì em làm chỉ là hôn Sybill thôi không?”

William không hòa toàn nhìn thẳng vào mắt anh. “Hầu như vậy.”

Damon quát mắt. “Chết tiệt, Will, với tất cả những cô nhân tình và máy cô nàng phục vụ ở quán rượu rải rác từ đây cho tới Luân Đôn, tại sao em lại đi nhạt một cô gái được bảo hộ bởi gia đình để gạ gẫm hả?”

“Em không hề gạ gẫm cô ta! Cô ta nhìn chăm chăm vào em với cặp mắt nai yếu đuối, mời gọi em hôn cô ta, và khi em làm, rõ ràng cô ta cũng đáp trả không thua kém đâu... rồi thì George nhảy bổ ra từ trong bụi cây giống như một thằng điên.”

“Và Sybill, không muốn giành được sự chỉ trích của gia đình, tự nhận mình là một kẻ hoàn toàn ngây thơ đã nói rằng em đã dụ dỗ cô ta ra ngoài và mưu toan cám dỗ cô ta.”

William gật đầu sốt sắng. “Phải, đó chính xác là chuyện đã xảy ra. Và đừng có nhìn em như thể anh chưa bao giờ bị một cô nàng xinh đẹp ngây thơ quyến rũ trước đây! Mẹ kiếp, anh chắc cũng làm vậy khi ở độ tuổi của em thôi.”

“Khi ở độ tuổi của em anh đang gồng hết sức để giữ cho cái gia đình này không bị bẹp dúm bên dưới cái núi nợ nần. Anh có rất ít thời gian để mà lãng phí vào những cô nàng như Sybill Wyvill.”

Em trai anh khoanh tay trước ngực với vẻ phòng thủ. “Có thể em không thánh thiện như một số người, nhưng em cũng không xấu xa như những kẻ khác.”

Damon mỉm cười tầm tổi. “Một phương châm thích hợp của gia đình dành cho nhà Savage.”

Sau khi tắm rửa và thay đồ, Damon đi đến lãnh địa của nhà Wyvill, tọa lạc chỉ cách lâu đài Savage vài dặm. Mặc dù sở hữu một gia tài đồ sộ, gia đình Wyvills lại sống trong một thái ấp xinh đẹp ở miền quê, phân nửa toà thái ấp chôn mình trong một khu rừng nhỏ trồng đầy những cây bulô lá bạc và những bụi đỗ quyên. Vận cho mình một vẻ điềm đạm thích hợp, Damon yêu cầu người quản gia chuyển lòng kính trọng của anh đến Lord Wyvill và cho phép anh có vài phút thăm viếng. Người quản gia biến mất và quay trở lại ngay sau đó rồi dẫn anh đến thư viện.

Lord Wyvill chỉ nhỏ hơn cha Frederick của Damon vài tuổi, ông ta đang chiếm chệ trên chiếc ghế bọc da độ sộ trước lò sưởi, bàn chân ông ta duỗi thẳng ra hướng về phía ngọn lửa đang nổ tí tách. Damon đã có dịp gặp Wyvill vài lần trước đây, anh biết ông ta là người có tham vọng, tự đề cao mình và sở hữu một niềm tự hào vô bờ bến đối với những đứa con của ông ta. Sybill là cô con gái độc nhất của ông ta, và ông ta không hề che giấu bí mật về kế hoạch tìm cho cô ta một đám huy hoàng. Chỉ có một công tước hay một bá tước mới có thể thỏa mãn yêu cầu của ông ta, không kể tới một người đàn ông với gia tài giàu sụ cũng gây ấn tượng sâu sắc như huyết thống của anh ta. Damon thấy nghi ngờ việc William là những gì mà Wyvill hình dung trong đầu về cậu con rể.

Wyvill nhắc bàn tay to béo, ngắn ngắn ra hiệu cho Damon ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Ánh lửa nhảy múa trong những tia sáng lung linh hắt ra từ phía trên cái đèn đã bắt đầu hói của ông ta.

“Savage,” ông ta nói bằng chất giọng trầm khàn, nghe chẳng hợp chút nào khi đến từ một người đàn ông có tầm vóc thấp bé. “Tôi thấy là em trai ngài- một thằng ranh láo xược- đã gọi ngài đến để bảo vệ cho cậu ta. Chà, lần này ngài không thể dung thứ cho cậu ta được. Cậu ta đã có hành động đáng hổ thẹn, cậu ta phải chịu trách nhiệm cho hành động đó.”

“Tôi hiểu cảm giác của ngài, thưa ngài,” Damon đáp bằng một vẻ trang trọng. “Có vẻ William quả thật đã đi quá xa. Tuy nhiên, vì quan tâm đến lợi ích của con gái cũng như con trai ngài, tôi đến đây để thỉnh cầu ngài dừng trận đấu lại. George sẽ rút lại lời thách đấu nếu ngài yêu cầu.”

“Tại sao tôi sẽ làm thế?” Wyvill hỏi, khuôn miệng căng tròn của ông ta mím lại vì tức giận. “Sybill yêu quý của tôi, một cô gái ngây thơ trong sáng, đã bị hủy hoại, thanh danh của con bé đã bị vấy bẩn-”

“Bởi một nụ hôn à?” Damon, nhướn một bên chân mày lên. “Đó chẳng phải chuyện bé xé to sao? Một cô gái xinh đẹp, một khu vườn ngập ánh trăng... chắc chắn bất cứ ai cũng có thể hiểu tại sao William lại đánh mất lý trí.”

“Cậu ta không bao nên ở một mình ngoài vườn với con gái tôi, xúc phạm đến phẩm giá của con bé ngay trên đất nhà tôi !”

“Vâng, tôi biết. Tôi hứa với ngài William sẽ sửa chữa những sai lầm của mình theo bất cách nào ngài chọn, nếu ngài thuyết phục được George rút lại lời thách đấu. Chắc chắn chúng ta có thể đi tới vài sự dàn xếp. Tôi chắc ngài cũng miễn cưỡng như tôi không muốn gây ra mối bất hoà giữa hai gia đình. Vả lại, nếu trận đấu súng diễn ra vào ngày mai, thanh danh của Sybill sẽ bị tổn thất. Cái rắc rối nho nhỏ, dễ dàng bị quên lãng ngay lúc này sẽ trở thành một vụ tai tiếng. Những tin đồn sẽ bám theo bất cô ấy cứ nơi nào cô ấy đến.” Damon cẩn thận quan sát khuôn mặt của ông ta trong lúc nói, thỏa mãn khi nhận thấy anh đã bắn trúng đích. Nếu Sybill trở thành tiêu điểm của một vụ tai tiếng, cô ta sẽ gặp khó khăn trong việc kiếm một tấm chồng tốt.

“Loại thỏa thuận anh có trong đầu là gì?” Wyvill hỏi ngờ vực.

Damon ngập ngừng khi bắt gặp tia nhìn của ông ta. “Điều đó còn tùy vào việc điều gì sẽ làm ngài thỏa mãn. Vấn đề có được giải quyết nếu William dám hỏi Sybill không?” Đó là một gợi ý anh cảm thấy an

toàn khi đưa ra, anh biết rõ Wyvill có một tham vọng to lớn hơn nhiều là để con gái mình kết hôn với một đứa con thứ.

“Không,” Wyvill nói, cái cằm hai ngón của ông ta ngưng nguẩy khi ông ta lắc đầu. “Em trai ngài không phù hợp với tiêu chuẩn cũng như là nhân vật tôi đang tìm để ứng cử vào vị trí con rể tôi.” Ông ta dừng lại một lúc lâu, và rồi một vẻ xảo quyết xuất hiện trên mặt ông ta, “Tuy nhiên... tôi đề nghị một sự thay người.”

“Sao?” Damon chăm chú quan sát ông ta.

“Chừng nào tôi còn có liên quan, danh dự sẽ được chuộc lại nếu ngài kết hôn với Sybill.”

Damon có cảm giác hai chân mày của anh đã kéo nhau bò lên tới tận chân tóc. Anh phải nuốt khan tới mấy lần trước khi có thể trả lời. “Tôi thật lầy làm hãnh diện,” anh khàn giọng.

“Tốt, tôi sẽ gọi Sybill, và ngài có thể lập tức cầu hôn con bé.”

“Lord Wyvill, tôi... có điều cần phải thú nhận.” Chỉ trong một lúc Damon bị mắc kẹt trong cái tình huống dở khóc dở cười này, anh cảm thấy một tràng cười phản bội cứ chực trào lên trong cổ họng. Không biết bằng cách nào đó, anh cũng xoay sở để giữ cho nó không nổ ra. “Tôi chắc chắn Sybill là một cô gái đáng yêu, và nếu trong bất kỳ tình huống nào khác...”

“Nhưng?” Wyvill nhắc, khuôn mặt ông ta rúm ró lại giống như một con chó bull.

“Tôi không thể kết hôn với con gái ngài.”

“Tại sao không?”

“Tôi đã kết hôn rồi.”

Trong một lúc lâu không có một tiếng động nào ngoại trừ tiếng lửa nổ tí tách phát ra từ lò sưởi. Cả hai người đàn ông đều nhìn chòng chọc vào ánh lửa đang nhảy múa, trong lúc Wyvill tiêu hóa cái lời thú nhận bất bình thường đó. Rồi cuộc ông ta cũng lên tiếng, giọng ông ta đậm nghi ngờ. “Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy tin đó.”

“Nó là một bí mật được giữ rất kín trong thời gian rất lâu rồi.”

“Cô ta là ai?”

“Con gái của Lord Hargate, Julia.”

“Hargate,” Wyvill lập lại, cặp lông mày ngắn ngắn của ông ta nheo lại thành hai cái dấu hỏi. “Tôi nghe nói cô ta đã được gửi đi học ở một trường ở Châu Âu- hay là gửi tới một tu viện nào đó. Chuyện gì đã diễn ra trong suốt thời gian đó? Cậu đem giấu cô ta trong thành A-ten hay dưới hầm ngục của cậu hả?”

“Không chính xác.”

“Vậy tại sao-”

“Tôi e rằng tôi không thể giải thích tường tận được, thưa ngài.”

Trông thất vọng một cách chua chát, Wyvill chấp nhận lời thú nhận của anh trong chùng mực mà lòng khoan dung của ông ta có thể kiếm được. “Thật đáng tiếc. Ngài rất phù hợp để kết hôn với Sybill của tôi.”

Damon phải cố lắm mới nặn ra được một vẻ tiếc nuối để đeo vào mặt mình. “Tôi cũng nghĩ thế, Lord Wyrill. Nhưng còn William-”

Ông ta xua tay với điệu bộ khinh khỉnh như cho qua. “Tôi sẽ nói với George sẽ không có một trận đấu súng nào. Chỉ nhắc là ngài nợ tôi một ơn huệ sẽ được hoàn trả trong tương lai.”

Damon thở phào nhẹ nhõm thấy rõ. “Cám ơn, thưa ngài. Trong lúc đó, tôi sẽ đưa William rời khỏi Warwickshire để tình trạng căng thẳng được lắng dịu.”

“Điều đó sẽ được đánh giá cao.”

Họ trao cho nhau lời chào tạm biệt thân ái, Damon rời khỏi với cảm giác nhẹ nhõm. Khi anh băng qua ngưỡng cửa, anh nghe

Sau khi báo tin tốt lành cho William, Damon bị cảm sốt phải lập tức

trở về phòng mình và đánh một giấc. Quả là một ngày dài, và anh cần khoảng thời gian riêng tư để nghỉ ngơi và suy nghĩ. Tuy nhiên, anh vẫn còn có một trách nhiệm phải lo. So lại vai, anh tiến về phía dãy phòng ngủ của cha. Anh hy vọng ngài công tước đã an giấc, nhưng khi anh đến gần cửa phòng, anh nhìn thấy ánh đèn vẫn đang cháy sáng từ bên trong, và nghe thấy giọng nói của một người đàn bà đang đọc to một quyển tiểu thuyết.

Gõ nhẹ vào cánh cửa đã mở được phân nửa, Damon đẩy cửa bước vào. Cha anh, Frederick, đã bị di chứng từ đợt xuất huyết não, hậu quả ông bị liệt nửa người bên phải, dù vậy ông vẫn còn khá cường tráng. Ông có vẻ ngoài đẹp trai theo kiểu thô ráp của một người hay tán tỉnh đàn bà, một người đàn ông thích hưởng thụ hơn là chia sẻ sự đam mê của ông ta cho những thứ thiết thực và không bao giờ cảm thấy hối hận một giây phút nào trong cuộc sống ăn chơi của mình. Ông yêu thích kể lại chi tiết những câu chuyện về quá khứ trụy lạc cho bạn bè mình nghe, họ vẫn thường xuyên đến thăm ông và cùng nhau hồi tưởng lại khoảng thời thanh xuân của mình.

Tựa người vào một chồng gối xa hoa, với một ly sữa bốc khói trong tay, công tước trông có vẻ hoàn toàn thoải mái. Thật khó mà nói điều gì làm ông thích thú nhiều hơn, quyển tiểu thuyết hay bà mê phát ra từ cô y tá trẻ hấp dẫn đang ngồi bên cạnh. Người phụ nữ dừng đọc, ngài công tước ngược nhìn lên, vẻ mặt như đang chờ đợi.

“Ta đang chờ,” cha anh nói, giọng ông có chút líu nhíu do tình trạng cơ thể của ông. “Tại sao con không... đến sớm hơn?”

“Con có vài việc cần giải quyết.” Damon dừng lại rồi thêm vào với vẻ mặt tăm tối. “Chuyện liên quan đến William.”

“Lại nữa hả?” Công tước luôn thích thú lắng nghe những câu chuyện về những hành động phóng túng của cậu con trai nhỏ nhất, rõ ràng ông cảm thấy giữa ông và William có rất nhiều điểm chung. “Kể cho ta.” Ông ra hiệu cho cô y tá đứng dậy khỏi chiếc ghế đang ngồi.

Khi cô y tá rời đi, Damon ngồi xuống bên cạnh công tước. “Cha trông có vẻ khỏe.” anh nhận xét.

“Ừ, ta hoàn toàn khỏe mạnh.” Frederick với tay ra sau gối, rút ra một cái chai đựng rượu bằng bạc, rồi pha một lượng lớn Brandy vào ly sữa nóng của ông.

“Cha chẳng bao giờ chịu thay đổi,” Damon rầu rĩ nói, lắc đầu khi cha anh đưa cho anh chai rượu.

Trong giây lát công tước trông có vẻ thất vọng khi cậu con trai từ chối, rồi lại nhún vai cam chịu. “Cả con cũng vậy thôi.” Ông nốc một ngụm lớn rượu brandy pha sữa rồi chép môi. “Bây giờ... về William?”

Thực tế nhất có thể, Damon thuật lại đầy đủ những sự kiện đã xảy ra trong hai ngày qua. Và như Damon kỳ vọng, câu chuyện đã giành được một sự tán thưởng rất lớn từ Federick. Lúc đầu ông có chút không hài lòng, nhưng ngay sau đó nó được thay thế bằng một niềm tự hào không đúng chỗ của cánh đàn ông.

“Thằng bé ngốc nghếch, bê tha...” công tước vừa nói vừa cười khúc khích. “William có tinh thần của một tay chơi.”

Damon nhú mày. “Sau cái hình mẫu mà cha dùng để mài dũa nó trong bao nhiêu năm trời qua, chẳng ngạc nhiên chút nào khi nó lại cư xử như thế, không phải sao?”

“À... nó là vậy,” Federick nói với vẻ cam chịu, chỉ tay về phía ly sữa mới uống được phân nửa. “Cố đặt cái này ở cửa phòng ta, được không?”

Cái thái độ không bao giờ có chút ăn năn của cha anh luôn khiến cho Damon tức điên, ông hoàn toàn không có thiện ý chấp nhận những trách nhiệm do hành động của ông gây ra.

“Con lo lắng William sẽ theo bước cha,” anh lầm bầm. “Nó có vẻ cũng cùng sở thích với gái điếm và bài bạc như cha.”

“Và nếu nó như thế thì sao? Cái gì tệ hại nhất có thể xảy đến với nó?”

“Nó có thể kết thúc bằng cách bị bắn trong một trận đấu súng, hoặc mắc nợ ngập đầu.”

Cha anh nhìn anh với một vẻ hờ hững khiến anh muốn bốc hỏa. “Ta không nên lo lắng về chuyện nợ nần. Tiền bạc luôn chảy đến, bằng cách này hay cách khác.”

“Con hiểu mới rõ làm sao.” Damon lấp đầy giọng nói mình bằng vẻ châm biếm trộn lẫn với chua chát. “Vậy nó có dễ dàng chảy đến

với cha mười tám năm trước không? Cha đã đẩy gia đình tới bờ vực bần cùng và tặng cho Lord Hargate một cơ hội hoàn hảo leo lái mọi thứ với lời đề nghị một khoản hồi môn rộng rãi để đổi lại. Tất cả những gì cha phải làm là cho đứa con trai bảy tuổi của cha cưới con gái ông ta, một cô bé rõ ràng chỉ vừa mới dứt tã.”

Federick thở dài, đặt cái ly trống không xuống chiếc bàn cạnh giường. “Con có thể đổ lỗi cho ta về bất cứ điều gì con muốn... bao gồm cả những rắc rối do William gây ra và sự bất mãn của chính con với cuộc sống. Ta không hề nghi ngờ ta không phải là một người cha theo đúng nghĩa. Nhưng sự thật ta đã làm những gì ta phải làm. Tại sao con cứ mãi đay nghiến quá khứ thay vì hướng về tương lai?”

“Bởi vì những năm qua, con đã phải chạy đi giải quyết những đồng lộn xộn mà cha đã gây ra, và bây giờ thì con lại đang làm cùng một việc như thế với William- và con đã quá mệt mỏi với những thứ phải gió đó rồi!”

“Ta thì nghĩ con lại thích được như thế,” công tước hòa nhã nói. “Nó làm con cảm thấy mình vượt trội hơn người khác khi điều khiển cuộc sống của mình bằng tất cả những khuôn phép và trách nhiệm mà William và ta dường như chưa bao giờ đạt tới được.” Ông ngáp rồi ngã lưng dựa vào gối. “Xin Chúa cứu vớt cho Julia khi con tìm ra cô ta. Ta e rằng chẳng có một người vợ nào có được tiêu chuẩn đạo đức đủ khắt khe để phù hợp với con, cho dù cô ta có là một Hargate đi chăng nữa.”

Damon mở miệng toan tranh cãi, nhưng lại ngậm miệng lại, giọng nói của Julia đột nhiên vang lên trong đầu anh. *Mối quan hệ của chúng ta rồi có thể đi tới đâu?... Em đã tự biến mình thành một người hoàn toàn không phù hợp với anh... Anh sẽ muốn em từ bỏ mọi thứ em đã khổ công xây dựng, mọi thứ em cần để có thể hạnh phúc...*

Công tước khẽ mỉm cười khi nhìn thấy vẻ mặt bần khoản, khó chịu của con trai. “Con biết là ta nói đúng, đúng không? Có lẽ những gì con cần làm là đừng cố ép buộc hình mẫu của mình lên William. Đàn ông thì nên có vài yếu điểm... nếu không thì anh ta sẽ trở thành một kẻ cực kỳ chán ngấy.”

Nhìn thấy cha có vẻ mệt, Damon đứng dậy rồi xiên vào ông cái nhìn căm tức. Ngài công tước cũng có vài lần đã thật sự lo lắng và ban phát cho anh vài lời khuyên, và chẳng có lời khuyên nào trong số

chúng là khôn ngoan hết.

“Con sẽ lại đến thăm cha vào buổi sáng trước khi con và William đi.”

Federick gật đầu. “Gọi cô y tá đến chăm sóc ta.” Ông ta dừng lại rồi thêm vào với vẻ nghĩ ngợi. “Con biết không, con nhắc ta nhớ tới Lord Hargate khi còn trẻ. Ông ta cũng là một kẻ tự chủ và kiên quyết bắt người khác phải tuân theo những chuẩn mực của những gì ông ta cho là đúng.”

Damon lập tức cảm thấy bị sỉ nhục, ghê tởm trước cái ý nghĩ có bất kỳ sự tương đồng nào có thể đưa ra so sánh giữa anh và Lord Hargate. Nhưng cùng lúc đó, anh không thể ngăn mình tự hỏi có chút nào là sự thật. Anh thậm chí càng cảm thấy khó chịu hơn trước cái khả năng Julia sẽ đồng ý với điều đó. Có phải anh quá cứng nhắc và độc đoán đến mức làm cho cô khiếp sợ anh sẽ biến cuộc sống của cô thành một bản sao chép lại của thời thơ ấu?

Đột nhiên tất cả ùa đến cùng một lúc, cái cảm giác nóng ruột dữ dội phải quay trở lại Luân Đôn và làm cho Julia hiểu anh sẽ không cố thay đổi cô, hay tước đoạt bất cứ thứ gì từ cô... nhưng có thật là thế không? Anh có thể bảo đảm anh sẽ dễ dàng chấp nhận nghề nghiệp của cô, cái thế giới kịch nghệ cô đã dần thân vào, hay cái bản bản tính độc lập ngoan cố của cô. Có lẽ điều tốt nhất chính là để cho Julia được tự do... nhưng đó dường như lại là sự lựa chọn bất khả thi nhất trong tất cả những sự lựa chọn.

chap 7

Đêm mở màn đầu tiên cho vở kịch *My Lady Deception*, tác phẩm mới nhất của Logan Scott, đã thu hút được số lượng người xem đông sừng sốt. Những thành viên thuộc tầng lớp quý tộc đã cử người hầu đến để giành và giữ chỗ cho họ nhiều giờ trước khi buổi diễn bắt đầu. Cả tòa nhà dường như bị nổ tung bởi đám đông đang rất háo hức. Trong khu vực dành cho hạng vé rẻ nhất, người ta cãi nhau ỏm tỏi và nổ ra những trận đánh nhau để bảo vệ chỗ ngồi của mình chống lại những kẻ xâm chiếm không chịu khoan nhượng..

Được cách ly an toàn khỏi cái địa ngục đang diễn ra bên dưới, Damon và William nhìn ra từ một trong những lô riêng nằm trên khu vực tầng thứ ba bao quanh sân khấu. Một nữ ca sĩ được thuê để giải trí cho mọi người, đang gân cổ hát cổ át những tiếng la hét đình tai nhức óc của đám đông.

“Đúng là loạn xà ngầu,” William nhận xét. Cậu nhìn Damon với nụ cười nửa miệng tò mò. “Thật chẳng giống anh khi cứ khăng khăng đòi tới buổi biểu diễn mở màn tối nay. Có nguyên nhân gì à?”

“Anh là nhà tài trợ cho Nhà Hát Thủ Đô,” Damon trả lời một cách chung chung. “Anh muốn biết tiền đầu tư của mình có được sử dụng tốt không.”

“Theo lời mọi người nói thì vở kịch lần này rất hay,” William quả quyết với anh. “Nhưng ước gì anh cho phép em mang một hoặc hai cô nàng theo làm bạn đồng hành. Thật đáng tiếc là lại lãng phí mất hai chỗ trống trong lô của chúng ta. Em tình cờ lại quen biết với hai chị em sinh đôi rất thú vị, cả hai đều đầu đổ-”

“Em vẫn chưa đủ với việc bám váy phụ nữ trong một tuần à?” Damon cắt ngang, lắc đầu trầm não.

Một nụ cười nhăn nhó căng ra trên mặt William. “Em nghĩ anh phải hiểu rõ em hơn là hỏi câu đó chứ.” Khi anh trai không cười đáp lại, vẻ mặt William dịu lại đầy quan tâm. “Đang nghĩ tới Pauline à?” cậu hỏi. Trong suốt chuyến hành trình tới Luân Đôn, Damon đã kể

cho cậu nghe mọi chuyện về cái thai giả tưởng và cả chuyện anh yêu cầu sự chứng thật của bác sĩ về tình trạng của Pauline. “Em sẽ không lo lắng đâu,” William nói với vẻ thực tế. “Dám cược là Pauline đang nói dối. Cô ta hiểu rõ nếu cô ta có thể làm cho anh tin cô đang mang thai, một người quá chính trực như anh, chắc chắn sẽ chấp nhận kết hôn với cô ta.”

Môi Damon xoắn lại thành một nụ cười mỉa mai. “Anh không có chính trực như em nghĩ đâu.”

“Trong đời anh, anh chưa bao giờ làm một việc gì đó mà chỉ nghĩ cho bản thân. Anh luôn hy sinh cho hạnh phúc của gia đình, những việc em sẽ không bao giờ-”

“Cho dù anh đã làm gì thì cũng hoàn toàn xuất phát từ những lý do ích kỷ thôi. Mọi thứ đều vì lợi ích của bản thân anh, mong muốn tự bảo vệ chính mình, để anh không bao giờ bị buộc phải làm bất cứ điều gì anh không muốn một lần nữa.”

William thở dài rồi gật đầu. “Lúc nào cũng quay trở lại với cái cuộc hôn nhân phải gió của anh với Julia Hargate, đúng không? Thử quên cô ta một đêm đi, anh trai, và tận hưởng vở kịch.”

“Anh e rằng không thể. Lý do anh cứ khăng khăng đến đây tối nay là để gặp cô ấy.”

“Để gặp ai cơ?” William lắc đầu như thể cậu nghe nhầm.

Damon không phiên giải thích, chỉ nhìn chăm chăm vào cậu em mình với nụ cười u ám trên môi.

“Có phải ý anh là... Julia đang ở đây... *ngay tối nay?*” William bật ra tiếng cười ngờ vực. “Không thể nào, anh đang cố biến em thành thằng ngốc-”

“Anh đã tìm ra cô ấy,” Damon điềm tĩnh đáp lại, thích thú thưởng thức sự kinh ngạc đang rộ lên trên mặt cậu em trai. “Anh biết cô ấy đang trốn ở đâu và chính xác cô ấy đã làm gì trong hai năm qua.”

William cào cả hai bàn tay vào mái tóc, làm rối bù cả mái tóc đen dày. “Lạy Chúa tôi, em không thể tin được... làm thế nào anh tìm được cô ấy? Anh đã nói chuyện với cô ấy chưa? Tại sao cô ấy không-”

Damon phác tay với điệu bộ ra hiệu em mình im lặng. “Chờ đi. Em sẽ hiểu ngay thôi.”

Vừa thổi phì phì, vừa lắc đầu, William dáo dác tìm kiếm trong đám đông xung quanh và bên dưới, cứ như thể cậu đang mong Julia Hargate sẽ đứng dậy từ chỗ ngồi của cô và tuyên bố mình là ai.

Nữ ca sĩ đã kết thúc màn trình diễn của mình, khẽ nhún gối chào để gởi lời cảm ơn đến tràng vỗ tay lác đác cô ta nhận được. Sau khi cô ta rời khỏi sân khấu, dàn nhạc im lặng trong vài phút trong khi những nhạc công chuẩn bị cho bản nhạc kế tiếp. Họ phá vỡ bầu không khí bằng một giai điệu sôi động báo hiệu vở kịch bắt đầu mở màn. Ánh đèn của tòa nhà phía khu nhà hát tắt dần, bỏ mọi người lại trong một luồng ánh sáng tù mù. Làn sóng kích động lăn tròn suốt khu vực vé hạng nhì và hạng chót, trong khi tiếng vỗ tay và reo hò chờ đợi trải dài khắp các khu lô và khu vực trước sân khấu.

Damon tưởng tượng đến hình ảnh của Julia đang chờ đợi sau bức màn, lắng nghe tiếng reo hò háo hức của đám đông, hiểu rõ những khao khát và kỳ vọng của họ đặt vào cô. Điều đó tràn ngập trong anh một cảm giác xa lạ trộn lẫn giữa tự hào và ghen tuông, vì anh nhận thấy rõ gần hai ngàn khán giả, giàu cũng như nghèo, tất cả đều đang kêu gào để được nhìn thấy vợ anh. Bà Jessica Wentworth chính là nguồn cảm hứng cho những bài ca, những vần thơ, những bức tranh tranh vẽ và điêu khắc. Mọi người đều bị mê hoặc bởi tài năng, khuôn mặt và phong thái của cô. Đàn ông ham muốn cô, còn đàn bà thì mơ mộng được giống như cô, một nữ diễn viên xinh đẹp và được tán tụng, với toàn bộ Luân Đôn đều phủ phục dưới chân.

Anh thầm nhủ có bao giờ Julia lại tự nguyện từ bỏ sự tôn thờ của tất cả mọi người để đổi lại một cuộc sống hôn nhân tĩnh lặng và yên bình hơn. Anh có thể trao cho cô được những gì để xứng đáng đổi lấy cuộc sống hiện nay của cô? Tiền bạc không có nghĩa lý gì với Julia- cô đã chứng minh điều đó bằng cách từ bỏ của cải của gia đình mình cho đặc quyền được tự do tung cánh. Và tình yêu của chỉ một người đàn ông lại quá lu mờ trước tình yêu của cả vạn người. Những phiến muộn cứ đeo bám lấy suy nghĩ anh, Damon ngồi nhăn nhó nhìn về phía sân khấu ngay cả khi bức màn được kéo ra hé lộ một cảnh bờ biển đẹp ngoạn mục. Cảnh phong được họa y như một đại dương xanh thẳm, lấp lánh những tia sáng phản chiếu từ mặt nước, những bức tường gỗ phẳng được tô vẽ công phu dựng thẳng đứng

tạo thành một ngôi nhà ven biển.

Một hình dáng đơn độc bước từng bước dài ra sân khấu, một người phụ nữ mảnh dẻ đang vung vẩy cái nón của mình khi ánh mắt cô mơ màng lang thang trên mặt biển đang gợn sóng lăn tăn. Là Julia- Jessica- cô vẫn nhất mực tập trung vào nhân vật bất chấp tràng vỗ tay chào đón đang dội vang khắp khán phòng. Những nữ diễn viên khác có lẽ sẽ đáp lại phản ứng cuồng nhiệt của khán giả bằng động tác khẽ nhún gối chào hoặc vẩy tay một cách duyên dáng, nhưng Julia vẫn tiếp tục duy trì cảm xúc của nhân vật, kiên nhẫn chờ đợi cho tiếng ồn lắng xuống. Cô trông xinh đẹp thoát tục trong chiếc áo màu xanh nhạt đồng màu của biển, mái tóc vàng óng buông lơi xuống lưng thành từng lọn quăn dài.

“Một tạo vật mê hồn,” William phấn khích nói. “Ôi thật tiếc là em không được thử những bùa mê của cô ấy!”

“Cho tới khi anh còn sống thì không có chuyện đó đâu,” Damon làm bầm, ném cho cậu em mình một cái nhìn hàm ý rõ ràng. “Cô ấy là của anh.”

William có vẻ giật mình trước lời tuyên bố của anh. “Ý anh là anh đã biến cô ấy thành nhân tình của anh rồi à? Bộ anh không nghĩ khôn ngoan hơn là tống khứ Pauline đi trước sao?”

“Không, cô ấy không phải nhân tình của anh. Cô ấy có quyền đòi hỏi ở anh nhiều hơn rất nhiều so với một cô nhân tình.”

“Em không hiểu. Damon, cô ấy không...” Trong khi William nhìn chăm chăm vào anh trai mình, một nụ cười bị bóp nghẹt tỏ vẻ không tin được bật ra khỏi cổ họng cậu. “Lạy Chúa tôi, anh không phải là đang ám chỉ cô ấy... không thể nào.” Cậu lắc đầu. “Không thể nào,” cậu lặp lại với vẻ sững sốt, liếc nhanh từ khuôn mặt của Damon cho tới người phụ nữ trên sân khấu. “Cô ấy không thể nào là... Julia Hargate? Làm sao có thể thế được?”

“Cha cô ấy đã từ cô ấy khi cô ấy bỏ nhà đi để dán thân vào giới sân khấu. Cô ấy tự đặt cho mình cái tên Jessica Wenworth-”

William nói bằng giọng thấp và gấp gáp, luồng mắt cậu khóa chặt lên sân khấu. “Ờn Chúa, em nghĩ anh là tên khôn may mắn nhất còn sót lại đó. Vả lại, anh nên quỳ xuống mà hôn lên chân của cha đi vì đã sắp xếp cuộc hôn nhân này cho anh.”

“Mọi chuyện không đơn giản vậy đâu.” Damon nói dứt khoát. “Chẳng lẽ em cho là anh ở vị thế có thể nhận cô ấy là vợ rồi lôi cô ấy ra khỏi đó đến lâu đài ở Warwickshire à?”

“Chắc, còn phải xem xét tới vấn đề của Pauline-”

“Pauline nằm ở tận cùng danh sách mà anh phải để ý tới. Julia không có mong muốn từ bỏ cuộc sống cô ấy đã xây dựng cho bản thân.”

William trông hết sức bối rối. “Có phải anh đang nói Julia không muốn trở thành vợ anh? Bất kỳ một người đàn bà có não nào cũng đều khao khát được kết hôn với một người đàn ông có tước vị và gia tài như anh-”

“Nhìn bề ngoài thì cô ấy đã có được những gì mà cô ấy muốn rồi.”

“Sống trong thế giới kịch nghệ à?” William hỏi với vẻ không tin nổi.

“Cô ấy là một phụ nữ độc và thành công trong sự nghiệp.”

“Lại có người phụ nữ thích làm việc hơn là kết hôn hả?” William nói, chỉ nghĩ cũng đã cảm thấy xúc phạm rồi. “Thật trái với lẽ thường.”

“Julia muốn bản thân cô ấy có quyền tự đưa ra quyết định- cũng chẳng ngạc nhiên khi cả đời cô ấy đều bị Lord Hargate thao túng và điều khiển.”

“Em còn có thể hiểu được nếu cô ấy là một nữ học giả hay một mục phù thủy xấu như ma... nhưng một người phụ nữ với diện mạo và xuất thân như cô ấy thì...” Bối rối, William tập trung vào vở kịch đang diễn ra trên sân khấu trước mắt.

Đã có thêm nhiều vật nữa xuất hiện, một ông già to khỏe vào vai một ông bố có nhiều tham vọng xã hội của Julia, đã góp nhặt được nhiều tràng cười từ phía khán giả, một người phụ nữ nhỏ nhắn có mái tóc xoắn tít trong vai cô hầu riêng. Chẳng mấy chốc một anh chàng đẹp trai, cao ráo và tử tế trong vai người cầu hôn cũng xuất hiện. Những màn đối thoại nhẹ nhàng xen lẫn những câu châm biếm xã hội, đã dệt nên một tấm bùa mê vẫy chụp lấy bầu không khí trong khán phòng.

Julia, trong vai Christine, toát ra một thứ cảm giác trộn lẫn giữa ngọt ngào và cô đơn, cô rõ ràng đang khao khát vươn ra xa hơn những ranh giới hạn hẹp trong cuộc sống của cô. Cảnh kế tiếp cho thấy cô đang tìm kiếm một cuộc phiêu lưu, dám cải trang thành một cô hầu gái mạo hiểm vào thị trấn mà không mang theo người đi kèm. Một cảnh nền tinh xảo khác và vài đồ vật xuất hiện mô phỏng theo khung cảnh của một khu dân cư ven biển tấp nập.

Trông như đang bị lạc giữa một khu buôn bán đông đúc và nhộn nhịp, Christine thơ thẩn băng ngang qua sân khấu cho tới khi cô bắt hình ảnh và phải một người đàn ông cao lớn, tóc đỏ. Ngay cả trước khi Logan Scott quay người lại để lộ nhân dạng của mình thì khán giả cũng đã biết đó là anh, cả khán phòng lại nổ tung bởi tràng vỗ tay cuồng nhiệt. Phản ứng của khán giả đối với sự xuất hiện của anh cũng dữ dội, sôi nổi không kém Julia, tiếng reo hò tán thưởng và tiếng vỗ tay kéo dài để đến cả phút hoặc hơn thế. Giống như Julia, Scott cũng chọn ở lại với nhân vật của mình, chờ cho tới khi tiếng ồn chịu lắng xuống.

Sự cuốn hút hữu hình lan ra theo từng câu nói khi họ trò chuyện với nhau. Mỗi đường nét trên cơ thể của Julia đều căng lên vì báo động và tò mò. Logan Scott tự giới thiệu mình là người hầu của lãnh chúa ở vùng này, nhưng một tràng cười tán thưởng truyền đi khắp sân khấu khi mọi người phỏng đoán cái nhân dạng mà anh ta tự nhận đó chắc chắn là bịp bợm. Cả hai người đều bị hút lẫn nhau, họ đưa ra những ý định ước muốn là muốn gặp lại nhau, trong bí mật. Và kể từ đó tình tiết câu chuyện được đẩy lên nhanh hơn, cả lãng mạn và hài hước cùng một lúc.

Liếc nhìn em trai, Damon nhìn thấy William đang theo dõi vở kịch với sự tập trung cao độ. Kỹ năng diễn xuất của diễn viên làm cho người xem không thể nghĩ tới bất cứ thứ gì khác. Diễn xuất của vai phụ cũng rất sinh động, Logan Scott luôn rất có tài, nhưng không thể phủ Julia đã đặt hết cả trái tim vào vở diễn. Cô giống như một ngọn lửa đang nhảy múa trên sân khấu, huyền ảo và cuồng nhiệt. Mỗi cử chỉ, điệu bộ đều rất đối tự nhiên, mỗi lúc cô lên hay xuống giọng cũng đều chan chứa cảm xúc. Cô là người đàn bà mà mỗi một người đàn ông đều tưởng tượng rồi đây mình sẽ yêu say đắm, một người phụ đáng khát khao và vô vàn khó khăn để chiếm hữu. Nếu Julia vẫn chưa phải là một diễn viên nổi tiếng trước tới nay, vậy thì buổi diễn hôm nay sẽ bảo đảm chắc chắn điều đó.

Sự ghen tuông làm gáy của Damon có cảm giác đau buốt như kim châm trong khi anh dõi theo Julia và Logan phối hợp với nhau ăn ý như đôi nhân tình thật sự. Anh cứ nghiến răng ken két mỗi khi họ chạm vào nhau. Ngay giây phút họ hôn nhau, cả khán phòng lấp đầy tiếng thở dài thềm muộn và ghen tị, trong khi Damon chỉ có khao khát là lao thẳng lên sân khấu và kéo phăng họ ra.

Trong lúc vở diễn tạm dừng để chuẩn bị chuyển cảnh, William quay sang Damon, vẻ mặt cậu như đang dò xét. “Anh có cho là Julia và Mr. Scott-”

“Không,” Damon nạt ngang, hoàn toàn biết rõ cậu em đang nghĩ gì.

“Họ chắc chắn trông giống thế.”

“Bọn họ là diễn viên, Will. Họ phải hành động như đôi tình nhân- đó là trọng điểm của vở kịch.”

“Họ quá giỏi trong vai trò đó,” giọng của William vẫn còn nhuốm vẻ ngờ vực.

Lời nhận xét càng châm thêm dầu cho ngọn lửa ghen tuông đang bốc cháy hừng hực trong lòng Damon, anh đang phải chiến đấu để giữ nó bên dưới tầm kiểm soát. Đây chính là những gì anh sẽ phải trải qua, kết hôn với một nữ diễn viên. Anh sẽ phải trải qua cuộc sống trong sự ngờ vực, phẫn uất, và cả những động cơ không ngớt làm phát sinh những trận cãi vã. Chỉ có thánh thì họa may mới có thể chịu đựng được chuyện này- và có Chúa biết anh còn lâu mới sánh được với một vị thánh.

Toàn thân Julia đều căng đầy cảm giác hưng phấn và một sự bình tĩnh quả quyết trong lúc cô đứng chờ trong cánh gà cho màn diễn kế tiếp. Cô dùng tay áo chấm nhẹ lên những giọt mồ hôi đang lấm tẩm trên trán, cẩn thận để không làm bấn lớp phấn hóa trang. Vở kịch đang tiến triển tốt đến kinh ngạc, cô có cảm giác mình đã hoàn thành trọn vẹn những gì cô đã hy vọng cho vai Christine.

Tiếng cười và sự thích thú của khán giả đang cho mượn và tiếp thêm một nguồn sinh lực đặc biệt cho sự tỏa sáng của toàn thể diễn viên. Một trong những cảnh yêu thích của cô sắp đến, đó là cảnh cô và Logan cùng xuất hiện trong buổi tiệc cuối tuần ở nhà Brandon. Cô và “James” sẽ khám phá ra thân phận thật của nhau, một cảnh diễn pha trộn giữa hài hước và khát khao mà cô hy vọng sẽ mang đến cho mọi người một trận cười thú vị, cùng lúc chạm vào cả trái tim của họ.

Nhận ra có người đang đứng sau lưng, cô quay người và nhìn thấy Logan đang đứng gần đó, những cái bóng hắt ra từ luồng sáng tờ mờ trong cánh gà đang chạy băng ngang khuôn mặt anh. Cô mỉm cười với anh, nhướn hai chân mày lên ra dấu một câu hỏi, anh nháy mắt với cô khi mà anh hầu như chưa bao giờ nháy mắt trước đây.

“Anh phải rất hài lòng,” Julia nói tỉnh queo. “Nếu không thì chắc có cái gì đã bay vô mắt anh.”

“Tôi thấy hài lòng là cô đã không để cho những vấn đề cá nhân gây trở ngại đến diễn xuất của cô,” anh thì thầm. “Tối nay cô mang đến cho khán giả một buổi trình diễn khá thành công.”

“Tôi chưa bao giờ nói mình có vấn đề cá nhân.”

“Cô không cần phải nói.” Logan xoay cô lại đối diện với khu vực khán đài đang nằm phía bên kia của cánh gà. “Nhưng *cái đó* mới chính là thứ duy nhất có ý nghĩa. Chừng nào mà cô còn dâng hiến hết mình cho sân khấu thì nó sẽ không bao giờ chối bỏ cô.”

“Anh không bao giờ mệt mỏi à?” Julia dịu dàng hỏi, nhìn chăm chăm vào những tấm ván gỗ dài, đã bị biến dạng bởi hàng ngàn vết chân và những vết trầy xước để lại do dựng cảnh. “Chẳng lẽ anh chưa bao giờ mong muốn một điều gì đó mà không thể tìm thấy ở nơi đây sao?”

“Không,” Logan đáp ngay lập tức. “Đó là dành cho những người bình thường- là loại người không giống như tôi với cô.”

Nghe thấy ám hiệu ra sân khấu của mình, anh vượt qua cô rồi bước dài về phía sân khấu trong lót của nhân vật. Nhíu mày, Julia nắm lấy nếp gấp của tấm màn nhung, vuốt ve chất vải mềm mượt. Cô bước về trước để có tầm nhìn tốt hơn, và rồi nhìn thấy Arlyss đang đứng đợi ở cánh gà đối diện. Họ trao nhau một cái vẫy tay và

một nụ cười toe toét, cả hai người họ đều cùng chia sẻ sự hài lòng cho thành công của vở kịch.

Một mùi hăng và nóng bốc lên trong không khí, mùi quen thuộc của sơn, mồ hôi, và ánh lửa canxi dùng để chiếu sáng sân khấu. Nhưng lẫn trong hỗn hợp còn có một mùi mới, rất khó phân biệt. Nhíu mày tò mò, Julia nhìn vượt qua đầu Arlyss về phía chỗ đặt những bức cảnh phong và ván phẳng. Dường như không có vẻ gì là không bình thường, nhưng giác quan thứ sáu đã mách bảo với cô có chuyện gì đó không ổn. Lo lắng, cô quay về hướng nhóm người đang đứng gần đó, những nhân viên thay cảnh phong và thợ mộc đang chuẩn bị cho cảnh dựng kế tiếp. Cô tự hỏi có phải họ cũng nhận ra có điều gì đó bất ổn, nhưng họ không có vẻ gì đang lo lắng.

Bất thành linh, Julia chộp được một luồng khói. Sự kinh hãi đập rộn lên, chảy dồn khắp các mạch máu của Julia. Tự hỏi có phải mình đang tưởng tượng không, cô hít vào một hơi thật sâu. Lúc này mùi khói đã trở nên rõ rệt hơn. Trái tim cô nện ầm ầm trong lồng ngực, còn ý nghĩ thì đang chạy loạn xạ trong đầu. Lửa đã phá hủy những nhà hát như Drury Lane và Covent Garden mười tám năm trước. Trong những tình huống thế này tiếng chuông chết chóc thường rung lên những hồi chuông rất bi thảm, không chỉ từ lửa và khói, mà còn từ nỗi hoảng loạn sinh ra từ đám đông trong tòa nhà. Người ta sẽ xô đẩy và giẫm đạp lên nhau, ngay cả khi ngọn lửa đã nhanh chóng được kiểm soát. Âm hiệu ra sân khấu của cô đã tới- cô phải báo cho mọi người- nhưng lửa đang cháy ở đâu mới được chứ?

Như thể để trả lời cho câu hỏi câm lặng của cô, những tấm ván ở bên phải sân khấu cháy phụt lên. Có lẽ nguyên nhân là do một bóng đèn hay ánh lửa đã bị đặt cầu thả, quá nóng nên đã bắt lửa, ngọn lửa đang thềm khát ngấu nghiêng lớp sơn trên bề mặt của tấm ván. Những diễn viên đang ở trên sân khấu bị đông cứng khi bất thành linh nhận ra thảm họa, trong khi đó những tiếng kêu thét bắn ra từ hàng ghế khán giả.

“Lạy Chúa tôi,” Julia thì thào, trong khi nhóm nhân viên lách qua cô chạy về phía ngọn lửa, cùng lúc tuôn ra hàng tràng những lời chửi rủa.

“Chúa ơi,” William hét toáng lên, nhìn chòng chọc như bị bỏ bùa vào ngọn lửa bắt nguồn từ bên hông sân khấu. “Damon- chúng ta phải ra khỏi đây!” Cả khu lô phía trên, dưới, và xung quanh họ đều nháo nhào, nổ tung như địa ngục khi khán giả nhận thức chuyện gì đang xảy ra. Người ta điên cuồng tranh giành, xô đẩy nhau tìm cách thoát ra khỏi cái bẫy tiềm ẩn cái chết này, khung cảnh hỗn loạn giống như trong một trận đánh ác liệt. Phụ nữ la hét trong cơn kinh hoàng, trong khi đàn ông thì chửi rủa âm ỉ và đánh loạn xạ hông dẹp đường vượt qua khỏi cuộc bạo loạn.

Damon vẫn nhìn trân trân vào ngọn lửa trên sân khấu, anh nhận thấy thật là phép màu nếu họ dập tắt được nó. Những bể chứa nước được xây phía trên có vẻ chẳng giúp ích được gì nhiều, không kể cả đám người đang điên cuồng tát nước cố dập tắt ngọn lửa. Những con rắn lửa đỏ rực ngoằn ngoèo trườn khắp những tấm ván phủ sơn, rồi bắn xuyên qua ngọam lấy những bức phong nền, thiêu rụi chúng thành từng mảng cong queo, cháy sáng. Xuyên qua lớp khói và màn mưa lửa, Damon vẫn có thể thấy dáng người mảnh dẻ của Julia đang cúi gập người xuống như thể cô đang dùng một miếng vải thấm nước ra sức dập vào ngọn lửa. Giác quan của anh bùng cháy bởi cảm giác khiếp đảm và giận dữ. Cô vẫn còn đang ở lại khu vực phía sau cùng với dàn diễn viên nam và nhóm nhân viên để chiến đấu với ngọn lửa.

“Quý tha ma bắt em, Julia!” anh hét lớn, âm thanh bị lạc mất trong tiếng kêu thét hoảng loạn của đám đông. Mọi ý nghĩ tỉnh táo còn sót lại của anh đều bị thiêu đốt bởi sự cần kíp phải tới được chỗ cô.

Phóng ra khỏi khu lô của mình, anh tìm đường tới một trong hai cái cầu thang khổng lồ dẫn tới khu vực sảnh chính nằm trên tầng một. Cầu thang đang bị kẹt cứng bởi đám đông đang quẩn quại và kêu thét. William theo sát gót anh, đuổi theo sau khi anh băng mình vào trận chiến. “Thử ra bằng cửa hông đi,” William thở hồng hộc. “Nó bớt đông hơn cửa trước.”

“Em đi lối đó đi,” Damon nói qua vai. “Anh đang trở vào trong.”

“Vì cái gì? Vì Julia hả? Cô ấy bị bao quanh bởi cả tá người hoàn toàn có đủ khả năng chăm lo cho cô ấy. Ngay lúc anh tới được sân khấu thì cô ấy đã ở bên ngoài rồi... và anh có thể còn bị kẹt lại nữa!”

“Cô ấy sẽ không rời khỏi đâu,” Damon khàn giọng nói, đang ở gần một tay vịn cầu thang, anh xô đẩy và luồn lách tiến thêm được vài bước nữa.

William cầu nhàu khi cậu cố gắng rượt theo anh mình. “Bất cứ kẻ nào đủ ngu để ở lại cái lò lửa đó cũng xứng đáng những gì họ tự chuốc lấy!” Cậu nguyên rủa khi nhận ra Damon không hề lắng nghe cậu. “Em sẽ bị nguyên rủa nếu em đi với anh! Em không giống anh, em chả có tới một mẫu xương anh hùng nào trong người.”

“Anh *muốn* em rời khỏi đây.”

“Không,” William nói với vẻ như bị sỉ nhục. “May mắn cho em anh sẽ bỏ mạng trong biển lửa... rồi sau đó em sẽ phải trở một người con cả có trách nhiệm... Còn khuya, em thà phó mặc số mạng của mình ở đây hơn.”

Phớt lờ những lời cầu nhàu của cậu em, Damon vẫn tiếp tục bươn bả xuống phía chân cầu thang, nhảy qua khỏi tay vịn khi họ chỉ còn cách mặt đất có vài bước. William theo sát anh xông vào đám đông đang nháo nhào như cái nhà thương điên, hướng về phía những cánh cửa dẫn tới hàng ghế hạng nhì và chỗ ngồi của dàn nhạc. Thật là một nhiệm vụ gần như bất khả thi khi phải luồn lách xuyên qua dòng thác người tàn bạo đang đổ xô về hướng ngược lại, nhưng họ cũng xoay sở lách từng bước một cho tới khi len tới được nửa chừng của dòng thác người. Nỗi sợ hãi đang bò trườn khắp trong không khí.

Nhảy qua khỏi một hàng ghế trong nỗ lực vươn tới sân khấu, Damon thoáng bắt gặp hình ảnh của Julia. Cô đang cực lực đập lửa, cố gắng ngăn chúng lan ra những tấm màn. Những nhân viên ở gần đấy thì đang dời những đồ vật dễ bắt lửa và đẩy ngã những tấm ván gỗ trước khi ngọn lửa có thể với tới mặt tiền sân khấu và giàn giáo phía bên trên. Khao khát muốn bóp cổ vợ anh vì đã tự đặt mình vào nguy hiểm, Damon lách vòng qua chỗ dàn nhạc rồi phóng lên sân khấu.

Tầm nhìn phân nửa bị che mờ bởi khói và hơi nước, Julia đập vào ngọn lửa vàng rực đang xé toạt những tấm phông nền, những

mảnh tàn tro đang cháy của nó tấp vào cánh tay cô đau rát. Hơi thở của cô thiêu đốt cái cổ họng đang khô ran, những tiếng thổn thức phản đối cứ chực thoát ra trong cơn giận dữ. Nhà hát không thể nào bị phá hủy được- nó có ý nghĩa với cô nhiều hơn cô nhận thức được. Cô loáng thoáng thấy bóng Logan ở gần đó, đang liều mạng cứu lấy thứ duy nhất quan trọng đối với anh. Anh sẽ không thể sống nổi nếu mất đi Nhà Hát Thủ Đô- anh sẽ ở lại đây cho dù tất cả có bị cháy rụi thành tro đi nữa.

Cả hai cánh tay cô đều bủn rủn vì kiệt sức, cô cảm thấy sây sẩm cả mặt mày khi bị nhận chìm trong luồng hơi nóng đang bao quanh. Cô nghe thấy tiếng la hét báo động vang lên đâu đó không xa, nhưng cô không ngừng cuộc chiến của mình lại. những lưỡi lửa bắt đầu ngấu nghiến một trong những tấm màn phía bên hông sân khấu. Bất thình lình cô bị tống một cú thật mạnh quanh thắt lưng, eo và hai bên hông bị ép chặt bởi một sức mạnh kéo tuột hết hơi thở ra khỏi buồng phổi của cô. Co rúm vì đau và sốc, cô chẳng thể có lấy một cử động để bảo vệ mình khi cô bị lôi ra khỏi cách đó vài thước. Âm thanh của tiếng đổ vỡ rảng rác và tiếng xì xèo vọng bên tai, trộn lẫn với tiếng mạch đập thình thịch dữ dội của cô.

Khi cô vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi ra khỏi mắt, Julia nhận ra đám nhân viên đã đẩy ngã những tấm ván phẳng về bên phải sân khấu. Cô đang đứng ngay đúng hướng những tấm ván đổ xuống. Ai đó đã kéo cô ra để tránh cho cô khỏi thảm họa, cùng cái người lúc này đang đập vào áo của cô, bàn tay anh đang di chuyển thấp xuống dưới kéo theo những cú đập đau tới tím người lên cả hai đùi và bắp chân cô. Ho sặc sụa và ra sức hít lấy không khí, cô cố tránh khỏi anh trước khi hoảng hồn nhận ra những tàn dư còn lại của bức phong nền đang tấn công cái áo đầm của cô.

Khi lửa trên áo cô đã hoàn toàn được dập tắt, vị cứu tinh của cô mới đứng dậy, khuôn mặt anh tối sầm và cực kỳ dữ tợn. In bóng trên nền lửa và khói, anh trông giống y hệt như quỷ dữ. Khuôn mặt nhuốm màu đồng của anh lăm lăm mồ hôi, bộ ngực to lớn nhô lên khi anh muốt lấy từng hơi thở thật sâu vào.

“Damon,” cô kêu lên, môi cô có cảm giác bị tê cứng khi chúng bật ra tên anh. Anh trông có vẻ sẵn sàng bóp chết cô. Hai bàn tay anh kẹp chặt lấy cô, và anh bắt đầu lôi cô ra khỏi sân khấu mặc xác sự chống cự của cô.

“Jessica?” Cô nghe thấy giọng của Logan gần đó. Anh ngừng lại một chút, đôi mắt anh nheo lại thành hai đường rạch ti hí khi anh liếc nhìn từ cô đến Damon. “Vì Chúa, đưa cô ấy ra khỏi đây!”

“Rất sẵn lòng,” Damon làm bầm.

Cô rúm lại trong cái ôm chặt đến đau đớn của chồng, Julia để mặc anh đưa cô ra phía ngoài sân khấu đến khu vực phòng nghỉ của diễn viên. “Lối này,” cô xoay sở nói, trước khi một cơn ho sặc sụa bất thành linh kéo đến. Cô hướng dẫn anh đi xuyên qua khu vực hậu nhà hát, chỉ tạm dừng lại khi cô có cảm giác có ai đó đang đi cùng. Cô xoay lại, thoáng liếc thấy một người đàn ông có vẻ ngoài giống Damon đến sững sốt. Người này chỉ có thể là em trai anh. “L-Lord William?” cô lắp bắp.

“Ừ, là William,” Damon nôn nóng nói. “Sẽ có thời gian cho màn chào hỏi sau. Đi tiếp đi.”

Cau có trước vẻ độc đoán của anh, Julia đi tới cánh cửa đang mở ra phía đường. Cô gần như đâm phải một hình dáng nhỏ nhắn đang phóng như bay vào bên trong. Chính là Arlyss, cô bạn của cô mừng quýnh lên nhẹ nhõm và vẫn còn đang trong tâm trạng kích động vì hoảng sợ.

“Jessica!” bạn cô kêu lên mừng rỡ. “Khi mình nhận ra cậu không có ở ngoài, mình đã phải quay trở lại để tìm cậu...” Cô dừng lại khi nhìn thấy hai người đàn ông tóc đen, to cao đứng phía sau Julia. Một nụ cười khô hài sáng bừng trên mặt cô. “Xem ra cậu đã được cứu thoát rồi. Bây giờ thì mình thấy là mình nên ở lại trong đó và chờ người tới cứu mình.”

William bước lên trước, ga lăng chìa cánh tay ra để hộ tống Arlyss ra ngoài, “Tôi lại tán dương cô vì đã biết rời khỏi đó ngay lập tức, cô...”

“Barry,” Arlyss nói. Ánh mắt sáng rực của cô không bỏ sót một chi tiết nào về bộ quần áo được cắt may thanh lịch, và vẻ đẹp trai tối tăm của William. “Arlyss Barry.”

“Lord William Savage,” cậu nói, tự giới thiệu mình bằng một động tác hoa mỹ. “Xin sẵn sàng phục vụ cô, cô Barry.”

Đảo tròn mắt, Damon kéo Julia ra bên ngoài hòa vào làn không

khí tươi mát và lành lạnh của đêm. Bực mình vì sự đối xử thô bạo của anh, cô vùng vẫy vịn người thoát ra khi chân cô vừa chạm tới mặt lát đường. “Đâu nhất thiết cứ phải lôi em đi loanh quanh giống như một bao lúa mạch chứ,” cô sừng cò, không bận tâm tới đám người đang tụ lại xung quanh con đường nhỏ phía sau rạp hát.

“Em còn may là anh đã không làm gì tệ hơn với em. Đặt bản thân vào nguy hiểm mà không có lý do gì-”

“Em muốn ở lại!” cô giận dữ nói. “Em phải góp sức vào những gì em có thể làm. Nếu nhà hát gặp chuyện, em cũng sẽ chẳng còn gì hết.”

“Em còn có cuộc sống của em.” Anh chỉ ra, giọng anh khắc nghiệt.

Một tràng ho khác lại kéo đến ngăn không cho cô đáp lại, nhưng cô cũng xoay sở để liếc anh với đôi mắt đẫm nước khiến anh nhức nhối như bị ong chích.

Săm soi khuôn mặt đỏ au của Julia, đôi má lem luốc mồ hôi và bờ hóng của cô, Damon cảm thấy mọi cơn giận của anh đều tiêu tan hết. Anh chưa bao giờ nhìn thấy bất kỳ ai trông vừa quá can đảm mà cũng lại quá yếu đuối cùng một lúc như thế này. Lục tìm khăn tay trong túi áo khoác, anh tới bên cô rồi bắt đầu lau chùi những vết bẩn và sơn lem luốc trên mặt cô. “Yên nào,” anh thì thầm, vòng tay quanh cô khi cô cố giật người lại. Một lúc sau, anh cảm thấy xương sống cứng đờ của cô bắt đầu thả lỏng. Cô ngược mặt lên vài inch cho phép anh tới gần hơn. Anh cẩn thận dùng một góc khăn sạch bằng vải lanh hình vuông lau đôi mắt đang đẫm nước của Julia.

“Willia,” anh làm bầm, nhận ra em trai anh đang cố ve vãn cô nàng diễn viên tóc xoắn đang đứng ở gần. “Cố tìm người đánh xe của chúng ta đang đợi phía trước nhà hát, và bảo anh ta đánh xe lại đây.”

“Khôn ngoan hơn là cứ thuê một con ngựa để cưỡi,” William nói, rõ ràng là đang rất miễn cưỡng rời khỏi sự bầu bạn của Arlyss. “Em bảo đảm là con đường ngoài đó đang bị nhồi cả đồng người, nào ngựa, nào xe- sẽ là phép màu nếu em mà tìm được-”

“Cứ làm đi,” Damon nói cộc lốc.

“Được rồi, được rồi.” William nhìn xuống Arlyss, nở nụ cười hứa hẹn. “Đừng đi đâu nha. Đừng có di chuyển khỏi chỗ này. Tôi sẽ quay

lại ngay.”

Cười khúc khích đáp lại, Arlyss ra về như đang chào William, rồi dõng theo cậu bước dài về phía đường với khuôn mặt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Julia ngược nhìn lên chồng mình, vẻ mặt cô đờ ra. “Em không biết là anh sẽ ở đây tối nay.” Từng sợi thần kinh của cô có vẻ sẵn sàng bật lên lách tách sau cái thử thách bên trong nhà hát, dù vậy ngay cả khi với những hung hiểm mà cô đã trải qua cùng với cảm giác lo lắng tới phát bệnh là không biết chuyện gì đang diễn ra bên trong, cô vẫn cảm thấy thư thái một cách kỳ lạ. Dường như trên thế gian này không một nơi nào an toàn hơn trong vòng tay của Damon.

Chiếc khăn mềm mại vẫn tiếp di chuyển khắp mặt cô trong sự ve vuốt hết sức dịu dàng. “Anh không có thời gian gửi thư báo trước,” anh nói. “Anh phải đưa William rời khỏi Warwickshire đến Luân Đôn sớm nhất có thể.”

Cô nhún vai tỏ ý không quan tâm. “Anh có thể ở dưới đó luôn cũng được. Anh có trở về hay không cũng chẳng quan trọng với em.”

“Nó quan trọng với anh. Anh muốn gặp em- đặc biệt trong buổi biểu diễn mở màn tối nay của em.”

Môi cô mím lại chua chát. Vở kịch đã đi tong, một bước tiến rất quan trọng trong sự nghiệp của cô đã bị lửa thiêu hủy. Điều tệ hại nhất là, nhà hát- và tất cả những giấc mơ ấp ủ bên trong nó- có thể bị cháy thành tro bụi trước cả khi đêm kết thúc. “Một buổi biểu diễn khá thành công, đúng không?” cô mệt mỏi nói.

“Hơn rất nhiều so với anh mong đợi,” anh thừa nhận, một nụ cười nở ra trên môi. Anh dường như hiểu được cảm giác của cô, nỗi sợ và sự thấu hiểu đau đớn trước những vòng xoắn bội bạc và khắc nghiệt mà cuộc sống chứa đựng. Thật không công bằng khi mà cô đã phải nỗ lực và hy sinh quá nhiều, và trong phút chốc mọi thứ có thể bị phá hủy quá dễ dàng.

Julia ngược nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xám bạc của anh, bị tấn công bởi sự điềm tĩnh và sức mạnh toát ra từ anh, và cả cảm giác anh không hề sợ hãi bất cứ thứ gì. Anh đã cứu mạng cô tối nay, hay ít ra thì cũng đã ngăn cô không bị thương tổn. Tại sao anh lại mạo hiểm chính mình để cứu cô? Phải chăng anh cảm thấy mình

mắc nợ cô sự bảo vệ bởi vì nói một cách nghiêm túc cô là vợ anh.

“Cám ơn,” cô xoay sở để thốt ra. “Cám ơn vì... những gì anh đã làm.”

Anh vạch theo đường cong đang run run của cằm cô bằng ngón cái và đầu ngón trỏ của mình. “Anh sẽ không bao giờ để bất cứ chuyện gì xảy đến với em.” (*ngọt tới tận tim ^-^*)

Ngón tay anh dường như đang đốt cháy da cô. Cô cố cúi mặt xuống, nhưng anh không để cô làm thế. Từng bó dây cảm xúc đang xổ tung ra bên trong, cả cơ thể cô đều đã sẵn sàng để đáp trả lại sự đụng chạm của anh. Anh sẽ hôn cô. Cô thật sự bị sốc khi nhận ra mình lại muốn nụ hôn đó nhiều đến thế, cả sự cảm dỗ được nghỉ ngơi và hàng phục trong vòng tay anh. Cô đã luôn cảnh giác với những người đàn ông có cá tính mạnh mẽ, nhưng ngay lúc này thật dễ chịu và hạnh phúc biết bao khi để anh chăm sóc cho cô.

“Anh đúng là rất có tinh thần trách nhiệm.” cô thì thầm. “Nhưng mà không cần thiết-”

“Nó không có liên quan gì tới trách nhiệm.”

Một khuôn mặt mới lộ ra từ cửa nhà hát. “Cô Barry! Tạ ơn Chúa! Tôi đang tìm cô khắp nơi. Cô vẫn ổn chứ? Cô có bị thương ở đâu không?”

Julia nhăn nhó khi nhìn thấy Michael Fiske, họa sĩ vẽ phong nền, đang vội vã lao về hướng Arlyss rồi nắm chặt lấy vai cô bạn. Anh ta trông dơ dáy và ám đầy mồ hôi, áo sơ mi thì bị rách mất một mảng ở vai. Nói tóm lại thì bộ dạng của anh ta trông te tua cực kỳ.

“Tôi hoàn toàn ổn mà,” Arlyss nói với anh ta, trông có vẻ ngạc nhiên và có chút hài lòng khi được đối tượng quan tâm nhiệt thành đến thế. “Anh không cần lo lắng đâu, Mr. Fiske-”

“Tôi không thể sống với ý nghĩ cô có thể bị thương!”

“Mr. Fiske,” Julia nói, không thể ngăn mình không xen vào. “Nhà hát thế nào rồi? Chuyện gì đang xảy bên trong?”

Fiske vẫn vòng tay quanh Arlyss khi anh ta đáp, còn Arlyss thì trông có vẻ rất ư hài lòng với sự sắp xếp đó. “Tôi nghĩ lúc này ngọn lửa đã được kiểm soát rồi. Hình như có vài người bị thương trong lúc

đổ xô ra khỏi tòa nhà, nhưng theo những gì tôi nghe được cho tới lúc này thì không có ai chết.”

“Tạ ơn Chúa,” Julia bị tràn ngập bởi cảm giác khuây khỏa. “Vậy thì sau vài sự tu sửa, Nhà Hát Thủ Đô có thể mở cửa lại đúng không?”

“Nhiều hơn “vài sự tu sửa” đấy,” anh chàng họa sĩ ỹ rữ đáp. “Phải cần tới nhiều tháng sửa chữa, nhiều cỡ- và có quỹ mới biết tiền sẽ đổ ra từ đâu. Chúng ta đã kết thúc gần hết mùa diễn rồi.”

“Ôi,” Julia cảm thấy mất phương hướng một cách kỳ cục, giống như tất cả những sợi dây cảm giác an toàn đang neo giữ cô đều bị cắt đứt hết. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Logan sẽ quyết định ngừng trả lương cho diễn viên trong suốt mùa diễn còn lại? Cô cũng có ít tiền để dành, nhưng có lẽ không đủ để kéo dài lâu như cô cần.

Giọng nói vui vẻ của William phá vỡ luồng suy nghĩ của cô khi cậu tái xuất hiện trong khung cảnh và nói với Damon. “Người đánh xe sẽ đánh xe đảo một vòng, anh trai. Về phần em thì em thà không chờ còn hơn. Em đang trong tâm trạng làm một ly rượu mạnh và ôm một cô nàng xinh đẹp trong vòng tay.” Cậu liếc nhìn Arlyss với vẻ suy đoán, đọc được vẻ do dự trên mặt cô, và thái độ thách thức đề phòng đột ngột hiện lên trên vẻ mặt của anh chàng đang ôm cô.

“Cô Barry không phải là loại phụ nữ đó,” Michael Fiske kiên quyết nói, vẫn giữ vòng tay bảo vệ quanh Arlyss.

Suy nghĩ của Arlyss hiện ra rõ ràng trên mặt khi nhìn hết từ người này tới người kia... Fiske, quá đứng đắn và có triển vọng, còn Lord Savage, đẹp trai như quỷ và cũng vô trách nhiệm ngang ngửa. Rồi cô từ từ thoát khỏi vòng ôm của Fiske.

Julia cảm thấy tinh thần của mình chìm ngấm khi cô nhận ra quyết định của Arlyss. Cô nàng diễn viên xinh xắn này chưa bao giờ có thể kháng cự lại một người đàn ông thuộc tầng lớp quý tộc mà còn lại đẹp trai nữa, ngay cả khi cậu ta rõ ràng chẳng muốn gì hơn ngoài một đêm vui vẻ với cô. Julia thầm lặng tỏ ý với bạn cô đừng đưa ra sự lựa chọn sai lầm.

William hóm hỉnh nhướn một bên chân mày đen lên khi cậu nhìn chăm chăm vào Arlyss, đôi mắt xanh của cậu lấp lánh một tia mời gọi tội lỗi. “Cô có bằng lòng đi cùng tôi tới một cuộc hoan lạc đêm nay

không, cô hầu xinh đẹp của tôi?”

Arlyss không cần thêm một sự khuyến khích nào. Liếc nhìn Michael Fiske với vẻ hối tiếc, cô tiến về phía William. Một nụ cười táo bạo uốn cong vành môi cô, cô đặt tay mình lên cánh tay William. “Chúng ta sẽ đi đâu trước?” cô hỏi, và William bật cười. Cậu lẩm nhẩm lời tạm biệt với Damon rồi cầm lấy bàn tay đang cứng đờ của Julia, cúi xuống trong một cuộc trình diễn nghệ thuật lấy lòng phụ nữ. “Xin hãy nhận lấy lòng ngưỡng mộ sâu sắc nhất của tôi, bà... Wentworth.” Cậu ta gọi tên cô theo kiểu gọi cho cô biết cậu ta đã biết thân phận thật sự của cô. Khó chịu bởi sự trơ trẽn của cậu ta, cô không thêm mỉm cười đáp lại.

Michael Fiske thì trông có vẻ mất sạch cảm xúc, tia nhìn của anh ta vẫn dán chặt vào Arlyss khi cô sóng bước rời đi cùng với William để tìm một con ngựa thuê.

“Tôi rất tiếc,” Julia lặng lẽ nói.

Fiske gật đầu rồi khẽ mỉm cười với vẻ thất vọng. Một cái cau mày để lại nếp nhăn trên trán của Julia khi cô dõi theo anh ta quay vào trong nhà hát. Cô liếc nhìn Damon với vẻ buộc tội. “Anh có thể nói gì đó với em trai mình mà. Cậu ta nên để Arlyss lại với sự đồng hành của người đàn ông tử tế rõ ràng là rất quan tâm tới cậu ấy!”

“Cô gái đó đã tự nguyện chọn lựa như thế.”

“Thôi được, và cậu ấy đã chọn sai. Em cực kỳ hồ nghi việc em trai anh có những ý định ngay thẳng với cậu ấy!”

“Anh sẽ nói cái giả thuyết đó hoàn toàn chắc chắn,” Damon tỉnh khô nói. “Chỉ có một thứ duy nhất trong đầu của William- và cô bạn nhỏ của em thì rõ ràng là sẵn sàng và sẵn lòng chiều theo ý của nó.” Thoáng thấy xe ngựa của mình đang đến gần, anh gật đầu ra hiệu về hướng chiếc xe. “Người đánh xe tới rồi. Đi với anh.”

Cô lập tức lắc đầu. “Em phải trở vào trong xem-”

“Chẳng có gì để em làm ở đây tối nay đâu. Đi nào- anh sẽ không rời khỏi mà không có em.”

“Nếu anh đang có kế hoạch tái diễn lại một buổi tối khác-”

“Ý nghĩ đó có lướt qua trong đầu anh,” Damon nói, đôi mắt anh

lấp lánh vẻ thích thú. “Nhưng anh không định cố nài đâu. Nếu em thích, chúng ta sẽ có một buổi nói chuyện và nhấm nháp rượu thuần túy. Anh sẽ khai một chai Armagnac Pháp hai mươi lăm năm- loại brandy ngon nhất em từng nếm.”

Lời đề nghị mới hấp dẫn làm sao, nói giảm đi là thế. Không phải brandy là thứ lôi cuốn cô, mà đúng hơn chính là cái nhu cầu đáng sợ cần tới sự bầu bạn của anh và sự an ủi anh mang đến cho cô. Cô không chắc cô có thể tin được mình khi ở gần anh hay không, đặc biệt là trong tâm trạng hiện nay của cô.

“Em không nên.”

“Có phải em sợ ở một mình với anh không?” anh dịu dàng nói.

Bây giờ thì nó đã tiến xa hơn một lời đề nghị, đó là một sự thách thức. Julia giữ lấy tia nhìn chăm chăm đang chiếu thẳng vào cô, có cảm giác trí óc mình đang bị sự liều lĩnh lôi kéo. Buổi tối hôm nay thật quá hỗn loạn, và cô sẽ đối mặt với ngày mai khi nó đến. Nhưng ngay lúc này, sự tiếp sức của rượu và sự đồng hành của Lord Savage chính xác là những gì mà cô đang cần.

Cô chậm rãi đi tới anh. “Em chắc là sau này em sẽ hối hận về chuyện này.”

Anh mỉm cười và dẫn cô tới xe ngựa, giúp cô vào bên trong. Sau khi thì thầm vài lời ngắn ngủi với người đánh xe, anh leo vào bên trong cỗ xe ngựa, chiếm lấy khoảng trống bên cạnh cô. Chiếc xe lăn bánh lừ một cách êm ái, Julia thả lỏng người dựa vào chiếc ghế nệm bọc nhung và thở ra một hơi dài.

Cô lập tức nhắm mắt lại, nhưng mí mắt cô lại mở ra ngay khi cô cảm giác được cái nhìn chăm chú của Damon trên người cô. Anh cứ nhìn chòng chọc vào bộ trang phục nhả nhúm, vẫn còn lưu lại tàn tích của những vết cháy sém mà cô đang mặc, chiếc áo màu xanh nhạt có viền những sợi dây nhung màu vàng ở phía trước. Để ý thấy ánh mắt anh đang nấn ná lại phía trên của chiếc áo lót ôm vừa khít lấy phần ngực, cô cau mày quở trách. “Anh có cần phải nhìn chăm chăm vào em theo cách đó không?”

Anh miễn cưỡng kéo tia nhìn của mình lên mặt cô. “Theo cách nào?”

“Cứ như anh đang ngồi trước bữa ăn còn em là món khai vị của anh ấy.” Thấy anh bật ra một tràng cười, Julia vòng tay che lấy ngực. “Ai đó sẽ nghĩ anh đã được thỏa mãn sau buổi tối đó rồi!”

“Nó chỉ kích thích cơn thèm khát của anh nhiều hơn thôi.” Khi Damon nghiêng cứu cô, đọc được vẻ không thoải mái trên mặt cô, sự hài hước của anh biến mất. Anh thả lỏng dựa vào ghế với một tư thế lơ đãng thấy rõ là bịp bợm. “Anh biết đã làm đau em vào tối hôm đó,” anh nói lạnh lẽ. “Lần đầu tiên lúc nào cũng thế.”

Một màu đỏ nóng rực lan khắp khuôn mặt cô. Trong khoảnh khắc, cô nhớ lại cơ thể trần truồng của họ bện chặt vào nhau, cơn đau khi họ hòa làm một, dòng xúc cảm đê mê như thiêu đốt khi được chiếm hữu bởi anh. Cô đã biết những gì đang chờ đợi mình, nhiều hơn hay ít hơn, nhưng cô chưa bao giờ nhận thức được sự gần gũi xác thịt lại có thể ràng buộc họ vào nhau chặt chẽ đến thế. Thật khó hiểu khi một số người lại có thể xem một trải nghiệm như thế là chuyện bình thường... nhưng sự trải nghiệm đó lại làm thay đổi cô theo cả trăm cách không thể định nghĩa được.

“Em ổn mà,” cô lầm bầm, không thể nhìn thẳng vào anh.

“Lần tới sẽ tốt hơn.”

Bây giờ thì màu đỏ dường như đã bao phủ khắp người cô. Cô biết anh có thể nhìn thấy cái màu đó đáng chết đó đang du hành khắp làn da mềm mại từ cổ cho tới ngực cô. “Sẽ không có lần tới đâu,” cô nói không kịp thở. “Chuyện đó sẽ sai trái.”

“Sai trái?” anh lặp lại, khó hiểu.

“Phải! Hay là anh quên hết chuyện Phu nhân Ashton và đứa con chưa chào đời của cô ta rồi?”

Về mặt anh trở nên kín bưng. Ngay cả như thế thì Julia cũng cảm nhận được sự thất vọng đang trào lên bên trong anh. “Anh vẫn không bị thuyết phục rằng đứa bé có tồn tại,” anh nói “Anh đang cố tìm ra sự thật. Nhưng ngay cả khi Pauline có đang mang thai, anh cũng không thể cưới cô ta. Nếu anh mà làm thế, anh sẽ kết thúc bằng việc ám sát cô ta.”

Lần đầu tiên, Julia ném được cảm giác day dứt vì cảm thương cho anh. Anh là một người đàn ông đầy kiêu hãnh- anh sẽ không thể

chịu đựng việc bị thao túng bởi bất kỳ ai, đặc biệt là loại đàn bà như Phu nhân Ashton. Kháng cự lại cái thôi thúc chạm vào anh để an ủi anh, cô vẫn ở nguyên chỗ của mình, lèn mình vào chỗ ngồi ở góc xe. “Điều đó phải rất khó khăn, khi phải đối mặt với tình huống như thế-”

“Anh không muốn thảo luận về Pauline tối nay,” anh nói cộc lốc. Trong một lúc vẻ hà khắc rời khỏi mặt anh, anh nhếch mép như đang tự giấu mình. Anh mò tìm trong áo khoác vật gì đó, rồi rút ra một cái túi nhỏ bằng nhung. “Đây- Anh có một thứ muốn đưa cho em.”

Julia dán mắt vào món quà, nhưng cô không động đậy để nhận lấy nó. “Cám ơn, nhưng không,” cô nói không thoải mái. “Em không muốn một món quà-”

“Theo đúng quyền thì nó là của em. Em nên có nó từ rất lâu rồi.”

Cô ngập ngừng nhận lấy cái túi nhỏ, rồi tháo lỏng dây buộc. Thọc hai ngón tay vào bên trong, cô rút ra một vật gì đó lạnh lạnh, cứng cứng. Hơi thở cô nghẹn khi cô nhìn thấy một chiếc nhẫn đẹp chưa từng thấy, một viên kim cương giác theo kiểu hoa hồng đính trên một chiếc nhẫn vàng khá nặng. Viên kim cương ít nhất cũng bốn cara, gần ngả sang xanh, mỗi mặt cắt của nó phát ra thứ ánh sáng lấp lánh huyền ảo như ánh lửa.

“Em chưa bao giờ có một chiếc nhẫn cưới,” Damon nói.

“Em không thể-”

“Đeo thử đi.”

Julia ao ước được nhìn thấy viên kim cương sẽ trông thế nào trên ngón tay cô, nhưng cô không dám. Chiếc nhẫn- và tất cả những ý nghĩa đi kèm nó- là một điều cấm kị đối với cô. Cuộc hôn nhân của họ sẽ không kéo dài. Lời thề hôn nhân của họ là vô nghĩa, chỉ là lời nói được mớm cho của hai đứa trẻ không hề biết chúng đang nói gì. Cô nhìn Damon bất lực, vừa xúc động lại vừa hoảng hốt trước hành động của anh. “Lấy lại nó đi,” cô nhẹ nhàng nài xin.

Miệng anh mím lại với vẻ nhăn nhó, rồi anh vội lấy chiếc nhẫn. Trước khi cô có thể ngăn anh, anh đã chụp lấy cổ tay cô rồi lồng chiếc nhẫn vào ngón áp út của bàn tay trái cô. Nó chỉ hơn lỏng một chút.

Julia nhìn trừng trừng xuống món trang sức rực rỡ như bị thôi miên.

“Nó từng thuộc về mẹ anh,” Damon nói. “Bà sẽ muốn em giữ nó.”

“Anh đang cố mua chuộc em đó hả?” Julia hỏi, nâng bàn tay lên sạm soi viên kim cương khổng lồ.

“Anh đang cố dụ dỗ em.”

“Vậy anh sẽ yêu cầu điều gì để đổi lại đây?”

Vẻ mặt anh tự nhiên trở nên cực kỳ ngây thơ khi anh đáp trả lại ánh mắt cô. “Cứ coi như đó là sự đền bù cho tất cả những gì em đã phải chịu đựng vì cuộc “hôn nhân” của chúng ta đi.”

“Em không có ngây thơ đến thế đâu,” cô nói, trượt chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay. “Anh không phải kiểu người sẽ cho không bất cứ thứ gì. Cám ơn, nhưng em không thể chấp nhận chiếc nhẫn được.”

“Nếu em mà trả nó lại cho anh, anh sẽ ném nó ra ngoài cửa sổ đó.”

Cô liếc anh với vẻ nghi hoặc rõ ràng. “Anh sẽ không làm thế đâu.”

Đôi mắt của Damon lấp lánh thứ ánh sáng trông như quỹ Xa tăng, làm cô nhận ra anh quả thật định ném viên kim cương vô giá này ra ngoài đường. “Bây giờ nó là của em. Muốn làm gì với nó thì tùy.” Anh xòe tay ra, lòng bàn tay ngửa lên để nhận chiếc nhẫn. “Em định quẳng nó hay anh sẽ làm?”

Hoảng hồn, cô khép tay lại bao quanh lấy món trang sức vô giá. “Em sẽ không để cho anh ném một thứ đẹp như thế này đi đâu!”

Thỏa mãn, anh bỏ tay xuống. “Vậy thì cứ giữ cái thứ của nợ đó đi. Chỉ đừng có tặng nó cho mẹ em.” Anh bật cười khi nhìn thấy vẻ mặt tội lỗi của cô, quan sát cô lồng chiếc nhẫn trở lại vào ngón tay.

Julia khó chịu trước cảm giác ngờ ngợ là đức lang quân mới thừa nhận của cô đang trở nên rất lão luyện trong việc điều khiển cô. “Anh sẽ muốn một thứ gì đó để đổi lại,” cô nói một cách sỗ sàng. “Em hiểu anh đủ rõ để chắc chắn thế.”

“Anh chỉ muốn những gì mà em tự nguyện trao thôi.” Anh xịch lại

gần hơn, đôi mắt anh bập bùng phía trên cô. “Bây giờ thì... nói cho anh nghe kiểu quan hệ giữa chúng ta mà em đang hình dung trong đầu là thế nào vậy, Bà Wentworth.”

Cô nguyên rủa các giác quan của mình sao đột nhiên lại thức tỉnh, cả sự nhận thức nhạy bén khiến cô choáng váng trước sự hiện diện của anh. Anh quá kiên quyết và quá tự tin, những phẩm chất mà cô luôn ngưỡng mộ ở một người đàn ông. Sự thật anh không phải là người trong giới kịch nghệ lại càng làm anh dễ say lòng hơn. Trong cuộc sống của những người thuộc giới kịch nghệ không có một thứ gì tồn tại vĩnh cửu. Cũng giống như những người dân du mục, họ phân chia sự hiện hữu tạm bợ của họ tại mỗi vùng đất họ đi qua, và tại mỗi vùng đất ấy với họ luôn nảy sinh sự kết thúc và một sự khởi đầu khác. Cho tới bây giờ cô có rất ít chuyện phải làm với một người đàn ông như Damon.

“Em nghĩ là... chúng ta có thể thử một mối quan hệ đại loại như kiểu... tình bạn,” Julia ngập ngừng. “Chúng ta không cần thiết phải trở nên xung đột nhau. Sau rốt, cả hai chúng ta cũng đều mong muốn cùng một thứ.”

“Và đó là gì thế?”

“Trả tự do cho nhau. Sau đó em có thể sống tiếp cuộc sống của em trong giới kịch nghệ, còn anh có thể hoàn thành trách nhiệm của anh với Phu nhân Ashton.”

“Em cứ nhắc tới tên cô ta... tại sao?”

“Tất nhiên là vì em có dính líu tới-”

“Anh lại không nghĩ thế. Anh nghĩ em đang làm mọi việc để đặt một bức tường chắn giữa chúng ta.”

“Nếu em làm thế thì sao?” cô lảng tránh, giọng cô có vẻ không chắc chắn. Anh đang ở quá gần, cặp đùi săn chắc của anh đang kề sát bên đùi cô, tay anh thì đang gác trên thành ghế bọc nệm phía trên đầu cô. Thật quá dễ dàng để trườn vào lòng anh rồi kéo đầu anh xuống, dâng nộp mình cho sự khoái lạc mà tay và miệng mang tới. Cô hít vào một hơi thở thật sâu, cố làm dịu lại những sợi thần kinh đang run rẩy ở bên trong. “Có gì sai khi em muốn tự bảo vệ mình chứ?”

“Em không cần phải bảo vệ mình khỏi anh. Anh có bao giờ buộc em làm điều gì mà em không muốn chưa?”

Cô bật cười run rẩy. “Kể từ lúc chúng ta gặp nhau, anh đã ép buộc em phải dùng bữa với anh, trao tặng sự trong trắng của em cho anh, thậm chí là ép em nhận chiếc nhẫn này không thèm đếm xỉa là em không hề muốn-”

“Việc em yếu đuối với trang sức thì anh chẳng giúp gì được đâu.” Anh mỉm cười khi nhìn thấy vẻ mặt thất bại của cô, anh hạ thấp giọng. “Còn về chuyện đã chiếm lấy sự trong trắng của em- đó là một quà mà anh chưa bao giờ ngờ tới. Anh trân trọng nó nhiều hơn là em biết đấy.”

Julia nhắm mắt khi cô cảm thấy môi anh đang lang thang trên trán cô, nấn ná lại ngay sống mũi thanh tú. Vờn nhẹ như lông chim qua mi mắt và đôi má, rồi lướt miệng anh lên khóe môi cô. Miệng cô có cảm giác râm ran như kiến bò, cô đã phải vận dùng hết sức mạnh để không bị cuốn hoàn toàn về phía cái sự ép nhẹ nhàng, đang mời gọi một nụ hôn sâu và trọn vẹn mà cô đang thèm khát.

“Em quá ngọt ngào vào tối đó,” Damon thì thầm. “Và quá xinh đẹp. Anh chưa bao giờ trải nghiệm bất kỳ thứ gì giống thế trước đây. Anh không ngừng nhớ về nó, và rồi lại ham muốn em.”

Julia làm ướt đôi môi khô ran của mình trước khi đáp. “Chỉ bởi vì anh muốn cũng không có nghĩa là điều đó đúng.”

“Điều cuối cùng mà anh nghe được chính là đó không phải là một tội ác khi một người đàn ông ngủ với chính vợ của anh ta.” Anh rê ngón tay dọc theo phần da thịt để trần ở ngực cô, gây ra một cơn nổi da gà trên bề mặt láng mịn của nó. Hơi thở của Julia trở nên nhanh và cạn. Dường như tất cả những gì cô có thể làm là chờ đợi trong sự im lặng đang treo lơ lửng, cơ thể cô như bị kéo căng ra trước cái dự cảm báo trước cho những gì anh có lẽ sẽ làm. “Vây,” Damon nhẹ nhàng gợi ý, “em muốn thử xây dựng một tình bạn với anh. Anh không phản đối cái ý tưởng đó.” Anh giật sợi dây nhung màu vàng giúp hai vạt áo lót của cô khép lại với nhau cho tới khi nó bung ra, lớp vải tách ra vài inch ở phía trước vạt áo. “Thật ra thì anh nghĩ chúng ta có thể trở thành... những người bạn rất gần gũi.” Khuôn miệng ấm áp của anh hạ thấp dần xuống cổ cô, trong khi những ngón tay thì trượt vào trong chiếc áo lót, xuống bên dưới chiếc áo chemise mỏng rồi

bao lấy phần da thịt trần trụi ở đó.

Julia nhắm mắt lại, thờ hồn hển khi cô cảm giác những ngón tay anh uốn lấy ngực cô, xoa bóp, trêu đùa cho tới khi núm vú cô đau nhức và săn cứng lại. Toàn thân cô trở nên nóng bừng, mềm nhũn và yếu đuối bởi ham muốn. Cô thăm rên lên phản đối khi cô cảm thấy mình bị nhấc lên rồi kéo vào lòng anh, nhưng bất kỳ lời phản đối yếu ớt nào cũng nhanh chóng bị miệng anh dập tắt. Cô đói khát tách môi ra để đón nhận nụ hôn của anh, bỏ rơi tất cả sự xấu hổ, và mong muốn nhiều hơn nữa sự hài lòng anh đã dâng tặng cô.

Chiếc xe ngựa tròn tránh phá vỡ sự kết nối giữa đôi môi họ, Julia tìm kiếm một nụ hôn khác, nhưng anh từ chối. Miệng anh lang thang trong một cuộc dò tìm mới dọc theo bề mặt mềm mại trên cổ cô, kéo dài xuống chỗ hõm ở cổ họng đang đập một cách điên dại. Anh tìm thấy vùng thung lũng phơi bày giữa hai bầu ngực, rồi sục miệng sâu vào đó, trong khi những ngón tay đang giật mạnh lớp vải bao phủ chúng. Một tiếng thốn thức yếu ớt bật ra khỏi môi Julia khi cô cảm giác anh cắn nhẹ vào núm vú cô. Cả hai bàn tay cô tìm đến đầu anh, neo giữ anh ở đó, những ngón tay cô cuộn lấy mái tóc đen dày của anh. Lưỡi anh mơn trớn và quán lấy đầu đỉnh nhạy cảm của núm vú cô, hết lần này tới lần khác, cho tới khi cô uốn cong người rên rỉ áp vào anh. Chuyển sang vú bên kia, anh nhàn nhã đùa nghịch với nó, dường như đang thưởng thức âm thanh rên rỉ, bất lực phát ra từ đôi môi cô.

Khi cả hai người họ đều thờ gấp gáp và khó nhọc, ham muốn đồ xô khắp mọi góc ngách trong cơ thể họ, Damon kéo cô ngồi thẳng dậy, miệng anh kề sát tai cô. “Nói với anh em không muốn điều này,” anh thì thào một cách dữ tợn. “Nói với anh em có thể gặp anh, nói chuyện với anh, mà không hề nghĩ tới điều này... không cần anh nhiều như anh cần em. Rồi sau đó nói với anh em không muốn gì hơn ngoài một tình bạn.”

Run rẩy, Julia ngã người dựa vào anh, bầu vú trần của cô ép vào lớp vải lạnh và vải len của bộ đồ anh đang mặc. Tâm trí cô đang dần hình thành những dòng suy nghĩ khác lạ. “Em muốn anh.” cô nói trong tiếng nấc nhỏ yếu ớt, cảm thấy hoảng hốt bởi những đòi hỏi của chính mình, một trái tim tan vỡ đang chờ đợi cô nếu cô nhượng bộ cho những đòi hỏi đó. Cô không thể để bản thân mình yêu anh, hay lệ thuộc vào anh. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc trao cho anh quyền lực để tước bỏ mọi sức mạnh và sự tự lực của cô. Điều này

còn tệ hơn rất nhiều so với tất cả những năm tháng sống với ông bố độc tài của cô. Người đàn ông này sẽ sở hữu cả linh hồn cô.

Damon vén mái tóc cô sang bên, hôn lên bờ vai trần của cô, ôm ghì lấy cô đủ để cô có thể cảm thấy cái vật đang căng cứng biểu thị sự khuấy động của anh bên dưới cô. Rùng mình, cô ấn mình vào cái chiều dài cứng rắn vừa khít với phần mềm mại của cô cho tới khi anh rên rỉ vào tóc cô.

“Đừng... hoặc anh sẽ chiếm lấy em ngay đây.” Anh hôn cô một cách thô bạo, thám hiểm miệng cô trong cơn bão táp của dục vọng, và cô đáp trả lại đòi hỏi của anh với sự dữ dội cũng không kém.

Chiếc xe ngựa dừng lại, Julia nhận ra họ đã đến lãnh địa của anh. Nhảy vội ra khỏi lòng anh, cô lui về chỗ ngồi ở vị trí đối diện rồi mò mẫm sửa sang lại áo sổng của mình. Những ngón tay của cô lóng nga lóng ngóng khép lại vạt áo rồi buộc sợi dây nhung vàng thật chặt lại với nhau. Khi cô cũng đã xoay sở phục hồi lại dáng điệu trông có vẻ đoan trang, cô ngược nhìn lên chỉ để phát hiện ra luồng mắt của Damon đang khoan cứng vào cô.

“Vào trong với anh,” anh nói. Vẻ mặt đang căng ra cùng với sức nóng mãnh liệt tụ lại trong đôi mắt anh hàm ý rõ ràng chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô đi theo anh.

Không, thâm tâm cô đang kêu gào như thế, nhưng không hiểu sao nó lại không thể thốt ra thành tiếng. Cô muốn được ở cùng anh, muốn anh xoa dịu nỗi đau xác thịt của cơ thể cô, và mang đến cho cô cùng cái cảm giác an bình và đủ đầy mà cô đã trải qua trước đây. Thêm một đêm nữa cùng anh... chẳng lẽ lại có thể gây ra nhiều tổn thương hơn khi mà sự tổn hại cũng đã xảy ra trước đây rồi? Xấu hổ bởi sự yếu đuối của mình và tìm cách vượt qua sự căm dỗ, cô đấu tranh với những cảm xúc của mình.

Damon đã quyết định thay cô, anh mở cửa xe rồi với tay vào trong. Bàn tay cô bị anh tóm lấy, cô để anh kéo cô ra khỏi xe ngựa. Một người hầu vội vã đi trước họ để mở cánh cửa trước của lâu đài, họ băng qua ngưỡng bước vào khu vực tiền sảnh lạnh ngắt. Những người hầu đều đã đi ngủ- không còn ai trong tầm nhìn, ánh sáng heo hắt chiếu sáng lờ mờ khu tiền sảnh.

Ngay sau khi cánh cửa đóng lại, Damon ôm ghì lấy cô rồi hôn cô, miệng anh hạ xuống miệng cô với một nhu cầu khẩn cấp. Julia rùng

mình khi dòng thác đê mê tràn tới, cô nhón chân lên tì sát người vào anh, vòng tay ôm lấy đôi vai rộng của anh. Damon di chuyển môi anh thì thắm vào tai cô, điều gì đó thật êm ái mà cũng thật xấu xa... nhưng Julia cứng người khi nhìn thấy một bóng người chuyển động phía bên kia. Giật mình, cô thúc tay vào ngực anh, mắt mở to, ngó trân trân vào cái kẻ đã phá bĩnh. Damon xoay đầu lại để nhìn rõ hơn.

Một người đàn bà đang bước xuống cầu thang trong một điệu bộ rất nhàn nhã, ung dung, hông cô ta ngúng nguẩy một cách duyên dáng. Những nếp gấp của chiếc áo ngủ mỏng trên nền vải trong suốt màu hồng đào lay động trên cặp đùi và mắt cá chân của cô ta trông như một dòng nước lóng lánh. Cái áo ngủ gợi cảm có dụng ý rõ ràng là gài bẫy sự chú ý của đàn ông. Cô ta đi chân trần, cứ như thể cô ta chỉ vừa mới rời khỏi giường và đi xuống đây để tiếp đón những vị khách không mong đợi.

“Pauline,” Damon thì thào, nghe có vẻ sửng sốt.

Julia thả lỏng người lại rồi bước tránh xa khỏi anh, vô thức đưa tay vuốt phẳng xiêm áo. Thậm chí cả với cái nhìn cay nghiệt trong đôi mắt cô ta, Pauline trông vẫn cực kỳ xinh đẹp, mái tóc đen óng mượt như tơ buông xõa lộn xộn xuống lưng, đôi mắt nghiêng nghiêng trông như mắt mèo.

“Em nghĩ là tạo bất ngờ cho anh, anh yêu,” Pauline nói bằng một giọng nhu mì, dường như mình đang là người làm chủ tình hình. “Em không hề biết chút nào em mới là người bị ngạc nhiên. Em không hề mong trong khi còn rất nhiều chuyện còn chưa được giải quyết giữa chúng ta, anh lại đang tiêu khiển với một người đàn bà khác tối nay.” Cô đã đi tới chân cầu thang rồi khoanh hai tay lại trước ngực, làm căng phồng hai quả đồi khêu gợi của cô ta. Luồng mắt lạnh lẽo và trông có vẻ thích thú của cô ta rơi xuống người của Julia. “Chuyện gì đã xảy ra với cô vậy, cô gái thân mến? Cô trông tươi tắn khủng khiếp... và cả hai người đều ám đầy mùi khói.”

“Một rủi ro đã xảy ra ở nhà hát,” Julia trả lời vắn tắt.

“À,” Pauline nhìn trở lại Damon, nhướn đôi chân mày thanh tú lên. “Gần đây anh đã trở thành một người hâm mộ nhiệt thành đối với nhà hát rồi đúng không?”

“Cô đang làm cái quỷ gì ở đây?” anh nói một cách gay gắt.

Cô ta trông có vẻ bị tổn thương trước giọng điệu của anh. Một bàn tay thon thả đặt lên bụng, nhắc anh nhớ tới tình cảnh khó xử của cô ta. “Em nghĩ chúng ta cần nói chuyện... và vì anh sẽ không đến tìm em, đây dường như là sự lựa chọn duy nhất của em.” Cô ta lại ngó Julia. “Cô rời khỏi được chứ? Damon và tôi cần vài sự riêng tư. Tôi chắc cô có thể tìm được một người đàn ông nào đó khác để thỏa mãn những nhu cầu của cô tối nay.”

Máu của Julia trở nên lạnh giá vì giận dữ và bẽ mặt. Cô giữ cho vẻ mặt mình vô cảm. “Dĩ nhiên rồi,” cô đáp lại bằng giọng cố nén. “Tôi rất thích được tránh xa cả hai người hết mức có thể.”

“Chờ đã,” Damon nói, với lấy tay cô, nhưng cô giật tay ra.

Một nụ cười thỏa mãn trườn lên trên mặt của Pauline. Có vẻ như cô ta không cưỡng lại được bản ra một phát súng từ biệt. “Bà Wentworth... có lẽ cô nghĩ cô đã trở nên gần gũi với Lord Savage, nhưng còn có nhiều chuyện về anh ấy mà cô không biết đâu. Tôi ngờ một trong số những điều ấy là anh ấy đã bỏ sót quên nói cho cô biết một sự thật rất xác đáng là- anh ấy đã kết hôn rồi.”

Julia dừng lại ngay cửa trước. “Dĩ nhiên là tôi đã biết rồi.” Cô điềm tĩnh nói.

Pauline trông có vẻ ngạc nhiên, và rồi khuôn mặt cô ta méo mó lại thành một vẻ khinh khỉnh. “Lạy Chúa tôi, cô đúng là có phẩm hạnh của một con mèo đang động dục đó. Lăn xả vào một người đàn ông đã kết hôn với một người đàn bà mà anh ta lại còn có một người đàn bà khác đang mang thai... cô là kẻ vô liêm sỉ nhất tôi từng gặp đó.”

“Pauline-” Damon nói bằng một tông giọng chết người, nhưng Julia đã ngắt ngang, nói đều đều.

“Trơ trẽn à? *Chính* cô mới là kẻ đang điều hành loanh quanh trong nhà của một người đàn ông đã có vợ trong cái bộ dạng chẳng có gì ngoài cái áo choàng mỏng tang đó.” Cô chỉ muốn đốt cháy cô ta bằng cái sự thật, rằng chính cô mới là cô vợ dấu mặt trong nghi vấn, rằng Pauline chắc chắn chẳng có quyền gì để chỉ trích bất cứ ai.

Không biết cách nào cô cũng xoay sở ngậm miệng lại, Julia bước dài ra tới cửa, rồi giật phăng nó ra. Cô dừng lại một chút liếc ra sau nhìn Damon, nhưng anh có vẻ phớt lờ cô, tất cả sự chú ý của anh đều tập trung vào Pauline. Sự ghen tuông bắn xuyên qua người cô. Cô

không thể quyết định là cô đang nổi điên với anh hay là với chính mình hơn.

Hồi hải bước ra ngoài, Julia gọi người hầu. “Bảo người đánh xe đưa xe quay trở lại lập tức. Tôi muốn rời khỏi ngay bây giờ.” Trong lúc anh ta vội vã làm theo lời cô, cô xoa xoa hai cánh tay trần và bắt đầu run rẩy khi một cơn gió lạnh thổi tới. Cô nghĩ tới việc trở về nhà, nhưng cô cự tuyệt cái ý tưởng đó ngay. Có một người mà cô cần phải gặp ngay bây giờ, người duy nhất trên giới có thể hồi phục lại sự tỉnh táo và neo giữ cô lại trong thế giới thực tại.

Damon im lìm trong một lúc lâu, nhìn trừng trừng một cách khắc nghiệt vào Pauline cho tới khi nụ cười chiến thắng của cô ta héo đi, cô ta bắt đầu trông có vẻ lo lắng. Cô ta nói êm ái, rõ ràng là đang nỗ lực để trông có vẻ thoải mái. “Em nghĩ em không thể trách anh vì đã ve vãn cô ta, anh yêu. Cô ta hiển nhiên là có hấp dẫn, mặc dù rẻ tiền, rõ ràng là theo cách-”

“Cô không nên tới đây.” Cho tới tận lúc này, anh chưa bao giờ thật sự nghiêm túc không thích Pauline. Anh có nghi ngờ, cáu tiết, giận dữ với cô ta, nhưng anh chưa bao giờ tiến gần tới sự căm ghét. Cô ta giống như một cái cùm bằng đá đeo quanh cổ anh, bám chặt với một sự kiên quyết đến tàn nhẫn, đang cố kéo anh xuống mọi nơi thật tối tăm và lạnh lẽo. Cô ta bốc trần những thứ xấu xa nhất bên trong anh. Anh cứng người khi cô ta đi tới anh, áp chặt cái cơ thể sục nức mùi nước hoa của cô ta vào anh.

“Em không thể tránh xa anh,” Pauline thì thầm. “Em rất nhớ anh.”

“Cô đã nói chuyện với bác sĩ Chambers chưa?”

Tia nhìn lảng tránh của cô ta bắn ra khỏi người anh. “Vẫn chưa, nhưng em định làm sớm thôi.” Hai cánh tay mềm mại như lụa của cô ta bắt đầu quấn quanh vai anh. “Trong lúc ấy-”

“Vậy thì tôi sẽ tự sắp xếp.” Anh đẩy cô ta ra một hay hai bước, phá vỡ vòng ôm của cô ta. Động tác của anh không thô bạo, nhưng cũng chẳng nhẹ nhàng cho lắm.

Pauline trông có vẻ bực tức và cảnh giác. “Anh không thể làm thế!”

“Sao lại không?”

“Bác sĩ Chambers rất bận rộn- anh không thể ra lệnh cho ông ta như người hầu của anh được. Với lại ông ta sẽ không thảo luận tình trạng của em với anh nếu anh không nhận được sự đồng ý của em.”

“Cô đang giở trò với tôi,” anh nói bằng một giọng êm ả đang cảnh báo nguy hiểm chết người. “Tôi sẽ không tha thứ cho chuyện đó đâu.”

Cô ta rụt người về, làm vẻ mặt như bị xúc phạm. “Không cần phải đe dọa đâu. Em chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của anh trước đây, em thấy nó khá là khó chịu.”

“Khó chịu à?” anh lập lại nặng nề. “Đó không phải là từ dùng để miêu tả vẻ mặt mà cô sẽ thấy nếu tôi khám phá ra cô đang nói dối đâu.”

Cô ta nhìn thẳng vào mắt anh. “Em đã nói sự thật với anh.”

“Vậy thì sớm mà trình ra một bác sĩ cho tôi đi, Pauline- một người dám đặt cược danh tiếng của ông ta vào cái sự thật là cô đang mang thai. Đó là cơ hội duy nhất của cô để ngăn không cho tôi siết cổ cô.”

“Anh đang ở trong tâm trạng tồi tệ vì tôi đã phá ngang kế hoạch lên giường với cái con điếm nhỏ của nhà hát đó tối nay-”

“Không được nói một lời nào xúc phạm tới cô ấy nữa.” mũi tên thịnh nộ khiến giọng anh run lên.

Mặc dù đang nổi khùng, Pauline cũng nhận ra anh rất nghiêm túc với sự đe dọa không lời ẩn trong giọng nói của anh. Trong vài phút cô ta cố gắng để kiềm chế cảm xúc của mình lại.

“Tôi hiểu là anh ham muốn cô ta,” cuối cùng cô ta cũng lên tiếng. “Có lẽ cũng nhiều như anh từng ham muốn tôi. Nhưng tôi sẽ không tránh sang một bên để làm cho mọi thứ dễ dàng đối với anh đâu. Tôi sẽ có được những gì tôi muốn, những gì đã nợ tôi.” Cô ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cứng đờ như đá granite của anh và dịu giọng lại, vẻ mặt cô ta thay đổi từ sừng sĩa sang phỉnh phờ. “Cũng đâu chính xác là một sự hành xác khi ở với em đúng không nào? Anh đã rất thích thú với sự bầu bạn của em trong thời gian qua- điều đó không phải thay đổi đâu. Nếu trò chơi của chúng ta bắt đầu trở nên buồn chán, em sẽ sáng tạo ra những trò chơi mới. Em sẽ thỏa mãn anh theo mỗi cách mà phần lớn những người đàn bà sẽ không bao

giờ dám-”

“Kết thúc rồi,” anh lạnh lẽo nói.

Đôi mắt đen của cô ta mở lớn. “Chính xác thì cái gì kết thúc ?”

“Mối quan hệ của chúng ta- ít nhất theo cách nó đã diễn ra.”

“Thế còn đứa con thì sao ?”

“Nếu cô mà sinh ra được một đứa trẻ trong vòng chín tháng tới, tôi sẽ quyết định xem tôi sẽ có trách nhiệm gì. Còn nếu không, không cần phải nghi ngờ tôi không phải là cha của đứa bé- bởi vì tôi sẽ không ngủ với cô, tôi sẽ không chạm vào cô, và thể theo ý Chúa, tôi cũng sẽ không bao giờ nhìn thấy mặt cô.”

“Có đứa bé,” cô ta nhả ra, từng từ một quát ra như một lần roi. “Anh sẽ phải nuốt những từ mà anh đã nói lại, Damon. Anh sẽ phải hối hận vì đã đối xử với tôi như thế này.”

“Có lẽ.” Anh nắm lấy tay cô ta, bóp chặt đến đau đớn rồi bắt đầu đẩy cô ta lên cầu thang. “Trong lúc đó cô sẽ đi mặc lại áo của mình rồi cút xéo ra khỏi nhà tôi.”

chap 8

Nói với quản gia tôi muốn gặp Mr. Scott,” Julia nói với người hầu, trong lúc bước xuống khỏi xe ngựa. “Bảo với anh ấy tôi rất xin lỗi vì đã trễ thế này còn đến làm phiền, nhưng đây là một việc rất khẩn cấp.”

“Vâng, thưa bà Wentworth.” Người hầu bước vội tới cửa chính rồi thông báo cho quản gia ở trong nhà là có khách đến.

Julia chậm rãi theo sau, dũng khí của cô cứ bốc hơi dần theo từng bước chân tiến về phía ngôi nhà lộng lẫy của Logan Scott tọa lạc ở khu ngoại ô yên tĩnh trên đường James Square. Ngôi nhà có ba gian rộng lớn, mặt tiền trang trí những cây cột xẻ rãnh đồ sộ theo kiến trúc Hi Lạp, dường như nó được thiết kế để nhằm dụng ý đe dọa những vị khách tò mò chẳng hạn như cô. Trước đây cô chưa bao giờ đến đây- Logan gần như cấm tất cả những diễn viên và nhân viên nhà hát đặt chân vào trang viên của anh.

Theo những gì Julia biết, Logan hiếm khi hoan nghênh khách tới nhà. Vài người đã có được đặc ân đến thăm không hề hé ra một lời nào về ngôi nhà hay người cư ngụ bên trong, họ tôn trọng mong muốn được riêng tư của anh. Ngôi nhà này là trang viên riêng biệt của anh, một lãnh địa thu nhỏ, như được bao phủ trong một tấm màn bí mật vô hình. Nhưng cô muốn gặp anh, và không thể nào chờ cho tới sáng mai được.

Logan là người gần với cái gọi là người cố vấn nhất mà cô có, và vấn đề cô đang đối mặt quá lớn, nó áp đảo cả tinh thần và sự tự chủ của cô khiến cô không thể tự mình giải quyết. Cô không còn ai khác có thể tin tưởng để hỏi xin lời khuyên. Cô tự hỏi không biết Logan có tổng quát cô ra khỏi nhà ngay lập tức hay không, sự xuất hiện không mời mà tới của cô sẽ làm anh ngạc nhiên, hay tức giận, hay cả hai. Có khả năng anh sẽ thích thú với tình thế tiến thoái lưỡng nan của cô và nhạo báng cô. Cô co rúm lại trước suy nghĩ đó nhưng cô buộc mình phải đi tiếp.

Anh chàng người hầu cao lớn đi trước cô lúc này đang nói chuyện

với người quản gia, ông ta biến mất rồi quay trở lại chẳng mấy chốc. Người quản gia rõ ràng đã rèn luyện cho mình cái kỹ năng hoàn toàn che giấu mọi cảm xúc trên gương mặt, ngay cả khi đối diện với cảnh tượng một người phụ nữ trẻ đang run rẩy trong bộ phục trang cháy xém.

“Mr. Scott sẽ gặp cô, thưa bà Wentworth,” ông ta thì thầm.

Sau khi xua người hầu đi, Julia theo bước quản gia tiến vào trong. Cô hy vọng mình đã không đánh thức Logan dậy sau khi anh đã an giấc. Chắc là không- cô không thể tưởng tượng anh có thể ngủ được sau mọi chuyện đã xảy ra tối nay. Những suy nghĩ của cô bị xáo trộn khi cô rảo bước xuyên qua ngôi nhà, thật khó có thể tin được là cuối cùng cô cũng có được một ý niệm mơ hồ về thế giới riêng của Logan Scott.

Những căn phòng được thiết kế rất thẩm mỹ theo phong cách của Ý, với những đồ nội thất được tạo tác tinh xảo, những bức tranh vẽ trên trần nhà, và những bức tượng bán thân bằng đá cẩm thạch. Bầu không khí trù phú và hoa mỹ lan tỏa khắp mọi nơi, mọi thứ đều toát lên vẻ thanh lịch, tao nhã và hài hòa, tạo một cảm giác rất yên bình. Tất cả những chiếc ghế bọc nệm và rèm cửa đều mang những sắc thái giàu sang của màu xanh, vàng, và màu đỏ mận.

Họ đến một phòng khách riêng ấm cúng, có những chiếc ghế chất đầy những cái gối bằng lụa và nhung, và những cái bàn khảm hoa văn nặng trĩu những chồng sách và tiểu thuyết. Logan Scott đứng dậy từ một chiếc ghế dài khi Julia bước qua ngưỡng cửa.

“Bà Wentworth,” anh nói, giọng anh có chút khàn. “Cô thế nào rồi? Không bị bỏng lửa chứ, tôi hy vọng thế?”

“Tôi rất khỏe,” Julia cam đoan với anh. Luồng mắt cô lang thang tới kẻ cư trú khác trong phòng, một trong những người phụ nữ sở hữu vẻ đẹp khác thường nhất cô từng gặp. Cô ta có một làn da màu kem sữa óng ánh sắc vàng, mái tóc đen sông thẳng, và đôi mắt màu lục nhạt để lại một ấn tượng rất sâu sắc. Cô ta đang mặc một cái áo choàng lụa nặng nề, thắt lưng thắt chặt lại ở vòng eo thanh mảnh, để lộ một dáng người cao và yếu điệu. Julia dán mắt vào cô ta như bị thôi miên. Vậy ra đây chính là người đàn bà bí ẩn đang sống với Logan. Cô ta có ý nghĩa với anh hơn một người tình, hay chỉ đơn thuần sự thuận tiện nhằm thỏa mãn những nhu cầu riêng tư ?

Người phụ nữ mỉm cười với Julia rồi đi tới đứng bên Logan. “Em sẽ để hai người lại nói chuyện với nhau,” cô ta nhã nhặn nói, rồi đưa tay khẽ vuốt nhẹ mái tóc của Logan với một cách sở hữu trước khi rời đi.

Logan nhìn chăm chăm vào Julia, vẻ mặt suy đoán. Đôi mắt anh đỏ ngầu do ảnh hưởng của khói càng khiến cho cái sắc xanh của tròng mắt sáng rực hơn, làm anh trông có vẻ sa sút và mất tự chủ.

“Ngồi xuống ghế đi,” anh nói, ra dấu về phía chiếc ghế bọc nệm gần đó. “Cô có muốn uống gì không?”

“Vâng, gì cũng được,” Julia nói với vẻ biết ơn, đặt mình xuống chiếc ghế nệm thoải mái. Anh đưa cho cô một ly thủy tinh chứa thứ chất lỏng màu hổ phách nhạt, cô nhận ra đó là whiskey pha loãng có vị ngọt dịu. Sau khi tự pha cho mình một ly rượu mạnh nguyên chất, Logan ngồi xuống chiếc ghế gần đó rồi duỗi thẳng hai chân ra. Cũng giống cô, anh vẫn chưa thay phục trang của mình. Anh cũng đang ở trong tình trạng thảm hại, những vết lốm đốm để lại do mồ hôi và khói, áo sơ mi bị rách lỗ chỗ khắp nơi, chiếc quần dài thì bị xé toạc lên tới đầu gối.

“Nhà hát thế nào rồi?” Julia ngập ngừng hỏi, hớp một ngụm whiskey. Cô uống không phải vì đặc biệt muốn nhắm nháp nó, mà vì nó có tác dụng củng cố lại tinh thần của cô.

Khuôn mặt anh tối sầm lại cau có. “Nó không bị phá hủy, nhưng có nhiều thứ cần phải tu sửa lại rất tốn kém. Chúng ta sẽ phải cắt giảm phân nửa số buổi biểu diễn tôi đã lên kế hoạch trong mùa diễn này, và phân nửa còn lại chúng ta phải đi lưu diễn ở các tỉnh. Trong suốt chuyến lưu diễn, tôi sẽ phải đi tới lui để giám sát việc thi công ở Nhà Hát Thủ Đô.”

“Ái chà.” Julia ghét đi lưu diễn, thức khuya, đồ ăn dở tệ và những căn phòng bẩn thỉu. Lúc trước họ cũng đã từng nhận vài buổi biểu diễn trong những tua hạn chế ở những nơi như Bristol, Leicester, và Chester. Thật mệt mỏi khi cứ phải đối phó với những đám đông thường xuyên đứng đợi bên ngoài nhà nghỉ của cô, và chịu đựng những cái nhìn tọc mạch, hiếu kỳ bất cứ chỗ nào cô đến.

Mặc cho sự mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt anh, Logan mỉm cười trước cái bộ dạng thiếu nhiệt tình của cô. “Không phàn nàn,” anh làm

bầm. “Tôi không có trong tâm trạng sẵn sàng đấu khẩu tới nay đâu.”

Julia xoay sở nặn ra được một nụ cười nhợt nhạt để đáp lại. “Tôi cũng không,” Ngó xuống bộ trang phục của mình, cô vò vò nếp gấp của vạt áo. “Vở kịch đang diễn ra rất thành công tới nay trước khi bị lửa hủy hoại. Tôi chắc vở kịch sẽ nhận được sự phản hồi rất tốt.”

“Chúng ta sẽ nhận được điều đó ở Bath vào tuần tới.”

“Chẳng phải quá sớm sao?” Julia hỏi, nhướn đôi chân mày lên ngạc nhiên. “Nhưng phong nền và đồ dựng cảnh đều đã bị phá hủy.”

“Tôi sẽ nói Fiske và những người khác ứng biến ngay ra vài thứ. Chúng ta có thể thay đổi bằng những bức phong nền biển và cảnh bờ biển chúng ta đã giữ lại từ vở *The Merchant of Venice*, và một số phục trang đã sử dụng trong những vở kịch khác.” Anh cọ cọ sống mũi bằng ngón cái và ngón trỏ. “Thật ra, chúng ta không được phép trì hoãn chuyển lưu diễn.”

“Có lẽ vài buổi biểu diễn có ích sẽ thu được khoản tiền phụ thêm cho việc tu sửa nhà hát,” Julia đề nghị.

“Chuyện tiền bạc cứ để tôi lo. Trong lúc ấy...” Anh kiên định nhìn chăm chăm vào cô. “Tại sao cô ở đây, Jessica?”

Cô hớp trộm thêm một ngụm whiskey. “Tôi... cần sự chỉ dẫn của anh.”

Logan chờ cô nói tiếp, biểu lộ một sự kiên nhẫn không thường thấy ở anh.

Julia hít vào rồi thở ra một hơi thật dài. “Tôi đang gặp rắc rối với những vấn đề cá nhân,” cô bật ra.

“Tôi đã đoán biết rồi. Tiếp đi.”

“Tôi đang không cư xử giống mình chút nào, tôi đã có vài sự lựa chọn mà tôi biết là sai trái, dù vậy tôi vẫn không thể ngăn mình được. Tôi lo sợ công việc của tôi sẽ bị ảnh hưởng, nhưng tôi sợ nhất chính là những gì tôi có thể làm tiếp theo-”

“Chờ chút,” Logan làm bầm, đang sắp xếp lại những câu phát biểu lảm nhảm của cô. “Tôi ngờ ngờ là chuyện này có dính dáng tới một người đàn ông. Lord Savage có tình cờ dính líu tới không?”

“Phải.”

“Tất nhiên.” Về hài hước mỉa mai lóe lên trong đôi mắt anh. “Anh ta đã làm rối tung cuộc sống của cô lên... và bây giờ cô nghĩ cô đang bắt đầu yêu anh ta.”

Julia không thích cái cách anh đặt vấn đề, cứ như thể những cảm xúc của cô chỉ đơn thuần là một câu chuyện vô vị, sáo rỗng, và sự đau khổ của cô hoàn toàn chẳng có lý do xác đáng. Logan không hiểu được cái nút thắt to đùng, lạnh lẽo đang đè nặng trong ngực cô, cái cảm giác cô độc đang lèo lái cô hướng thẳng tới bất hạnh. Nhưng cô đang nghiêm túc suy nghĩ tới lời phát biểu của anh. Cảm giác của cô đối với Damon, sức hấp dẫn thể xác mạnh mẽ giữa họ, sự khao khát được ở cùng anh, cái cảm thấu hiểu lẫn nhau giữa họ... Một cơn chấn động sâu hoắm chạy dọc suốt cả cơ thể cô khi cô buộc bản thân đối diện với sự thật. Phải, cô yêu Damon. Những giọt nước mắt làm mắt cô cay xè, cô vội vàng nốc thêm vài ngụm whiskey cho tới khi cổ họng cô có cảm giác đau rát như bị ong chích.

“Đó không phải là cảm giác tôi muốn có,” cô nói, ho khế.

“Tất nhiên là không.” Logan vò tay làm rối tung mái tóc đỏ màu gỗ dái ngựa, lơ đãng dứt mạnh một chỏm tóc óng ánh trước trán. “Cô đã ngủ với anh ta rồi đúng không?”

“Đó không phải chuyện của anh!”

“Cô đã làm rồi,” anh thản nhiên nói, đọc thấy câu trả lời trên vẻ mặt ngượng ngùng của cô. “Điều đó giải thích rất nhiều cho thái độ của cô. Cô không phải loại người trao thân cho người khác dễ dàng. Không nghi ngờ việc cô băn khoăn lo lắng khi nhận ra tình yêu ẩn trong những xúc cảm mạnh mẽ do tình dục mang tới- và điều đó quá nguy hiểm. Đừng bao giờ theo đuổi một mối tình nếu cô không hoàn toàn khống chế được nó. Nếu cô không thể chế ngự nổi Savage, vậy thì cắt đứt quan hệ với anh ta đi. Không quan trọng lúc này cô có bị tổn thương nhiều thế nào, đó là lựa chọn khôn ngoan duy nhất.”

“Không có dễ vậy đâu,” Julia nói.

“Tại sao không?”

“Bởi vì... tình cờ là tôi đã kết hôn với anh ấy rồi.”

Nếu không phải vì cô đang cực kỳ khốn khổ, Julia sẽ rất thích thú thưởng thức cái vẻ mặt đột nhiên trở nên cứng đờ của ông chủ cô. Cô đã không hề mong Logan, một người quá sức sành sỏi và lỏi đời, lại có thể bị sốc tới thế trước tiết lộ của cô.

Bị sặc rượu, Logan cần phải mất một lúc mới có thể hoàn hồn lại được. “Bao lâu rồi?” anh hỏi mà vẫn còn choáng váng.

“Mười tám năm.”

Bất kỳ một nỗ lực tỏ ra điềm tĩnh nào cũng đều bị chìm chết trong dòng thác hoang mang mới vừa đổ ập tới.

“Jessica, cô không phải đang mất trí-”

“Chúng tôi đã kết hôn khi vẫn còn là những đứa trẻ.”

Trông có vẻ như bị thôi miên và hoảng hồn, Logan đặt ly rượu sang một bên. “Tiếp đi,” anh nhẹ nhàng nói.

Những từ ngữ tuôn trào ra lộn xộn trong lúc cô kể cho anh nghe quá khứ cùng với cuộc hôn nhân đã đè nghiền lên cô quá lâu. Cô cảm nhận được anh nhìn cô không chớp mắt trong lúc cô nói, nhưng cô không thể bắt mình nhìn trả lại anh. Cảm giác thật kỳ lạ khi thú nhận những bí mật đã được giữ kín sau hai năm, nhưng cùng lúc việc mở rộng lòng mình mang tới cho cô một cảm giác nhẹ nhõm khi cô có thể thú nhận mọi chuyện, chỉ chừa lại phần về cái thai của Phu nhân Ashton. Vì vài lý do, điều đó dường như là một chuyện quá mức riêng tư để kể với anh, chỉ tổ khiến cả cô và Damon công khai trở thành trò cười.

Kết thúc màn tự thoại của cô, Logan có vẻ đang cố trấn tĩnh lại mình. “Bây giờ cô đã tiết lộ hết mọi chuyện, cô muốn gì từ tôi?”

“Tôi nghĩ tôi muốn ai đó nói cho tôi biết phải làm gì. Và đừng có bảo tôi hãy tự mình quyết định, bởi vì xem chừng tôi không thể-”

“Có phải Savage muốn hoàn thành trọn vẹn cuộc hôn nhân này?”

“Tôi không chắc,” Julia thận trọng nói. “Tôi nghĩ... có lẽ anh ấy muốn thế.”

“Tôi sẽ nói ra ý kiến của tôi. Chẳng có gì tốt đẹp, Jessica... Julia. Nếu cô sống cùng anh ta, cô sẽ không muốn từ bỏ những điều mà

anh ta sẽ đòi hỏi ở cô.”

“Tôi biết,” cô thì thầm buồn bã.

“Hơn nữa, tôi không hề tin vào tình yêu. Ít nhất không phải thứ cảm xúc say đắm, cao thượng chúng ta đã tạo ra cho những nhân vật trên sân khấu. Đó chỉ là một ảo ảnh, một thứ không bao giờ tồn tại vĩnh cửu. Con người về bản chất đều là những kẻ ích kỷ. Khi họ yêu, họ trao cho nhau những lời hứa hẹn giả dối để giành được những thứ họ muốn. Và sau khi tình yêu phai nhạt hay bị phá hủy, mọi thứ chỉ còn lại là những dối trá và vỡ mộng... và những ký ức cứ tiếp tục đánh thức cô dậy mỗi đêm.”

Julia ngạc nhiên trước bản tính hoài nghi đã ăn sâu và những câu chỉ trích cay độc của anh. “Anh dường như đang nói từ những kinh nghiệm của bản thân.”

Logan mỉm cười không chút hài hước. “Chà, tôi đã có kinh nghiệm. Đủ để hiểu rõ sẽ thế nào nếu dùng cả trái tim mạo hiểm tin tưởng vào ai khác. Điều đó không bao giờ là sự chọn lựa khôn ngoan, Jessica, đặc biệt đối với phụ nữ.”

“Tại sao anh lại nói thế?”

“Lý do quá hiển nhiên. Về bản chất, một cuộc hôn nhân không có ý nghĩa gì hơn ngoài một sự giao dịch mua bán. Luật lệ, tín ngưỡng, và phép tắc xã hội, tất cả những bức chế đều chỉ ra rằng cô là tài sản của chồng cô. Sự thi vị hóa và lãng mạn chỉ là một cách để làm cho nó trở nên dễ chịu hơn, nhưng chỉ có những kẻ non nớt và ngu ngốc mới bị đánh lừa bởi những thứ như thế. Cô có thể lựa chọn cô yêu Savage đủ để dâng nộp cơ thể và linh hồn cô cho anh ta nắm giữ... nhưng tôi sẽ không khuyên cô làm thế đâu.”

“Anh sẽ làm gì nếu ở vào vị trí của tôi?”

“Tôi sẽ xem xét tới việc tìm một thẩm phán để bãi bỏ cuộc hôn nhân này. Đó là, trước hết nếu xét về mặt luật pháp. Tôi chắc chắn cuộc hôn nhân này dựa vào tờ giấy phép kết hôn có được do những lời tuyên thệ bừa bãi của hai đứa trẻ.” Một nụ cười đột ngột vắt ngang khóe miệng anh. “Cặp ông bố phi thường của hai người- gần như là hai nhà biên kịch đại tài theo trường phái Shakespeare nhờ vào máu tham lam của mình.”

“Anh không thể hình dung được đâu,” Julia nói khô khan. Cô cân nhắc tới lời khuyên của Logan, quá thực tế và cương quyết không nhân nhượng. Cô đã hy vọng sau khi nói chuyện với anh mọi thứ sẽ sáng sủa hơn... nhưng cô lại còn rối tinh rối mù hơn trước. Anh có vẻ ủng hộ một cuộc sống tự lập và hoàn toàn tự chu cấp cho bản thân, nhưng một cuộc sống như thế vẫn có cái giá phải trả. Cô không muốn phải sống cô độc mãi mãi.

“Mọi thứ quá rối rắm,” cô nói, với chính mình hơn là với anh. “Tôi không muốn rời khỏi sân khấu, và tôi rất coi trọng sự tự do của mình. Nhưng phần nào đó trong tôi lại khao khát có một người chồng, một gia đình, và một mái ấm riêng-”

“Cô không thể có được mọi thứ.”

Julia thở dài. “Ngay khi còn là một đứa trẻ, tôi đã muốn những thứ không tốt cho tôi. Phòng khách nhà tôi từng có một chiếc hộp bằng bạc đựng đầy những viên kẹo ngọt, tôi chỉ được phép lấy một viên vào những dịp đặc biệt. Nhưng những viên kẹo vẫn cứ biến mất một cách bí ẩn, cho tới khi cha tôi bắt đầu kết tội những người hầu đã đánh cắp chúng.”

“Không phải những người hầu đã lấy,” Logan phỏng đoán.

“Không, là tôi. Tôi đã lén xuống lầu mỗi tối, và ngấu nghiến chúng cho tới khi đổ bệnh.”

Logan bật cười. “Con người luôn muốn thỏa mãn những ham thích của bản thân. Một lần ném không bao giờ là đủ.”

Julia cố nặn ra một nụ cười để đáp lại, nhưng cô đang kiệt sức vì lo lắng. Cô chưa bao giờ quá không tin tưởng vào óc suy xét của mình, sợ rằng cô sẽ không thể từ chối sự cám dỗ của cuộc sống thoải mái và an bình mà Damon đề nghị. Để rồi sau đó khi cô phát hiện ra mình đã lựa chọn sai thì lúc đó đã quá muộn. Cô sẽ bị xiềng xích vào anh vĩnh viễn. Cô sẽ đổ tội cho anh cũng như bản thân vì những bất mãn cứ kéo đến liên tiếp.

“Có lẽ cũng không tệ khi đi lưu diễn,” cô nói. “Tôi cần tránh xa khỏi đây- khỏi *anh*- để có thể suy nghĩ cho rõ ràng.”

“Cô tới Bath sớm đi,” Logan gợi ý. “Nếu cô muốn thì cứ khởi hành vào ngày mai. Tôi sẽ không nói cho ai biết cô ở đâu. Vài ngày tới cô

có thể có vài khoảng thời gian riêng tư, thường thức món ăn ở Pump Room và thư giãn ở spa, đi mua sắm ở Phố Bond... làm bất cứ thứ gì cô thích. Để có thời gian để suy ngẫm tới quyết định của cô.”

Julia bỗng đồng đưa tay chạm vào mu bàn tay của anh với khung xương dài, hơi nham nhám do những sợi lông hoe đỏ. “Cám ơn. Anh thật tử tế.”

Bàn tay anh nằm im bên dưới những ngón tay cô. “Tôi có động cơ đằng sau ấy chứ. Rất khó để kiếm được một người đủ khả năng để thay thế cô ở Nhà Hát Thủ Đô.”

Julia kéo tay về và mỉm cười. “Anh có bao giờ yêu bất cứ ai như anh yêu cái nhà hát già ngáp thảm hại của anh chưa, Mr Scott?”

“Chỉ một lần... vậy cũng đã quá đủ.”

Bên trong của Nhà Hát Thủ Đô đã bị tàn phá bởi những tác hại kết hợp giữa lửa, khói, và nước, nhưng cũng không quá tệ như Damon đã nghĩ. Đây vài chiếc ghế bị hư hại đang chắn lối đi của anh sang bên, anh rảo bước từ khu vực hậu nhà hát hướng tới sân khấu. Có ít nhất khoảng một tá người đang tắt bật ngay chính diện đồ nát, vài người đang đứng trên những cái thang cao gỡ bỏ những mảng phong nền đã bị cháy thành than, số khác thì đang quét dọn tàn tích của những mảnh gạch vụn đỏ nát.

Ngay giữa trung tâm, Logan đang dốc sức trải rộng một bức phong nền có lẽ đã được sử dụng cho vở diễn trước. “Giữ nó trong khi tôi xem,” anh ra lệnh với người họa sĩ và người phụ tá ở gần đó. Đứng lùi lại, anh quan sát bức phong nền với vẻ mặt tối sầm, gập hai trước ngực rồi lắc đầu.

Bị đánh động trước sự xuất hiện của Damon, một trong vài nhân viên tới gần Logan Scott, thì thào bằng giọng rất nhỏ. Đầu của Scott quay phắt lại, luồn mắt của anh ta xuyên thấu qua Damon. Vẻ mặt anh ta ngay lập tức trở nên vừa phòng thủ vừa nhã nhặn. “Lord Savage,” anh ta nói với vẻ dễ chịu. “Có chuyện gì tôi có thể giúp ngài

không?”

“Tôi đang tìm bà Wentworth.” Damon đã lái tới đây sau khi được những người hầu của Julia thông báo cô đã rời khỏi Luân Đôn và sẽ không về trong một khoảng thời gian. Họ đã từ chối cung cấp thêm thông tin, bất chấp sự mua chuộc và những lời đe dọa công khai anh đã sử dụng.

“Ngài không tìm được cô ấy ở đây đâu,” Scott nói.

“Cô ấy đang ở đâu?”

Nhảy xuống khỏi sân khấu, Scott tiến về phía anh với một nụ cười lịch thiệp, trầm tĩnh. Anh ta hạ thấp giọng khi nói. “Hiện tại bà Wentworth không muốn bị tìm thấy, thưa đức ngài.”

“Chết tiệt là quá tệ,” Damon nói ngang phè. “Tôi sẽ tìm ra cô ấy cho dù có hay không có sự giúp đỡ của anh.”

Nét mặt của Scott như được chạm trổ từ đá. Anh ta hít vào thật sâu. “Tôi giữ lập trường trung lập về chuyện đang xảy ra, Savage. Tôi không có quyền phản đối. Tuy nhiên, tôi đã đầu tư rất nhiều vào Jessica- và ngay lúc này đoàn kịch cần đến tài năng của cô ấy hơn bao giờ hết. Tôi hy vọng anh sẽ tôn trọng nhu cầu cần được riêng tư của cô ấy.”

Damon sẽ bị nguyên rủa nếu anh thảo luận cuộc sống riêng tư của mình với ông chủ của Julia. Nhưng cái sự thật khó chịu là Scott đã quen biết với Julia lâu hơn anh. Cô có vẻ tin tưởng Scott, cô còn nợ ơn anh ta vì đã cho cô cơ hội làm việc ở Nhà Hát Thủ Đô. Mặc dù cô đã ngụ ý mối quan hệ giữa họ không hề tiến triển xa hơn quan hệ đồng nghiệp. Damon không thể dập tắt sự hoài nghi của mình. Làm thế nào Scott lại không bị hấp dẫn bởi một người phụ nữ như Julia?

“Phải chăng anh có thể có vài lợi ích khác trong việc giữ cô ấy tránh xa tôi?” Damon hỏi với nụ cười châm biếm. “Hay cũng như tất cả những nhà quản lý rạp hát biểu lộ mối quan tâm cá nhân với những nữ diễn viên của họ?”

Về mặt Scott trông trơn. “Tôi xem bà Wentworth là bạn, đức ngài. Và tôi sẽ cho cô ấy mượn sự bảo vệ của tôi bất cứ lúc nào cần thiết.”

“Bảo vệ chống lại cái gì? Một người đàn ông có thể mang tới cho cô ấy một điều gì đó bên cạnh cái cuộc sống luôn xoay tròn quanh

những ảo tưởng phía trước khán giả à?” Damon quét một cái liếc mắt khinh khỉnh lên những bức tường và bức màn bị cháy sém trong nhà hát. “Cô ấy cần nhiều hơn những thứ này, cho dù anh có muốn thừa nhận hay không.”

“Ngài có thể mang đến cho cô ấy mọi thứ cô ấy muốn chứ?” Scott thì thầm.

“Điều đó vẫn còn được xem xét.”

Scott lắc đầu. “Không kể tới những quyền mà ngài dường như nghĩ rằng ngài có thể áp đặt lên Jessica, ngài không hề hiểu cô ấy. Có lẽ ngài định tách cô ấy ra khỏi thế giới kịch nghệ rồi mang lại cho cô ấy những thứ khác để thay thế, nhưng cô ấy sẽ khô héo đi như bông hoa bị cắt mất rễ.”

“Nói với tư cách là một người bạn đang quan tâm lo lắng?” Damon hỏi với một điệu bộ lười nhác vờ vịt. “Hay là với tư cách một nhà quản lý đang lo lắng cho lợi nhuận của hắn ta?”

Mặc dù Scott không phản ứng lại với lời nhạo báng đó, thì cái điệu bộ tự nhiên cứng lại của anh ta đã nói cho Damon biết anh đã đánh trúng đích.

“Cô ấy có ý nghĩa với tôi nhiều hơn là nguồn thu lợi.”

“Nhiều thế nào?” Khi không có câu trả lời, Damon bật ra một tiếng ngán. “Miễn cho tôi những lời giả nhân giả nghĩa của anh liên quan tới bà Wentworth đi. Chỉ đừng có xía vào mối quan hệ giữa tôi và cô ấy... nếu không tôi sẽ khiến anh phải cầu nguyện với Chúa là anh chưa bao giờ gặp tôi.”

“Tôi đã làm rồi,” Scott lầm bầm, đứng yên như pho tượng khi anh nhìn theo Damon đi khỏi.

Chính người La Mã đã khởi thủy nên thành phố Bath, được bao quanh bởi một loạt những suối nước khoáng thiên nhiên. Đầu thế kỷ 17, các vị vua Anh đã phát triển nơi đây thành một khu nghỉ dưỡng

sang trọng, kết hợp với những cuộc tản bộ nhàn nhã và chiêm ngưỡng những khu tầng thượng cao, thanh nhã theo phong cách kiến trúc Palladian. Ngày nay, nơi này đã phát triển thành một khu đô thị không chỉ thích hợp với những người sành điệu mà còn thu hút cả những người thuộc tầng lớp trung lưu. Họ đến đây để cải thiện sức khỏe bằng cách uống và tắm trong những khoáng chất có pha thuốc, đồng thời hâm nóng lại các mối quan hệ xã hội. Nằm dọc theo dòng sông Avon là những ngọn đồi rải rác vô số những ụ đá vôi, đây là thành phố của vui chơi, mua sắm, và những khu nhà nghỉ đủ các loại từ tiện nghi cho tới sang trọng.

Thả bộ về phía khu nhà tắm và suối nước nóng nằm gần quán trọ của cô, Julia chiêm ngưỡng những tia sáng màu hồng đan xen với tím của ánh mặt trời còn sót lại, dần biến mất đằng sau Nhà Hát Mới. Một tòa nhà sang trọng sở hữu một sân khấu hoành tráng và có ba tầng dành cho khu lô, nội thất trong nhà hát hoa lệ được trang hoàng bởi hai màu chủ đạo đỏ thẫm và vàng. Julia đã tới Bath được một tuần, và trải qua hai ngày cuối theo dõi việc bốc dỡ những thùng hàng chứa đầy trang thiết bị được chuyển đến để chuẩn bị cho buổi mở màn vở kịch *My Lady Deception*. Vài nhân viên của nhà hát và dàn diễn viên tham gia vở kịch cũng đã đến. Logan gửi tin nhắn thông báo cho mọi phải có mặt đầy đủ trong buổi tập kịch ngày mai để chuẩn bị cho đêm diễn đầu tiên vào thứ năm.

Trong suốt chuyến hành trình mua sắm và tham quan Pump Room, một công trình kiến trúc nguy nga được chống đỡ bởi những cây cột dựng bên trong và ngoài theo phong cách Corinthian, Julia đã nghe lỏm được những câu chuyện ngồi lê đôi mách liên quan tới vở kịch. Vài người cho là nó đem tới vận rủi, và không điều gì có thể khiến họ tới xem buổi biểu diễn. Số khác lại rất háo hức quan tâm đến vở kịch. Phần lớn là những suy đoán liên quan tới bà Wentworth làm Julia cảm thấy buồn cười trong khi cô đang ngồi gần đó cố gắng che giấu nhân diện của mình.

Việc giữ kín thân phận là điều cần thiết. Cách đây nhiều năm Julia đã học được cô sẽ không bao giờ thỏa mãn được những kỳ vọng mà mọi người đặt vào mình. Lúc nào cũng thế họ mong muốn cô giống như một trong những nhân vật cô đã diễn, sắc sảo, rục rờ, và hoa mỹ trong cả cách nói chuyện lẫn điệu bộ. Ngay tới Logan Scott cũng phàn nàn về việc những người đàn bà mong muốn- và thỉnh thoảng là yêu cầu- anh đóng vai người tình say đắm của họ, giống như anh đã làm trên sân khấu. “Đó là rắc rối thông thường đối với diễn viên,”

anh cho cô biết. “Người ta thường luôn thất vọng khi phát hiện ra chúng ta cũng con người như họ.”

Khi cô tới khu nhà tắm, Julia đi vào trong một tòa nhà nhỏ được xây theo kiến trúc Hy Lạp đơn giản, rồi gạt đầu với nhân viên phục vụ đang chờ bên trong. Julia đã thu xếp trước với người phụ nữ đứng tuổi đó không ai được phép có mặt ở đây trong lúc cô đến tắm vào buổi tối. Đó là cách duy nhất Julia có thể hưởng thụ một giờ yên bình mà không phải đối phó với những câu chuyện ngồi lê đôi mách, những câu hỏi và những cái nhìn tò mò, tọc mạch của những phụ nữ hiếu kỳ. Cũng thuận lợi là có rất ít người muốn đến nhà tắm vào những giờ giấc trái chiều buổi tối. Mọi người tin rằng tắm vào buổi sáng – không kể tới sự thích thú được thỏa mãn các nhu cầu xã hội sẽ lợi cho sức khỏe hơn.

Julia rời khỏi khu tiền sảnh, xuyên qua một cánh cửa gỗ bị oằn đẽ vào phòng tắm. Mặt nước bóng loáng như gương, phản chiếu ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn độc nhất treo trên tường. Hơi nước bốc lên mù mịt từ bề nước, lan tỏa trong không khí mùi hăng hăng của khoáng chất. Dòng nước nóng là một sự tương phản tuyệt vời với không khí lạnh bên ngoài. Thở một hơi dài như đã liệu trước, Julia cởi bỏ quần áo rồi máng chúng lên một chiếc ghế gỗ. Cô dùng hai chiếc kẹp để cố định mái tóc thành một búi trên đỉnh đầu.

Cô cẩn thận bước từng bước xuống nước để cho quen dần với nhiệt độ trong bồn. Một luồng hơi ấm quán lấy bắp đùi cô rồi du hành lên hông, thắt lưng, rồi tới vai khi cô chạm tới đáy bồn. Cô rùng mình khoan khoái trước sự xâm nhập của hơi nóng, thả cho hai cánh tay nổi lênh bênh trên mặt nước, cô uể oải vẩy nước lên trên cổ.

Trong khi cơ thể cô thư giãn thì tâm trí cô lại trôi dạt hết từ dòng suy nghĩ này tới dòng suy nghĩ khác. Cô thầm hỏi Damon sẽ phản ứng ra sao khi cô đột nhiên biến mất, anh có cố tìm cô không... hay anh quá bận rộn đối phó với Phu nhân Ashton để mà có thời gian nghĩ tới cô. Trí tưởng tượng của cô đang vẽ lên một bức tranh của anh với Pauline, cơ thể họ ân ái quện chặt vào nhau. Cô lắc đầu để xóa đi những hình ảnh tưởng tượng đó. Nó cứ bám riết làm phiền cô, cô tự hỏi chuyện gì đã xảy ra sau khi cô rời khỏi nhà Damon vào cái đêm nhà hát bị cháy. Damon có cho phép cô tình nhân của anh ở lại không? Họ cãi nhau? Làm tình?

“Mình không quan tâm, mình không quan tâm,” Julia lẩm nhẩm,

chà xát hai bàn tay ướt đẫm lên khuôn mặt. Nhưng dĩ nhiên đó là nói dối. Bất chấp tất cả sự phũ phàng, nỗi sợ hãi, và sự cố chấp của mình, cô không thể dẹp đi cái cảm giác rằng Damon là *của* cô. Sau tất cả những gì cô đã phải chịu đựng vì cuộc hôn nhân của họ, dĩ nhiên cô phải giành được quyền yêu anh chứ. Mặt khác, nếu đứa trẻ có tồn tại... cô không chắc mình có thể sống với cái ý nghĩ cô chính là người phải chịu trách nhiệm cho việc Damon ruồng bỏ những trách nhiệm của anh.

Ngay lúc cô té nước vào mặt mình lần nữa, cô nghe thấy cái giọng the thé của người phục vụ nhà tắm. “Thưa bà Wentworth?”

Quẹt đôi mắt đang bị nước che phủ, Julia ngược nhìn về phía cánh cửa nơi người phụ nữ lớn tuổi đang đứng.

Những lọn tóc xoắn hoa râm ghim trên đỉnh đầu của bà ta lắc lư vui mắt trong lúc bà ta nói. “Bà Wentworth, có một vị khách muốn gặp cô. Tôi không nghi ngờ cô sẽ rất vui mừng khi gặp người này.”

Julia lắc đầu dứt khoát. “Tôi đã nói không ai được vào tắm trong khi tôi ở đây-”

“Vâng, nhưng lúc này cô sẽ không từ chối ngay cả chồng mình, đúng không?”

“Chồng?” Julia hỏi bằng giọng the thé.

Bà phục vụ gật đầu lia lịa cho tới khi những lọn tóc xoắn được kẹp lại của bà ta có nguy cơ xoắn hết ra ngoài. “Vâng, một người quý ông tuấn tú, lịch thiệp.”

Miệng Julia há hốc ra, không tin nổi vào mắt mình khi Lord Savage đẩy người phụ nữ sang bên để bước vào trong. “Em đây rồi,” anh nói với vẻ khoái trá, luồng mắt anh rơi xuống người Julia khi cô lún sâu hơn xuống bể nước đang bốc hơi. “Em có nhớ anh không, em yêu?”

Nhanh chóng trấn tĩnh lại, Julia lờm anh một cái sắc lèm. “Không hề.” Cô chỉ có khao khát là ném cả vốc nước vào chiếc quần và cái áo sơ mi bằng lanh trắng tinh của anh.

Người phục vụ cười khúc khích khi bà ta nghĩ họ đang trêu ghẹo nhau. Damon xoay lại lấy lòng bà ta bằng một nụ cười mê hồn. “Lòng biết ơn sâu sắc nhất vì đã giúp tôi đoàn tụ với với vợ tôi, phu nhân.

Bây giờ nếu bà không phiền cho phép chúng có vài phút riêng tư... và giữ những vị khách khác tránh xa...”

“Ngay cả một hồn ma cũng sẽ không bước qua được ngưỡng cửa đó,” bà ta thề, nháy mắt với anh khi bà ta rời đi. “Chào buổi tối, ông Wentworth.”

Cái tên moi ra một cái cau mày từ Damon. “Tôi không phải là ông Wentworth,” anh lầm bầm, nhưng bà phục vụ đã đi mất. Khi anh quay lại nhìn Julia, cô vẫn còn đang lờm anh.

“Làm thế nào anh tìm được tôi?”

Damon rất tự nhiên cởi bỏ áo khoác rồi máng nó qua thành ghế. “Cô bạn của em Arlyss nói cho anh biết đoàn kịch sẽ có một chuyến lưu diễn ở Bath. Sau khi điều tra vài khách sạn và quán trọ, anh đã tìm được nơi em đang ở. Người chủ quán trọ nói với anh em có thói quen đến đây vào mỗi tối.”

“Ông ta không có quyền-”

“Anh rất có tài thuyết phục mà.” Luồng mắt của anh đáp xuống phần ngực trắng ngần lộ ra trên mặt nước của cô, đôi mắt anh sáng lung linh trong ánh sáng đèn.

“Ồ, tôi chẳng nghi ngờ điều đó đâu,” Julia nói mỉa. Cô mon men tới gần bức tường của bồn nước, che đậy cơ thể mình khỏi tầm nhìn của anh. Có lẽ là do sức nóng của nước, nhưng trái tim cô lúc này đang nện thành thịch như điên. Chưa một ai từng nhìn cô theo cách anh đang nhìn, đôi mắt xám ám áp nhìn cô như đánh giá, lấp đầy trong đó vẻ sở hữu.

Damon quỳ gối xuống gần cô hơn, anh chống hai cánh tay để giữ thăng bằng. “Cứ tiếp tục chạy trốn khỏi anh,” anh nói thật êm, “và anh vẫn sẽ tiếp tục tìm ra em.”

“Anh sẽ không ngủ qua đêm với tôi ở quán trọ đâu. Và tôi ngờ là mỗi khu nhà nghỉ ở Bath gần như chật kín người rồi. Nếu anh không bận tâm ngủ ngoài đường tối nay, anh tốt hơn là quay trở về Luân Đôn ngay đi.”

“Anh sở hữu một ngôi nhà riêng ở Laura Place.”

“Tại sao?” cô đốp chát, cố gắng lấp liếm vẻ bức bối đang cuộn lên

trong bụng. “Chính xác anh không giống kiểu người thích đi theo những guồng quay xã hội ở Bath-”

“Anh đã mua ngôi nhà cho cha anh. Ông thích đến đây mỗi khi ông đủ khỏe để thực hiện những chuyến hành trình xa. Em có muốn xem qua ngôi nhà không?”

“Hơi bị khó đó. Trong trường hợp anh không để ý, tôi đang cố tránh mặt anh.” Cô giật phắt đầu lại khi Damon với tay gạt những giọt nước đang nhỏ giọt khỏi cằm cô. “Đừng có chạm vào tôi!”

“Nếu em còn giận vì chuyện xảy ra với Pauline vào tối đó-”

“Chẳng quan trọng chút xíu nào hết. Tôi không quan tâm anh có dàn xếp cho cô ta ở đó hay không. Và lại tôi giận bản thân mình nhiều hơn là với người khác.”

“Bởi vì em đã muốn ở cùng anh?” anh thì thào.

Không gian bị bao trùm bởi sự tĩnh lặng hoàn toàn, ngoại trừ tiếng nước vỗ êm ái vào thành bồn. Cái cảm giác thư giãn khi ngâm mình trong dòng nước ấm lúc này đã chạy biến đâu mất, thay thế cho sự căng thẳng đang kéo giãn từng bộ phận trên người cô. Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cứng lại như đá mài của Damon, tia sáng đang lóe lên báo động trong đôi mắt anh, và cô nhận ra cơn đói khát của anh lớn tới mức độ nào. Anh ở đây bởi vì anh muốn cô- và anh sẽ không để cho cô đi dễ dàng.

“Anh không nên theo tôi tới Bath,” cô cáu bẳn nói. “Anh sẽ không lấy được gì từ tôi, đặc biệt là không phải cái loại chào đón anh đang mong đợi đâu.”

Thay vì tranh cãi, anh quan sát cô thật kỹ lưỡng. Tia nhìn của anh hạ xuống bàn tay thon thả của cô, những ngón tay cứng đờ đang bám chặt vào viên đá trơn tuột của thành bồn. “Em vẫn đang đeo chiếc nhẫn anh tặng em,” anh quan sát.

Julia siết chặt tay lại, rồi hạ tay xuống nước, để làn nước nhận chìm những tia sáng lấp lánh phát ra từ viên kim cương. “Nó chẳng có ý nghĩa gì hết, trừ cái việc tình cờ là tôi thích nó. Và nếu anh tự phụ là có thể mua được thân xác của tôi-”

“Anh đâu có tự phụ gì đâu.” Anh nhếch môi. “Có vẻ như em đang

mong đợi anh sẽ bỏ nhào vào em bất cứ lúc nào. Em gần làm anh có cảm tưởng là em sẽ thất vọng nếu anh không làm thế đấy.”

“Đừng có làm bộ làm tịch với tôi.” Cô hung hăng nói. “Anh ở đây bởi vì anh muốn ngủ với tôi lần nữa.”

“Tất nhiên là anh muốn,” anh thản nhiên đáp lại. “Và em cũng thế. Theo trí nhớ của anh thì cái kinh nghiệm thú vị đó đến từ hai phía mà- hay em đang cố xác nhận em mới là người duy nhất chủ động?”
(*Mặt dày thấy sợ luôn^_^*)

Cảm giác thất bại làm người cô đỏ như hết cả lên, Julia giật cánh tay về sau hàm ý đe dọa rõ ràng. “Rời khỏi đây, nếu không tôi sẽ tạt nước làm hỏng hết bộ quần áo bảnh bao đó đó.”

Damon vẫn mỉm cười. “Vậy anh chẳng còn lý do gì mà không xuống gia nhập với em.” (>_< – A, *đỏ mặt!*)

Cánh tay cô từ từ thả lỏng ra. “*Làm ơn* rời khỏi đây đi,” cô nói qua hai kẽ răng đang nghiến chặt. “Tôi đã tắm đủ lâu rồi. Da tôi đang bắt đầu nhăn nhúm lại rồi đây nè.”

Anh chìa một tay cho cô tỏ vẻ ân cần. “Anh sẽ giúp em ra ngoài.”

“Không, cảm ơn.”

“Xấu hổ à?” anh hỏi, đôi chân mày nhướn lên cợt nhả. “Anh đã nhìn thấy em trần truồng rồi. Thêm lần nữa cũng chẳng tạo ra khác biệt gì đâu.”

“Tôi sẽ không ra cho tới khi anh rời khỏi đây.”

Một nụ cười châm chọc nhếch lên trên môi anh. “Anh sẽ không đi đâu hết.”

Sự chịu đựng của cô đã bị chọc tới mức sắp bùng nổ, Julia giữ vẻ mặt lãnh cảm rồi chìa bàn tay ra cho anh. “Được thôi,” cô lạnh lùng nói. “Anh có thể giúp tôi ra khỏi bồn tắm.” Damon ân cần đưa tay cho cô, cô nắm lấy cổ tay anh bằng cả hai bàn tay. Trước khi anh có thể trụ vững để kéo cô lên, cô dùng hết trọng lượng của mình kéo mạnh anh một cái. Bật ra tiếng chửi thề bị nghẹn lại, anh mất thăng bằng bỏ nhào xuống nước.

Reo lên đắc thắng, Julia rút lui vào chỗ đối diện bồn tắm. Cô

không thể ngăn mình tuôn ra tràng cười nắc nẻ khi nhìn Damon đứng nhòm dậy với mái tóc đen ướt đầm dính bết vào đầu. Bất chấp dòng nước đang nhỏ giọt đóng khung trên mi mắt của anh, đôi mắt xám sáng lên hứa hẹn sẽ trả đũa. “Em là đồ quỷ nhỏ,” anh thì thầm, rồi bất thình lình tấn công cô.

Bật cười thích thú xen lẫn với báo động, Julia chống trả cố thoát khỏi anh. Damon chụp lấy cổ ta cô rồi kéo cô ghì sát vào người anh, đè nghiêng làm nhàu nát hết cả lớp áo quần anh đang mặc.

“Anh cần nhúng cả người vô nước thuốc,” cô cho anh biết, vẫn còn đang cười run cả người. “Nước sẽ chữa hết bệnh cho anh.”

“Vẫn còn thứ không chữa được,” anh nói hàm ý rõ ràng, khum lấy bộ móng trần của cô, ấn chặt cô vào người anh.

Tiếng cười của Julia tắt ngúm khi cô cảm thấy cái vật căng phồng của anh âu yếm len vào giữa hai đùi cô. Toàn thân cô có cảm giác như đang bị dòng nước nóng cuốn trôi cho tới khi cô phải neo chặt mình vào anh, vòng tay bám víu lấy vai anh, cho phép đôi chân mình vòng quanh hông anh. Hơi thở họ hòa vào nhau, đứt quãng quỵện lẫn trong cảm giác muốn nổ tung trong khi họ nhìn xoáy vào mắt nhau. Mặc dù cả hai đều đang bất động tuyệt đối, Julia lại có cảm tưởng như mình đang bị nhận chìm trong một cơn thủy triều, bị quăng quật dữ dội trong từng đợt từng đợt sóng đang kéo đến, bất lực buông thả mình cho sự tấn công ồ ạt của những cơn sóng dữ.

Cô âu yếm vuốt những lọn tóc ướt ra khỏi trán anh, ngón tay cô sượt từ thái dương cho tới vành tai anh. Ngón trở chải nhẹ xuống cằm, rồi chạm vào chỗ mềm mại bên dưới xương gò má. Cô bị mê hoặc bởi cảm giác ngứa ngứa và trơn trượt do làn da anh mang tới, những múi cơ chuyển động mỗi khi anh nuốt vào.

Bất thình lình Damon nhắc bổng cô lên dựa vào anh, anh không hề tốn chút sức lực nào nhờ vào lực đẩy của nước trợ giúp. Đôi tay to lớn của anh móc vào dưới cánh tay cô, giữa chắc lấy cô khi anh gục đầu xuống đôi gò bồng đảo của cô. Julia vặn vẹo người kháng cự cho tới khi miệng anh trượt ngang qua đường cong mềm mại của bầu ngực, rồi gắn chặt vào núm vú đang đỏ tấy. Cái cảm giác thoáng qua do lưỡi anh mang tới làm nảy sinh một sự hưởng ứng ngọt ngào đến đau đớn, đầu nụ mềm mại bắt đầu săn cứng lại trong miệng anh. Anh kéo, giật và mơn trớn cô bằng miệng, làm cô bật ra những âm

thanh hồng hèn và oằn người trong vòng tay anh. Đôi bàn tay cô tham lam bắt chặt lấy lớp vải mỏng của chiếc áo sơ mi anh đang mặc, thèm khát nài xin được cảm nhận làn da trần bên dưới lớp vải ấy.

Hạ cô trở xuống trở lại nước, Damon trượt bàn tay lên hông cô rồi băng ngang vùng da đang căng ra ở eo lưng. Cái chạm của anh trượt dần xuống giữa hai đùi cô, với tới những lọn lông như được đan kết bằng nhung cho tới khi anh tìm thấy phần nhạy cảm nhất của cơ thể cô. Cô rùng mình trước cơn khát dục vọng đang lớn dần, khao khát được nhiều hơn nữa sự sung sướng anh mang tới. Nhưng chỉ sự nhận thức họ đang ở nơi công cộng mới ngăn được cô buông thả mình hoàn toàn.

“Chúng ta không thể,” cô thở dốc, hơi thở đứt quãng phả vào miệng anh. “Không phải ở đây.”

“Em có muốn anh không?” anh thì thầm, hôn cô cuồng bạo hơn nữa, nhắm nháp cái vị ngọt, ấm nóng của miệng cô.

Julia run rẩy từ người vào anh, cơ thể cô trơn trượt và nhẹ hẫng trong đôi cánh tay đang ôm quanh mình. Mặc cho đôi lông mi sưng nước đang che mờ tầm nhìn, cô vẫn nhìn thấy gương mặt anh đang kề sát vào cô, làn da sáng bóng như đồng, ánh nhìn đang hứa hẹn những ảo giác cuồng say, hoan lạc.

Và khi cô không trả lời, anh vờn môi xuống cổ cô, hôn và gặm nhắm con đường nhạy cảm dẫn đến tai cô. “Tất cả những em phải làm là nói với anh,” anh thì thầm. “Chỉ một từ thôi, Julia... có hay không.”

Tiếng rên rỉ yếu ớt bật ra khỏi họng cô. Cô đang ngập lặn trong dòng chảy của dục vọng, của ham muốn, những thứ cô đã tự ngăn cấm mình, biết rằng đó là sai... nhưng lúc này những thứ đó đều vô nghĩa. Cảm giác như không một thứ gì và không một ai tồn tại ngoài căn phòng nhỏ này. Bàn tay cô lần tới những sợi tóc sưng nước sau gáy anh, luống cuống ghì chặt lấy chúng. “Có,” cô thì thào.

Damon dán mắt chăm chú vào những chiếc cúc áo sơ mi, nhếch môi mỉm cười khi nhìn thấy Julia đang cố giúp anh, những ngón tay họ cọ xát và quấn cả vào nhau bên dưới mặt nước. Khi khuôn ngực trần của anh lộ ra, Julia trượt tay xuống bề mặt trơn trượt, cứng như đá cẩm thạch ngâm trong nước. Núm vú cô lướt qua da anh, hơi thở cô trở nên gấp gáp hơn vì bị kích thích. “Nhanh lên,” cô thúc giục, rải

những nụ hôn lên mặt và cổ anh.

Damon ngừng lại gặp khó khăn khi cởi chiếc quần đang ướt sũng nước, một bên chân mày anh nhướn lên trào phúng. “Anh chưa bao giờ cởi quần dưới nước trước đây. Thật không dễ như em nghĩ đâu.”

“Thử cái khó hơn đi,” Julia vừa thì thầm vừa hôn anh. Lưỡi cô xâm nhập vào miệng anh, cảm dỗ và trêu ngươi cho tới khi anh bật ra tiếng cười rên rỉ và thô bạo giật phắt chiếc quần xuống. Vậy cản trở cuối cùng cũng đã được giải thoát, phóng thích cho thẳng nhóc hung hăng của anh nảy bật ra. Bàn tay Julia bao lấy cái chiều dài căng cứng nhưng lại mượt như lụa ấy, dịu dàng ôm chặt lấy và vuốt ve.

Anh gọi tên cô, giọng anh bị xé vụn bên tai cô, những ngón tay anh bám sâu vào hông cô khi anh hướng dẫn cơ thể cô trên anh. Anh ghì chặt lấy cô và từ từ đẩy vào trong cô. Cô thút thít và níu chặt lấy anh, run rẩy khi khoái cảm bùng nổ. Damon thúc vào sâu hơn, khao khát những cú thúc thật nhanh nhưng sự va đập của nước đang kiềm lại và dầy vò họ bằng nhịp điệu thật chậm rãi. Cơ thể họ uốn cong, ma sát vào nhau trong sự lả lướt như đang trêu ghẹo, hứa hẹn khoảng khắc này sẽ kéo dài bất tận.

Run rẩy, Julia quàng tay quanh vai anh, vùi mặt mình vào chiếc cổ ấm nước của anh. Cô cảm nhận được một nguồn hơi mạnh mẽ đang căng tràn ra trong lồng ngực anh. Dường như chúng đang trở thành một thực thể sống, đang chia sẻ cùng một nhịp đập với những mạch máu và những sợi thần kinh. Khoái cảm đột ngột leo thang với cường độ mãnh liệt đến mức cô có cảm giác như bị điện giật. Tất cả sự nhận thức đều biến mất chỉ chừa lại cảm giác những chuyển động đang đang thúc mạnh vào trong cô, khoái cảm giống như một cơn lũ dữ cứ ồ ạt cuốn tới cho tới khi cô không thể nào chịu đựng thêm nữa.

Damon bóp nghẹt tiếng hét của cô bằng miệng mình, nhận thấy cái rùng mình chấn động của cơ thể cô khi cô lên đỉnh. Những múi cơ bên trong cô khẽ lay động thít chặt lại bao quanh anh, gửi tới cho chính anh sự giải thoát mãnh liệt. Anh nhắm nghiền mắt, mọi giác quan đều vỡ vụn, còn máu thì đang bị thiêu cháy bởi lửa. “Julia,” anh hôn hển vào chiếc cổ đang cong cứng lên của cô. “Anh sẽ không bao giờ để em đi... không bao giờ...”

Bằng cách nào đó Julia đã nghe được lời anh nói vượt lên trên

dòng máu đang chảy điên cuồng, hỗn loạn trong mạch máu. Trong khi một phần trong cô nổi loạn chống đối lại cái bản năng chiếm hữu hiện rõ trong giọng anh, thì một phần khác lại đang lâng lâng bay bổng trong hạnh phúc. Cô cũng là của anh, cũng nhận được cùng sự thỏa mãn tốt cùng khi họ hòa làm một... và mặc dù sự thiếu kinh nghiệm của mình cô biết cô sẽ không bao giờ tìm thấy được điều này ở một ai khác. Yếu đuối, thỏa mãn và tuyệt vọng, cô trượt theo cơ thể anh xuống nước. Bàn tay anh miết dọc trên cơ thể cô, dịu dàng lang thang từ cổ cho tới hông.

“Để anh ở với em đêm nay,” anh thì thầm.

Julia thấy không có lý do gì để từ chối, nó sẽ là đạo đức giả sau những gì vừa xảy ra. Cô gạt nhẹ đầu rồi vặn mình thoát ra, cảm giác anh đang trượt khỏi cơ thể cô.

Liếc nhìn trở lại Damon, cô bị tắt nghẹn bởi tiếng cười khúc khích đột nhiên bùng ra khi thấy anh đang mò mẫm tìm đôi giày của mình ở dưới đáy bồn. Khi cuối cùng anh cũng trồi lên, giữ chặt món đồ bằng da đã bị phá hoại với vẻ mặt hoan hỉ, Julia chầm chầm lắc đầu. “Chẳng lẽ anh định đi bộ về quán trọ trong bộ đồ ướt sũng đó à? Anh sẽ bị lạnh đấy, hay còn tệ hơn nữa.”

Damon kéo cô ra khỏi bồn, đôi mắt xám của anh mơn trớn cơ thể trần truồng và đỏ ửng của cô. “Em có thể sưởi ấm cho anh khi chúng ta tới được phòng em.”

chap 9

Tràn ngập sức sống và cảm giác lâng lâng, Julia đứng trên sân khấu Nhà Hát Mới của thành phố Bath, thỏa mãn rải tầm mắt ra khung cảnh nhộn nhịp xung quanh. Ngọn lửa ở Luân Đôn dường như không hề đe dọa tới tinh thần của dàn diễn viên và nhân viên tham gia chuyến lưu diễn lần này. Họ đang bận rộn cho vở kịch mới, vừa diễn tập trên sân khấu, và trao đổi những cân bằng đùa về sự gian nan của chuyến lưu diễn..

“Cái thành phố nhỏ này chán chết được,” Arlyss làm bầm, chống hai tay bên hông. Cô làm một bộ mặt khôi hài hướng về phía Julia. “Chả có anh chàng khỏe mạnh nào trong tầm nhìn, ngoại trừ mấy bà gái già tuyệt vọng và mấy kẻ tàn tật.”

Julia nở nụ cười gượng gạo. “Mình nghĩ chúng ta tới đây là để trình diễn vở kịch *My Lady Deception*, chứ đâu phải để tìm đàn ông.”

“Ban ngày thì mình thôi tìm...” Arlyss bắt đầu, nhưng đột nhiên cô dừng lại, vẻ mặt khác lạ.

Nương theo hướng nhìn của cô bạn, Julia nhìn thấy Mary Woods, một trong những nữ diễn viên phụ của đoàn kịch, đang công khai tán tỉnh Michael Fiske. Trông dáng bộ của chàng họa sĩ dường như chẳng có vẻ phiền lòng chút nào với cô nàng trẻ trung, xinh đẹp có nụ cười nồng nhiệt kia.

“Cô ta đang làm cái gì kia chứ, làm mất thời gian của Fiske trong khi cô ta nên tập trung cho vai diễn của mình?” Arlyss, vẻ cau có làm sống mũi thanh tú của cô nhăn lại.

Julia cố kiềm lại nụ cười khi nghe thấy cái giọng sặc mùi ghen tuông của Arlyss. “Mary chỉ có vài lời thoại. Mình chắc lúc này cô ấy thuộc nằm lòng rồi.”

Arlyss vẫn tiếp tục cau có. “Mr. Fiske có đủ việc phải làm không cần sự tiêu khiển với loại như cô ta.”

“Cậu đã có thể có Fiske, như cậu đã muốn,” Julia nói bằng giọng điệu thực tế. “Nhưng theo như mình nhớ, cậu còn hơn cả sẵn lòng được giao kết với Lord William Savage.”

“Hừ, anh ta cũng chẳng khá hơn mấy gã khác,” Arlyss vặn lại. “Mặc dù William cực đỉnh ở trên giường, anh ta chẳng có hứng thú gì với mình ngoài chuyện đó. Mình đã xong với anh ta rồi. Với tất cả đàn ông, ngay lúc này.” Bất chéo tay trước ngực, cô ngạo nghễ quay lưng lại với hình ảnh Michael Fiske và Mary Woods. Ngay sau đó Julia nhìn thấy Fiske kín đáo liếc trộm về phía Arlyss. Vậy ra anh ta đang cố làm cho bạn cô nổi cơn ghen đây mà, Julia nhủ thầm, môi cô mím lại với vẻ thích thú đồng tình.

“Hãy nói về người tình của cậu ấy,” Arlyss đề nghị, vẻ mặt trở nên quỷ quái. “Lord Savage đã đến gặp mình ở Luân Đôn- ngài ấy đang cố tìm cậu. Mình chỉ nói với ngài ấy là đoàn kịch sẽ bắt đầu chuyến lưu diễn ở Bath. Ngài ấy có đến đây không? Cậu đã gặp ngài ấy chưa?”

Julia thoáng ngạt ngừng rồi gạt đầu, trong khi cái màu sắc áp áp làm cho đôi má cô sáng bừng lên.

“Sao?” Arlyss giục. “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lắc đầu, Julia bật cười ngượng ngùng. Ngay cả khi cô có muốn kể thì cô cũng không tìm ra được từ nào để diễn tả lại chuyện tối qua. Sau khi rời khỏi nhà tắm, họ đã đi bộ về quán trọ. Không khí trong lành của buổi đêm làm Julia cảm thấy khoan khoái, nhưng cô nhận ra những cơn run rẩy chạy dọc khắp người của Damon trong bộ quần áo sũng nước, lạnh như đá đang bám dính lấy cơ thể anh. Khi họ tới được phòng cô, Julia cời lửa lò sưởi, và máng quần áo của anh lên để hong khô.

Sau khi trèo lên chiếc giường nhỏ nhưng ấm cúng, họ ghì chặt hai cơ thể lỏa lồ vào nhau cho tới khi làn da của Damon lấy lại độ ấm. Anh đã làm tình với cô theo một cách không thể diễn tả lại bằng lời được, sử dụng điệu lướt êm ái của những ngón tay, sức nóng của miệng, và chuyển động của cơ thể anh để giao tiếp với cảm xúc của cô. Nhớ lại khoảnh khắc mơ hồ khi khoái cảm thăng hoa tới tầng sâu nhất, mọi bộ phận trên cơ thể cô dường như đều bị nung chảy trong một ngọn lửa bí ẩn, Julia nhận ra cơn thẹn thùng đang nhuộm đỏ da cô hơn nữa. Sáng hôm nay khi từ từ tỉnh giấc, Damon vừa ngáp, dũi

người, cầu nhau... và kéo cô lại với anh khi cô cố rời khỏi giường. Anh đã chiếm lấy cô lần nữa, thúc vào cô với những cú đâm chậm rãi cuốn trôi sạch hết ý thức của cô.

Bằng cách nào đó Julia cũng kéo được tâm trí thoát khỏi luồng suy nghĩ có sức tàn phá đó. “Chẳng có gì mình cảm thấy thoải mái để thảo luận hết.” cô lầm bầm.

Arlyss rướn người tới gần hơn, khuôn mặt cô bạn sáng lên vẻ thích thú bí hiểm. “Mình rất mừng cho cậu, Jessica! Mình chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng cậu thế này trước đây. Cậu chắc chắn là đang yêu rồi. Cảm xúc đó thật đã mất quá lâu để đến với cậu đúng không?”

“Làm ơn đừng kể với ai.”

“Ồi, mình sẽ không... nhưng dù sao thì họ cũng sẽ đoán ra thôi. Cậu biết mấy chuyện đồn đại thì thế nào rồi. Hơn nữa, cậu không thể che dấu được cảm xúc khi cậu đang yêu đâu- nó lộ ra theo cả trăm cách ấy.”

Julia được miễn cho câu trả lời nhờ vào sự xuất hiện của Logan Scott, anh đã bị cản trở bởi binh đoàn những nhà chính trị, giới tu sĩ, và dân trong trấn, tất cả bọn họ đều háo hức muốn làm quen và chào đón anh đến Bath. Đôi mắt màu lam chói lòa của anh đang hướng về những hoạt động trên sân khấu, anh nấn ná lại làm bầm điều gì đó, rồi sải bước về phía Julia.

“Bà Wentworth,” anh tươi tỉnh nói, “Cô khỏe không?”

Cô giữa lấy tia nhìn của anh, khẽ mỉm cười. “Cực khỏe sau một tuần lễ nghỉ ngơi, Mr. Scott.”

“Tốt.”

Cảm giác được sự hiện diện của mình là *du thừa*, Arlyss vội vã tiến về phía Michael Fiske, anh ta vẫn còn đang bận rộn với Mary Woods.

Logan không dứt tia nhìn thấu suốt của mình khỏi khuôn mặt Julia. “Tôi nghe nói Savage đang ở Bath,” anh lưu ý. Mặc dù anh không nhấn giọng, Julia lại có cảm giác như mình đang bị buộc tội nào đó.

“Vâng,” cô đáp lại theo cái cách nửa xác nhận, nửa suy đoán.

“Cô đã gặp anh ta chưa?”

Julia không thể bắt mình trả lời, nhưng anh dễ dàng đọc được câu trả lời trên mặt cô. “Lại ngẫu nhiên quá nhiều những viên kẹo ngọt nữa đúng không?” anh hỏi.

Julia nóng cả mặt khi anh ám chỉ tới cuộc hội thoại tại nhà anh ở Luân Đôn. Đôi vai cô từ từ nhô lên phòng thủ. “Đâu phải lỗi của tôi nếu anh ấy chọn đi theo tôi.”

Môi bên chân mày hoe đỏ cong lên mỉa mai. “Không phải à?”

“Nếu anh đang ngụ ý là tôi đã cố tình khuyến khích ảnh-”

“Tôi có quan tâm cô khuyến khích anh ta cái gì. Chỉ bảo đảm là công việc của cô không bị ảnh hưởng. Cái buổi sáng tập kịch lần đầu tiên cô đến trễ bởi vì cô còn đang bận nằm ườn ra trên giường cùng với-”

“Sáng nay tôi không đến trễ,” Julia cắt ngang, giọng cô nhuốm sương giá. “Anh mới là người đã đến trễ, Mr. Scott.”

Liếc cô một cái lạnh tới thấu xương, Logan quay người bước đi, khắc ra một tràng mệnh lệnh với những người đang đứng hai bên trái phải.

Julia cảm thấy hoang mang và có chút khó hiểu. Cuộc tranh cãi này tiến gần tới cuộc tranh cãi công khai nhất họ từng có, và cô không chắc lý do tại sao. Nếu họ là bất kỳ ai khác, cô có lẽ đã suy ra chính ghen tuông đã thúc đẩy Logan Scott. Nhưng cái kết luận đó thật quá mức buồn cười. Anh chắc chắn là không có tí cảm xúc lãng mạn nào với cô- và cho dù có đi chăng nữa, anh thà chết còn hơn là phá bỏ cái luật lệ bất di bất dịch do mình đề ra, không bao giờ quan hệ với nữ diễn viên trong đoàn.

Phải chăng Logan đang lo lắng cô có thể từ bỏ sự nghiệp của mình để theo đuổi những lợi lộc do hôn nhân mang tới? *Rất khó để kiếm được một người đủ khả năng để thay cô ở Nhà Hát Thủ Đô*, anh đã nói thế với cô tuần trước. Có lẽ là thế thật, nhưng cũng không phải là không thể. Luôn có những diễn viên trẻ và tài năng mới nổi lên, và Julia không hề dặt cho mình cái ảo tưởng cô là người không ai có thể

thay thế.

Trong khi bố cục lại toàn bộ vở kịch, cả đoàn đều an tâm khi nhận ra ngoại trừ vài rắc rối nhỏ không đáng kể trong việc di chuyển, vở kịch gần như đã hoàn thiện. Tuy nhiên, Logan dường như còn lâu mới thỏa mãn, anh cho ngừng buổi tập lại vài lần để ném những tràng quát mắng ngắn vào những thành viên trong đoàn. Buổi chiều cứ thế kéo dài ra, Julia thậm chí không biết anh còn định dội bom lên đầu họ tới mức nào. Những tiếng rì rầm bất mãn lan ra khắp đoàn. Những tiếng rì rầm bất mãn cứ lan ra khắp đoàn đến tận lúc trời đã bắt đầu nhá nhem tối buổi tập mới chịu kết thúc.

“Tôi muốn mọi người có mặt ở đây vào lúc chín giờ sáng mai,” Logan nói. Lầu bầu bên dưới hơi thở, mọi người trong đoàn đều nhanh chóng giải tán.

“Anh nên tỏ ra hài lòng khi buổi tập đã tiến triển tốt,” Julia cả gan nói với Logan khi anh đang đứng giữa sân khấu. Những vết nhăn hằn sâu thêm những góc cạnh thô ráp trên gương mặt anh. “Thay vì cư xử như thể buổi tập là một tấn bi kịch.”

Anh liếc cô một cái hăm dọa. “Khi nào cô được bổ nhiệm làm người quản lý đoàn kịch, cô có quyền quyết định mọi việc sẽ được vận hành thế nào. Cho tới lúc đó, vui lòng để mọi trách nhiệm lại cho tôi.”

Julia cảm thấy ngạc nhiên và bị tổn thương bởi tâm trạng cáu bẳn của anh. “Tôi ước gì tất cả chúng tôi đều có thể hoàn hảo như anh, Mr. Scott,” cô nói bằng giọng châm chích, rồi sai bước đi thẳng. Sau khi vò lấy áo khoác và mũ đang nằm ở hàng ghế ngồi, cô hướng về phía lối ra, trong lúc hấp tấp quên bồng việc không cần phải nghi ngờ là có sẵn một đám đông đang tụ họp ngoài đó. Giờ đây mọi người ở Bath đều biết chuyện đoàn kịch đã có mặt ở đây, họ tụ tập chỉ để chiêm ngưỡng dù thoáng qua hình ảnh Logan Scott hay những diễn viên khác của Nhà Hát Thủ Đô.

Khi cô mở cửa và bắt đầu bước ra ngoài, cô lập tức bị dội ngược trở lại bởi cả đám người đang cố gắng chen vào cánh cửa bị khóa lại của nhà hát. “Là cô ấy!” có tiếng ai đó hét lên. “Bà Wentworth!” Tiếng la hét kích động đến từ cả đàn ông và đàn bà, những cánh tay điên cuồng cố gắng với tới cô. Julia hoảng hốt ấn toàn bộ sức nặng vào cánh cửa hòng đóng nó lại, nhưng vẫn không kịp trước khi có hai gã

đàn ông dùng vũ lực để chen vào trong.

Thở hổn hển vì dốc sức, Julia bước lùi lại và quan sát hai gã đó. Một gã đậm người và ở độ tuổi trung niên, còn gã kia cao, gầy gò, và trẻ tuổi hơn. Cái gã đầy đà bỏ mũ xuống và nhìn cô háu háu với vẻ dâm dăng trắng trợn. Đầu lưỡi đỏ lòm của gã liếm quanh đôi môi mỏng dính và phì nộn. Khi gã cất tiếng nói, mùi thuốc lá và rượu xộc thẳng ra từ miệng gã.

Gã tự giới thiệu mình như thể gã mong cô sẽ bị ấn tượng bởi tước hiệu của gã. “Lord Langate, cô gái thân mến, và đây bạn đồng hành của tôi, Lord Strathearn.” Gã cởi mũ ra để lộ bộ tóc được bôi sáp và nước hoa cologne chỉ còn lại vài chòm thưa thưa. “Để tôi nói ở gần cô trông còn ngon lành hơn cả khi nhìn từ khoảng cách xa.”

“Cám ơn,” Julia cảnh giác nói. Cô đội chiếc nón nhỏ lên đầu, ghim nó gọn gàng lên những búi tóc trên đỉnh đầu. “Xin mạn phép, các quý ông-”

Bọn họ xán tới gần hơn, đẩy cô lùi sát vào cánh cửa. Đôi mắt có màu như đá cuội của Langate lóe lên tia thèm khát khi gã đảo mắt khắp thân hình mảnh dẻ của cô. “Hãy làm quen với thành phố và những thú vui của nó, Strathearn và tôi quyết định dâng tặng sự giúp đỡ của chúng tôi cho cô tối nay.”

“Không cần thiết đâu,” Julia nói nhanh và rõ ràng.

“Chúng tôi sẽ mời cô một bữa tối ngon lành, phu nhân, và sau đó là chuyến đi dạo trong xe ngựa của tôi. Tôi cam đoan cô sẽ có được khoảng thời gian hoàn toàn thú vị.”

“Tôi đã kế hoạch khác vào tối nay rồi.”

“Không nghi ngờ gì chuyện đó.” Langate liếm đôi môi phì nộn của mình rồi nhếch môi mỉm cười, để lộ ra hàm răng đã bị xỉn màu vì thuốc lá. “Nhưng chắc chắn cô có thể bị thuyết phục thay đổi kế hoạch của mình vì hai quý ông cực kỳ ngưỡng mộ cô.”

“Tôi e rằng không.” Julia cố gắng lách qua họ, chỉ để bị ép vào cửa một lần nữa.

Bàn tay của Langate đặt lên vai cô, sau đó lần mò xuống ngực cô. “Có lẽ cô cần tới chút khích lệ.”

Chết sững, cô cảm thấy bàn tay gã sờ soạng vạt áo lót của cô, những ngón tay ngắn ngắn, béo ú đang nhét một cuộn tiền vào giữa khe ngực cô (*muốn kill gã này quá! ^_^*). Cô rùng mình kinh tởm cảm giác như máu bị rút hết khỏi mặt, cô giật phắt người lại, moi cuộn tiền ra khỏi khe áo. Mặt cô đỏ gay khi cô mở miệng kêu cứu.

Tuy nhiên trước khi cô có thể lên tiếng, một cơn gió lốc đen ngòm đã xông thẳng tới họ. Julia chớp mắt và đứng chết trân trong khi một loạt những diễn tiến xảy ra quá nhanh xung quanh. Hai gã đàn ông đã ép cô vào cánh cửa đột nhiên biến mất, như thể bị bàn tay khổng lồ của người Olympian lôi đi. Cuộn tiền rớt khỏi tay của Julia, rơi lả tả khắp sàn. Cô sửng sốt ngó trần trời vị cứu tinh của mình. Chính là Damon, gương mặt anh giống như một chiếc mặt nạ được đẽo bằng nước đá, đôi mắt anh lóe lên tia sáng điên dại như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Anh ghim chặt hai đực ông xúi quẩy đó vào tường giống như hai con chó terrier đang kêu ăng ẳng. Dường như chẳng có lời xin lỗi hay giải thích nào của hai gã đó lọt được vào tai anh. Cả hai gã đều im bặt khi anh lên tiếng, từng từ một rít lên qua kẽ răng.

“Nếu bọn bây còn sấn lại gần cô ấy một lần nữa, tao sẽ xé xác bọn bây ra thành từng mảnh... và tao sẽ không ngừng cho tới khi từng mảnh của bọn bây rải đều từ đầu này cho tới đầu kia của Bath.”

Khuôn mặt sừng húp của Langate đã chuyển sang tím tái. “Chúng tôi không biết cô ấy có người phát ngôn,” gã xoay sở nói.

Damon bỏ Strathearn và tập trung toàn bộ sự chú ý vào Langate. Những ngón tay anh bóp chặt cổ họng gã hơn nữa. “Chạm vào cô ấy, nói chuyện với cô ấy, thậm chí chỉ cần nhìn cô ấy thôi... và tao sẽ giết mày.”

“Không cần...” gã đàn ông hỗn hển vì nghẹt thở. “Làm ơn... tôi sẽ đi...”

Damon bất thành linh buông gã ra, Langate đổ oạp xuống cánh cửa. Strathearn lập tức tới bên gã, trông xanh lét và khiếp đảm khi hấn cho gã bạn đồng hành mượn một cánh tay để đỡ gã dậy. Cả hai tựa vào nhau lần mò tới cánh cửa, rồi gia nhập trở lại với đám đông háo hức đang đợi bên ngoài.

Damon ngoảnh về phía Julia, cơn thịnh nộ vẫn còn sáng rực trong mắt anh.

“Làm sao mà...?” cô hỏi không kịp thở.

“Anh vào bằng cửa sau nhà hát. Ở đó cũng có một đám đông đang đứng đợi em.”

“Và những diễn viên khác nữa chứ,” cô nói, mới hoàn hồn lại được một chút.

“Họ hầu hết đến vì em.” Anh tặng cô một nụ cười chứa đầy sát khí. “Em được xem là tài sản của công chúng, bà Wentworth.”

“Em không phải tài sản của ai hết.”

“Anh có thể trình ra một tờ xác nhận hôn thú tuyên bố một trường hợp khác đây.”

“Tờ xác nhận của anh chỉ đáng giá với *cái này* nè,” cô trả miếng, bật ngón tay cái tách. “Anh cũng biết rõ cuộc hôn nhân của chúng ta rõ ràng là bất hợp pháp. Bất kỳ phiên tòa nào cũng sẽ bãi bỏ nó mà không cần chần chừ, nếu xét tới sự thật cả hai chúng ta đều đã không ở độ tuổi thích hợp.”

Một khoảng lặng thật lâu sau đó rồi tia nhìn của Julia sụp xuống, cô tự nhủ sao đột nhiên họ lại nổi đóa lên với nhau. Giọng cô dịu lại đáng kể. “Cám ơn vì đã tổng khứ hai gã hề đó đi.”

Damon không đáp lại, vẻ mặt anh vẫn rắn đanh.

“Em sẽ chờ ở đây cho tới khi đám đông bắt đầu giải tán,” Julia báo với anh.

“Không cần thiết,” anh nói như đinh đóng cột. “Anh sẽ hộ tống em tới xe ngựa của anh.”

Cô lắc đầu và giật lùi trở lại. “Không, cám ơn. Em không nghĩ là khôn ngoan khi trải qua một buổi tối khác với anh.”

“Không ngay cả khi cùng chia sẻ một bữa ăn à? Theo anh biết, em vẫn chưa ăn tối nay.”

“Em không phản đối cùng chia sẻ bữa ăn với anh, chỉ là... sau đó...”

Khi Damon nhìn thấy điệu bộ lung túng, lấp ba lấp bấp của cô,

anh trở nên dịu dàng kỳ lạ. Anh với tay tới chiếc nón trên đầu cô, chỉnh nó dịch sang thêm nửa inch, những ngón tay anh vuốt ve vài lọn tóc vàng mềm mượt rũ xuống sau lưng cô.

“Anh không tới Bath chỉ để đuổi theo em chạy loanh quanh trong phòng ngủ đâu- mặc dù ý tưởng đó cũng đáng bỏ công.”

“Vậy sao anh lại tới đây?”

“Anh muốn có thêm nhiều thời gian ở bên em. Anh muốn tìm hiểu thêm về cuộc sống em đang trải qua, và lý do tại sao nó lại lôi cuốn và hấp dẫn em đến thế. Và anh cũng muốn em hiểu thêm về anh. Thật ra, chúng vẫn là hai người xa lạ. Trước khi chúng ta thảo luận về kết cục cuộc hôn nhân của chúng ta, đâu có gì tổn thất khi chúng ta trở nên thân quen với đối phương hơn.”

“Em cho là không,” Julia thận trọng nói, ngược nhìn anh. Cô cuộn lớp mạng đen che mặt từ đỉnh nón xuống. Anh giúp cô, cẩn thận sắp xếp để lớp mạng che khuất khuôn mặt cô.

“Vậy thì cùng nhau dùng bữa tối tại nhà anh đi. Sau đó anh sẽ đưa em về quán trọ, hoàn toàn không đụng tới em. Em có lời hứa của anh.”

Julia cân nhắc tới lời đề nghị. Ý nghĩ phải ăn tối một mình ở quán trọ, hay với những người khác trong đoàn kịch, nghe có vẻ chẳng có gì lôi cuốn lúc này. “Em cho rằng cho dù anh có thết đãi em món gì thì nó cũng tốt chán so với mấy món ăn ở quán trọ,” cô nói.

Sự chấp nhận miễn cưỡng của cô khơi ra một nụ cười trên mặt anh. “Em cũng có được lời hứa của anh về chuyện đó.” Anh kéo tay cô quàng qua cánh tay anh. “Đi nào, phu nhân, trước khi đám quần chúng hâm mộ của em trở nên phát cuồng hơn.”

Việc tránh né những kẻ theo đuổi và những người hâm mộ cuồng nhiệt luôn là việc cần thiết đối với Julia. Quả là một sự thay đổi thú vị khi bước ra ngoài trong vòng tay vững chãi của một người đàn ông, để mặc anh nắm lấy quyền kiểm soát hoàn cảnh. Cô không hề kháng cự khi Damon trượt bàn tay đầy che chở của anh lên tấm lưng yếu đuối của cô và dẫn cô đi xuyên qua đám người lạ tọc mạch bên ngoài. Ngay lập tức cô bị xâu xé bởi hàng loạt những câu hỏi háo hức và những bàn tay cứ kéo, giật nón, mạng che mặt và áo khoác của cô.

Julia hoảng hốt khi cảm thấy cái nón bị kéo ra khỏi đầu. Cô đau tới ứa nước mắt khi cái kẹp ghim trên đỉnh đầu bất thành linh bị kéo tuột ra khỏi mái tóc. Ngoảnh mặt tránh khỏi những tiếng la hét đình tai nhức óc, cô bám dính lấy Damon cho tới khi họ tới được cỗ xe ngựa. Cô xoay sở nở nụ cười và vẫy tay với đám đông trước khi trèo vào xe. Damon thì không quá khoan dung đến thế, anh xô mạnh những kẻ đứng phía trước để giữ họ cách xa một khoảng an toàn, mặc xác sự phản đối của họ.

An toàn rúc vào trong cỗ xe ngựa, Julia thở hắt ra nhẹ nhõm và xoa xoa chỗ da đầu bị đau.

“Em cứ nghĩ là họ đã kéo tróc da đầu em rồi,” cô rên lên khi cỗ xe lăn bánh.

Ánh mắt của Damon không chút nao núng. “Phơi mình ra trước sự tôn sùng của công chúng, và được mọi người săn đón,... đó phải là những thứ mà mỗi nữ diễn viên đều muốn.”

Julia cân nhắc lời nhận xét rồi thận trọng trả lời “Em nghĩ em thích được biết mọi người hài lòng với những gì em làm... và lại sự công nhận của họ có nghĩa là vị trí của em ở Nhà Hát Thủ Đô và tiền lương của em được đảm bảo.”

“Sự công nhận của họ mới là thứ có ý nghĩa với em nhiều hơn.”

Khó chịu bởi vẻ xóc xiểm trong giọng anh, Julia mở miệng toan đáp trả. Nhưng cô bất thành linh ngậm miệng lại. Anh đã đúng, mặc dù cô ghét cái khả năng nhận thức sắc bén của anh, không muốn anh quá dễ dàng thấu suốt được cô như thế. Cô chọn nghề nghiệp này bởi vì cô thích cảm giác được công chúng ngưỡng mộ, họ sẵn sàng trao tặng cho cô tất cả sự chú ý và yêu mến mà cha cô đã luôn cự tuyệt cô.

“So sánh ra đóng vai chính trong một cuộc sống bình thường có lẽ là quá tẻ nhạt.”

“Em sẽ không biết được,” cô nói, giọng nhuốm vẻ mỉa mai, vuốt lại mái tóc bị rối xuống. “Nói cho em biết một cuộc sống bình thường là như thế nào... ôi, nhưng em quên mất. Anh cũng đâu đó biết.”

“Anh đang sống cuộc sống mà anh muốn.”

“VẬY thì em cũng vậy,” cô nói thủ thỉ.

Góc miệng anh xoắn lại với vẻ châm chích, nhưng anh chọn không cãi lại. Anh chú mục vào cô trong lúc cô dùng chiếc lược đồi mồi chải thẳng lại mái tóc trước khi cuộn nó ngược ra sau lần nữa.

Ngôi nhà liên kế xinh đẹp của anh tọa lạc tại khu cao cấp Laura Place. Sàn nhà bằng gỗ sồi bóng loáng trải những tấm thảm dệt tay của Anh có gam màu nhạt, trên sàn bày trí những đồ đạc tinh tế bằng gỗ hồng sắc và những chậu cây xanh tươi tốt. Những cánh cửa sổ lớn được che phủ bằng những tấm rèm có màu vàng và xanh nhạt, trên tường trang hoàng những tấm gương thủy tinh với khung gương được tạo tác tinh xảo mang đến cho căn phòng một vẻ thoáng đãng.

Thoải mái trong bầu không khí xa hoa của căn phòng khách nhỏ được chiếu sáng bởi ánh nến, Julia chuyên chú vào bữa ăn để thỏa mãn cái bụng đang đói meo. Món ăn được bày ra trên những chiếc đĩa Pháp bao gồm gà và nấm cục nhúng trong sốt rượu sâm banh, óc bê nhồi thuốc, và các loại rau xào với bơ tỎa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt trong ánh nến. Món tráng miệng dọn ra có trái cây ướp rượu, những chiếc bánh tart hạnh nhân bé xíu xếp chồng lên nhau cùng với quả mâm xôi và bánh trứng đường.

“Sau khi ăn một bữa no nê thế này, em sẽ chẳng thể nào chui vừa y phục của mình mất.” Julia nói, cắn một miếng bánh tart và nhai một cách ngon lành.

“Bây giờ mấy bộ đó cũng chỉ vừa khít với em thôi.”

Julia mỉm trước cái giọng nhuốm chút ghen tuông của anh. “So sánh với những nữ diễn viên khác, y phục của em là quá nhún nhường rồi đấy.” Cô nhón tay lấy quả mâm xôi rơi vào đĩa của cô rồi duyên dáng bỏ nó vào miệng.

Vẻ u ám vẫn còn phủ bóng trên mặt anh. “Anh không thích những gã đàn ông khác có thể ngắm nghía vợ mình. Anh biết chính xác bọn họ nghĩ gì khi nhìn vào em.”

Thích thú trước bản tính chiếm hữu của anh, Julia tựa cằm lên bàn tay rồi chăm chú quan sát anh. “Thế họ nghĩ gì?” cô gợi ý.

Viện có rót thêm rượu cho cô, Damon đứng dậy tới bên cạnh cô, phía đầu kia chiếc bàn. Ngồi hờ trên mép bàn, anh rót đầy ly rượu rồi nhìn xuống cô. Julia không động đậy, ngay cả khi tia nhìn nóng bỏng của anh lang thang từ ngực rồi đảo vòng trở lại khuôn mặt cô. Anh nhẹ nhàng bắt lấy chiếc cằm thanh tú của cô bằng những ngón tay, rồi ngửa đầu cô ra sau.

“Họ tưởng tượng cảm giác làn da của em, chúng có mịn màng như vẻ ngoài của nó không.” Ngón tay anh vạch theo đường cong ở đôi má cô rồi lướt qua khóe môi mềm mại. “Họ tự hỏi mùi vị của em sẽ thế nào... họ nghĩ đến hình ảnh mái tóc em xõa tung ra và đổ dài xuống thân hình em... gợn gàng ôm lấy bầu ngực...” Bàn tay anh nhàn nhã vuốt dọc xuống cổ cô, và sau đó khớp ngón tay của anh cạ một rồi hai lần qua đầu vú. *(Vây mà dám cam đoan là sẽ không chạm vào người nào đó ^-^)*

Julia run rẩy chụp lấy bàn tay của anh. “Anh đã nói sẽ đưa em về quán trọ mà không chạm vào em.”

“Anh đã nói thế.” Những ngón tay của anh từ từ rút trở về. Đôi môi anh vờn trên môi cô, hơi thở ấm nóng và thơm ngọt của anh phả lên da cô. “Khóe miệng em có dính vụn bánh đấy.”

Julia lập tức đưa lưỡi liếm vụn bánh còn sót, để nó tan vào trong miệng. Tia nhìn của Damon không bỏ lỡ khoảnh khắc đó. Bàn tay anh, vẫn còn nắm lấy tay cô, siết chặt lại như gọng kiềm thép.

Julia chậm rãi bỏ tay anh ra, tình cờ liếc thấy ánh sáng lóe lên từ viên kim cương trên ngón tay. Viên đá phản chiếu trong ánh nến trở nên đẹp dị thường, không ngừng phát ra những dải sáng lung linh. Cô cảm thấy trong lòng dấy lên một mặc cảm tội lỗi khi chấp nhận chiếc nhẫn từ anh, cô đang mang trên người một vật mà cô không có quyền được giữ nó.

“Anh nên lấy lại chiếc nhẫn,” cô nói, tháo chiếc nhẫn ra rồi đưa nó cho anh.

“Nó chẳng có tích sự gì với anh.”

“Nó không thuộc về em.”

“Nó thuộc về em,” anh ôn tồn phản bác lại. “Em là vợ anh.”

Julia cau mày, giữ chiếc nhẫn trong lòng bàn tay. “Chiếc nhẫn này là vật tượng trưng cho cuộc hôn nhân chưa bao giờ tồn tại- và cũng sẽ không bao giờ tồn tại.”

“Anh muốn em giữ nó. Bất kể tương lai có ra sao, em sẽ nhìn vào chiếc nhẫn và biết rằng em đã từng là của anh.”

Julia đã không nhận ra anh xem chiếc nhẫn như dấu hiệu tượng trưng cho quyền sở hữu. Cô đặt nó xuống bàn, buộc mình từ bỏ viên kim cương xinh đẹp kia. Chiếc nhẫn đến kèm với cái giá mà cô không chắc mình có sẵn lòng để trả hay không.

“Em xin lỗi,” cô nói, không thể nhìn vào anh.

Mặc dù không thể nhìn thấy vẻ mặt anh, cô cũng cảm nhận được sự thay đổi trong bầu không khí... ý chí hung tợn của một chiến binh chuẩn bị xung trận, thôi thúc phải chiến thắng và giành cho được quyền thống trị. Nhận thức được anh đang cố kiểm soát sự hung bạo của mình, Julia vẫn im lìm bất động. Cô ngoảnh mặt đi và lắng nghe nhịp thở của anh, cho tới khi những chuyển động hít sâu vào của lá phổi đã khôi phục lại sự điềm đạm ban đầu.

“Một ngày nào đó em sẽ hỏi xin lại nó.”

Giật nảy mình, Julia đã mắc sai lầm khi ngược nhìn lên anh. Khuôn mặt anh đang ở rất gần, đôi mắt anh lóe lên bén nhọn như lưỡi dao được mài thật sắc. Ánh mắt đã cướp hết mọi sự tự chủ để ngăn cô không run lên báo động. Trong khoảnh khắc này, thật dễ hiểu làm sao mà anh có thể một mình chèo chống kéo gia đình ra khỏi cảnh nghèo túng, với nguồn sức mạnh ban sơ ẩn chứa trong quyết tâm cao độ của anh.

“Không,” cô mềm mỏng nói. “Ngay cả khi em có yêu anh đi chăng nữa, em cũng sẽ không chấp nhận chiếc nhẫn và trở thành tài sản của anh.”

“Tài sản,” anh lập lại, từng từ được quất ra như một lần roi ngựa rất buốt. “Em nghĩ anh sẽ đối xử với em như thế à?”

Nhỏm dậy khỏi ghế, Julia nhìn chằm chằm mặt đối mặt với anh, trong khi anh vẫn còn đang ngồi hờ ở mép bàn. “Nếu em là vợ anh,

anh sẽ để cho em đi bất cứ đâu em chọn, làm bất cứ điều gì em thích mà không hỏi han hay buộc tội? Anh sẽ không phản đối việc em tiếp tục theo đuổi sự nghiệp của mình, tham dự các buổi tập vào mỗi buổi sáng, trở về sau mỗi buổi biểu diễn kéo dài tới tận nửa đêm hay trễ hơn? Còn có bạn bè và những người cùng tầng lớp của anh nữa?-những lời nhạo báng và chỉ trích thô tục họ sẽ chia vào em, họ sẽ cho rằng tư cách của em chẳng hơn gì một con đĩ. Anh sẽ tìm ra cách chấp nhận tất cả những điều đó ư?”

Khuôn mặt anh tối sầm hơn nữa, xác nhận những phỏng đoán của cô.

“Tại sao diễn kịch lại quan trọng với em tới vậy?” anh gằn giọng. “Cần phải hy sinh cái thứ chết tiệt gì để từ bỏ cuộc sống của một kẻ du mục?”

“Em chưa bao giờ có thể phụ thuộc vào điều gì khác. Đó là công việc duy nhất em có tự tin. Em không muốn tước hiệu và hòa mình vào cái guồng quay bất tận của xã hội, trải qua một cuộc sống lạng lã trong một thái ấp ở nông thôn- đó chính là cuộc sống mà cha em đã chọn sẵn cho em.”

Damon tóm lấy hông cô, giam cầm cô giữa hai đùi anh. “Một phần trong em mong muốn cuộc sống đó.”

Vặn vẹo và chống cả bàn hai lên bộ ngực săn chắc của anh, Julia cố gắng để giải thoát mình, nhưng chỉ khiến cho gọng kiếm của anh siết chặt hơn nữa. Cô bất thành lình đông cứng, nhận ra tác động sự vùng vẫy của cô đang gây ra. Bằng chứng vững chắc cho sự khuấy động của anh đang ấn vào bụng cô, moi ra một phản ứng đáp trả tức thì của cơ thể cô.

“Em muốn rời khỏi đây ngay bây giờ,” cô nói không ra hơi.

Damon thả cô ra, nhưng luồng mắt sắt đá của anh vẫn dán chặt trên người cô khiến cô không thể ngoảnh đi. “Anh sẽ không làm cho mọi thứ dễ dàng với em đâu. Em sẽ không tránh xa được anh- hay được tự do thoát khỏi anh- mà không có một trận chiến.”

Julia trừng mắt với anh, cảm giác lẫn lộn giữa tức giận và ham muốn. Việc cự tuyệt bản thân có được thứ cô khao khát ghê gớm thật quá khó. Cô vẫn có những giấc mơ ấp ủ trong góc khuất của cảm xúc, giấc mơ về một gia đình và mái ấm cho riêng mình, đêm

đêm được say giấc nồng trong vòng tay của chồng, và dành thời gian nhà hạ chơi đùa với con cái. Ngay lúc này những hình ảnh vốn đã được giấu kín bỗng hiện lên rõ nét trong đầu cô... cô muốn được trở thành vợ của Damon, và sinh cho anh một đám nhóc có màu tóc đen giống anh. Giờ đây những giấc mơ đó có thể trở thành hiện thực, và từ bỏ chúng là điều khó khăn nhất cô từng làm.

Đột nhiên cô nhớ tới giọng nói lạnh lùng, châm biếm của Logan khi anh nói với cô, *cô có thể lựa chọn cô yêu Savage đủ để dâng nộp cơ thể và linh hồn cô cho anh ta nắm giữ... nhưng tôi sẽ không khuyên cô làm thế.*

Loạng choạng, Julia quay người đi, áp cả hai bàn tay lên lồng ngực đang đập thình thịch. Cô hít vào vài hơi thật sâu, cố gắng đuổi thẳng lại những cảm xúc rối loạn bên trong. Damon di chuyển tới sát sau lưng cô nhưng không chạm vào cô. Giọng anh dứt khoát, vang lên đâu đó trên đầu cô. “Anh sẽ đưa em về quán trọ.”

“Anh không phải...” cô bắt đầu nói, nhưng anh phớt lờ cô, rung chuông gọi xe đến.

Cả hai người đều không nói với nhau lời nào trên đường tới quán trọ, bầu không khí căng thẳng bao trùm trong xe. Bắp đùi họ nằm gần nhau, thỉnh thoảng lại cạ vào nhau mỗi khi xe ngựa vấp phải ổ gà trên đường. Julia cố dịch xa ra, nhưng cô cứ bị trượt vào anh. Cô thà chết còn hơn ngồi ở vị trí đối diện để chịu trận cái tia nhìn băng giá và châm chích của anh. Cuối cùng chuyến hành trình khủng bố cũng kết thúc, anh giúp cô ra khỏi xe ngựa.

“Em sẽ tự lên phòng,” Julia lên tiếng, có cảm giác anh định đi theo cô.

Damon lắc đầu một cái. “Quá nguy hiểm. Anh sẽ tiễn em tới tận cửa.”

“Em đã ở đây một mình hơn một tuần rồi, em vẫn hoàn toàn ổn mà không có sự bảo vệ của anh,” Julia chỉ ra.

“Vì Chúa, anh sẽ không chạm vào em. Nếu anh có ý nghĩ quấy rầy em tối nay thì lúc này em đã ở trên giường với anh rồi. Tất cả những gì anh muốn là nhìn thấy em an toàn đến phòng mình.”

“Em không cần-”

“Chiều theo anh đi,” anh nói qua hai kẽ răng, trông như thể định bóp cổ cô.

Julia cúi tiết không thềm tranh cãi nữa, bỏ vào quán trọ trước, bước ngang qua bàn của chủ quán và căn phòng ăn trống trơn, hướng về phía cầu thang dẫn lên lầu hai. Damon theo sau cô, sải bước chậm hơn, đôi lông mày đen nhíu lại tức tối. Họ bước dọc theo một hành lang dài, thấp sáng tù mù cho tới khi tới được phòng cô. Mọi chìa khóa ra từ chiếc túi lưới đeo ở cổ tay, Julia chuyển sự tập trung vào ổ khóa. Chìa khóa được xoay quá dễ dàng.

Nhận ra có lẽ cô đã quên khóa cửa khi rời khỏi phòng sáng nay, Julia làm ra vẻ như vặn chìa khóa cái tách vào chốt cửa kim loại. Cô đã có đủ chuyện phải đối phó tối nay, không muốn bị buộc thêm tội bất cẩn và tắc trách. Xoay nắm cửa, cô dừng lại rồi quay đầu lại nhìn Damon.

“Anh đã làm xong trách nhiệm của một quý ngài rồi đó,” cô tuyên bố với anh. “Em đã được áp tải an toàn tới cửa phòng mình rồi. Chúc ngủ ngon.”

Nhận được tín hiệu rời khỏi chẳng chút tế nhị nào, Damon nhìn trừng trừng vào cô với cặp mắt xám tóe lửa trước khi quay lưng sải bước đi thẳng.

Thở dài, Julia bước vào phòng, dò dẫm tìm hộp diêm. Cô cẩn thận đánh một que diêm lên rồi thấp ngọn lửa màu vàng bé tẹo vào chiếc đèn dầu đặt trên tủ. Cô đặt chụp đèn thủy tinh lại rồi điều chỉnh nút bắc cho tới khi ánh sáng dịu dịu lan tỏa khắp phòng. Tâm trí cô bị thiêu đốt bởi những ý nghĩ làm đầu cô đau buốt. Cô chìm đắm trong nỗi phiền muộn, không để ý tới xung quanh... nhưng khi thoáng nhìn vào chiếc gương đứng, cô nhìn thấy một chuyển động thoáng qua phản chiếu trên bề mặt ở góc gương. Cùng lúc đó trên sàn phát ra âm thanh loạt xoạt khác lạ.

Cô không ở một mình. Một tiếng sét hoảng loạn giáng thẳng xuống cô. Julia quay ngoắt lại, tiếng hét đã dâng tới cổ họng trước khi bị tắt lịm bởi một bàn tay đàn ông bịt chặt lấy miệng cô. Cô bị lôi ngược về sau đập vào một thân hình gầy nhom nhưng cứng cáp, tráng kiện. Cánh mũi nở ra, đôi mắt trợn trừng, Julia nhìn chằm chằm cái dáng người to bè, béo ú của Lord Langate khi gã tiến tới. Cô đang bị cái tên bạn đồng hành của gã, Strathearn, ôm chặt. Chính là hai gã

đàn ông quấy rối cô ở Nhà Hát Mới lúc ban tối. Có vẻ bọn chúng đã củng cố được dũng khí nhờ sự trợ giúp của một lượng lớn rượu, cả hai đều bốc mùi, hơi thở chua lè, và đang đóng một bộ mặt tự mãn tởm lợm.

“Cô em không mong gặp lại chúng tôi, đúng không?” Langate lè nhè, đang vuốt bàn tay núc ních của gã lên những sợi tóc nhờn nhọt chải qua cái đầu bắt đầu hói. Luồng mắt của gã đang nhìn chòng chọc tán thưởng vào thân hình đang giãy giụa của cô.

“Thế cái giá cho một con điếm như cô là gì- món hàng cao cấp nhất chúng ta từng thấy. Không phải thế sao, Strathearn?”

Gã cao gặt đầu, bật cười khoái trá tán đồng.

Cái miệng nhỏ của Langate nhe ra nhần nhờ khi gã nói với Julia. “Không cần phải sợ. Chúng tôi sẽ giải thoát sự căng thẳng của chúng tôi với cô, rồi sau đó chúng tôi sẽ trả cho cô một cái giá phải chăng. Cô có thể tậu cho mình bất kỳ món trang sức rẻ tiền nào cô thích. Đừng trông như thể bị lảng nhục vậy, cô em. Tôi cá là cô đã chiêu đãi nhiều quý ông háo hức thuộc tầng lớp chúng tôi ở giữa cặp đùi xinh đẹp của cô em rồi.” Gã tiến lại gần hơn, tóm lấy một trong hai bàn tay đang đấm tới trước của Julia, ép chúng vào cái chỗ đang lồi lên ngay đũng quần gã. Một cái liếc mắt dâm đãng mong chờ khiến cho khuôn mặt tròn ửng của gã dúm lại. “Đấy,” gã ngâm nga. “Không tệ đúng không? Tôi nghĩ cô sẽ thích-”

Nhưng câu nói của gã không bao giờ tới được dấu chấm câu. Julia nghe thấy tiếng cánh cửa bật tung, và cô bất ngờ được giải thoát. Chưa thể lấy lại thăng bằng, cô đổ nhào về trước, hai bàn tay và đầu gối đập mạnh xuống sàn đá cứng. Kéo lê thân vào một góc, cô ấn chặt lưng vào bức tường. Những lọn tóc rũ xuống khuôn mặt, che khuất tầm nhìn của cô với diễn biến trước mắt. Cô nghe thấy tiếng nện thùm thụp liên tục của nắm đấm vào da thịt, và tiếng gào rú đau đớn dội vang khắp phòng.

Gạt những lọn tóc bắt trĩ ra sau, Julia nhận ra Damon đã quay lại, anh có vẻ đang quyết tâm giết chết hai gã đã tấn công cô. Sau khi tiễn gã Strathearn bằm dập nằm thành một đồng xuống sàn, anh chuyển sự chú ý qua Langate, thụi vào cái gã lớn tuổi hơn cho tới khi gã phải thút thít, rên rỉ cầu xin sự khoan hồng. Mặc dù vẫn còn sốc và sợ, Julia nhận ra Damon quả thật đã sẵn lòng bị bỏ tù vì tội giết

người.

“Làm ơn dừng lại đi,” cô thờ dõc. “Em không sao mà. Nếu anh không dừng lại, anh sẽ giết chết hấn mắt... Damon...”

Nghe thấy tên mình, anh dừng lại liếc về phía cô với cặp mắt đen kịt như than. Cho dù anh đã nhìn thấy điều gì trên gương mặt cô cũng có tác dụng kéo anh ra khỏi cơn cuồng nộ giết chóc đã chiếm lĩnh anh. Anh nhìn trừng trừng vào cái gã đàn ông đang run rẩy, co quắp dưới chân, rồi lắc đầu để xua đi màn sương khát máu. Sau khi chùi nắm tay đẫm máu vào áo khoác của Langate, anh đứng lên, băng ngang qua phòng tiến về phía Julia. Langate và Strathearn lợi dụng cơ hội chuồn ngay lập tức, vừa a rên rĩ vừa nguyên rửa trên đường tẩu thoát.

Biết là mình không thể tự đứng dậy được, Julia với lấy tay bám lấy chồng, bàn tay cô run bần bật. Damon cúi xuống vốc lấy cô cứ như cô là một đứa trẻ, anh nâng cô dậy dựa vào lồng ngực anh. Cô dính cứng vào anh, cố gắng thấu đáo chuyện đã diễn ra.

“Cám ơn,” cô thờ gấp, cổ họng đang nuốt khó nhọc. “Cám ơn...”

Damon ngồi xuống giường và ôm cô trong lòng, vuốt lại mái tóc rối tung của cô. Cô cảm giác ngón tay anh đang lau đi những giọt lệ nhòe nhoẹt trên đôi má. Mặc cho tiếng sấm đang vang rền trong tai, cô vẫn có thể nghe thấy giọng nói của anh khi anh vồ về, bảo đảm với cô rằng cô đã an toàn, rằng không một ai có thể làm hại cô.

Julia giữ đôi mắt khép lại, tập trung tất cả ý chí trong tâm, cố gắng ngăn không cho những giọt nước mắt lại vỡ ra. Nếu Damon không quay lại, Langate và cái gã bạn đồng hành của gã sẽ cưỡng hiếp cô. Cái ý nghĩ phải chịu đựng sự hung bạo, cục súc đó khiến cô khiếp hãi.

“Sao... sao anh lại quay lại?” cuối cùng cô cũng xoay sở thốt ra câu hỏi.

Bàn tay anh vuốt ve cổ cô một cách dịu dàng, khéo léo. “Anh đã đi được tới cuối hành lang thì nghĩ anh nghe được tiếng em hét lên. Cái nguy cơ đó có vẻ ngớ ngẩn, nhưng anh quyết định quay lại kiểm tra để chắc chắn.” (*thần giao cách cảm đây mà.*)

Bàn tay cô lần tới tay anh, và siết chặt lấy những ngón tay anh.

“Dường như lúc nào anh cũng là vị cứu tinh của em.”

Damon nâng cằm cô lên, không cho phép cô quay đi khi anh nhìn xoáy vào mắt cô. “Nghe anh này, Julia... không phải lúc nào anh cũng có thể có mặt kịp lúc. Việc anh có mặt ở đây tối nay chỉ là may mắn ngẫu nhiên-”

“Bây giờ mọi chuyện đã kết thúc rồi,” cô ngắt ngang, nhận thấy sự mềm mỏng đột ngột rút khỏi anh, giọng anh dấy lên sự chỉ trích.

“Nó vẫn chưa kết thúc,” anh nói dữ tợn. “Nó sẽ chỉ tệ hơn từ bây giờ. Sẽ còn có thêm nhiều gã như Langate, ham muốn cơ thể em và làm bất cứ điều gì để gần gũi em. Nếu em còn muốn tiếp tục cái sự nghiệp diễn kịch của mình, em sẽ cần tới sự bảo vệ cả ngày lẫn đêm, và anh không có ý định xin vào ứng cử cái vị trí đó đâu.”

Anh thô bạo ném phịch cô xuống giường rồi đứng dậy, tia nhìn của anh tàn nhẫn. “Nếu đây là cuộc sống mà em muốn, vậy cứ tận hưởng đi. Anh ghét phải cướp mất niềm vui của em. Nhưng hãy nhận lấy lời khuyên của anh và thuê gã nào đó bảo vệ em khỏi cái quân đoàn hâm mộ của em. Và khóa cái cửa chết tiệt đó lại khi anh đi.”

Julia vẫn còn ngồi lại giường, lặng lẽ dõi theo anh bước dài ra khỏi phòng. Cô muốn cầu xin anh hãy ở lại. *Đừng rời khỏi em... em cần anh...* Nhưng những từ ngữ vẫn bị khóa lại bên trong, cô ngậm chặt miệng lại. Cánh cửa đóng lại sau lưng anh, để lại dư âm của tiếng kẽo kẹt sắc nhọn. Nắm tay của Julia cuộn chặt lấy chiếc gối, cô dùng hết sức ném mạnh nó. Âm thanh mềm oặt đập vào khung cửa chẳng mang tới được chút thỏa mãn nào.

Sao anh lại dám dùng giọng điệu lên án cô, cứ như chính cô đã yêu cầu chuyện xảy ra! Chẳng lẽ việc cô kiếm sống trên sân khấu lại mang đến bất cứ ai cái quyền được tấn công cô?

Tại sao một người phụ nữ lại bắt buộc phải sống dưới sự bảo vệ của một người đàn ông? Nhảy ra khỏi giường, cô bước tới và khóa cửa lại, ngăn cách căn phòng với Damon và phần còn lại của thế giới, nhốt kín chính cô trong căn phòng nhỏ. Cô thô bạo chà xát hai lòng bàn tay lên khuôn mặt, phát hiện ra đôi má vẫn còn ẩm ướt, tàn dư của những giọt nước mắt.

Vì vài lý do cô đã không nhận ra cho tới lúc này việc Damon không chấp nhận nghề nghiệp của cô lại khiến cô chua xót đến thế.

Mối quan hệ của họ đang lâm vào bế tắc. Anh sẽ bắt cô lựa chọn- anh sẽ không bao giờ chịu thỏa hiệp. Nghiệp sân khấu mang tới cho một phụ nữ nhiều hiểm họa và trở thành đối tượng công kích cho búa rìu dư luận, nó cũng không cho phép cô thỏa mãn nhu cầu có một người chồng và một gia đình.

Julia cứ đi đi lại lại quanh phòng một cách khổ sở, vòng tay ôm lấy thất vọng. Có lẽ vài năm nữa cô sẽ tìm được một ai đó khác... một người đàn ông không sở hữu cái máu ngạo mạn khát khe ăn sâu tới tận gốc của Lord Savage. Một người có tính cách ôn hòa, có thể chấp nhận bản tính độc lập của cô, và anh ta không dính dáng gì tới quá khứ kỳ lạ, không tưởng mà cô đã chia sẻ cùng Damon.

Nhưng nó vẫn sẽ luôn ràng buộc họ với nhau, cái quá khứ của họ, không cần biết họ có cố gắng thế nào để phớt lờ nó. Cuộc sống của cô và Damon đã bị định hướng bởi cùng một sức mạnh, cùng bị kiểm giữ bởi những năm tháng bí mật nhận biết về sự tồn tại của nhau. Cô đã phạm sai lầm khi né tránh chồng mình, hy vọng rằng anh sẽ biến mất một cách thần kỳ, thay đổi ngay cả tên và cuộc sống của chính mình để bảo đảm họ sẽ không bao giờ gặp nhau. Cô không nên chạy trốn- cô nên giáp mặt với anh cách đây lâu rồi.

Bất hạnh thay mọi thứ đã quá muộn. Cô hiểu rõ cảm giác thân thuộc họ sẽ chia, ngọn lửa đam mê giữa họ, niềm khoái cảm thuần khiết bị kiềm nén mỗi khi họ ở cùng nhau, tất cả những điều đó cô sẽ không bao giờ tìm được ở ai khác. Nếu cô chọn anh vượt lên trên mọi thứ cô trân trọng, sẽ có những phần thưởng hào phóng bù đắp lại cho cô. Nhưng từ bỏ sự nghiệp cũng đồng nghĩa với việc cắt cụt một bộ phận trên người cô, đến cuối cùng cô sẽ quay qua oán trách anh vì không thể lấp đầy cái phần trống rỗng mà cô đã bỏ lại phía sau.

Tựa người vào cửa sổ, Julia ấn trán mình vào ô cửa nhỏ, mát lạnh, tầm nhìn của cô bị che mờ bởi những làn sóng mờ ảo và méo mó trên mặt kính. Phu nhân Ashton sẽ hợp với Damon hơn. Pauline không mong muốn gì hơn là trở thành vợ anh và sinh con cho anh- còn cô sẽ không đòi hỏi ở anh những thỏa hiệp mà anh không thể thực hiện được.

Sau một đêm trần trọc không yên, Julia mặc quần áo vào trong tình trạng bơ phờ rồi đi bộ tới Nhà Hát Mới, mạng che được kéo xuống che đi gương mặt cô. Vào cái giờ sớm sủa này, những kẻ săn tìm sự hiếu kỳ vẫn chưa chưa xuất hiện. Cô đi vào nhà hát, nhìn thấy Logan Scott đang đứng một mình trên sân khấu. Khuôn mặt anh hướng về phía tấm phong màn mới được vẽ trong khi anh nhìn chăm chú vào nó. Có vẻ gì đó ở tư thế của anh đã hé lộ ra anh đang bị phân tâm bởi chuyện khác, đầu óc anh đang lơ lửng trong luồng suy nghĩ mà chưa bao giờ có một ai được ban cho đặc ân để biết.

Nghe thấy tiếng Julia tới gần, Logan quay mặt lại, có vẻ không hề ngạc nhiên khi sớm thế này cô đã tới. Anh đưa tay để giúp cô lên sân khấu dễ dàng, cái siết tay của anh cứng cáp và vững chãi trước khi anh thả tay cô ra.

“Cô trông như mới chui lên từ địa ngục ấy,” anh nói.

“Tôi không ngủ được.” Julia buộc mình nở một nụ cười uể oải trên môi. “Lương tâm của tôi gặp vấn đề.”

“Tốt hơn hết là cô cứ đem phân phát hết lương tâm của mình đi,” Logan khuyên. “Tôi đã làm vậy nhiều năm trước, và kể từ đó mỗi tối tôi đều ngủ ngon lành như đứa trẻ mới sinh.”

“Anh phải nói cho tôi biết anh đã làm thế nào,” cô nói, nửa như nói đùa.

“Để lần khác đi. Tôi có vài tin tức.” Vẻ mặt anh khó hiểu. “Có một bức thư tín được gửi tới Nhà Hát Thủ Đô cho cô và đã được chuyển tiếp tới đây. Hình như nhà cô có người bệnh.”

“Mẹ tôi,” Julia nói ngay lập tức, trong khi nhịp đập của tim đang ngắt ra từng quãng vì lo lắng.

“Tôi nghĩ đó là cha cô. Tôi không biết tường tận.”

“Cha tôi...” Julia choáng váng lắc đầu. “Không thể là thật được. Ông ấy chưa bao giờ bị bệnh, ông ấy...” Cô rơi vào im lặng, đờ đẫn

nhìn chăm chăm ra phía trước, mọi từ định nói đều lắp bắp ngay đầu lưỡi mà không phát được thành tiếng. Phải có chuyện gì đó cực kỳ tồi tệ. Nếu không Eva sẽ không bao giờ gửi thư cho cô. Cô không thể hình dung ra được hình ảnh cha mình bị bệnh, bị giam hãm trên giường của ông. Suốt thời thơ ấu, cô chưa bao giờ nhìn thấy ông phải chịu đau ngay cả một cơn cảm cúm.

“Cô có định về thăm ông ấy không?” Logan nhấn giọng.

“Tôi không thể... không có thời gian... buổi biểu diễn mở màn tối mai...”

“Tôi có thể hủy buổi diễn tối mai. Chúng ta sẽ mở màn vào tối thứ ba tới.”

Julia lúng túng nhìn vào đôi mắt xanh dương rực rỡ của anh. Logan chưa bao giờ hủy một buổi trình diễn nào- nó là một trong những điều luật khắc khe nhất của anh.

“Tại sao?” cô hỏi khẽ.

Anh phớt lờ câu hỏi đó. “Cô sẽ quay lại vào thứ ba chứ?”

“Vâng, tôi nghĩ vậy.” Cô cảm động trước sự tử tế không mong đợi của anh. “Phần lớn nhà quản lý ở địa vị của anh sẽ không để cho tôi đi. Tôi chưa bao giờ mong đợi điều này.”

Logan nhún vai hờ hững. “Nếu tôi ép cô ở lại, cô sẽ không trong tâm trạng có thể hoàn thành tốt vở diễn.”

“Anh có thể giao vai đó cho Arlyss,” Julia đề nghị. “Cô ấy thuộc tất cả lời thoại của tôi. Không cần phải hủy bỏ buổi ra mắt tối mai.”

“Vai diễn đó dành cho cô. Không ai có thể diễn được như cô.”

“Cám ơn, nhưng-”

“Đi gặp cha mình đi. Cố hòa giải với ông ấy. Rồi quay lại đây sớm... hoặc tôi sẽ cắt bớt tiền lương của cô đó.”

“Vâng, thưa ngài.” Julia tuân lệnh, mặc dù cô không hề bị lừa gạt bởi giọng điệu ra vẻ người xấu của Logan. Cô tặng cho anh một nụ cười khế tỏ ý cảm kích. “Tôi chợt nhận ra bên dưới lớp vỏ bọc đó anh là một người đàn ông tốt. Nhưng đừng lo lắng- tôi sẽ không phá hủy

danh tiếng của anh bằng cách đi kể với người khác đâu.”

chap 10

Trong suốt chuyến hành trình nửa ngày đến lãnh địa Hargate trong cỗ xe ngựa được phết sơn màu rượu chát của Logan Scott, Julia cứ giằng co với chính mình về chuyện cô có nên báo cho Damon biết việc cô rời khỏi Bath. Cô đang bị quấy nhiễu bởi một giọng nói cứ lải nhải không ngừng rằng cô nên giải bày tâm sự với anh. Có gì là sai trái khi cô mong muốn sự an ủi từ anh? Damon là người hiểu rõ hơn ai hết những cảm xúc phức tạp cô dành cho cha của mình.

Hồi tưởng lại cuộc chia tay cay đắng tối đó làm cả người Julia co rúm lại, cảm bạnh ra bướng bỉnh. Damon sẽ không muốn an ủi cô, có thể chắc anh sẽ quăng ra vài lời nhận xét khinh miệt và bảo cô hãy tự chào đón gánh nặng trên vai. Cô sẽ là một kẻ đạo đức giả khi phun ra những lời tuyên bố trịnh trọng đề cao sự tự do và độc lập của mình, rồi sau đó khi có dấu hiệu đầu tiên của rắc rối lại quay qua tìm kiếm sự giúp đỡ của anh ngay.

Trong lúc cỗ xe ngựa cùng người đánh xe du hành xuyên qua khung cảnh nông thôn trải dài theo những ngọn đồi và hướng tới lãnh địa Hargate, cảm giác của Julia cứ chuyển dần từ khẩn trương sang sợ hãi. Cô nhận ra mình đang lo sợ những gì cô sẽ nhìn thấy trong ngôi nhà thời thơ ấu của mình, sợ nhìn thấy hình ảnh bệnh tật của cha cô, và khỏi cần nói ông sẽ ra lệnh tổng cổ ra khỏi lãnh địa ngay khi ông nhìn thấy cô. Ngôi nhà cao lớn sừng sững giữa những ngọn đồi trông như một con chim ưng, đen tối và trắng lệt với những tòa tháp chọc thẳng tới trời.

Cỗ xe ngựa đỗ lại trước cổng chính của tòa lâu đài. Hai người hầu giúp Julia ra khỏi xe, trong khi những người khác đến dắt ngựa và hướng dẫn người đánh xe đến khu chuồng ngựa và nhà để xe. Trước khi Julia đặt chân lên bậc thềm trên cùng, cánh cửa lâu đài đã mở ra và người quản gia đã có mặt ở đó chào đón cô.

Vấn đề quan trọng là sự xuất hiện của Eva, không nói lời nào bà cuốn lấy Julia vào trong vòng tay.

“Mẹ,” Julia ngạc nhiên nói, gò má cô bị ép chặt vào đường xếp nếp của chiếc áo màu xanh dương bằng vải lanh của mẹ. Mặc dù sức khỏe của Eva luôn mưa nắng thất thường, bà chưa bao giờ trông khỏe mạnh vậy. Mẹ cô đã triệu hồi lại được sức mạnh và ý chí quả quyết mà bà đã không trưng ra trong nhiều năm. Bà vẫn còn khá gầy, nhưng khuôn mặt đã không còn trơ xương như trước, và trong đôi mắt nâu của bà ánh lên vẻ yên bình. Eva dường như đã tiếp nhận tình cảnh hiểm thấy việc chồng cần tới sự giúp đỡ của bà khá tốt. Cũng có lúc thời thế đảo chiều ông trở thành người bệnh và bà trở thành chủ của gia đình.

“Mẹ rất mừng là con đã đến,” Eva thì thào. “Mẹ cứ sợ là lịch làm việc của con sẽ không cho phép con đến.”

“Cha thế nào?” Julia hỏi, sóng bước cùng mẹ ngang qua đại sảnh dẫn tới cầu thang. Giống như có một bức màn tang được kéo lên trùm kín ngôi nhà, mọi thứ đều chìm trong bầu không khí im lìm và tĩnh mịch kỳ quái.

Eva bình tĩnh trả lời, khuôn mặt bà căng thẳng vì lo lắng. “Cha con đã nằm trên giường bệnh mấy ngày nay vì cơn sốt. Tình trạng của ông ấy đã chuyển biến rất xấu- bác sĩ nói cơn sốt đã làm suy yếu đi mọi chức năng trong người ông ấy. Bọn mẹ đã không chắc ông ấy sẽ qua khỏi, nhưng hiện tại ông ấy có vẻ đã thoát khỏi nguy hiểm.”

“Cha sẽ hồi phục hoàn toàn chứ?”

“Bác sĩ nói ông ấy sẽ không bao giờ được như trước. Cơn sốt đủ giết chết một người đàn ông yếu hơn. Edward sẽ phải mất một khoảng thời gian mới lấy lại được sức khỏe.”

“Cha sẽ không muốn gặp con,” Julia nói, từng sợi thàn kinh trong người cô đang căng ra như những sợi dây đàn vĩ cầm.

“Không đâu. Chính ông ấy đã yêu cầu con đến.”

“Tại sao?” cô cảnh giác hỏi. “Nếu cha muốn thuyết giảng về chuyện con đã làm hỏng đời mình và bôi tro trát trấu vào mặt gia đình. Con đã biết rồi-”

“Hãy cho ông ấy một cơ hội,” Eva nhỏ nhẹ. “Ông ấy vừa trải qua thử thách, Julia, và ông ấy muốn được nhìn thấy đứa con duy nhất của mình. Mẹ không biết ông ấy muốn nói gì với con, nhưng mẹ xin

con hãy đến gặp ông ấy với tấm lòng khoan dung.”

Julia do dự trước khi trả lời. “Con sẽ cố.”

Eva lắc đầu phiến muộn. “Giá như con mà biết ông ấy và con giống nhau thế nào. Mẹ tin con vẫn yêu ông ấy bất chấp mọi những chuyện đã xảy ra, nhưng con sẽ không dẹp bỏ lòng kiêu hãnh của mình để thừa nhận điều đó.”

“Con yêu cha,” Julia thừa nhận một cách bướng bỉnh, “nhưng điều đó không xóa bỏ được những thứ đã nói và đã làm. Tình yêu không hề ngăn được con người ta làm tổn thương lẫn nhau.”

Cả hai không nói với nhau lời nào khi cùng sóng bước lên cầu thang.

“Con có muốn tắm rửa thay quần áo ở phòng mình không?” Eva hỏi.

“Con muốn gặp cha ngay bây giờ,” Julia đáp. Cô đang quá hồi hộp không thể trì hoãn được, sự căng thẳng cứ chùng chất lên theo mỗi phút. “Trong trường hợp Cha đủ khỏe.”

Eva đi kèm cô tới phòng của Edward. “Julia...” bà dịu dàng nói, “con phải thừa nhận sự thật con người có thể thay đổi. Ngay cả cha con cũng thế. Việc tiến quá gần tới cái chết là một điều kinh khủng. Mẹ tin điều đó đã khiến cho Edward nhìn nhận lại vài sự kiện trong quá khứ mà ông ấy đã cố lờ đi nhiều năm. Hãy khoan dung với ông ấy và lắng nghe ông ấy nói.”

“Tất nhiên. Con thấy thật khó mà chạy ào vào phòng bệnh rồi bắt đầu ném vào cha cả tràng buộc tội, thưa Mẹ.”

Julia ngừng lại ngay cửa phòng, đứng chờ trong lúc Eva đi vào. Hình dáng mảnh dẻ của mẹ cô in bóng lọt qua những dải nắng, để lại một vệt dài trên những bức rèm cửa sỏ màu vàng chanh. Cúi xuống hình dáng gầy còm đang nằm dài trên giường, Eva chạm nhẹ vào tóc của Edward và thì thầm thật khẽ.

Nhìn cảnh đó, Julia bất giác thấy hỗn loạn khi mọi xúc cảm đều biến mất. Trái tim cô trống rỗng và tê liệt, ngay cả chút đau buồn hay thậm chí là giận dữ cũng không có. Cô dường như không thể gợn lên được bất kỳ cảm giác nào đối với cha mình, điều đó làm cô bần

khoản ghê gớm.

Eva ngược nhìn lên rồi ra hiệu cho cô bước vào. Cô chậm rãi bước qua ngưỡng cửa đến chiếc giường nơi cha cô đang nằm, được che lại bên dưới một bức màn treo có hoa văn sắc sỡ. Thốt nhiên tất cả mọi cảm xúc đều ùa tới cùng lúc, vùi lấp cô trong dòng thủy triều mang theo sự ăn năn và thương cảm. Edward luôn là một người đàn ông tràn đầy sức mạnh, nhưng khi nằm trên giường với tấm chăn kéo đến vai, ông trông nhỏ bé và cô độc. Sự mạnh mẽ mà ông vốn thừa thãi đã trốn khỏi ông, chỉ bỏ lại sự già nua trên hình ảnh của người đàn ông lúc này. Nước da của ông vàng vọt, hậu quả của việc trích máu gần đây.

Julia cẩn thận ngồi xuống mép nệm. Cô nắm lấy tay cha, cảm thấy làn da bọc lấy khung xương dài đang từ từ động đậy. Ông đã sụt cân. Cô nắm chặt lấy tay ông, giá mà có thể truyền sinh lực của mình sang cho ông.

“Cha,” cô nói khẽ. “Là Julia đây.”

Một lúc lâu, đôi mi nhợt nhạt của ông nâng lên. Đôi mắt ông luôn sáng quắc và sắc bén mỗi khi chúng xét đoán cô. Julia chưa bao giờ nhìn thấy cha mình lúng túng dù thoáng qua- ông luôn đưa ra mệnh lệnh trong bất kì tình huống nào. Thật khác lạ, tuy nhiên, dường như ông đang cùng cô chia sẻ cái cảm giác không chắc chắn, cũng đang tìm kiếm trong vô vọng những từ để nói.

“Cám ơn,” ông nói, giọng ông yếu tới mức đáng ngại. Tay ông giật mạnh, và trong giây lát Julia có cảm tưởng ông định rút tay về. Thay vì thế những ngón tay ông khép lại trên bàn tay cô một cách kiên quyết. Đây chính là cử chỉ tình cảm nhất ông đã thể hiện với cô trong suốt từng ấy năm.

“Con cứ nghĩ là cha sẽ tống con ra khỏi nhà,” Julia nói với nụ cười e dè.

“Ta cứ nghĩ là con sẽ không đến,” Edward thở dài, chuyển động nâng lên rồi hạ xuống của lồng ngực ông khá nông. “Ta sẽ không trách con.”

“Mẹ đã kể cho con biết bệnh tình của cha,” Julia thì thầm, vẫn nắm lấy tay ông. “Con có thể nói với mẹ và bác sĩ rằng cha thật quá bướng bỉnh để cho một cơn sốt vặt hạ gục mình.”

Cha cô nặng nhọc cố chống người ngồi dậy. Eva di chuyển tới trước để giúp ông, nhưng Julia đã kéo một cái gối nằm gần đấy lót sau lưng ông. Edward đưa mắt nhìn vợ khó hiểu. “Em à... tôi muốn nói chuyện riêng với Julia.”

Eva mỉm cười yếu ớt. “Tôi hiểu.” Bà biến mất khỏi phòng, uyển chuyển và lặng lẽ như một bóng ma, để lại cha và con gái cùng đối diện nhau.

Rút vào cái ghế gần đó, Julia nhìn chăm chăm vào Edward, cau mày bối rối. Cô không hình dung được ông muốn nói gì với cô, sau tất cả những trận cãi vã và những cảm xúc cay đắng ngăn cách giữa họ.

“Là chuyện gì vậy?” cô ôn tồn hỏi. “Có phải cha muốn nói về cuộc sống trên sân khấu hay cuộc sống cá nhân của con?”

“Không phải,” cha cô gắng sức nói. “Là về ta.” Ông với lấy chiếc ly, và Julia rót đầy nước sạch vào ly cho ông từ một chiếc bình sứ nhỏ. Ông cẩn thận hớp một ngụm nước mát lạnh. “Ta chưa bao giờ trò chuyện với con về quá khứ của ta. Có... những chi tiết về gia đình Hargate mà ta đã bỏ qua không đề cập đến.”

“Những chi tiết,” Julia lập lại, đôi chân mày thanh tú của cô cong lên. Lịch sử của gia đình Hargate không có gì phức tạp và ám muội. Gia đình cô thuộc dạng có địa vị vừa phải và một gia sản kèch sù, có tham vọng vươn lên địa vị cao hơn trong xã hội bằng những cuộc hôn phối với người có dòng máu xanh hơn.

“Ta đã tự bảo mình không cho con biết sự thật là điều cần thiết để bảo vệ con,” Edward nói, “nhưng đó chỉ là do bản tính hèn nhát trong con người ta.”

“Không. Con sẽ gán cho cha nhiều tính cách, thừa Cha, nhưng hèn nhát không phải là một trong số đó.”

Edward tiếp tục một cách kiên quyết. “Có những chuyện ta chưa bao giờ có thể kể ra bởi vì chúng làm ta quá đau đớn... và ta cũng đã trừng phạt con bởi vì chúng.” Giọng nói khản đặc của ông ẩn chứa một sự ân hận sâu sắc khiến Julia kinh ngạc. Một hé lộ, mặc dầu sự hé lộ đó chẳng dễ chịu gì, khi biết rằng trong con người cha cô cũng tồn tại thứ cảm xúc ấy.

“Là chuyện gì?” cô dịu dàng hỏi. “Cha muốn kể với con chuyện gì?”

“Con chưa bao giờ biết về... Anna.” Cái tên được thốt ra dường như đọng lại nơi môi ông một dư vị vừa cay đắng vừa ngọt ngào.

“Đó là ai vậy Cha?”

“Cô của con... chị gái của ta.”

Julia kinh ngạc. Cô chưa bao giờ biết bất cứ ai trong gia đình bên nội ngoại trừ hai người chú đã kết hôn và chọn cuộc sống vui thú điền viên. “Tại sao chưa bao giờ có ai nhắc tới cô? Cô bây giờ ở đâu, và làm gì-”

Edward đưa tay lên để ngăn tràng câu hỏi lại. Ông từ tốn giải thích. “Anna là chị gái của ta. Chị ấy là một tạo vật xinh đẹp nhất trên đời. Nếu không có Anna, ta đã có một tuổi thơ khô khan và vô vị nhất mà con có thể tưởng tượng ra. Chị ấy bày cho ta trò chơi và kể chuyện để làm ta vui. Chị ấy là một người mẹ, một người chị, một người bạn... chị ấy là...” Không tìm ra được từ để diễn tả, ông ngừng lại bất lực.

Julia chăm chú lắng nghe. Trước đây cha cô chưa bao giờ trò chuyện với cô với biểu cảm này, khuôn mặt ông dịu lại khi ông trầm tư, đôi mắt lạnh như thép trở nên mờ hồ khi chìm đắm trong hồi ức.

“Cả cha và mẹ của chúng ta không ai yêu thích trẻ con,” ông nói. “Không ngay cả với con của mình. Họ không quan tâm tới chúng ta cho tới khi chúng ta tới tuổi trưởng thành, và cả sau đó chúng ta cũng chỉ nhận được sự quan tâm ít ỏi từ họ. Mọi bận tâm duy nhất của họ là nuôi dưỡng cho chúng ta ý thức kỷ luật và trách nhiệm. Ta không thể nói ta yêu mến họ. Nhưng ta yêu Anna... và ta biết chị ấy là người duy nhất trên thế giới này thật sự yêu thương ta.”

“Cô là người thế nào ạ?” Julia hỏi khi chỉ có sự im lặng nối tiếp theo sau đó. Edward dường như gặp khó khăn khi tiếp tục mạch chuyện, hồi ức giống như những sợi chỉ mỏng manh đan kết lại đánh bật hết những từ ngữ ông định nói.

Ánh mắt ông lơ đãng, như thể ông đang nhìn chăm chăm ra một khoảng không rộng lớn. “Chị ấy hoang dã và kỳ lạ, rất khác so với cả ba anh em ta. Anna không đếm xỉa tới những luật lệ và trách nhiệm.

Chị ấy là người nặng tình cảm, và hoàn toàn không đoán trước được. Cha mẹ chúng ta chưa bao giờ hiểu được chị- thỉnh thoảng chị ấy lại làm họ tức điên.”

“Chuyện gì đã xảy ra với cô?”

“Khi Anna mười tám tuổi, chị ấy quen biết với một gã nhân viên ngoại giao nắm giữ vị trí trong đại sứ quán ở Luân Đôn. Hắn ta là hiện thân của tất cả những giấc mơ của Anna. Cha ta đã phản đối và cấm Anna qua lại với hắn. Lẽ dĩ nhiên chị ấy đã chống đối và nắm lấy mọi cơ hội lén đi gặp hắn. Chị ấy đã yêu và làm mọi thứ khác... toàn tâm toàn ý, dâng hiến cho hắn cả cơ thể lẫn linh hồn. Nhưng chị ấy đã có sự lựa chọn quá dại dột...” Sự u ám trùm lên gương mặt ông, ông có vẻ muốn ngừng lại. Tuy nhiên ông đã kể quá nhiều. Câu chuyện đã đi xa tới mức này và ông sẽ đi hết cái hồi kết bi thảm của nó.

“Anna đã có thai,” ông nói, từng từ ngữ bị nghẽn lại trong cổ họng. “Gã người tình của chị ấy đã ruồng bỏ chị ấy sau khi giải thích rằng hắn đã kết hôn và không thể hứa hẹn gì với chị. Gia đình ta ghê tởm việc bị dính vào bất kỳ loại xì căng đan nào, và đã đuổi chị ấy ra khỏi nhà. Giống như là chị ấy đột nhiên ngừng tồn tại. Cha ta đã tước quyền thừa kế của Anna, bỏ mặc chị ấy gần như nghèo túng. Chị ấy quyết định rời khỏi Châu Âu và một mình gánh chịu hậu quả sự cho ự ô nhục của mình.”

“Trước khi đi, chị đã đến gặp ta. Chị ấy không hề hỏi xin tiền bạc hay bất kỳ sự giúp đỡ nào... chỉ muốn ta cam đoan với chị ấy rằng ta vẫn yêu chị. Ta đã không thể nói với chị ấy điều đó. Ta đã quay lưng lại với chị ấy. Ta thậm chí còn không nói một lời nào với chị ấy. Và khi chị ấy vẫn cứ kiên trì gọi tên ta và cố vòng tay ôm lấy ta, ta... ta đã gọi chị ấy là một con điếm rồi bỏ đi.”

Nước mắt bắt ứa ra từ khóe mắt của Edward, những giọt nước mắt dường như bòn rút hết nguồn sinh lực còn lại của ông. “Đó là lần cuối cùng ta nhìn thấy chị ấy. Anna đã đến Pháp sống cùng với một người bà con xa. Sau đó chúng ta được tin chị ấy đã chết trong lúc lâm bồn. Ta đã cố gắng đẩy những ký ức về chị ấy ra khỏi đầu mình trong vài năm- nếu cứ tiếp tục nghĩ về chị ấy sẽ khiến ta phát điên. Chỉ tới khi ta gần như đã quên được sự tồn tại của chị ấy thì con ra đời.”

Ông lau mặt bằng khăn tay, dòng nước nóng hồi trào ra từ khóe mắt ông cự tuyệt dừng lại. “Con quá giống cô của mình đến nỗi ta cứ bị choáng váng mỗi khi ta nhìn con. Ta đã nghĩ vòng xoáy của định mệnh thật quá độc ác khi để cho ta nhìn thấy hình ảnh của chị ấy trên gương mặt con, trong đôi mắt con... con liên tục nhắc ta nhớ đến hành động tàn nhẫn của ta đối với Anna. Điều tệ hại hơn chính là con sở hữu một tinh thần và cách nhìn đối với cuộc sống y như chị ấy. Con chính là chị gái của ta tái sinh. Ta không muốn mất con như ta đã mất chị. Ta đã nghĩ nếu ta có thể làm cho con giống ta... đứng đắn, nghiêm nghị, hoàn toàn không có óc tượng tưởng... vậy thì con sẽ không bao giờ rời bỏ ta. Nhưng ta càng cố gắng uốn nắn con, con càng phản kháng... càng ngày càng biến thành chị ấy. Mọi thứ mà ta nghĩ ta đang làm là vì lợi ích của con tất cả đều sai lầm.”

Julia lau dòng nước mắt đang lăn dài trên gò má cô. “Bao gồm cả cuộc hôn nhân với Lord Savage.”

“Nhất là điều đó,” Edward đồng ý, giọng nói tắt nghẹn. “Ta đã nghĩ điều đó sẽ không để cho con sự lựa chọn nào khác ngoại trừ trở thành người mà ta muốn. Nhưng con đã nổi loạn giống y như Anna. Con đã từ bỏ cả tên của mình và dán thân vào giới sân khấu, tệ hơn nữa con đã thành công. Ta đã cố trừng phạt con bằng cách tước quyền thừa kế của con... nhưng điều đó có vẻ chẳng quan trọng với con.”

“Cha đúng, tiền không quan trọng,” Julia nói, giọng cô run rẩy. “Tất cả những gì con muốn là tình yêu cha dành cho con.”

Cha cô lắc đầu, giống như một món đồ chơi bị gãy đang lắc lư. “Ta đã không muốn yêu thương con nếu ta không thể thay đổi được con. Ta không thể chịu đựng được rủi ro.”

Vậy còn bây giờ? Julia tha thiết muốn hỏi, những câu hỏi vung vãi trên môi cô. Có phải đã quá trễ cho điều đó? Tại sao ông lại kể cho cô nghe tất cả mọi chuyện? Cô đang khiếp hãi với cái hy vọng đang nhen nhúm rằng ông muốn cô quay trở lại cuộc đời ông, rằng ông có thể cố chấp nhận cô khi ông chưa thể làm vậy trong quá khứ. Nhưng vẫn còn quá sớm để hỏi. Ngay lúc này, thấu hiểu nhau cũng đã quá đủ.

Cô nhìn chăm chăm vào cha, nhìn thấy dấu hiệu kiệt sức đang hằn lên theo từng nếp nhăn trên gương mặt ông. Mí mắt ông rũ

xuống, cảm thì gục xuống ngực. “Cám ơn vì đã kể với con,” cô thì thầm, cúi xuống sắp lại gối nằm cho ông. “Bây giờ ngủ đi- cha mệt rồi.”

“Con sẽ... ở lại chứ?” ông xoay sở hỏi.

Cô gật đầu, nở nụ cười ngọt ngào. “Con sẽ ở lại cho tới khi cha khỏe hơn, thưa Cha.”

Mặc dù việc giải bày tâm sự của cha cô đã khiến cô đói tới mức bủn rủn tay chân, Julia chỉ ăn một cách máy móc một đĩa gà nhỏ và rau củ luộc từ khay đồ ăn được mang tới phòng cô. Cô đã kể lại cho Eva tất cả mọi chuyện, mẹ cô không hề tỏ ra ngạc nhiên.

“Mẹ đã biết về Anna đáng thương,” Eva thú nhận, “nhưng không ai trong gia đình Hargate muốn nói về cô con. Cha con chưa bao giờ nói với mẹ chuyện con gọi cho ông ấy nhớ tới chị mình một cách sâu sắc. Mẹ nghĩ mẹ nên đoán ra. Điều đó giải thích được nhiều chuyện...”

“Tại sao bây giờ cha lại kể với con?” Julia nói to suy nghĩ trong đầu. “Cha làm vậy để đạt được gì?”

“Ông ấy đang cố nói với con rằng ông ấy hối hận,” mẹ cô dịu dàng trả lời.

Julia có cảm giác thật kỳ dị khi một lần nữa ngủ dưới mái nhà của cha mẹ, lắng nghe tiếng kéo kẹt mơ hồ trong ngôi nhà, tiếng gió quạt vào khung cửa sổ, xa xa là những âm thanh của miền quê vọng lại trong đêm. Mọi thứ quá đổi quen thuộc. Julia gần như tin rằng cô đang quay trở lại là cô gái nhỏ, thức dậy vào buổi sáng, trải qua cả ngày cho việc học rồi tìm kiếm một xó xỉnh nào đó để đọc cả chồng sách.

Mở mắt thao láo trong bóng tối, Julia nhìn thấy những hình ảnh tuổi thơ trải ra trước mắt giống như một cuộc thao diễn chậm... luật lệ hà khắc của cha, bộ dạng rụt rè, nhút nhát của mẹ, trí tưởng tượng phong phú được chế tác tỉ mỉ trong tâm cô... và bao giờ cũng tồn tại cái bóng của Damon. Trong suốt quãng đời niên thiếu anh chính là tiêu điểm của sự tò mò, sợ hãi, và oán hận của cô. Và khi cô gặp anh, cô phát hiện anh hóa ra không phải là sự tra tấn mà là sự cảm dỗ nguy hiểm, dù dĩ cô gần như phản bội lại sự tự do mà cô phải cố công lắm mới giành được.

Damon đã chỉ cho cô thấy những gì cô sẽ bỏ lỡ nếu dành trọn thời gian cho sân khấu, rồi quay về nhà mỗi tối trong một ngôi nhà trống rỗng và một chiếc giường quanh quẽ. Cô yêu anh cho dù ý chí của cô đang cự tuyệt lại điều đó; làm sao cô lại có thể để cho mình yêu anh nhiều đến thế! Cô muốn anh bất chấp mọi quan hệ lỏng lẻo giữa anh với phu nhân Ashton. Bên dưới lớp vỏ độc tài, Damon vẫn là người trần mắt thịt với những xúc cảm mãnh liệt, một người đàn ông đang phải vũng vãi trong vòng vây giữa dục vọng, danh dự và trách nhiệm. Cô ngưỡng mộ bản tính không hề do dự, quyết tâm theo đuổi cho kỳ được mục tiêu và cả những nỗ lực mài dũa lại thế giới theo ý mình của anh. Nếu cô gặp được anh trước khi cô trở thành một diễn viên, có lẽ cuộc sống của cô đã đổi khác?

Khi cô cuối cùng cũng rơi vào giấc ngủ, những giấc mộng không ngừng quấy nhiễu cô. Hình ảnh và giọng nói của Damon đầy ắp trong tâm trí, ngọt ngào tra tấn và giày vò cô. Cô đã tỉnh lại vài lần trong đêm, sửa lại gối, liên tục đổi chỗ nhằm nỗ lực tìm kiếm một vị trí thoải mái.

“Con sẽ gửi thư cho ngài ấy chứ?” mẹ cô đã hỏi vào lúc trời sẩm tối. Câu hỏi vẫn cứ đeo riết gây phiền nhiễu cho Julia. Cô không thể ngăn bản thân ham muốn anh... cô nhúc nhích với nỗi khao khát vòng tay của anh ôm lấy cô. Tuy nhiên, cô sẽ không gửi thư cho anh. Cô sẽ không dựa dẫm vào bất cứ ai ngoại trừ chính bản thân.

Ba ngày sau, Julia luôn túc trực bên cha mình, phụ giúp chăm sóc cho ông, tiêu khiển cho ông bằng cách đọc tiểu thuyết cho ông nghe. Edward lắng nghe say mê, ánh mắt của ông luôn khóa chặt vào khuôn mặt cô.

“Ta chắc chắn con là một diễn viên đầy tài năng,” ông đột nhiên nói, làm cô kinh ngạc tới sửng người. Đối với một người đàn ông luôn phản đối gay gắt nghề nghiệp của cô thì sự thú nhận đó phải rất khó khăn. “Khi đọc, con thổi hồn vào những từ ngữ được in trong sách.”

“Ngày nào đó cha có thể đến xem con biểu diễn tại Nhà Hát Thủ Đô,” Julia nói, giọng cô lộ ra vẻ khao khát nhiều hơn cô muốn. “Đó là, nếu cha chịu đựng được ý nghĩ xem con gái mình biểu diễn trên sân khấu.”

“Có lẽ,” Edward đáp lại ưỡm ờ.

Julia tươi cười. Dù chỉ đơn thuần là một khả năng nhưng nó hơn rất nhiều so với những gì cô từng chờ mong ở cha. “Có thể cha sẽ thích đấy,” cô nói. “Con được biết đến như một diễn viên khá giỏi.”

“Con được biết đến như một nữ diễn viên thiên tài,” ông chỉnh lại. “Ta không thể nào tránh xa được mọi bài báo đề cập tới con. Con dường như là miếng mồi béo bở cho những chuyện ngòi lê đôi mách-ta phải thêm vào là phần lớn trong số chúng chẳng dễ chịu gì đối với một người cha khi nghe”

“Trời, lại chuyện ngòi lê đôi mách,” Julia hớn hờ đáp lại, thích thú với trải nghiệm là mình đang có một cuộc chuyện trò thật sự với ông. “Con cam đoan với cha gần như tất cả đều là giả hết. Con sống rất lặng lẽ ở Luân Đôn- không yêu đương những nhút nhát hay có xì căng đan nào để khoe mẽ đâu.”

“Mấy tin đồn về con thường dính liền với người quản lý nhà hát của con.”

“Mr. Scott chỉ là một người bạn thôi, không hơn.” Julia nhìn thẳng vào mắt ông. “Nhà hát mới chính là người yêu độc nhất của anh, và không một tình cảm nào khác có thể giành được vị trí đó.”

“Vậy còn Lord Savage? Mẹ con dường như nghĩ con có cảm giác với anh ta.”

Julia ngó chỗ khác, đôi lông mày cau lại. “Con có,” cô miễn cưỡng thừa nhận. “Nhưng sẽ chẳng đi tới đâu đâu. Anh ấy quá... không nhượng bộ.”

Edward dường như hiểu được những ẩn ý phong phú trong từ đó. Ông im lặng quan sát cô, ánh mắt ông trầm ngâm.

“Không nghi ngờ cha vẫn muốn con nhận lấy vai trò vợ của anh và trở thành bà nữ công tước ngày nào đó,” Julia nói.

Âm thanh khô khốc của tiếng cười bật ra từ ông. “Mấy năm qua con đã chứng minh rõ ràng là sự lựa chọn không thuộc về ta.”

“Nếu con xin hủy bỏ cuộc hôn nhân thì sao?” cô hỏi. “Cha có chối bỏ con một lần nữa không?”

“Không,” ông ngập ngừng một chút rồi đáp. “Bất kể chuyện gì xảy

ra, ta cũng sẽ tôn trọng quyết định của con.”

Lòng biết ơn trào ra trong cô, cô thấy mình với tới cha. Bàn tay cô nắm chặt lấy tay ông.

“Cám ơn,” cô nói, cổ họng cô thắt lại. “Cha không bao giờ biết rằng điều đó có ý nghĩa với con nhiều thế nào.”

Đáp lại sự nhẹ nhõm của Julia và Eva, sức khỏe Edward đã phục hồi lại tuy chậm nhưng ổn định, sắc diện và sinh lực của ông tiến bộ từng chút một mỗi ngày. Trong lúc Julia chuẩn bị quay lại Bath, cô rất vui mừng khi có một khởi đầu mới với gia đình. Thái độ của Edward đối với cô dịu dàng hơn hẳn, bản tính chuyên quyền giờ đây đã được kiềm chế lại bằng sự khoan dung và thi thoảng còn có biểu hiện của tình yêu. Ông cũng ân cần và chu đáo với Eva hơn, có lẽ ông đã nhận ra trong suốt cuộc hôn nhân của mình ông đã quá coi nhẹ sự tận tụy của Eva.

Vào buổi sáng thứ hai, khi hành lý cuối cùng của cô đã được đóng gói, Julia đến chào tạm biệt cha. Cô bắt buộc phải trở lại Bath đúng hẹn để chuẩn bị cho buổi tập và trình diễn ngày mai. Cô ngạc nhiên khi Edward không ở một mình. Ông đang thảo luận với luật sư đã phục vụ cho gia đình Hargate ít nhất một thập kỉ.

“Vào đi, Julia.” Edward nói. “Ta chỉ đang dàn xếp vài việc với Mr. Bridgeman.”

Trao đổi với vị luật sư một lời chào hỏi lịch sự, Julia chờ cho đến khi ông ta rời khỏi phòng trước khi liếc nhìn cha cô với vẻ dò hỏi.

Nét mặt của Edward nghiêm nghị, nhưng tia sáng lấp lánh trong mắt ông đã lộ ra ông đang rất thỏa mãn. Ông ra hiệu cho Julia ngồi xuống cạnh mình. “Ta có một món quà dành cho con.”

“Ồ?” Julia thận trọng trả lời, vẻ mặt cô sáng bừng và hồ hởi. Cô đặt mình xuống ghế. “Con có dám hy vọng là con được lấy lại quyền thừa kế không?”

“Phải, con đã được khôi phục lại quyền thừa kế. Nhưng còn hơn thế ta đã bao gồm vài điều khác.” Ông đưa cho cô một gói nhỏ, một xấp giấy được nhét trong tập giấy da.

“Là gì vậy?” cô lưỡng lự hỏi.

“Sự tự do của con.”

Julia thận trọng cầm lấy tập giấy và để nó trong lòng.

“Trong đó đựng hợp đồng hôn nhân của con,” Edward nói. “Trong lúc ấy ta bảo đảm sẽ tìm vị mục sư đã tổ chức hôn lễ rút lại toàn bộ sự chứng thực của ông ta. Sẽ không còn dấu hiệu nào chứng tỏ lễ cưới đã diễn ra.”

Julia lặng thinh. Edward dường như đang mong chờ biểu hiện của lòng biết ơn, ông cau mày nhìn cô. “Sao vậy? Con phải vui mừng chứ. Đó là điều con luôn mong muốn mà.”

“Điều con luôn mong muốn là cuộc hôn nhân này chưa bao giờ diễn ra,” Julia lầm bầm, cố đánh thức mình ra khỏi cơn choáng váng. Cô không chắc mình cảm thấy thế nào... có lẽ giống như một tù nhân được gã cai ngục thô bạo quăng cho chìa khóa. Nó đến không hề báo trước, không chừa cho cô cơ hội để chuẩn bị tâm lý.

“Ta không thể thay đổi được điều đó,” cha cô đáp. “Tuy nhiên, ta có thể cố bù đắp.”

Đây chính là cách ông đang thừa nhận mình đã sai- ông đang làm hết sức để hoàn trả lại cho cô những gì ông đã cướp khỏi cô. Ông nói đúng, quá khứ không thể thay đổi. Tuy nhiên, mỗi người họ đều có thể kiểm soát được tương lai, và định hướng nó theo ước muốn của mình. Nâng tập giấy lên môi, Julia nhìn ông qua mép giấy và moi ra trên khuôn mặt mình một nụ cười.

Khi Edward nhìn thấy nếp nhăn nơi đuôi mắt cô, ông nhoẻn miệng cười trả lại. “Từ cách nhìn của con, vậy ta đã làm được một việc đúng đắn rồi.”

Cô bỏ tập giấy xuống, rê ngón tay lên lớp giấy da trơn láng và khô ráo. “Cha đã cho con sức mạnh để vượt qua một quyết định khó khăn. Không gì có thể làm con vui sướng hơn.”

Cha cô từ tốn lắc đầu trong lúc nhìn cô chăm chú. “Con không phải là một phụ nữ bình thường, Julia. Ta ngờ là sẽ dễ dàng hơn với mọi người nếu con giống mẹ mình.”

“Nhưng con không giống mẹ,” Julia đáp, một nụ cười yếu ớt chớm nở trên môi cô. “Con giống cha, thưa Cha.”

Những thú vui ở Bath nhanh chóng làm Damon chán ngấy. Anh chỉ có tí ti hứng thú với chuyện mua sắm hay mấy trò tiêu khiển xã hội, và có Chúa biết anh không cần tới mấy cái suối nước khoáng để tăng cường cơ quan tiêu hóa của mình. Anh chẳng có việc gì làm ngoại trừ chờ Julia quay lại, một công việc đang khiến anh buồn chán tới phát điên. Anh có một cuộc sống bề bộn đang chờ anh ở Luân Đôn, công việc và những vấn đề cá nhân cần anh đích thân xử lý, và ở đây ngay tại Bath anh đang sắp chết khô vì đợi.

Anh đã phải thận trọng cân nhắc quyết định vẫn ở lại thành phố thay vì chạy theo Julia. Anh đã dụ dỗ mới moi ra được tin tức đặc biệt từ Arlyss và vài thành viên bép xép của đoàn kịch, Damon được biết Julia đã rời khỏi Bath vì gia đình cô có người bệnh, và cô sẽ quay lại vào thứ ba. Anh đoán tình trạng Eva phải rất tồi tệ mới khiến Edward hạ mình gửi thư cho con gái.

Julia đã chọn một mình đối mặt với gia đình mình, không muốn sự ủng hộ của người ngoài. Đó là quyền của cô, và Damon sẽ không ép mình xía vào cuộc đoàn tụ riêng tư của gia đình Hargate, anh sẽ bị nguyên rủa nếu anh cứ lót tót theo đuôi Julia giống như một chú cún con.

Ngày thứ hai sau khi Julia rời đi, lúc anh quay về sau cuộc tản bộ dài hai dặm từ ngôi làng Weston gần đây, Damon ngạc nhiên khi phát hiện ra em trai anh đã đến ngôi nhà liên kế nằm ở khu Laura Place. Đứng trên người dáng bộ tao nhã như thường lệ, William đang nằm dài ra trên chiếc ghế dài kiểu Hy Lạp trong thư viện với một ly rượu brandy trong tay. Cậu ngược nhìn lên khi Damon bước vào phòng, rồi nở nụ cười toét miệng để chào đón anh.

“Đi tập thể dục à?” William nhận xét, chú ý thấy gò má hơi ửng hồng của anh trai và không khí mùa thu quyện trong mùi hương xanh giòn của lá vẫn còn vương lại trên người anh. “Đừng nói với em là anh đã xài hết ý tưởng về một buổi chiều tuyệt diệu ở Bath rồi nha. Nếu không còn gì khác anh có thể kiếm một bà cô hấp dẫn nào đó để ve vãn- ở thành phố này đầy rẫy. Mấy bà cô già đó hoàn toàn không đủ tiêu chuẩn. Em khám phá ra việc thiếu đi nhan sắc sẽ được chỉnh trang lại bằng vẻ sốt sắng và lòng biết ơn dào dạt-”

“Miễn cho anh ba cái mới lý luận về học thuyết phụ nữ của em đi,” Damon mỉa mai nói, rót cho mình một ly rượu rồi ngồi xuống chiếc ghế bành bọc da nặng chịch.

William ngồi dậy, nhìn anh với vẻ mặt rất đổi ngọt ngào. “Vợ anh khỏe không, anh trai thân mến?”

“Theo anh biết thì Julia vẫn khỏe.” Damon ngập ngừng rồi thêm vào một cách sỗ sàng. “Cô ấy đã rời khỏi Bath.”

“Vậy sao?” Đầu William nghiêng sang bên, trông dáng điệu như một con vẹt đang bị sự tò mò kích thích. “Khi nào chị ấy quay lại?”

“Chắc là thứ ba. Cô ấy không nói với anh.”

Nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của ông anh trai, William bất thành linh phá ra cười sặc sụa không kiềm được. “Lạy Chúa tôi,” cậu hỗn hển. “Em thấy thật mỉa mai trong khi có hàng tá phụ nữ cố câu cho được anh, tính luôn sự bám riết của Phu nhân Ashton, thì tất cả những gì Julia muốn là trốn khỏi anh.”

“Cứ tiếp tục cười nhạo đi,” Damon nói, một nụ cười miễn cưỡng xâm nhập vào vẻ mặt cau có của anh. “Một ngày nào đó cô ấy sẽ được soi sáng bởi bùa mê của anh.” (*tự tin thấy sợ luôn ^_^*)

William cứ tiếp tục cái tràng khúc khích giống như điệu bộ của cậu học sinh được cho nghỉ lễ. “Hiểu rõ anh, em có thể đoán được vấn đề là gì. Để em cho anh vài lời khuyên, anh trai-”

“Anh thà em đừng cho còn hơn,” Damon nói, nhưng William tiếp tục.

“Phụ nữ không tìm kiếm sự lương thiện ở một người đàn ông. Họ muốn được quyến rũ, lừa dối, cám dỗ... và trên hết, họ không muốn

phó mặc bản thân vào một gã đàn ông. Phụ nữ thích chơi trò đuổi bắt. Và trước khi anh quảng cho em bộ mặt kẻ cả, hãy đối chiếu với sự thật là em luôn có được mỗi người đàn bà mà em chơi cùng.”

Damon nhếch môi cười châm biếm. “Mấy cô nàng phục vụ ở quán rượu và những nữ diễn viên rất dễ bị hạ gục, Will.”

William làm rớt mất cái bộ mã khoác lác của mình, đeo vào bộ mặt gần như bị sỉ nhục. “Chà, anh sẽ không gặp khó khăn trong việc chinh phục Julia. Việc kết hôn với chị ấy phải cho anh vài lợi thế trong cuộc cạnh tranh chứ!”

Damon quan sát em trai mình kỹ càng. William dường như đang xem cuộc nói chuyện như một sự giải tỏa, vẻ mặt cậu rõ ràng có chút căng thẳng. Anh hiểu em trai mình đủ rõ để nhận ra có chuyện gì đó đang quấy rầy cậu. Anh đột ngột thay đổi đề tài.

“Sao em lại đến Bath, Will?”

“Tất nhiên là để xem vở kịch *My Lady Deception* rồi. Em không cam tâm khi không biết được đoạn kết của câu chuyện.” William nặn ra một nụ cười nhăn nhó méo mó, rồi nhanh chóng tắt lịm. Khuôn mặt cậu hiện lên vẻ bồn chồn. “Và... còn có chuyện khác.”

“Anh cũng nghĩ vậy,” Damon mỉa mai. “Em lại gây ra họa nữa hả?”

“Không hẳn. Sự thật thì... cái họa này là của anh, em dường như bị vạ lây.”

“Giải thích đi.”

William nhăn mặt, nốc một lượng lớn rượu. “Pauline đã đến tìm em trong căn hộ riêng của em ở Luân Đôn,” cậu nói thẳng thừng. “Cô ta nói cô ta muốn trở nên thân thiết với em hơn, vì bọn em sẽ sớm trở thành người nhà. Cô ta nói không có lý do gì để bọn em không thể trở thành “bạn” và nương tựa lẫn nhau như em trai và chị gái.”

“Thế cái loại “nương tựa” cô ta muốn là gì?”

“Cô ta không nói toạc ra, nhưng... xem xét tới cái áo dài cô ta mặc, và cách cô ta chạm vào em, em nghĩ cô ta đang cố quyến rũ em! Em thề em không hề làm gì để khuyến khích cô ta, Damon, em sẽ *không bao giờ* xâm phạm vào lãnh thổ của anh. Vì Chúa, chúng ta

là anh em-”

“Được rồi,” Damon điềm tĩnh cắt ngang. “Nói cho anh biết Pauline còn nói gì khác.”

“Cô ta ca tụng em hết lời, nói nào là cô ta và em có nhiều điểm chung, nào là em sẽ rất thích thú khi khám phá ra những điểm chung đó nhiều thế nào. Tất nhiên là em giả ngu, và cố hết sức xô cô ta ra xa hết mức... nhưng không phải trước khi cô ta thổ lộ là cô ta cô đơn trong lúc anh rời khỏi Luân Đôn, cô ta hy vọng có thể cầu viện đến sự giúp đỡ của em mỗi khi cần thiết.”

Damon xem xét kỹ tình huống, sau đó thở hắt ra một hơi dài khi sự nhẹ nhõm lan đi khắp người.

“Thú vị làm sao,” anh lầm bầm. Thông tin mà William cung cấp đã chứng thực cho hy vọng lớn nhất của anh. Lúc này anh không cần nghi ngờ: Pauline không hề có thai. Ngạc nhiên duy nhất là cô ta lại hạ mình đi quyến rũ em trai anh. Tuy nhiên đó là một nước đi khôn ngoan. Nếu Pauline có thể thành công mang thai đứa con của William, hiển nhiên sự giống nhau sẽ di truyền lại trong gia đình... và với mặc cảm tội lỗi William sẽ không bao giờ tiết lộ cái bí mật bản thủ là người thừa kế của anh trai mình thật ra chính là đứa con hoang của cậu.

“Anh không giận à?” William hỏi, trông vô cùng nhẹ nhõm.

“Còn lâu.” Damon nâng ly chúc mừng em trai, anh nở một nụ cười tươi hết mức. “Cám ơn, Will.”

“Vì cái gì?”

“Vì đã nhanh chóng báo cho anh tin này. Và vì đã kiềm chế mình. Anh chắc nhiều gã đàn ông sẽ không từ chối lời đề nghị quá cảm động của Pauline đâu.”

“Làm ơn đi,” William cảm phẫn nói. “Em cũng có tiêu chuẩn của mình mà.”

“Thỉnh thoảng,” Damon nói to suy nghĩ của mình. “Anh thật sự nghĩ là em có thể cứu vãn được đó.”

“Có phải điều này có nghĩa là em đã hoàn trả lại cho anh món nợ về vụ của Sybill Wyvill rồi không?”

“Gần như thôi,” Damon nói. “Nếu em có thể giúp cho trót chuyện liên quan tới Pauline...”

William chồm người tới trước, những tia sáng mong đợi nhảy múa trong đôi mắt xanh của cậu. “Anh có ý gì trong đầu?”

Vào lúc Julia quay trở lại, dàn diễn viên và nhân viên của vở *My Lady Deception* đã tập hợp tại Nhà Hát Mới vào sáng thứ ba. Mọi người đều hài lòng khi buổi tập diễn ra suôn sẻ và rất hào hứng. Ngay cả Logan, người nghiêm khắc sùng bái chủ nghĩa cầu toàn, cũng không hề che giấu sự thỏa mãn. Sau khi tặng cho cả đoàn vài lời ca ngợi, anh cho mọi người giải tán sớm, để họ có nhiều thời gian dư dả chuẩn bị cho buổi biểu diễn mở màn tối nay.

Julia không thể không chú ý có điều gì đó đã xảy đến với Arlyss trong suốt thời gian cô đi vắng. Bao quanh cô nàng diễn viên xinh xắn là một vàng sáng lấp lánh và một bầu không khí thanh xuân phơi phới. Trong lúc Arlyss đứng ở cánh gà để đợi tới lượt diễn của mình, ánh mắt cô nàng cứ đảo về phía Michael Fiske và đùa cợt với anh ta một cách lộ liễu. Về phần anh chàng, Fiske dường như hoàn toàn đánh mất sự hứng thú với Mary Woods, mọi sự chú ý của anh ta đều đổ dồn vào Arlyss. Cứ khi nào hai người họ đứng gần nhau, bầu không khí lãng mạn lại nổ lách tách.

Ngay khi buổi tập kết thúc, Julia dồn Arlyss vào một góc và nhìn cô bạn, mỉm cười háo hức. “Sao?” cô hỏi. “Có chuyện gì đó đã xảy ra giữa cậu và Mr. Fiske trong lúc mình vắng mặt, mình phải nghe mới được.”

Khuôn mặt của Arlyss tươi rói với một nụ cười thỏa mãn toét tới mang tai. “Mình đã quyết định rằng cậu nói đúng. Mình xứng đáng có được một người đàn ông hiểu rõ giá trị của mình. Mình đã đi gặp Michael sau bữa cơm tối muộn với đoàn kịch ở khách sạn, rồi rí vào tai anh ấy vài lời êm ái... ảnh đã tan chảy như bơ ấy. Ảnh yêu mình, Jessica! Với Michael mà nói mình là ai hay mình đã làm những gì không quan trọng... và khi mình hỏi ảnh cảm giác của ảnh như thế

nào, anh nói anh đã yêu mình ngay từ lần đầu tiên anh gặp mình. Cậu có thể tin một người đàn ông có thể nói với mình điều đó không?”

“Tất nhiên là mình tin,” Julia đáp với sự vui sướng chân thành. “Cậu xứng đáng được yêu, Arlyss. Mình rất vui vì cuối cùng cậu cũng đã khôn ngoan chọn một người sẽ không lợi dụng cậu.” Cô dừng lại một chút rồi tỉ mỉ quan sát Arlyss. “Nhưng còn sự mê đắm của cậu với Mr. Scott thì sao?”

“Biến mất hoàn toàn rồi.” Arlyss chồm tới gần hơn và nói bí hiểm. “Nếu cậu hỏi mình thì Mr. Scott là một con cá ướp lạnh. Anh ta sẽ không bao giờ trao trái tim cho bất cứ ai.” Luồng mắt của cô ngẫu nhiên lại rơi vào Michael Fiske trong lúc anh ta đang điều chỉnh lại một bức phong nền, và vẻ mặt cô bạn sáng bừng lên. “Chiều nay Michael và mình sẽ đi mua sách tại gian hàng sách rồi sau đó sẽ tạt vào cửa hàng bánh ngọt để mua bánh gừng. Cùng đi với tụi mình đi, Jessica- cậu trông như thể cậu cần tầm bổ chút niềm vui ấy.”

Ý tưởng được xem lướt qua hàng núi sách rõ là cảm dỗ. “Cám ơn,” Julia mỉm cười rạng rỡ như ánh bình minh. “Có lẽ mình sẽ đi.”

“Bà Wentworth, tôi có vài lời muốn nói với cô.” Logan ngắt ngang cuộc trò chuyện với phong thái lỗ mãng thường lệ, kéo cô sang một bên để nói chuyện riêng. Arlyss mỉm cười rồi tới bên Fiske, chống hai tay lên hông và ngoe nguẩy một cách vui nhộn.

Julia liếc Logan tò mò. Sáng nay anh đã làm cô ngạc nhiên bằng màn chào đón cực kỳ súc tích, thậm chí cũng không buồn hỏi cô về tình trạng sức khỏe của cha cô. Họ ngay lập tức lao đầu vào buổi tập, cô cho rằng Logan hoặc quá bận hoặc không hứng thú với sự bộc bạch về cuộc sống cá nhân của cô.

Nguồn ánh sáng rực rỡ thấp sáng nhà hát đang đội lên mái tóc màu nâu đỏ của Logan những chùm sáng đỏ rực như lửa, càng làm cho những đường nét thô ráp trên gương mặt anh trở nên sắc cạnh hơn bình thường.

“Cha cô sao rồi?” anh hỏi không cần mào đầu.

“Tốt hơn rồi, cám ơn.”

“Còn mối bất hòa giữa hai người ? Có cái nào được giải quyết

chưa?”

Vì vài lý do cô ngập ngừng trước khi trả lời, có cảm giác chủ đề này quá riêng tư để thảo luận cởi mở. Nhưng trước đây cô cũng đã thú nhận hết bí mật của mình với anh, và cô biết anh là một người bạn tâm tình đáng tin cậy.

“Thật ra thì có. Cha của tôi có vẻ hối hận về những gì ông đã làm. Ông tỏ ra là muốn được bù đắp. Ông thậm chí còn giúp tôi hủy bỏ cuộc hôn nhân này nếu tôi muốn.”

Đôi mắt anh lóe lên tia thích thú. “Vậy quyết định của cô?”

Julia cứ nghĩ tới việc lại giáp mặt với Damon, bụng cô lại se khít lại khó hiểu, gần như là một sự căng thẳng dễ chịu. “Tôi không biết.” Về nhãn nhó đang khắc sâu lên trán cô. “Một phần trong tôi không muốn gì hơn là đến gặp anh ấy và thổ lộ với anh tôi yêu anh nhiều thế nào, rằng anh xứng đáng với bất kỳ sự hy sinh nào... phần khác lại mong muốn giữ chặt lấy nhà hát và mọi thứ khác có nguy cơ bị mất. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được sự lựa chọn lại quá khó khăn tới thế.”

“Có những sự lựa chọn khác,” Logan nói, về mặt anh khó hiểu.

“Chẳng hạn như?”

“Có lẽ ngày nào đó chúng ta sẽ thảo luận về nó.”

Julia bối rối nhìn chăm chăm theo bóng dáng anh khi anh rời đi, âm thanh ngắt quãng của tiếng cười bật ra khỏi môi cô. Thật là phong cách của Logan khi ném ra một lời tuyên bố khó hiểu rồi sau đó bỏ đi thẳng. Anh là một ông bầu xuất sắc, biết chính xác cách để bắt giữ sự chú ý của bất kỳ khán giả nào rồi cất giữ nó.

Rảo bước chậm chạp ngang qua những quầy sách lộ thiên, Julia đắm mình trong mùi giòn tan của không khí quyện lẫn với mùi da thuộc và bột giấy. Vài quyển sách mới, vài quyển đã qua sử dụng, tất cả đều chứa đựng sự hứa hẹn trên người về những thế giới mới

thoát ra từ trang sách. Bộ sưu tập mà cô tậu được cứ chồng cao lên cho tới khi trở thành một một tòa tháp sách lóng ngóng hết nghiêng bên này lại đổ bên kia một cách nguy hiểm trong tay cô. Arlyss và Michael dường như chẳng có tí hứng thú nào với việc đọc ngoại trừ bám dính lấy nhau. Họ trao nhau những tiếng thì thầm rúc rích, những cái liếc mắt đưa tình, và thỉnh thoảng lại âu yếm nhau khi nghĩ là không ai để ý.

Mặc dù Julia đã quyết định mình đã chọn đủ sách, một bìa sách được chạm nổi màu đỏ tươi và ánh vàng đã lôi cuốn ánh nhìn của cô, cô mở quyển sách dày cộm ra. Trong lúc đọc lướt qua trang đầu tiên, cô nghe thấy một giọng nói có vẻ quen vang lên gần đấy. Cô dỏng tai lên một cách báo động, quan sát xung quanh qua tấm mạng che mặt cho tới khi cô nhìn thấy nơi bắt nguồn giọng nói.

Trái tim của Julia chao đảo khi một dáng người dong dỏng cao, ngăm đen xuất hiện trong tầm nhìn cách đó vài gian, một người đàn ông có mái tóc đen nhánh và những nét góc cạnh thô cứng nổi bật trên khuôn mặt nhìn nghiêng. Cô lập tức liên hệ tới *Damon*... nhưng người đó không phải chồng cô; đó là em trai anh, Lord William. Cậu ta dường như có rất ít sự hứng thú với những chồng sách đang bao quanh, đang lải nhải với người đồng hành chưa lộ diện là đã tới lúc phải đi.

“Trong đầu em có nhiều thứ thú vị hơn là đi săn tìm *mấy quyển sách*,” cậu cáu kỉnh. “Nãy giờ anh vẫn còn chưa coi đủ mấy thứ chết tiệt này hả, anh trai?”

Vậy ra Damon đang ở đây. Luồng mắt của Julia phóng ra xung quanh, và cô phát hiện ra anh ngay lập tức, bờ vai rộng của anh không thể nhầm đi đâu được. Cái nhìn chăm chăm mãnh liệt của cô có lẽ đã phản bộ cô, anh bất thành linh quay người và nhìn thẳng vào cô. Một sự nhận biết tức thì sáng lên trong mắt anh. Mắt phương hướng Julia quay người lại bàn sách, trong khi trái tim lóng ngóng của cô đang giã dòn dập trong lồng ngực. Cô ôm chồng sách nặng chịch vào sát người, chờ đợi với đôi mắt khép hờ, điên cuồng tự hỏi anh có tiến về phía cô hay không.

Cô dần có cảm giác anh đang đứng sau cô, rất gần nhưng không chạm vào cô, hơi thở anh làm lay động tấm mạng che mặt rũ xuống từ vành mũ hẹp của cô. Anh cất tiếng nói, âm thanh lẫn trong tiếng huyền não của đám đông xung quanh loảng xoảng gần như thành

tiếng thì thầm, chất giọng êm ái của anh gợi nhớ lại cuộc trò chuyện thân mật họ đã cùng chia sẻ vào buổi tối cuối cùng bên nhau.

“Chuyến viếng thăm của em đến Buckinghamshire thế nào?”

Julia muốn đối diện với anh, nhưng chân cô dường như đã cắm rễ trên mặt đất. Những câu nói đang chực chờ đe dọa nổ ra khỏi môi cô trong một trận mưa dông kích động. Cô xoay sở để kiềm chúng lại và điềm tĩnh trả lời.

“Cha em đã đổ bệnh vì cơn sốt. Em đã đến thăm ông ngay khi em biết tin.”

“Cha em,” anh lập lại, giọng anh nhuốm vẻ kinh ngạc. “Anh cứ nghĩ đó là Phu nhân Hargate-”

“Không, hiện tại bà rất khỏe. Bà đang chăm sóc Cha, lúc này ông đã khá hơn. Cha và em đã đi tới kiểu như... thỏa thuận ngừng bắn.” Julia cảm thấy bàn tay anh đặt trên cánh tay cô, kéo cô ngược lên nhìn anh. Cô tuân theo, vẫn ôm chặt lấy chồng sách. Màu xám chói lọi trong đôi mắt anh vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng qua lớp mạng che mặt, vẻ mặt anh xa cách.

“Anh vui mừng cho em,” Damon ôn tồn nói. “Cuối cùng thì điều đó cũng đã đến. Không nghi ngờ đó là sự giải thoát cho cả ông ấy và em.”

“Vâng,” Julia nói, có cảm giác không thờ nổi khi cô dán mắt vào anh. Tại sao anh lại phải quá hấp dẫn và lôi cuốn đến thế? Tại sao anh phải trông có vẻ nghiêm nghị và lo âu? Tại sao đó lại là một sự cám dỗ tội lỗi khi vờ về bờ môi cương nghị của anh chìm đắm trong sự ngọt ngào đầy nhục cảm mà cô nhớ quá rõ? Cô muốn thả rơi chồng sách, với tay nắm lấy đôi tay to lớn và ấm áp của anh rồi kéo chúng ôm lấy cơ thể cô. Cô muốn anh, cô thèm khát anh... và anh không hề tỏ ra chút dấu hiệu anh có cùng cảm giác với cô hay không.

“Em... em xin lỗi vì đã không nói với anh em đang rời đi, nhưng thời gian rất gấp rút-”

“Không sao,” anh thản nhiên nói, chìa tay về phía chồng sách trên tay cô. “Anh có thể cầm giúp?”

“Không, cảm ơn.” Cô lùi về sau một bước, giữ chặt lấy gánh nặng

của mình.

Damon gật nhẹ đầu, như thể lời từ chối của cô là điều anh đã dự tính trước. “Anh có chuyện muốn nói với em,” anh nói bằng giọng điệu thực tế. “Tối nay anh sẽ quay về Luân Đôn. Có vài việc anh đã bỏ mặc quá lâu.”

“Ồ.” Julia xoay sở tạo ra được một nụ cười thờ ơ, cảm ơn vì cô đang đeo mạng che mặt. Nó sẽ ngăn không để anh nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu thất vọng đột ngột nào, cảm giác trống rỗng đang rỉ ra theo mỗi sợi thần kinh trong người cô.

“Anh sẽ đi gặp Phu nhân Ashton à?” con quỷ bên trong cô đã xúi giục cô thốt ra câu hỏi.

“Anh nghĩ vậy.”

Câu trả lời lố mãng không đem lại lời giải thích xa hơn. Những câu hỏi ứ đầy trong đầu cô, Julia bị kẹp chặt trong gọng kiềm lo lắng đang gặm mòn cảm giác cô. Chuyện gì sẽ xảy ra giữa Damon và Phu nhân Ashton? Có lẽ anh định cố hòa giải. Pauline sẽ chấp nhận, lẽ dĩ nhiên. Cô ta sẽ háo hức chào đón anh, rồi họ sẽ bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc sống họ sẽ chia sẻ cùng con của họ.

Cố gắng trục xuất những hình ảnh khốn khổ ra khỏi đầu, Julia khẽ hỏi. “Anh sẽ quay lại Bath chứ?”

Anh ngập ngừng trong khi ánh mắt anh níu chặt lấy ánh mắt cô. “Đó là điều em muốn à?”

Phải, trái tim cô gào lên thế, nhưng cô vẫn cứ đứng đực ra đó, do dự. Tất cả điều cô có thể làm là câm lặng nhìn trừng trừng vào anh.

“Chết tiệt em,” anh thì thầm. “Em muốn gì từ anh, Julia?”

Trước khi cô có thể trả lời, cô nghe thấy giọng nói sỗ sàng của Arlyss vang lên gần đấy, nửa buộc tội, nửa chọc tức. “... ngạc nhiên làm sao là ngài vẫn còn nhớ tên tôi đấy, đức ngài... ngài đã làm rõ tôi chỉ là món đồ chơi ưa thích qua đường.”

Trước sự chán nản của Julia, William đã nhìn thấy Arlyss giữa những quày sách và không cần lãng phí thời gian, tiến ngay tới chỗ cô. Julia quay người lại để dõi theo cảnh tượng đang bày ra trước họ... William đang quan sát và đánh giá cô nàng diễn viên nhỏ nhắn

với vẻ mặt gian xảo. Arlyss thì giương ra bộ dạng thách thức xác xược, còn Michael Fiske, mọi bản năng hiếu chiến của giống đực đều trở dậy khi anh ta sai bước về phía cặp đôi. Xem ra sắp nổ ra một trận chiến rồi. Julia ghét phải nghĩ tới những gì mà một trận đánh nhau sẽ gây ra cho mối tình vừa mới đơm chồi của Arlyss và Fiske.

“Làm ơn đi,” Julia nói, theo bản năng cầu viện sự giúp đỡ của Damon, “đừng để em trai anh gây rắc rối.”

Damon có vẻ không hề động lòng. “Sẽ chẳng có gì xảy ra nếu cô bạn nhỏ ngu ngốc của em không khuyến khích William.”

Julia nguyên rủa dưới hơi thở. William cùng với cái thôi thúc động dục của cậu ta để giành được Arlyss sẽ phá hỏng mọi thứ. Cậu ta sẽ dễ dàng lòng tự trọng bị tổn thương của Arlyss bằng cách công khai theo đuổi cô, và rồi sẽ lại bỏ rơi cô khi trò chơi tình ái kết thúc. Và Michael Fiske cũng sẽ không còn muốn Arlyss nữa.

William cười nhả nhờ với Arlyss, đôi mắt xanh của cậu sáng lấp lánh, phát ra thứ bùa mê không cưỡng được. “Tất nhiên là tôi nhớ tên em rồi, em yêu. Tôi nhớ tên em và còn rất nhiều những thứ hay ho khác. Tôi đến Bath bởi vì nhớ em và sức quyến rũ không cưỡng được của em.”

Rõ ràng Arlyss không thể kháng cự lại sự tâng bốc quá lộ liễu đó. “Ngài đến Bath là để gặp tôi ư?” cô cảnh giác hỏi.

“Tất nhiên là vậy. Ở đây đâu còn sức hút nào khác.”

Michael Fiske gia nhập vào cuộc hội thoại, liếc nhìn đối thủ một cách dữ tợn trong bộ dáng của một chú chó lai đẹp mã đang thách thức một con chó thuần chủng lảng lẩy. “Arlyss đang đi với tôi. Đi chỗ khác đi, và đừng có làm phiền cô ấy lần nữa.”

William thích thú gửi câu đáp trả cho Arlyss. “Tôi đang làm phiền em hả, em yêu?”

Kẹt giữa hai người đàn ông, những lọn tóc quăn tít của Arlyss nhún nhảy khi cô nhìn hết từ người này rồi đến người kia. Cô ngập ngừng nhích một chút về phía Micheal Fiske. “Tôi đang đi cùng Mr. Fiske,” cô làm bầm, giọng cách quả quyết hơi bị xa. Chỉ là một bước nhỏ, nhưng đó là tất cả những gì mà Fiske yêu cầu.

Tóm lấy chút dũng khí ít ỏi vừa nhen nhúm, anh ta bất thành linh tóm lấy Arlyss kéo mạnh về phía mình rồi hôn cô cuồng nhiệt tới nỗi làm thâm tím cả môi cô. Khi Arlyss cười váng lên trước sự phô trương quá lộ liễu, Fiske nhấc bổng cô lên rồi ném cô qua vai anh ta. Dẫn đến kết quả là những tiếng kêu la đầy nữ tính và những tiếng khúc khích không ngừng, mọi người trong khu chợ đều ngoái lại nhìn chòng chọc vào cặp đôi khi Fiske vác Arlyss đi khỏi.

“Bây giờ thì xem đây...” William phản đối, dậm bước đuổi theo. Cậu vừa bước được một đoạn thì bị Damon túm lấy cánh tay.

“Will... tìm con chim bồ câu khác để tiêu khiển đi.”

William lưỡng lự, nhìn trừng trừng vào cặp đôi đang khuất bóng. “Anh biết là em thích sự thách thức mà,” cậu nói với vẻ nuối tiếc.

“Cho qua đi,” Damon nói. “Em đã gây rối đủ rồi. Hơn nữa, em sẽ cùng anh rời khỏi Luân Đôn tối nay... nhớ chưa?”

William càu nhàu mấy tiếng rồi gật đầu. Nhanh chóng lấy lại bộ phờn phơ của mình, cậu liếc nhìn Julia với vẻ ranh mãnh rồi quay lại Damon. “Hãy nhớ lời khuyên em,” cậu nói, nháy mắt trước khi rời đi.

Julia quay qua Damon. “Lời khuyên gì vậy?”

“Nó bảo với anh phụ nữ thích được quyền rũ và cảm dỗ.”

Miệng cô mím lại mĩa mai. “Em trai anh cần phải học thêm nhiều về phụ nữ đấy.”

“Xem ra bạn em đi mất rồi. Em có muốn được hộ tống đến đâu không?”

Làm bằm lời từ chối, Julia lắc đầu. “Chỗ này chỉ cách quán trọ một quãng ngắn thôi.”

“Em đẩy anh ra xa bằng một tay, còn tay kia thì lại vẫy tay ra hiệu cho anh lại gần. Người ta sẽ bảo em là một kẻ thích chọc phá người khác đấy, bà Wentworth.”

“Đó là điều anh nghĩ về em à?”

“Anh nghĩ em là người đàn bà chọc cho anh tức điên nhất.” Ánh mắt anh vuốt ve, mơn trớn cô ngay cả khi giọng điệu xóc xiểm của

anh đang châm chích tai cô. “Hãy làm rõ mình muốn gì, Julia. Nhanh lên đây. Sự kiên nhẫn của anh tới giới hạn rồi.”

Anh để cô đứng lại đó giữa những gian hàng sách, khuôn mặt thanh tú của cô rúm lại giận dữ bên dưới tấm mạng che mặt.

Bất chấp những tin đồn về vận rủi đã xảy ra cho vở *My Lady Deception* ở Luân Đôn, mỗi chỗ ngồi ở Nhà Hát Mới đều kín người, cả tòa nhà chật như nêm. Mọi người có danh tiếng ở Bath đều có mặt, bầu không khí sôi nổi, háo hức lan ra khắp khán phòng trong lúc mọi người chờ đợi buổi biểu diễn mở màn. Julia đứng sau cánh gà chờ đợi lượt xuất hiện đầu tiên của mình, cô nhẹ mím cười đáp lại sự cổ vũ của nhân viên đoàn mỗi khi họ đi ngang qua cô trong khung cảnh tranh tối tranh sáng.

Cô gắng sức tập trung vào nhiệm vụ trước mắt, giành cho vở kịch sự thành công mà nó xứng đáng có. Tuy nhiên, thật khó để đẩy những sự kiện đã xảy ra trong mấy ngày qua ra khỏi đầu. Tâm trí cô cứ dừng lại ở lời đề nghị hòa bình của cha, cuộc chạm trán với Damon ngày hôm nay, và nhận thức bất cứ lúc nào cô cũng có thể cởi bỏ sự xiềng xích giữa họ. Damon đã đúng; cô sẽ phải sớm đưa ra sự lựa chọn, giá mà vì chính sự yên ổn trong tâm hồn cô.

Cho dù cô đã phải trải rất nhiều cam go, thử thách trong nghề, cô vẫn yêu thích được trở thành một diễn viên, yêu sự kích thích và cảm giác trọn vẹn mà nó mang tới. Ý nghĩ mãi mãi giã từ sân khấu là chuyện không tưởng. Nhưng ý nghĩ không bao giờ được gặp lại Damon nữa... hay, tệ hơn, nhìn thấy anh kết hôn với người khác, trong khi cuộc sống của chính cô chỉ có sự trống rỗng làm bạn đồng hành... điều đó cũng khiến cô khốn khổ không kém.

“Cô không phải đang nghĩ tới vở kịch,” một giọng nói vang lên sau lưng, Julia liếc qua vai nhìn thấy Logan Scott.

“Hàng ngàn thứ khác,” cô thú nhận. “Làm thế nào anh biết?”

“Cô gồng cứng người tới mức vai cô chạy lên tới tai rồi kìa.”

Julia nhăn mặt với anh rồi thả lỏng vai. Cô hít vào một hơi thật sâu, nín một lát, rồi từ từ thở ra. Khi cô nhìn lại Logan, anh bảo đảm với cô.

“Tốt hơn rồi.”

Julia nhìn ra sân khấu với vẻ đăm chiêu, hình dáng lơ mơ của những bức phong nền và đồ vật dựng cảnh hiện ra rõ ràng bên dưới bức màn. Cô luôn yêu giây phút trước khi vở kịch bắt đầu, sự háo hức thấm nhuần qua cơ thể cô. Nhưng vì vài lý do, ngay lúc này cảm giác đó đang bị nổi buồn phá hỏng. Cô gần có cảm giác như mình là một cô gái nhỏ đang háo hức mở quà để rồi phát hiện ra bên trong trống rỗng.

“Cuộc sống của mình trên sân khấu sẽ kéo dài được bao lâu?” cô hỏi, gần như đang nói với chính mình. “Mình có thể có được mười năm nữa? Thậm chí là hai mươi năm?”

Logan đã đứng sau lưng cô và nhìn cô với vẻ trách móc. “Cô sẽ có một cuộc hành trình dài đấy. Khi có tuổi, tài năng của cô đã chín muồi qua đủ loại vai diễn khác nhau, kể cả những vai diễn để đời.”

Môi cô nhếch lên thành một cười ảm đạm. “Tôi tự hỏi liệu điều đó có đủ với tôi không?”

“Cô là người duy nhất có thể trả lời cho câu hỏi đó.”

Họ câm lặng cùng đứng chờ tấm màn kéo lên, cuộc sống thật sẽ tạm thời được quên lãng và thế giới ảo sẽ bắt đầu.

Buổi biểu diễn trôi nhanh với tốc độ ánh sáng. Trong hai tiếng đồng hồ, cảnh này nối tiếp cảnh kia, cho tới khi hợp lại thành một thể thống nhất. Mỗi khi Julia không phải ra sân khấu hay thay phục trang, cô lại sốt rột đứng đợi trong cánh gà, tập trung vào nhân vật để gieo rắc bùa mê lên khán giả. Khi đứng trên sân khấu, cô có cảm giác như mình đang rút ma thuật ra từ không khí. Cảm giác như đám đông đang bám sát theo từng lời thoại, dán mắt vào từng điệu bộ, mỗi cái nghiêng đầu của mình.

Julia biết cô chưa bao giờ diễn ăn ý tới vậy với Logan, những cảnh diễn của họ đều được cộng hưởng bởi những xúc cảm động lòng người, tràn đầy sự hài hước và nỗi khao khát dẹt nên ánh hào quang cho vở diễn. Vào lúc bức màn khép lại, cô biết mình đã đáp

ứng trọn vẹn sự kỳ vọng của những người khác, cô đã hoàn thành xuất sắc vai diễn. Cảm giác hân hoan xâm chiếm, cô để cho Logan kéo mình ra trước bức màn đón nhận những tràng vỗ tay như sấm đò và những lời hoan hô từ phía khán giả.

Mặt cô nóng bừng, cô khẽ nhún gò chào để đáp lại sự cuồng nhiệt của mọi người. Tràng vỗ tay cứ kéo dài mãi cho tới khi cô nhích dần về phía cánh gà với nỗ lực cố lĩnh vào trong. Logan không để cho cô bỏ trốn, tóm lấy tay cô rồi kéo cô ra phía trước trong lúc tiếng reo hò tán dương càng lúc càng huyền náo hơn. Hoa và quà được ném lên khán đài chất thành đống. Khom người xuống nhặt một bông hồng trắng, Logan trao bông hoa cho Julia. Cô khép ngón tay quanh cành hồng rồi nhún gò chào lần nữa trước khi rảo bước vào cánh gà bắt cháp những tràng la ó van nài cô ở lại.

Dàn diễn viên và nhân viên sau hậu trường thi nhau chúc mừng tới tấp, khiến cô bật cười ngượng ngập. Cô hầu Besty đi kèm cô tới phòng hóa trang riêng của cô.

“Em đã đem cho cô một bình nước chanh,” Besty chỉ cho cô, tiến về phía cửa, cô hầu biết Julia muốn có vài phút riêng tư sau buổi biểu diễn. “Em sẽ quay lại sớm để lấy phục trang của cô.”

“Cám ơn,” Julia nói, thở hắt ra nhẹ nhõm trong sự bình yên và tĩnh lặng của căn phòng nhỏ. Cô đứng trước tấm gương soi, bắt đầu tháo dây buộc phía trước áo. Lúc này khi cảm giác hân hoan từ buổi diễn nhạt dần, cô mệt mỏi cả người. Những giọt mồ hôi thấm ướt bên dưới cánh tay, lớp phấn hóa trang trên má bắt đầu nhòe đi.

Trong lúc cô đang lặng ngắm hình bóng phản chiếu của mình trong gương, cô nhìn thấy một bóng người lén vào phòng. Cô hoảng hốt quay ngoắt lại, một làn hơi yếu ớt thoát ra khỏi môi khi cô nhìn thấy Damon đang chiếm chệ trước mặt cô. Cô đã không mong anh ở đây tới nay. Cho dù anh cảm thấy thế nào về buổi diễn, chắc chắn đó không phải là cảm giác thích thú hay tự hào. Một màu đỏ rực đang xâm chiếm hai gò má và sống mũi của anh, đôi mắt xám rực lửa. Anh đang giận dữ và cô sẽ không thoát khỏi sự trừng phạt đau đớn của cơn giận đó.

chap 11

Kinh ngạc tới lặng người, Julia nhìn sững vào chồng mình, không hề kháng cự khi anh tiến tới cô bằng hai sải chân, ép lưng cô dựa sát vào tấm gương soi. Một bàn tay to lớn kẹp chặt lấy cánh tay cô, bàn tay còn lại tóm lấy mặt cô, những ngón tay bao lấy cằm cô.

“Em nghĩ anh đang trên đường trở về Luân Đôn tối nay,” cô xoay sở thốt lên.

“Anh phải đến gặp em trước.”

“Anh đã xem vở diễn-”

“Phải. Anh đã nhìn thấy rõ sự si mê của em đối với diễn kịch. Anh đã nhìn thấy nó có ý nghĩa lớn lao thế nào với em và những kẻ khác ở cái chỗ đáng nguyên rủa này.”

Julia lắc đầu, hoang mang bởi cơn giận trào ra từ anh.

Damon siết chặt lấy cằm cô với một lực khiến cô nhói đau. “Em sẽ chọn những thứ này đúng không?” anh nghiến răng. “Em sẽ không từ bỏ nó. Hãy nói thật đi, Julia.”

“Không phải bây giờ-”

“Phải, ngay bây giờ. Anh cần nghe thấy sự thật từ em trước khi anh đi.”

“Anh sẽ phản ứng ra sao nếu em yêu cầu anh từ bỏ mọi thứ vì em?”

“Đó là câu trả lời của em?”

“Em còn không chắc câu hỏi là gì nữa,” cô gào lên, cố vặn mình thoát ra.

“Anh muốn em,” anh thì thào.

“Nhưng chỉ trong những giới hạn của anh.”

“Phải, trong những giới hạn của anh. Mang tên anh, sống trong nhà anh, ngủ trên giường anh mỗi đêm. Anh muốn em hoàn toàn thuộc về anh... mỗi phần trên cơ thể em... mỗi suy nghĩ, mỗi lời nói của em...”

Sự vùng vẫy của Julia đột nhiên ngừng bật khi cô cảm thấy môi anh phủ lên môi cô, sự cuồng nhiệt từ môi và lưỡi anh cướp mất hơi thở của cô. Anh dường như đang cố đóng dấu cô bằng nụ hôn của anh, khắc sâu vào mỗi phần hồn của cô bằng sức mạnh áp đảo của cảm giác ghen tuông đang choáng ngợp.

Vòng tay cứng như thép của anh đang ghi chặt lấy cô. Vòng kiềm kẹp bằng thép đó đang tàn bạo siết lấy đường cong trên cơ thể cô, anh cúi gập đầu xuống, ngửa đầu cô ra sau cho tới khi cả người cô oằn lên bám vào anh. Cô không muốn đáp trả, nhưng sự đam mê cuồng nhiệt giống như một cơn thủy triều cứ dâng lên cao, cao mãi cho tới khi nó cuốn phăng mọi sự phản kháng bỏ cô lại với tiếng rên rỉ tuyệt vọng.

Hai bàn tay cô vòng quanh cổ anh, những ngón tay lùa vào mái tóc đen nhánh để giữ anh ở gần. Damon phát ra tiếng rên rỉ khản nài trong cổ họng, khum lấy miệng cô, nâng cô lên tỳ sát vào anh.

“Em là của anh,” anh nói vào cổ họng cô, răng và những sợi râu lún phún của anh cọ vào làn da mềm mại của cô. “Bất kể em làm gì, em cũng sẽ không bao giờ thoát khỏi anh.”

Cô nửa nghe nửa không, cơ thể cô căng ra tuyệt vọng bám trụ vào anh, tìm kiếm niềm khoái cảm mà chỉ mình anh mới có thể mang đến. Lòng bàn tay anh lần mò tới vạt áo lót, tóm lấy mép vải kéo căng nó ra cho tới khi sợi dây buộc áo bung ra. Đẩy chiếc áo lót xuống, anh tìm kiếm vú cô. Những ngón tay của anh uốn lượn sức nặng nuộc nà của chúng, đầu ngón cái sượt qua núm vú. Hơi thở đứt quãng, Julia dâng hiến bản thân cho anh, miệng cô mở ra bên dưới miệng anh, cô ấn đôi vú vào lòng bàn tay anh.

Anh thúc cô dựa vào bàn trang điểm rồi vùi đầu vào ngực cô, mút lấy đầu vú săn cứng đi qua môi rồi thâm nhập vào lưỡi. Bám vào anh để giữ thăng bằng, Julia ghi chặt cơ thể căng cứng của anh giữa hai đùi, hai cánh tay khóa lấy eo lưng anh. Anh chuyển sự chú ý qua vú bên kia, liếm và mút đầu vú như cánh hồng. Julia đang bị mắc kẹt trong cái bẫy được dệt bởi ham muốn và phản kháng, cô biết rõ sự

đan kết xác thịt mà cô đang tuyệt vọng van xin này chính là sự hủy hoại cuối cùng của mình.

“Làm ơn đừng đi,” cô nói giữa hơi thở khò khè đang cào xé cổ họng. “Làm ơn... em không muốn.”

Lúc đầu Damon dường như không nghe thấy, sự chú ý của anh đều tập trung vào sự hứa hẹn của cơ thể đang đạt tới độ chín mùi của cô, miệng anh đói khát di chuyển trên khắp da cô. Cô đẩy vào đầu và ngực anh, lúc đầu là ngập ngừng rồi càng lúc càng mạnh hơn, cho tới khi vòng ôm bị phá vỡ. Luồng mắt anh khoan vào cô, bàn tay đưa lên ôm chặt đầu cô.

“Anh sẽ đi Luân Đôn,” giọng anh khản đặc. “sau đó anh sẽ quay lại tìm em.”

“Không-”

“Anh sẽ không bao giờ để em đi. Không cho tới khi em có thể nhìn vào mắt anh và nói với anh rằng em không yêu anh... rằng em có thể sống phần đời còn lại mà không cần tới điều này... không hề ham muốn anh.”

Môi cô mấp máy nhưng không phát ra được thành tiếng.

Tiếng lách cách của cánh cửa mở vang lên trong khoảng không yên ắng khiến cả hai giật nảy mình. Cô hầu gái, Besty đứng ngay ngưỡng cửa với rổ quần áo. “Ồ,” cô ta nói, đôi mắt trở ra khi trông thấy vị khách của Julia.

Damon di chuyển tới trước Julia để che chắn cô khỏi tầm nhìn trong khi cô mò mẫm sửa lại áo lót.

“Xin thứ lỗi, bà Wentworth.” Cô hầu làm bầm rồi lập tức biến mất.

Đỗ bưng cả người, Julia tiếp tục vật lộn sửa sang lại áo sống của mình, trong khi Damon vẫn dòm cô lom lom.

“Làm ơn đừng quay lại tìm em,” Julia nói, né tránh tia nhìn của anh. “Em tạm thời không thể gặp anh. Em cần thời gian để suy nghĩ.”

“Ý em là em cần thời gian để thuyết phục bản thân rằng mọi thứ có thể quay trở lại như trước khi chúng ta gặp nhau. Vô dụng thôi, Julia. Em sẽ không bao giờ quay trở lại như trước được đâu... cả

anh cũng không.”

“Anh làm em không thể tập trung vào vai diễn được. Em chẳng thể tập trung vào việc gì hết.”

“Anh sẽ sớm quay lại,” anh khẳng định. “và chúng ta sẽ giải quyết dứt khoát mọi chuyện.”

Julia không hề nhúc nhích khi Damon đi khỏi. Cô dựa người vào bàn trang điểm, thở một cách khó nhọc. Cuối cùng cô cũng đã đánh mất sự kiềm chế gắt gao mà cô duy trì cho cuộc sống kể từ lúc cô rời khỏi nhà. Cô nghĩ đến tập hồ sơ cha cô đã đưa, chiếc chìa khóa dẫn tới sự tự do của cô. Liệu cô có can đảm để sử dụng chúng? Cô căm ghét cái trạng thái tê liệt đã chiếm hữu mọi cảm xúc của cô, nỗi khiếp hãi khi đánh mất Damon cũng đáng sợ gần bằng nỗi sợ phải giao phó bản thân cho anh.

Cô từ từ cởi áo, thả rơi bộ trang phục xuống sàn nằm thành một đống.

“Bà Wentworth?” Besty lên tiếng, kèm theo tiếng gõ cửa ngập ngừng.

“Vâng, vào đi.”

Khuôn mặt của cô hầu đang nhuộm màu đỏ rực. “Em xin lỗi vì lúc này đã cắt ngang, thưa cô, nhưng em không biết là-”

“Hoàn toàn ổn mà,” Julia nói đều đều. “Chỉ cần giúp tôi thay đồ.”

Cô hầu giúp Julia mặc trang phục, cài hàng cúc phía sau của chiếc áo dài lụa màu xanh lục. Sau khi ghim chặt những lọn tóc thành một búi trên đỉnh đầu, Julia rửa mặt rồi ngắm soi diện mạo của mình trong gương. Đôi môi của cô mềm và sưng mọng, đôi má ửng hồng, và trên cổ là những dấu vết phản bội do những sợi râu lưu lại. Julia cẩn thận sửa lại đường diềm xếp nếp của chiếc áo cao cổ để che đi những vết đỏ. Cô dừng lại khi nghe thấy chất giọng trầm và khẽ của Logan Scott vang lên bên kia cánh cửa phòng hóa trang.

“Bà Wentworth, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Julia ra hiệu cho cô hầu gái để anh vào. Logan cũng đã thay quần áo và rửa mặt sạch sẽ, những vệt nước ẩm ướt vẫn còn vương lại trên mái tóc lấp lánh như màu gỗ anh đào của anh.

Thu dọn rõ quần áo, Besty chào tạm biệt rồi để họ lại với nhau.

“Anh có hài lòng với buổi diễn tối nay không?” Julia hỏi, “hay anh đến để thuyết giảng một bài phê bình?”

Logan nhếch môi cười. “Cô biểu diễn còn xuất sắc hơn tôi đã kỳ vọng nữa. Cô bao trùm mọi người trong quầng sáng rực rỡ phản chiếu từ ánh hào quang của mình, gồm luôn cả tôi.”

Đây quả là một lời khen xa xỉ vượt quá sự mong đợi, khiến Julia cảm thấy lúng túng. Cô ngập ngừng mỉm cười với anh, rồi quay qua sắp xếp lại vật dụng trên bàn trang điểm.

“Tôi đã nhìn thấy Lord Savage tiến về phía hậu trường,” Logan lưu ý. “Căn cứ vào vẻ mặt của anh ta, rõ ràng anh ta không có ý định đến để chúc mừng cô.”

“Ảnh không có.” Bàn tay của Julia trở nên cứng đờ, đầu ngón tay bấu chặt vào mặt bàn trơn láng cho tới khi chúng trở nên trắng bệch. Cô xoay sở để ảnh phản chiếu của mình không làm lộ gợi ý về chuyện đã diễn ra.

Logan quan sát cô với vẻ như đang suy tính, rồi gật đầu một cái, giống như anh đã đi đến một quyết định.

“Đi với tôi, Julia. Tôi muốn thảo luận với cô về ý tưởng tôi đang xem xét gần đây.”

Cô quay lại nhìn anh, không thể che giấu sự kinh ngạc. “Giờ này đã trễ rồi.”

“Tôi sẽ đưa cô về quán trọ vào lúc mười hai giờ.” Khóe miệng rộng của anh cong lại thành một nụ cười. “Tôi có một đề xuất liên quan tới tương lai của cô.”

Sự tò mò của Julia bị kích thích. “Nói cho tôi biết đi.”

“Ở một chỗ riêng tư.” Logan kẹp lấy cánh tay cô rồi kéo cô ra khỏi phòng hóa trang.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” cô hỏi, nhặt lấy áo khoác khi họ rời khỏi phòng.

“Tôi sở hữu một căn nhà nằm gần sông.”

Julia bối rối đi theo anh mà không hỏi thêm câu nào. Cô không hiểu hà cớ gì vào lúc này anh lại cho phép cô đến thăm một dinh thự khác của anh, tại sao anh lại mời cô dấn bước sâu hơn vào cái thế giới riêng mà anh khư khư bảo vệ.

Sau khi chen lấn qua đám đông đang đứng đợi ngoài nhà hát, họ đánh xe đến một biệt thự nhỏ sang trọng tọa lạc ở giữa một khoảnh đất bao quanh bởi rừng cây dày đặc. Giống như ngôi nhà của Logan ở Luân Đôn, ngôi nhà này cũng được thiết kế theo phong cách của Ý, với bầu không khí xa hoa nhưng tĩnh mịch.

Ngồi trong phòng khách với ly rượu trong tay, Julia thư giãn dựa lưng vào chiếc ghế sofa bọc nệm mang phong cách hoàng gia. Cô nhìn chăm chăm vào Logan, trên mặt lộ rõ vẻ háo hức. Anh đang nghịch nghịch mấy món đồ được bày trí khéo léo trên mặt bàn ốp đá cẩm thạch: một bình hoa Trung Hoa, một chiếc hộp bằng đá malachite xanh, một chiếc đồng hồ để bàn thời Louis XIV bằng gỗ mun. Anh liếc xéo cô một cái, đánh giá tâm trạng của cô.

“Anh trông như đang chuẩn bị nói điều gì đó với tôi.” Julia nhận xét.

“Phải,” anh nói với vẻ bộc trực như xoa dịu cô. “Nhưng trước khi tôi thử đưa ra vấn đề đó, hãy nói tôi biết về những thứ đứng chắn giữa mối quan hệ của cô và Lord Savage.”

Julia tự làm mình bận rộn bằng cách khều mảnh vụn bé tí của nút bàn rơi vào ly ra. Cuối cùng cô cũng ngước lên nhìn anh, mỉm cười ảo não. “Tôi có thể biết lý do vì sao anh hỏi câu đó không?”

“Tôi không muốn chen vào mối quan hệ của cô... cuộc hôn nhân của cô.”

“Đó cũng không thể coi là một cuộc hôn nhân thật sự,” cô nói, giọng cô đều đều và tẻ nhạt. “Đối với tôi mà nói sẽ tốt hơn cho cả hai chúng tôi nếu cuộc hôn nhân này được hủy bỏ. Thật không may Lord Savage lại không đồng ý... ảnh phần nào có khuynh hướng áp chế mọi việc để giành được thứ ảnh muốn.”

“Và anh ta muốn cô.”

“Anh muốn một cô vợ theo đúng nghĩa.” Julia nốc một ngụm rượu. “Anh muốn tôi trở thành phu nhân Savage và để cho mọi hình bóng

của Jessica Wentworth đi vào dĩ vãng.”

“Chuyện đó không thể. Không phải với một người tài năng như cô.”

“Phải chi tôi là đàn ông,” cô chua chát nói. “Lúc đó tôi có thể có mọi thứ... công việc, gia đình, tự do đưa ra lựa chọn cho mình... và sẽ không bị ai phản đối. Nhưng tôi là một phụ nữ, và cho dù tôi có lựa chọn thế nào, tôi cũng sẽ không hạnh phúc.”

“Có lẽ sẽ chỉ kéo dài trong một khoảng thời gian. Nỗi đau khi đánh mất điều gì đó- hoặc một ai đó- sẽ phai nhạt đi theo năm tháng.”

Logan quá thực tế, quá trầm tĩnh, như thể trái tim anh được bọc bằng thép. Julia không chắc mình đang ghen tị hay bị kinh hãi bởi sự lãnh đạm của anh. “Anh đã nói anh có một đề xuất cho tôi đúng không?” cô hỏi.

Anh đi đến ghế sofa rồi ngồi xuống đầu ghế bên kia. Giọng anh hồ hởi, giống như đang bàn một vụ giao dịch. “Vài năm tới đây tôi sẽ thực hiện vài sự cải biến với Nhà Hát Thủ Đô.”

“Ồ?”

“Tôi sẽ xây dựng đoàn kịch trở thành một đoàn thể nghệ sĩ nổi tiếng nhất thế giới. Tôi cần cô trở thành một phần của đoàn thể đó.”

“Tôi lấy làm hãnh diện là anh lại tặng bốc tôi đến thế.”

“Tôi chưa bao giờ tặng bốc ai, Julia- chắc chắn không phải đối với người tôi tôn trọng. Cô phải biết bây giờ cô là tài sản vô giá của đoàn kịch. Tôi định để cô trở thành người đặt nền móng đầu tiên cho sự thành công của đoàn. Tôi sẵn lòng chia sẻ lợi nhuận của Nhà Hát Thủ Đô cho cô để bảo đảm giữ chân cô.”

Julia kinh ngạc không thốt nên lời. Cô chưa bao giờ nghe thấy Logan đưa ra đề nghị như thế với diễn viên khác.

“Tôi sẽ làm bất kỳ điều gì cần thiết để bảo vệ sự đầu tư của tôi vào cô,” anh tiếp tục. “và tôi có một lựa chọn khó khăn để hơn cho một người bạn.”

Cô nghiêng đầu, xem xét lời nói vừa rồi, cau mày tỏ vẻ khó hiểu. “Nghe như anh đang đưa ra một đề nghị kiểu như... quan hệ làm ăn

đúng không?”

“Cô có thể coi là vậy. Nhưng sự cộng tác này không đơn giản chỉ dính líu tới công việc.”

Không đơn giản chỉ dính líu tới công việc à? Julia cẩn trọng quan sát anh. Về mặt anh không hề có chút biểu hiện tà tâm nào, lời nói cũng không hề ám chỉ nhục dục. Anh có ý gì đây? Cô phát hiện mình chẳng hiểu mô tê gì về cuộc nói chuyện lạ đời với Logan, về mặt cô chất đầy nghi vấn. “Có lẽ anh nên giải thích.”

Logan lơ đãng dứt một lọn tóc đỏ. “Trước đây tôi có nói với cô tôi không hề tin vào tình yêu. Tuy nhiên, tôi lại tin vào tình bạn- mỗi quan hệ đòi hỏi sự tôn trọng và tính trung thực. Tôi sẽ không bao giờ kết hôn vì tình yêu, nhưng tôi sẽ chọn kết hôn vì những lý do thiết thực.”

“Kết hôn?” cô lặp lại, bật cười ngạc nhiên. “Có phải anh đang đề nghị là tôi và anh... nhưng tôi không bao giờ có thể lấy một người đàn ông tôi không yêu.”

“Sao lại không?” anh điềm nhiên hỏi. “Cô sẽ có được tất cả lợi ích trong cuộc hôn nhân này... sự che chở, tình bạn, và cùng nhau chia sẻ lợi ích... mà không phải thực hiện một trách nhiệm pháp lý nào hết. Không có sự hứa hẹn giả dối, không có sự vướng bận cảm xúc, không gì ngoại trừ sự an toàn mà hai người bạn có thể trao cho nhau. Hãy nghĩ kĩ đi, Julia. Cùng nhau chúng ta có thể xây dựng nên một đoàn kịch mà thế giới chưa từng biết đến. Chúng ta có nhiều điểm tương đồng hơn cô nghĩ đấy, cả hai chúng ta đều tồn tại ngoài rìa xã hội, những kẻ lúc nào cũng tự cho mình là thanh cao hơn chúng ta- đồng thời họ lại cần những gì chúng ta mang tới.”

“Nhưng có cần thiết phải kết hôn không?”

“Với tư cách là vợ tôi, cô có thể đồng hành cùng tôi tham dự những sự kiện xã hội ở Luân Đôn, Paris, và Rome. Cô có thể dành nhiều thời gian như cô muốn cho sự nghiệp, tự chọn vai diễn cho mình, khuếch trương những buổi diễn cho nhà hát... tôi không biết có người phụ nữ nào lại có thanh thế như thế trong ngành này.”

“Điều cuối cùng tôi mong là nhận được một lời cầu hôn khác,” Julia sững sốt nói.

“Có một sự khác nhau quan trọng. Savage muốn kết hôn để giữ

cô cho riêng anh ta. Tôi đưa ra lời đề nghị kết hôn để đưa cả hai chúng ta tới thành công, về khía cạnh tiền tài lẫn nghệ thuật.”

Julia vừa nốc cạn ly rượu vừa suy tính vấn đề, đoạn đặt ly rượu sang một bên. Cô đứng dậy rồi đi tới đi lui quanh phòng, liên tục là phẳng tay áo đầm màu xanh của mình.

“Vậy còn chuyện... ngủ với nhau?” cô hỏi mà không nhìn anh. “Đó là một phần của thỏa thuận à?”

“Nếu như ý nghĩ đó được sự đồng thuận từ hai phía, tôi không hiểu tại sao lại không. Tuy nhiên, trong lúc đó chúng ta sẽ theo đuổi những mối quan tâm riêng của mình. Tôi không muốn sở hữu cô, Julia. Tôi không muốn áp đặt quyền của mình lên cô- và cô cũng sẽ thế với tôi.”

Gom góp lại sự sáng suốt của mình, Julia quay lại đối diện với Logan khuôn mặt ánh lên vẻ quyết tâm. Anh đang ngả người trên ghế sofa, trông hoàn toàn thoải mái, bộ dạng của anh nhìn giống như đang đưa ra đề xuất về một buổi trà chiều hơn là một cuộc hôn nhân.

“Tại sao lại là tôi?” Julia hỏi thẳng thừng. “Có rất nhiều phụ nữ anh có thể lấy, bao gồm con gái của vài gia đình có tước hiệu rất sung sướng được lấy một người đàn ông giàu có như anh.”

“Tôi không muốn mấy cây dây leo ăn bám hay mấy cô nàng với cái đầu đặc nghệt những tư tưởng xã hội. Tôi muốn một người cùng tôi chia sẻ những mục tiêu chung. Với tư cách là một nữ diễn viên, cô có tiềm lực vượt xa những gì tôi từng thấy. Với tư cách là con người... tôi ngẫu nhiên lại thích cô. Tôi tin chúng ta sẽ chung sống hòa thuận với nhau.” Đôi mắt xanh thẳm của anh chiếu thẳng vào gương mặt nhợt nhạt của cô. “Hơn nữa,” anh nhã nhặn thêm vào, “điều đó cũng sẽ giúp cô thoát khỏi tình thế tiến thoái lưỡng nan hiện tại, không phải sao? Nếu cô trở thành vợ tôi, Savage sẽ không còn quần lấy cô nữa.”

Khi nhìn trả lại anh, Julia đột nhiên thấy mình không phải đang nhìn vào đôi mắt xanh mà là đôi mắt xám bạc. Cô nghe thấy giọng nói của Damon đang tràn ngập trong đầu. *Em là của anh... bất kể em làm gì, em cũng sẽ không bao giờ thoát khỏi anh.*

Đây là cách duy nhất đảm bảo dập tắt sự đe dọa của Damon đối với sự độc lập và công việc của cô. Nếu cô không chấp nhận sự che

chở của Logan, cô hiểu rõ từ cái phần cốt tủy ngự trị trong sâu thẳm của tim mình, cô không thể kháng cự lại sự say mê đến cổ chấp của Damon. Cô sẽ để bản thân bị cám dỗ, bị thuyết phục, bị buông xuôi... để rồi sau đó phải đối diện với những ngày tháng bị sự hối hận dày vò. Cô yêu Damon, nhưng cô không thể thay đổi bản thân thành kiểu phụ nữ anh muốn.

Nỗi âu lo và ngờ vực đang đầy ắp trong cô, nhưng trong cái vũng lầy chứa đầy mâu thuẫn mà cô đang ngập lặn đó, dường như cô chẳng tìm ra được một sự lựa chọn nào khác. Khi cô cất tiếng, giọng cô nghe yếu ớt, như vọng lại từ cõi mơ hồ nào đó. “Tôi... tôi sẽ cần phải giải quyết một số việc trước đã.”

“Tất nhiên.” Sự thỏa mãn lóe lên trong mắt Logan. “Cô muốn tổ chức lễ cưới khi nào?”

“Sớm chừng nào hay chừng ấy,” Julia nói thật kiên quyết. “Tôi muốn chuyện này được hoàn thành sớm.”

Logan tiến lại gần cô, những đường nét hấp dẫn thô ráp trên gương mặt anh mềm lại. “Julia, nếu cô muốn đổi ý-”

“Không,” cô ngắt lời, so lại vai. “Đây là một quyết định đúng đắn.”

“Tôi đồng ý.” Anh vờ tay nắm lấy hai bắp tay cô, siết nhẹ. “Cô sẽ khám phá ra tôi là một người bạn tốt, Julia. Tình bạn của chúng ta sẽ bền vững.”

Cô gật đầu, nhoen miệng cười bất chấp cảm giác nặng nề đang trĩu nặng trong lòng, giống như bị một tảng đá granite chặn ngang lồng ngực.

Sáng hôm sau Julia nhận được một bức thư ngắn gửi đến quán trọ ở Bath từ người bạn già cũng là người thầy của cô, bà Florence. Nữ diễn viên lớn tuổi đã đến thành phố vì lý do sức khỏe và cũng để tham gia các trò vui của xã hội, bà hết lời ca ngợi vai diễn của Julia trong vở *My Lady Deception*. Bà Florence hẹn gặp cô ở Pump Room vào giờ được mọi người ưa chuộng buổi sáng, Julia lập tức nhận lời

ngay. Từ lần cuối cô đến thăm bà ở Luân Đôn cũng đã cách đây vài tháng, cho dù sự thật là họ sống cùng một con đường. Thời gian thấm thoát như thoi đưa, Julia cảm thấy áy náy vì đã không lưu tâm đến thăm người bạn già của mình.

Khi cô đến Pump Room, Julia rất vui mừng khi nhìn thấy vẻ ngoài của bà Florence vẫn sôi nổi, ngập tràn sinh lực như trước, mái tóc đỏ đã ngả màu cuộn thành từng lọn kiêu cách trên đỉnh đầu, khuôn mặt bà luôn rạng ngời vẻ thông minh, sắc sảo. Tuổi già vẫn lưu lại cho bà vẻ duyên dáng và kiêu diễm, giống như một bức tượng bằng đá cẩm thạch đã bị nắng mưa đẽo gọt từ từ và trở nên chín mùi bởi thời gian. Ngồi ở một chiếc bàn nhỏ với ly nước khoáng đặt trước mặt, bà Florence đang lắng nghe một nhóm bốn người đang kéo đàn gàn đầy. Ngay khi bà nhìn thấy Julia, vẻ mong đợi rạng ngời lên trong đôi mắt bà.

“Bà Florence,” Julia kêu lên mừng rỡ. Thật đúng là ý trời khi người thầy thông thái của cô đến Bath vào đúng ngay lúc cô đang cần bà. Cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nắm lấy đôi tay mảnh mai, nhăn nheo của bà. Những ngón tay của bà Florence được tô điểm bằng một bộ sưu tập nữ trang đáng giá, một chuỗi ngọc trai và ngọc hồng lựu quấn quanh cổ tay. “Bà vẫn luôn trông thật tuyệt vời.”

“Đã lâu rồi cô không ghé thăm tôi,” bà Florence trách yêu cô. “Cuối cùng tôi cũng ngộ ra tôi sẽ phải đến Bath thì mới mong gặp được cô.”

Julia bắt đầu lấp bắp một tràng xin lỗi và giải thích, rồi cười gượng gạo với bà. “Tôi bận bù đầu. Bà không thể tưởng được-”

“Ái chà, tôi tin tôi có thể đấy,” bà Florence lạnh nhạt cắt ngang. “Tôi không già tới mức không nhớ nổi những đòi hỏi đối với một diễn viên nổi tiếng đâu.” Bà nhìn Julia triu mến. “Cô có thể bỏ mạng che mặt ra, cô bé. Tôi có thể giữ cho những kẻ hâm mộ và tọc mạch tránh xa một khoảng an toàn.”

Julia nghe theo, vén tấm mạng che mặt lên, cô nhận ra một làn sóng kích động đột ngột dấy lên khắp phòng cùng với những cặp mắt hau háu đang đóng đinh vào cô. Hai người phụ nữ mồm mỉm với vẻ mặt phẫn khích ngay lập tức đứng dậy tiến về phía bàn họ đang ngồi. Một cách lão luyện, bà Florence nhắc cây ba toong được móc vào lưng ghế của mình lên, chĩa thẳng vào hai người đàn bà kia như thể

bà định chọc vào họ.

“Lần khác,” bà nói bằng một thái độ cứng rắn. “Cô bạn trẻ của tôi và tôi đang có một cuộc trò chuyện riêng.”

Cả hai người đàn bà bị dọa khiếp hãi, lập tức rút về, vừa đi vừa lẩm bẩm oán trách, trong khi đó thì Julia đang cố gắng nén tiếng cười tôn sùng của mình lại. “Bà là một con hổ cái, bà Florence.”

Bà phẩy tay xua đi lời tán dương. “Tôi đã cầu Chúa ban phúc cho cái ngày tôi cuối cùng cũng có thể cư xử xác láo với mọi người và họ phải bỏ qua vì tuổi tác của tôi.” Bà mỉm cười đáp lại Julia. “Cô đã trưởng thành trở thành một nữ diễn viên tuyệt vời, Jessica. Lúc nhìn thấy cô trên sân khấu tối qua, tôi đã rất vui sướng và tự hào khi nghĩ mình có lẽ đã góp một phần nhỏ vào thành công của cô.”

“Tôi nợ bà mọi thứ, lời khuyên và sự chỉ dạy của bà, cả việc bà đã khuyến khích tôi gia nhập vào Nhà Hát Thủ Đô nữa.”

“Xem ra cô đã đạt được mọi thứ cô mơ ước rồi,” bà Florence nhận xét, vẻ mặt có chút trêu chọc. “Tại sao cô không có vẻ gì là hạnh phúc vậy, cô gái?”

Julia ủ rũ nhận ra người bạn của cô hiểu cô quá rõ để không bị vẻ ngoài của cô đánh lừa. Cô ngả người dựa lưng ghế, rồi buông ra tiếng thở dài. “Bà còn nhớ những gì chúng ta đã nói trong cuộc trò chuyện cách đây vài năm không, khi bà kể cho tôi nghe chuyện bà đã không lấy người đàn ông bà yêu bởi vì ông ấy muốn bà rời khỏi sân khấu? Bà có ngụ ý rằng ngày nào đó tôi cũng sẽ phải lâm vào cùng tình trạng nan giải như thế, và tôi đã không tin bà.”

“Và bây giờ thì cô tin,” bà Florence nói, ngay lập tức sự thấu hiểu lóe lên trong mắt bà. “Tôi chẳng thấy thỏa mãn khi chứng minh mình đã đúng, Jessica. Tôi không mong cô cũng sẽ phải lâm vào tình trạng giống tôi- một nỗi đau không giống bất kỳ nỗi đau nào khác đúng không?”

Julia gật đầu, tiếng nói đột nhiên bị nghẽn lại. Lòng ngực và cổ họng có cảm giác bị thít chặt lại đau đớn.

“Tôi cho anh ta đã cầu hôn cô,” bà Florence gợi ý. “Vậy câu trả lời của cô?”

“Tôi... đã chia tay với anh. Và rồi tối qua tôi đã nhận được một lời

cầu hôn khác... từ Mr. Scott.”

Bà Florence trông có vẻ ngạc nhiên và thích thú. “Anh ta yêu cô à?”

“Không, không phải thế. Anh ấy coi nó như một cuộc hôn nhân vì lợi ích.”

“À, ta hiểu rồi.” Bà Florence phì cười. “Những tham vọng của Mr. Scott của cô được biết là không có giới hạn, đúng không? Nếu cô rời khỏi nhà hát, sẽ rất khó để tìm người lấp đầy chỗ trống mà cô đã bỏ lại. Tuy nhiên, nếu cô là vợ anh ta, anh ta có thể xây dựng đoàn kịch của mình thành một đoàn kịch có một không hai... và anh ta sẵn lòng kết hôn với cô để bảo đảm điều đó. Câu hỏi ở đây là, cô có sẵn lòng hy sinh anh chàng kia- người mà cô yêu ấy- vì sự nghiệp của mình không?”

“Bà đã làm vậy.” Cô chỉ ra.

Bà Florence bịt mũi mình lại rồi hóp vào ngậm nước khoáng đắng nghét. “Tôi cũng đã bảo với cô tôi hối hận về sự lựa chọn của mình rồi còn gì,” bà nói, sử dụng một góc khăn tay chấm nhẹ vào khóe miệng.

“Nếu bà có thể chọn lại lần nữa-”

“Không,” bà Florence cắt ngang bằng tông giọng nhẹ nhàng nhưng cương quyết. “Một khi đã lựa chọn, sẽ không thể quay đầu lại. Cứ đi tiếp con đường cô đã chọn, bất kể nó ra sao, và tự nói với mình đó là con đường tốt nhất.”

Julia ném cho bà cái nhìn van xin. “Giá như bà cho tôi lời khuyên, giống như trước đây bà vẫn hay làm-”

“Tôi sẽ cho cô tất cả những lời khuyên về diễn xuất mà cô yêu cầu, nhưng không phải về cuộc sống cá nhân của cô. Tôi không thể thay cô đưa ra quyết định. Và tôi không muốn phí thời gian để nghĩ về chuyện tôi có thể làm khác đi. Quá khứ là chuyện không thể thay đổi.”

Julia nhăn nhó khổ sở, nhận ra mình đã đặt hy vọng quá nhiều vào việc bà Florence sẽ cho cô biết cô sẽ phải làm gì. “Chỉ có một thứ duy nhất tôi chắc chắn,” cô rầu rĩ nói. “Nghe theo cái đầu sẽ an toàn

hơn là nghe theo trái tim.”

“Quả vậy.” Người bạn già quan sát cô, trộn lẫn giữa thích thú và cảm thông. “Chúng ta sẽ phải được an toàn bằng mọi giá, đúng không?”

William sải bước vào phòng khách trong căn hộ mái bằng của cậu trên đường St. James, nơi người quản gia vừa mới dẫn phu nhân Ashton vào. Không có gì ngạc nhiên khi Pauline lại đến thăm viếng vào giờ giấc muộn màng thế này. Ngay khi William quay lại Luân Đôn, cậu đã cho lan truyền tin tức trong nhóm bạn hữu là cậu sẽ ngụ lại căn nhà phố của mình một khoảng thời gian. Thêm nữa, cậu cũng đã ám chỉ bóng gió rằng mình đang cực kỳ cần đến sự bầu bạn của phái nữ. Giống như ruồi thấy mật, Pauline không lãng phí giây phút nào cho kế hoạch đột kích của cô ta.

Pauline đang đứng ngay cửa sổ, lão luyện phô bày cơ thể nhìn nghiêng ngon lành của mình. Với một điệu bộ thuần thực, cô ta quay lại đối diện với cậu, nở một nụ cười trên đôi môi mọng đỏ. Cô ta cực kỳ xinh đẹp trong chiếc áo đầm nhung màu rượu vang đỏ, hòa trộn hài hòa với những gam màu trắng lệt mang đậm chất đàn ông trong căn phòng. Vạt áo lót được xẻ thấp xuống, không hề mang dụng ý thẩm mỹ mà chủ yếu là để phô bày đôi chút cặp vú trắng nõn của cô ta. Hiệu quả thật đáng kích thích, nói giảm đi là thế.

“Phu nhân Ashton... thật ngạc nhiên làm sao,” William lẩm bẩm, sải bước ngang qua căn phòng hướng tới đôi bàn tay đang chìa ra của cô ta.

“Lord William,” cô ta nũng nịu, những ngón tay của cô ta bao lấy tay cậu. “Tôi phải đến gặp ngài ngay lập tức. Tôi hy vọng ngài không lấy làm phiền. Tôi đang quá quần trí.”

Cậu nghiêng cứu khuôn mặt của cô ta, đồng thời đeo vào mặt mình vẻ quan tâm. “Nhưng tại sao, phu nhân Pauline?”

Đôi mắt cô ta bỗng nhiên ngẩn lệt. “Ngài phải gọi tôi là Pauline. Chúng ta chắc chắn đã quen biết nhau đủ lâu rồi mà.”

“Pauline,” cậu ngoan ngoãn lặp lại. “Cô sẽ ngồi xuống chứ?”

Cô ta miễn cưỡng thả tay cậu ra rồi đi đến ghế sofa, chiếc áo đầm của cô ta trải rộng phủ lên tấm lụa Đa-mát bóng mượt.

“Làm một ly chứ?” William đề nghị. Khi cô ta gạt đầu, cậu pha cho mỗi người một ly rượu, rồi ngồi xuống đầu kia của ghế. Những ngón tay thon dài của Pauline cầm lấy ly rượu, xoay xoay nó trong tay, rê tròn theo vành ly bằng một điệu bộ kiêu cách.

“Tôi hy vọng mình đã không làm gián đoạn kế hoạch buổi tối của ngài,” cô ta nói, nhìn hau háu vào cậu.

“Không có gì,” cậu quả quyết với cô ta.

“Ngài trông có vẻ cô đơn, chàng trai đáng thương.” Giọng cô ta thỏ thẻ và khàn khàn. “Tôi ngẫu nhiên cũng đang rất cô đơn.” Cô ta dựa cái đầu bóng mượt của mình lên vai cậu, khiến cho tư thế ngồi của cậu không thoải mái.

“Phu nhân Ashton... Pauline... làm ơn đừng nghĩ tôi là một gã được đẽo bằng gỗ chứ, nhưng đối những gã có đầu óc ám muội, tình huống này khá gây tai tiếng đấy. Tôi nợ anh trai mình lòng trung thành đáng kể-”

“Anh trai ngài là nguyên nhân khiến tôi quẫn trí,” cô ta ngắt lời, vuốt ve thớ vải trên vai chiếc áo khoác chỗ cô ta đang đặt cằm mình lên. “Tôi không thể chịu nổi việc thảo luận về những gì anh ngài đã nợ tôi, khi mà anh ngài dường như nghĩ là không hề nợ tôi thứ gì. Không người nào tôi có thể tin tưởng để thổ lộ những cảm giác tận đáy lòng mình, ngoại trừ ngài. Ngài sẽ không nhẫn tâm từ chối tôi đúng không?”

William cứ cục cựa mình không thoải mái. “Tôi không thể xen vào quan hệ giữa cô và Damon-”

“Tôi không muốn ngài xen vào,” cô ta nói, bàn tay cô ta bắt đầu chậm rãi mơn man cổ cậu. “Tất cả những gì tôi muốn là một người bạn. Đó là một đòi hỏi quá nhiều sao, William? Dạo gần đây anh trai ngài không còn tử tế với tôi nữa. Ngài có thể tưởng tượng một người phụ nữ ở vị trí của tôi sẽ cảm thấy ra sao? Tôi cần một sự an ủi từ bạn bè.”

“Chắc chắn cô có thể kiếm được điều đó từ ai khác hơn tôi.”

“Không ai có thể mang cho tôi những gì mà ngài có thể mang đến, William.”

“Nhưng anh trai tôi-”

“Lúc này Damon không có ở đây. Anh ngài không hề quan tâm tôi làm gì trong lúc anh ta đi vắng, chùng nào tôi còn sẵn sàng đáp ứng khi anh ta muốn tôi. Với lại anh ngài không hề có quyền gì với tôi... ngài biết mà. Thôi nào, William, ngài là một kẻ từng trải. Không có gì sai trái khi hai người bạn cùng chia sẻ những giờ phút riêng tư với nhau.”

Trước khi cậu có thể lên tiếng trả lời, cô ta đã chồm lên cậu, ép chặt đôi môi đỏ mọng của cô ta vào môi cậu. Bàn tay nhỏ nhắn của cô ta giống như những sợi dây leo lượn lờ một cách đói khát trên khắp người cậu, trong lúc mùi nước hoa ngoại nhập của cô ta bao bọc cậu trong một đám mây vô hình.

“Pauline,” cậu gầm lên, bị xáo động khi những ngón tay của cô ta lần mò giữa hai đùi, tóm chặt lấy nhóc con của cậu.

“Được mà,” cô ta thều thào, nẩy cả thân hình mình phủ lên người cậu. “Chúng ta sẽ không nói cho ai biết. Anh không tự hỏi cảm giác về em sẽ thế nào sao, William? Em sẽ mang đến cho anh khoái cảm vượt xa những gì anh có thể tưởng. Đừng lo lắng về anh trai anh. Anh ắt hẳn phải đố kị với anh ta- ai ở vào vị trí của anh mà chẳng thế. Anh ta là con đầu lòng, anh ta có tất cả tiền bạc và quyền thế. Anh xứng đáng được ném trải những gì anh ta có... và em sẽ dâng tặng nó cho anh.” Cô ta táo bạo kéo bàn tay của cậu chụp lấy vú cô ta. “Phải đấy, chạm vào em,” cô ta rên lên gừ gừ. “Chạm vào khắp người em... đưa em đến phòng ngủ của anh... ôi, William...”

Ngay lúc cô ta quán cơ thể mình quanh cậu, một cái bóng bắt ngang khuôn mặt của Pauline, hàng mi dày của cô ta hé mở. Đôi mắt cô ta vụt mở lớn, khuôn mặt trở nên trắng bệch vì hoảng kinh khi cô ta trông thấy Damon đang đứng lù lù trước mặt họ. Đôi mắt anh lạnh giá, vẻ mặt rắn lại như đá cẩm thạch.

Không khí bị sự căng thẳng làm đông cứng lại cho tới khi Pauline xô mạnh William ra. Cô ta giật mạnh áo lót, nỗ lực trong tuyệt vọng cố che đậy cặp vú đồ sộ của mình lại. Luồng mắt cô ta quay trở lại luồng

mắt của Damon, giọng cô ta run rẩy khi nói. “Em xin lỗi anh đã bắt gặp cảnh này, anh yêu. Anh hẳn phải thấy tổn thương khi chứng kiến em trai mình giờ trò với em.”

Một nụ cười cay nghiệt tiếp xúc với đôi môi của Damon. “Tôi đã nghe từ đầu tới cuối, Pauline.”

William nhòm người dậy khỏi ghế sofa, sửa lại cà vạt và áo khoác, bộ dạng giống y chang như một trinh nữ vừa bị cưỡng bức. “Em đang tự hỏi là anh còn định để cho cái màn quái quỷ này kéo dài bao lâu nữa đây,” cậu nói, sầm mặt cau có với Damon.

“Cả hai người đã sắp đặt chuyện này?” Pauline nói, cơn giận đang từ từ phát tiết, hét đảo mắt từ người này rồi đến người kia. “Cả hai người âm mưu đưa tôi vào tròng?” Cô ta đứng giáp mặt với Damon, hai bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm. Cơn điên tiết phun trào lên khắp khuôn mặt của cô ta. “Anh không có đạo đức! Tôi sẽ không chấp nhận bị thao túng hay bị lừa dối, anh là tên khốn nạn!”

Damon bất thành linh phá ra cười sặc sụa. “Cô sẽ không bị thao túng à?”

“Đúng. Anh thiếu nợ tôi tất cả khoảng thời gian chúng ta đã tiêu hao với nhau, vì đã sử dụng cơ thể tôi và khiến tôi làm đường lạc lối-”

“Tôi đã trả đủ giá cho cái quyền sử dụng cơ thể cô rồi, quá đắt là đằng khác,” Damon thông báo với cô ta, sự hài hước vẫn còn nán lại trong mắt anh. “Còn về chuyện làm cho cô bị làm đường lạc lối... cô sẽ phải giải thích à, vì tôi thực sự chẳng có chút ý tưởng nào về chuyện đó.”

“Anh để tôi tin rằng anh sẽ chịu trách nhiệm về đứa con này!”

“Chẳng có đứa con nào hết, mặc dù cô không hề thiếu cố gắng để bẫy cho được nó.”

“Tôi làm vậy là vì *chúng ta*,” cô ta gầm lên kích động. “Anh biết rõ chúng ta là một cặp tuyệt vời, Damon. Anh biết rõ tôi là người tốt nhất anh từng có, và chúng ta là hoàn hảo dành cho nhau-”

“Tôi biết rõ cô đang lên kế hoạch bắt tôi nuôi nấng đứa con hoang của em trai tôi,” Damon khẽ giọng. “Một nước đi cao tay đấy, Pauline, mặc dù xét trên góc độ của William hay tôi chuyện đó khó mà đáng

để ca ngợi.”

“Tôi sẽ thành công. Tôi chỉ tính sai tầm điều khiển của anh đối với cậu ta.” Cô ta ném cho William ánh mắt chết người. “Anh không hề có chính kiến của mình đúng không?” cô ta gằn giọng hằn học. “Anh định sống nốt phần đời còn lại trong cái bóng của anh trai mình-”

“Đủ rồi,” William nói, tiến tới trước chộp lấy cánh tay cô ta. “Quý tha ma bắt nếu tôi phải chịu sự sỉ nhục ngay dưới chính mái nhà mình.” Cậu tổng cô ta ra khỏi phòng, trong khi cô ta vừa phun phì phì vừa rít lên như con mèo lên cơn dại.

Vào lúc William quay lại, cậu trông ngán ngẩm và mệt lữ, bên má phải còn hằn lên dấu vết rõ ràng của một cái bạt tai.

“Cô ta đi rồi à?”

“Phải, sau khi tặng cho em một phát súng chia tay.” William vừa xoa xoa má phải vừa trầm ngâm. “Lạy Chúa tôi, cô ta phải là một con hổ cái trên giường. Thật đáng ngạc nhiên là anh đã không bị nhai sống. Anh cừ hơn em đấy, anh trai- em thích mấy cô nàng của em có chút thuần hóa hơn cái ngữ đó.”

“Phải cảm tạ trời vì cuối cùng anh cũng thoát được khỏi cô ta,” Damon nói, ngã người xuống ghế rồi duỗi thẳng hai chân ra.

William nhếch môi cười khi cậu ngâm cứu khuôn mặt mệt rũ như vừa được ân xá của anh trai, cậu đi tới tủ búp phê, rót ra hai ly brandy. “Em cho anh sẽ ngay lập tức đi báo tin cho Julia?”

“Ừ- mặc dù chuyện đó cũng chẳng giải quyết được vấn đề giữa bọn anh.”

“Vậy vấn đề bây giờ là gì?”

Nhíu mày, Damon cầm lấy ly rượu William đưa. “Lần cuối anh gặp Cha, cha đã bảo anh là không có người phụ nữ nào có tiêu chuẩn đạo đức đủ khắc khe để phù hợp với anh. Cha đã đúng. Anh đã làm rõ với Julia anh muốn cô ấy vào một vai khác... chính xác là trở thành một người vợ phụ thuộc và hết lòng vì chồng, chỉ có mục đích tồn tại duy nhất để thỏa mãn cho những nhu cầu của anh.”

“Em không thấy điều đó có gì sai.”

Damon lắc đầu, khẽ rên lên. “Julia không giống bất kỳ người phụ nữ nào anh từng gặp. Thật không may những phẩm chất khiến cô ấy trở nên độc nhất lại chính là những thứ gây trở ngại cho cuộc hôn nhân bình ổn của bọn anh.”

“Anh muốn chị ấy rời khỏi giới kịch nghệ vì muốn tốt cho chị,” William như đang khẳng định hơn là đặt nghi vấn.

“Anh không thể tìm được giải pháp nào khác. Có Chúa biết anh không thể sống với ý nghĩ vợ mình đang phô trương bản thân trên sân khấu trước cặp mắt của hàng ngàn người. Anh đã cố tưởng tượng-” Damon dừng lại, day day hai thái dương. “Anh không thể,” anh nói cộc lốc. “Nhưng anh không thể ngăn bản thân muốn cô ấy.”

“Có lẽ thời gian sẽ làm phai nhạt mọi thứ,” William cảm thán, nỗ lực thực hiện tài ăn nói của mình. “Thế giới còn rất nhiều đàn bà mà, vài người trong số họ có được mỗi phần vẻ đẹp và sự hoàn hảo như Julia- và họ sẽ nằng ngay lấy cơ hội hy sinh bất cứ thứ gì cần thiết để được kết hôn với vị Công tước xứ Leeds tương lai.”

“Anh không muốn bất kỳ ai khác.”

“Anh và những người đàn bà của anh...” William lắc đầu, cười toét miệng. “Anh lúc nào cũng vợ phải mấy cô nàng rắc rối. Phải tạ ơn Chúa là khẩu vị của em khá đơn giản. Em cam đoan với anh, mấy cô nàng phục vụ quán rượu và mấy cô ả lẳng lơ của em không bao giờ khiến em phải điên đầu như anh đâu.”

Damon quay về dinh thự của mình ở Luân Đôn, anh dự định trở lại Bath vào sáng mai sau khi đánh một giấc ngon lành. Tuy nhiên, anh đã bị quản gia đánh thức vào lúc trời vẫn còn chạng vạng, ông ta nhả nài gõ cửa phòng ngủ của anh cho tới khi anh buộc phải rời khỏi giường.

“Cái gì?” anh gầm lên.

Cánh cửa mở ra, rít lên răng rắc. “Thành thật xin lỗi, thưa ngài,

nhưng một trong những người hầu đến từ Warwickshire được cử mang một bức thư đến cho ngài. Là chuyện khẩn cấp. Tôi cho ngài muốn biết ngay lập tức.”

Damon lắc đầu để xua tan đám sương mù đang bao phủ đầu óc. “Biết gì?”

Bước vào phòng với ngọn đèn dầu trong tay, người quản gia đặt nó lên chiếc bàn ở đầu giường rồi trao bức thư đã được niêm phong cho Damon.

Chớp mắt trong ánh sáng vàng hắt ra từ ngọn đèn, Damon xé bỏ con dấu rồi đọc lướt qua bức thư. Bức thư đến từ bác sĩ của cha anh. “Chiết tiết,” anh khẽ thốt lên, ngạc nhiên khi nhận ra tờ giấy da trong tay anh đang run lên.

Vị quản gia ngoảnh đi chỗ khác, mặc dù ông đang mang vẻ mặt thấu hiểu kín đáo. “Ngài có muốn báo tin cho em trai ngài không, thưa Đức ngài?”

Sau một tuần công diễn dành được sự say mê cuồng nhiệt cho vở *My Lady Deception*, thành công của vở kịch đang được quảng bá đi khắp nước Anh. Những nhà hát rải dài từ Bristol cho đến York đều đang kêu gào để giành cho được chỗ trong chuyến lưu diễn của Nhà Hát Thủ Đô. Những nhà phê bình bắt đầu gọi vai diễn Christine là một trong những vai diễn để đời của Jessica Wentworth, vai diễn mà chỉ mình cô mới có thể lột tả một cách chân thật và trọn vẹn đến thế.

Logan đã đề nghị với Julia tổ chức một đám cưới linh đình, nhưng ý nghĩ đó gây cho cô cảm giác bức bối, không yên. Cô đã yêu cầu anh thay vào đó hãy tổ chức một hôn lễ kín đáo, và giữ bí mật những kế hoạch của họ. Cô vẫn chưa sẵn sàng để đưa ra lời giải thích, hoặc đối mặt với sự sùng sốt từ bạn bè và gia đình một khi họ hay tin cô kết hôn với Logan. Dù không thuộc tuýp người ủy mị, Logan cũng sẵn lòng chấp nhận yêu cầu của cô. Trong lúc ấy Julia đã bàn bạc với vị luật sư xác nhận mọi thứ cha cô đã nói. Bây giờ bất cứ lúc nào, Damon cũng có thể nhận được lá thư yêu cầu hoàn trả lại số của hồi

môn.

Sau khi buổi công diễn áp chót ở Bath kết thúc, Julia ngồi trong phòng hóa trang, đang lau chùi lớp phấn hóa trang và mồ hôi rịn trên mặt. Cô đờ đẫn ngó đăm đăm vào tấm gương soi, tự hỏi làm cách nào cô mới có thể xóa tan được cảm giác tê cóng đang ứ đọng trong tâm.

“Jessica!” Arlyss đâm bổ vào phòng mà không hề báo trước, khuôn mặt cô bạn sáng bừng lên về kích động. “Mình phải gặp cậu ngay. Cậu phải là người đầu tiên biết tin.”

Julia quay nhìn cô bạn, mỉm cười gượng gạo. “Người đầu tiên biết tin gì?”

Nụ cười của Arlyss trở nên bền lễn, cô chìa tay ra. “Michael vừa trao cho mình cái này.”

Vẫn ngồi trên ghế, Julia khom người tới gần, sẫm soi ngón áp út của Arlyss, một viên kim cương nhỏ lấp lánh dính trên một chiếc nhẫn vàng mảnh. “Ôi, chao ôi,” cô thốt lên, liếc nhìn khuôn mặt của cô bạn. “Có nghĩa là-”

“Phải!” Arlyss tươi cười rạng rỡ nhìn cô.

“Không phải quá sớm à?”

“Đối với người khác có vẻ vậy, nhưng không phải mình. Michael là người đàn ông duy nhất thật lòng yêu thương mình, và mình cũng thế.” Arlyss nhìn trân trối vào chiếc nhẫn, vẻ mặt tràn đầy tự hào, cô nghiêng bàn tay để cho viên đá bắt lấy nguồn ánh sáng chói lòa. “Nó đẹp quá đúng không?”

“Quả là đẹp.” Julia đồng tình.

“Anh đã cho mình vật này,” Arlyss chìa ra nửa đồng bạc bị bẻ gãy. “Đây là truyền thống của gia đình Fiske, bẻ đôi một đồng xu khi đôi trai gái vừa đính ước. Michael giữ nửa mảnh còn lại. Thật lãng mạn đúng không?”

Cầm lấy đồng xu từ tay cô bạn, Julia quan sát nó thật kỹ, khóe miệng xoắn lại thành một nụ cười trộn lẫn giữa vui mừng và cay đắng. “Cậu thật may mắn, Arlyss. Không phải ai cũng có điểm phúc lấy được người mình yêu đâu.”

Nhận thấy nét buồn rầu trên khuôn mặt Julia, Arlyss tựa hông vào cạnh bàn trang điểm rồi nhìn chăm chăm vào cô với cặp mắt sắc bén. “Có chuyện gì vậy, Jessica? Cậu gặp rắc rối với người yêu của mình à? Là Lord Savage đúng không?”

“Ảnh không phải người yêu của mình. Ít ra thì không còn nữa. Mình đã...” Julia ngập ngừng, thận trọng chọn lựa từ để nói. “Mình cam đoan mối quan hệ đó đã kết thúc rồi.”

“Mình không hiểu được tại sao. Ngài ấy đẹp trai, giàu có, và ngài ấy còn là một quý ông-.”

“Mình đã nhận ra mình không có tương lai với ảnh.”

“Ngay cả khi điều đó có là thật đi, tại sao cậu không chỉ việc hưởng thụ cuộc tình đó trong khi nó vẫn còn?”

“Bởi vì mình sẽ...” Julia đột nhiên ngưng bật, cô biết sẽ cực kỳ khinh suất khi thố lộ điều gì với Arlyss nếu cô muốn giữ kín mọi chuyện. Nhưng cô đang khao khát được trút nỗi lòng với ai đó. Những từ ngữ không thốt lên được thành tiếng đang nung cháy môi cô.

“Gì thế?” Arlyss chất vấn, nhú mày nhìn cô lo lắng. “Cậu có thể kể với mình, Jessica.”

Julia cúi đầu, nhìn lom lom vào lòng mình. “Mình sẽ lấy Mr. Scott.”

Đôi mắt của Arlyss mở to. “Mình không thể tin được. Tại sao cậu lại làm thế?”

Tất cả những gì Julia có thể xoay sở là nhún vai bất lực thay cho lời đáp.

“Cậu không hề yêu anh ấy,” Arlyss nói tiếp. “Ai cũng có thể thấy điều đó. Có phải cậu gặp rắc rối về vấn đề tiền bạc không? Cậu làm vậy là vì công việc của mình?”

“Không, chỉ là... đó có vẻ là lựa chọn tốt nhất.”

“Cậu đang phạm phải sai lầm đấy,” Arlyss nói với vẻ quả quyết. “Hai người không phải là một cặp dành cho nhau. Khi nào cậu định tổ chức lễ cưới?”

“Ngày kia.”

“Tạ ơn Chúa vì vẫn còn có thời gian để hủy bỏ nó.”

Julia đã nghĩ kể cho cô bạn nghe về quyết định của mình chỉ để giải tỏa bớt phiền muộn và gánh nặng trong lòng. Mọi hy vọng của cô đều nhanh chóng bị xì hơi ngay khi cô nhận ra chẳng có sự đồng tình hay phản đối thiện ý nào có thể thay đổi được tình huống hiện tại.

“Mình không thể,” cô khẽ nói, đưa trả lại nửa đồng bạc cho Arlyss. Cô nhặt lấy chiếc khăn ẩm, lau khắp đôi má, tẩy đi lớp phấn lò mờ còn sót lại.

Arlyss trầm ngâm quan sát Julia, trong khi bộ não lạnh lẽo của cô đang chạy đua suy đoán chuyện khác. “Ồi, Julia... không phải cậu có thai chứ?”

Julia lắc đầu, cổ họng thít chặt lại tương phản với những cảm xúc đang phình to ra bên trong. “Không, không phải, không có chuyện đó đâu. Chỉ là mình không thể có được người đàn ông mình muốn, vì rất nhiều nguyên do. Và nếu mình không thể sống cùng anh, mình có lấy Mr. Scott cũng chẳng hề gì.”

“N-nhưng,” Arlyss lắp bắp, “Cậu chính là người đã luôn bảo mình hãy chọn người đàn ông mà mình yêu và không cần biết đến những lý do khác! Cậu đã bảo mình-”

“Đúng là mình thật sự có ý đó,” Julia nói, giọng cô có chút khàn. “Thật bất hạnh là đối với mỗi người không phải giấc mơ nào cũng có thể đạt được.”

“Phải có gì mình có thể giúp chứ.”

Vươn tay chạm vào bàn tay của cô bạn, Julia âu yếm nheo môi cười, đôi mắt cô chột sáng lên. “Không,” cô thì thầm. “Nhưng mình cảm ơn cậu, Arlyss. Cậu là một người bạn đáng quý, mình rất vui vì có được người bạn như cậu.”

Arlyss không đáp lại, vẻ lo lắng lén lút trườn đi khắp khuôn mặt cô.

Đám tang của ngài Công tước xứ Leeds được tiến hành kín đáo, không như lễ thường, chỉ có rất ít họ hàng cùng với vài bạn bè thân hữu tham dự. Damon thật khó chấp nhận sự thật cha anh cuối cùng cũng đã yên nghỉ, không còn những cuộc tranh cãi không ngừng, cùng với sự chán ngán, và những trò tiêu khiển mà cha anh vẫn bày ra trong mấy năm qua. Liếc nhìn khuôn mặt căng thẳng của cậu em, Damon cảm nhận được em mình đang trải qua cùng lúc cảm giác pha trộn giữa đau buồn và hoang mang.

Sau khi quan tài được hạ xuống lòng đất lạnh mùa thu, và cát được xúc lên mặt gỗ bóng loáng, những người đưa tiễn rời khỏi đó quay trở lại lâu đài đã tươi tỉnh lại phần nào. Damon và William thong thả tản bộ, cặp chân dài của họ hòa hợp với những bước đi chậm, nhàn nhã.

Một cơn gió nhẹ lùa qua mái tóc Damon, mơn man trên mặt anh làn không khí mát lạnh trong lúc anh phóng tầm mắt ra khung cảnh được bao phủ bởi gam màu xanh xám xung quanh. Sự khuây khỏa nương theo khung cảnh quen thuộc của lâu đài thâm nhập vào trong lòng. Tòa lâu đài này lúc nào cũng mang đến cho anh cảm giác thanh bình và vững chãi, anh bất giác cảm thấy tự hào trước những nỗ lực anh đã bỏ ra để giữ gìn lại sự sản mà tổ tiên truyền lại. Frededrick đã gần tiêu pha hết mọi thứ của nhà Savage. Tuy nhiên, cho dù anh có căm ghét những ý thích bất chợt ích kỷ hay những thói quen nguy hiểm của ngài công tước, anh vẫn không hề có chút thỏa mãn trước cái chết của ông. Damon biết anh sẽ nhớ cha... thật ra, ngay lúc này anh đã cảm thấy nhớ rồi.

“Cha đã hưởng thụ một khoảng thời gian vui vẻ phải gió, đúng không?” William lầm bầm. “Ông đã làm bất cứ điều gì mình thích và cóc quan tâm tới hậu quả. Nếu ông ấy không lên được thiên đường, em đánh cược là lúc này cha đang dụ dỗ già Lucifer chơi một canh bạc lớn với mình đấy.”

Damon suýt chút nữa đã cười trước hình ảnh đó.

“Em rất giống cha,” William chán nản tiếp lời. “Em cũng sẽ kết thúc y chang ông, cô độc và ba hoa khoác lác về quá khứ trụy lạc của mình, cố gắng véo mông mấy cô hầu gái mỗi khi họ đi ngang qua.”

“Em sẽ không kết thúc như thế đâu,” Damon quả quyết với em trai. “Anh sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

William thở hắt ra một hơi dài. “Anh đã thực hiện những nỗ lực quý giá ít ỏi để ngăn em không quá sa đà. Em phải tự lo cho cuộc sống của mình, Damon. Lẽ ra em đã phải làm gì đó ngoài việc bám theo đuôi mấy cô ả lẳng lơ và tiêu hết tiền trợ cấp của mình cho rượu chè, quần áo, và ngựa.”

“Em không phải là người duy nhất phải thay đổi.”

Ngay khi nghe thấy giọng điệu dữ tợn của Damon, William quay sang nhìn xoáy vào anh, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Anh chắc không phải đang ám chỉ mình đấy chứ? Anh tận tâm, có trách nhiệm. Anh không có những thói quen xấu-”

“Anh độc đoán như quý á. Anh cố ép mọi người phù hợp với khuôn mẫu anh đã vạch ra.”

“Em đã luôn cho rằng đó là một phần trong tính cách của con trai trưởng. Vài người sẽ cho đó là ưu điểm đấy.”

“Julia lại không thuộc số đó.”

“Chà, chị ấy có phải thuộc tuýp phụ nữ thông thường đâu?” William nhìn lướt qua tòa lâu đài trước mặt, những đường nét cổ kính và những phiến đá to lớn uốn theo hình vòng cung phản chiếu trên mặt hồ sóng sánh ánh bạc. “Em có thể hình dung ra cuộc sống của chị ấy khi cách xa chốn phồn hoa đô thị ở Luân Đôn?”

Thực tế Damon cũng có thể tưởng tượng được. Không khó khăn để vẽ nên bức tranh Julia cưỡi ngựa cùng anh chạy xuyên qua những ngọn đồi, những cánh rừng bao quanh khu đất, mái tóc vàng rực của cô tung bay trong gió... hay hình ảnh cô trong vai trò bà chủ của buổi tiệc khiêu vũ ở đại sảnh tráng lệ, thân ảnh mảnh mai của cô được thiếp vàng bởi ánh sáng tỏa ra từ những ngọn chandelier treo khổng lồ... hay hình ảnh cô quấn lấy anh trên chiếc giường to lớn

trong căn phòng ngủ hướng mặt ra phía đông, viễn ảnh họ cùng nhau tản bộ để đón ánh bình minh.

Tâm trí Damon tràn ngập những hình ảnh về Julia trong lúc anh cùng William rảo bước vào bên trong lâu đài. Đi vòng qua đám người đang chen chúc trong phòng khách và phòng ăn, họ hướng tới thư viện, Mr. Archibald đang chờ họ ở đó. Lane là luật sư mà Damon thuê đã nhiều năm để phụ giúp giám sát việc kinh doanh của anh. Mặc dù diện mạo và cách hành xử của ông ta có đôi chút tách biệt, Lane lại có đầu óc thông minh, nhạy bén. Ông ta chỉ lớn hơn Damon vài tuổi, nhưng mái tóc thưa thớt cùng với cặp kính cận khiến vẻ ngoài của ông ta trông già dặn hơn rất nhiều.

“Thưa ngài... ý tôi là, thưa Đức ngài...” Lane nhỏ giọng trong lúc ông ta bắt tay Damon. “Tôi hy vọng mọi chuyện vẫn ổn với ngài? Ý là, ổn như có thể mong ấy?”

Damon gật đầu, rồi đưa cho vị luật sư ly rượu anh đã từ chối. “Tôi cho rằng không có gì bất ngờ trong bản di chúc của cha tôi,” Damon nhận xét, hất đầu về phía xấp giấy đang nằm trên chiếc bàn gần đó.

“Không có gì không bình thường, thưa Đức ngài. Tuy nhiên, trước khi chúng ta lưu ý đến bản di chúc, có một chuyện...” Khuôn mặt hẹp của Lane bắt giáng lộ vẻ không thoải mái. “Gần đây tôi đã nhận được bản sao của một lá thư liên quan đến vấn đề của bà Wentworth và trường hợp của ngài, ờ... cuộc hôn nhân của ngài.”

Damon nhìn sững vào ông ta với vẻ báo động.

“Có vẻ như cuộc hôn nhân này ngay từ lúc bắt đầu đã vô hiệu lực,” vị luật sư tiếp tục, “Cho nên nhìn trên góc độ đó sự ràng buộc giữa hai người chưa bao giờ được thực hiện. Vì vậy, Lord Hargate đã yêu cầu hoàn trả lại số của hồi môn đã được trả cho gia đình Savage.”

Damon lắc lắc đầu, cố gắng tiêu hóa những gì Lane nói.

“Thống nhất với ý kiến của Hargate, con gái của ngài ấy Julia cần nhắc cả hai người được giải phóng khỏi mọi nghĩa vụ kể từ bây giờ.”

“Tôi phải nói chuyện với cô ấy,” Damon nghe thấy chính mình lầm bầm. Julia muốn chấm dứt mọi hy vọng cho mối quan hệ giữa họ. Anh phải thuyết phục cô thay đổi ý định. “Quý tha ma bắt cô ấy... cô

ấy là vợ tôi.” Mặc dù anh biết đó không phải sự thật, nhưng anh không thể nghĩ về cô theo cách khác. Anh yêu cô... anh cần cô.

“Thưa Đức ngài,” vị luật sư nói, “ngài không có vợ. Căn cứ theo định nghĩa pháp lý, ngài chưa bao giờ có.”

Ngài không có vợ. Từng từ một rền vang trong tai của Damon, tĩnh lặng, nhưng lại đang quay tít với cường độ mãnh liệt. *Ngài không có vợ...*

William chọn ngay lúc đó để can thiệp. “Damon... có lẽ số mệnh đang bảo anh hãy có một khởi đầu mới. Cha đã mất, và bây giờ anh là một người tự do. Không có lý do gì anh lại không nên bắt đầu hưởng thụ những thứ trong cuộc sống mà anh đã luôn phản đối em.”

“Sau chừng ấy thời gian...” Damon nói. “Sau chừng ấy năm tiêu tốn để cố gắng tìm kiếm cô ấy, cô ấy lại tung tăng đi tới ngay vị luật sư gần nhất rồi gửi cho anh một lá thư như vậy. Vì Chúa, anh mà chạm được tay vào cô ấy-”

“Anh nên cảm ơn Julia,” William xen ngang. “Theo ý em, chị ấy đã làm được một việc đúng đắn. Rõ ràng cả hai người không dành cho nhau, chị ấy đủ khôn ngoan để hiểu...” Giọng cậu mát dần khi cậu nhận ra mình đang bị một tia nhìn lạnh thấu xương chiếu thẳng vào.

“Em không biết mình đang nói cái quái gì đâu,” Damon gầm lên.

“Ờ, anh đúng, em đúng là không biết thật,” William hấp tấp nói. “Thỉnh thoảng cái miệng của em lại không chịu hợp tác với bộ não... một sự phiền phức khôn kiếp. Em nghĩ mình sẽ lên lầu ngay bây giờ.” Cậu không lãng phí thêm giây phút nào để chuồn ra khỏi phòng, sau khi quẳng cho vị luật sư ánh mắt cảnh cáo khiến Lane toát hết cả mồ hôi.

“Thưa Đức ngài, nếu ngài muốn tôi có thể trở lại vào lúc nào thuận tiện cho ngài để thảo luận về vấn đề của cha ngài-”

“Đi,” Damon nói.

“Vâng, thưa Đức ngài.” Vị luật sư lĩnh còn nhanh hơn cả William.

Damon phải mất một lúc lâu mới làm dịu lại được cơn giận dữ đang phun trào như nham thạch trong lòng. Anh thấy mình đang ngồi ở bàn viết, một tay cầm ly rượu, tay kia thì cầm chai brandy. Ngọn

lửa êm dịu của chất cồn bắt đầu làm tan tảng băng đang đóng cục trong bụng anh.

Julia không muốn anh, hay cuộc sống anh đem đến cho cô. Anh ước gì ngay lúc này cô đang ở trước mặt anh, một mục tiêu rõ ràng và sẵn sàng để anh quăng những lời nhọn bén cay nghiệt vào cô. Cô là một con ngốc vì lại đi thích cuộc sống trên sân khấu hơn là trở thành một nữ công tước. Chắc chắn bất cứ ai cũng sẽ bảo thế với cô- đến cả cô cũng phải biết điều đó, bất chấp sự cố chấp của cô khi cứ ôm khư khư cái nghề khôn kiếp đó.

Những ý nghĩ trả thù đang nhảy múa trước mặt anh. Anh muốn bóp chết cô, khủng bố cô phải chấp nhận những gì anh muốn... nhưng cô sẽ không bao giờ chịu khuất phục anh. Cô quá cứng đầu cứng cổ. Có lẽ anh sẽ kiếm một cô nàng ngây thơ, hay e thẹn nào đó thuộc tầng lớp của anh lấy làm vợ, rồi mang cô ta tới bất cứ đâu mà chắc chắn là Julia sẽ phải thấy. Anh sẽ làm cho Julia phát ghen, khoe khoang cô vợ trẻ xinh đẹp của mình ngay trước mũi cô cho tới khi Julia phải ngón sạch hết sự ghen tị và hối hận. Anh sẽ khiến cô phải tin rằng cuộc hôn nhân giả đó chẳng có ý nghĩa gì với anh, và anh vẫn sống phồn phơ khi được giải thoát khỏi cô.

Rót một ly rượu khác, Damon cứ tiếp tục uống trong cuộc truy tìm sự quên lãng dường như vẫn mãi nằm ngoài tầm với. Sự cay đắng phai nhạt đi đôi chút, anh nhìn trừng trừng vào xấp giấy trước mặt cho tới khi những dòng chữ rồi tinh thành những kí tự lạ lẫm. Giọng nói của Julia trôi dần vào tâm trí anh.

Anh muốn em từ bỏ mọi thứ em đã khổ công xây dựng, mọi thứ giữ cho em được hạnh phúc...

Nếu em trở thành vợ anh, anh sẽ để em đi bất kỳ đâu em muốn, làm bất kỳ điều gì em thích mà không hỏi han hay buộc tội?...

Đừng quay lại tìm em.

Và ký ức về câu hỏi đầy mỉa mai của Logan Scott vẫn còn khiến anh nhức buốt tới tận bây giờ. *Ngài có thể mang đến cho cô ấy mọi thứ cô ấy muốn chứ?*

Anh nghĩ về tất cả lớp vỏ nguy trang khác nhau mà Julia đã khoác lên mình. Anh chưa từng gặp người phụ nữ nào lại có sức mê hoặc đến thế. Và lần đầu tiên anh bắt đầu hiểu ra việc giam hãm Julia

trong chiếc lồng son mà anh đã lên kế hoạch đối với cô là một điều không thể chấp nhận nổi.

“Damon?” Giọng nói sỗ sàng của William truyền đến trước cả khi cậu đi vào. Xộc thẳng vào thư viện, cậu thấy một bức thư ngấn còn nguyên dấu niêm phong lên bàn viết. “Bức thư này vừa được gửi đến từ Bath.”

Damon trừng mắt nhìn bức thư mà không hề đụng tới nó. “Từ Julia hả?”

“Khá quái lạ là bức thư lại từ cô bạn của chị ấy Arlyss Barry. Em nghĩ em nên mang nó cho anh trước khi anh xin quắc cần câu.”

“Anh đã say rồi,” Damon càu nhàu, nốc ừng ực thêm một ly nữa. “Em đọc đi.”

“Được rồi,” William hớn hờ nói, “mặc dù anh biết là em ghét tọc mạch vào chuyện người khác thế nào rồi đó.” Xé bỏ lớp sáp niêm phong, cậu đọc lướt qua bức thư. Sự hớn hờ rời khỏi mắt cậu, cậu bắn cho Damon ánh mắt đề phòng.

“Cô Bary của chúng ta nói gì?” Damon hỏi, giọng gắt gỏng.

William cào cào gáy mình rồi lắc đầu nghi ngại. “Xét tới trạng thái tinh thần hiện tại của anh, có lẽ tốt hơn nên để sau mới nói đi.”

“Nói với anh, mẹ kiếp!”

“Được rồi. Cô Barry viết là mặc dù không phải chuyện cô ấy nên can thiệp, cô ấy cảm thấy bị bắt buộc phải báo cho anh biết tin Jessica Wentworth đã lên kế hoạch kết hôn với Logan Scott... vào ngày mai.”

William hoảng hồn khi ly rượu còn hơn phân nửa trong tay Damon bay thẳng vào bức tường sau lưng cậu vỡ tan tành, kéo theo cái chất lỏng màu hổ phách nhỏ giọt cùng với mảnh vụn thủy tinh bắn tung tóe khắp nơi. Damon bước đi loạng choạng, hơi thở đứt quãng khó nhọc.

“Anh định đi đâu?” William thận trọng hỏi.

“Đến Bath.”

“Em nghĩ em nên đi với anh.”

“Ở lại đây.”

“Damon, em chưa bao giờ thấy anh như thế trước đây, nó làm em sợ muốn chết á. Anh nên để em...” Nhưng trước khi những từ cuối thoát ra khỏi môi William, anh trai cậu đã hùng hổ bước dài ra khỏi phòng.

chap 12

Bầu không khí trong suốt buổi diễn cuối cùng thường hay được trộn thêm ít ma thuật đặc biệt. Sự xúc động như tiếp thêm ngọn lửa nhiệt tình khác thường vào bước chân của mỗi diễn viên. Khán giả ở Bath vốn rất hào phóng với những tràng cười và tràng vỗ tay tán thưởng, đang mỗi lúc mỗi trở nên cuồng nhiệt hơn kéo dài ngay từ cảnh mở màn cho tới cảnh cuối cùng của vở kịch *My Lady Deception*.

Julia không thể bắt mình nhập vai hoàn toàn vào tối nay. Mặc dù cô biết mình đã diễn tròn vai, nhưng cô dường như không thể đánh mất cái tôi của bản thân vào vai diễn như thường lệ. Có lẽ bởi vì ngày mai cô sẽ kết hôn cùng Logan, nếu nói khách quan đó là ràng buộc vĩnh viễn tương lai của cô vào anh. Đầu óc cô cứ dấy dưng ở cái thực tế đó ngay cả khi cô nói và cười và diễn trên sân khấu.

Ngay lúc này Damon phải nhận được lá thư rồi. Anh đã nói gì? Anh đã cảm thấy ra sao? Cô tự hỏi lần tới khi gặp lại anh sẽ thế nào khi cô tự giới thiệu mình với tư cách là vợ của Logan Scott. Cô nghĩ điều đó sẽ tốt cho cả hai... nhưng trên thực tế những lý do đó vẫn không xóa bỏ được sự đau đớn và lo lắng đang dày xéo trong thâm tâm cô. Giá như mọi chuyện khác đi, giá như...

Vở kịch kết thúc trong tràng vỗ tay vang dội như sóng cồn, trong khi dàn diễn viên cúi đầu chào để đáp trả lại tiếng hoan hô nhiệt liệt từ phía khán giả. Thờ phào nhẹ nhõm khi Logan cuối cùng cũng để cho cô rời khỏi sân khấu, Julia giật giật cái áo lót ướt đẫm mồ hôi rồi thở dài.

Logan ném cho cô ánh mắt đánh giá. “Cô trông có chút khó chịu đấy. Về ngủ một giấc thật ngon đi,” anh khuyên, biết dàn diễn viên sẽ cố thuyết phục cô tham gia vào buổi chè chén tối nay. “Chúng ta sẽ lo hôn lễ vào sáng mai, trước khi rời đi để tới Bristol.”

Julia xoay sở nặn ra được một nụ cười yếu ớt. “Thêm tua lưu diễn, thêm buổi diễn... không đúng kiểu tuần trăng mật thông thường

nhỉ?”

Anh ngó cô như thể ý nghĩ đó chưa hề nảy ra trong óc anh trước đây. “Cô muốn đi hưởng tuần trăng mật à?”

Trong khoảnh khắc cô bị cám dỗ nói phải. Cô muốn ra nước ngoài, một nơi cô có thể thư giãn và cho phép bản thân quên đi mọi thứ, giá như chỉ trong chốc lát. Tuy nhiên, cái ý tưởng đi đâu đó một mình với Logan còn đáng sợ hơn. Ngoài ra, anh sẽ không đồng ý làm gián đoạn lịch trình của chuyến lưu diễn vì bất kỳ lý do gì, đặc biệt khi anh đang nóng lòng giám sát việc kiến thiết lại Nhà Hát Thủ Đô.

“Không,” Julia lầm bầm. “Không phải lúc, Có lẽ ngày nào đó, mặc dù...”

“Rome,” anh hứa. “Hoặc Hy Lạp. Chúng ta sẽ đi xem lễ hội ở Athens và xem diễn kịch ở nhà hát lộ thiên.”

Julia mỉm cười, thì thầm lời chúc ngủ ngon, vuốt lại mái tóc trong lúc hướng về phía phòng hóa trang. Lướt ngang một nhóm người đang băng qua khu vực hậu trường tối om của nhà hát, cô thấy mình bị ép sang một bên, nơi cô đang đứng chờ cho đám người đi qua hết.

“Bà Wentworth?” giọng nói thật khế vang lên ngay bên cạnh cô. Cô nhận ra đó là một trong những người làm công việc dọn dẹp sân khấu. Anh ta và ông bạn đồng hành đang đứng ở hai bên cô, họ bị ép nép sát vào nhau bởi đám người đang chen lấn xung quanh.

“Phải,” Julia khó chịu nói. “Đông quá đúng không?” Cô chờ cho tới khi tìm được cơ hội để rời đi, sải bước tránh xa anh chàng giúp việc và bạn anh ta. Cô ngạc nhiên khi thấy họ đi cùng hướng và đang bám sát cô. Một cảm giác lo lắng bò râm ran khắp người, cô bước nhanh hơn cho tới khi chỉ còn cách phòng hóa trang vài bước.

Trước khi Julia với tới được nắm cửa, cô đã bị tóm lấy từ đằng sau, tiếng hét bất thành linh chưa kịp thoát ra thì miệng cô đã bị một miếng giẻ cotton bịt lại, hai tay bị trói ngoặt ra sau. Sự khiếp hãi bùng lên bên trong. Cô vùng vẫy bất lực trong lúc họ trùm một cái áo khoác lên người cô, cái mũ trùm của nó thông xuống che khuôn mặt cô lại. Cả hai gã đàn ông đẩy cô đi bằng những bước dài và gấp, tay họ kẹp chặt lấy cánh tay cô để giữ cho cô đứng thẳng.

“Xin lỗi, bà Wentworth,” một trong hai gã rù rì, “nhưng có một quý

ông đang chờ ngoài kia đã trả tiền cho chúng tôi để mang cô đến cho ông ta. Ông ta nói chỉ muốn có vài phút trò chuyện với cô... không phải là đòi hỏi quá đáng đúng không?”

Cứng cả người vì sợ, Julia nửa bị kéo, nửa bị vác ra khu vực hậu nhà hát, bị nhét vào một chiếc xe ngựa đang đợi sẵn. Bị chiếc mũ trùm che khuất mắt tầm nhìn, cô mù mẫm chờ đợi với hai cánh tay bị trói chặt và kẹt cứng giữa băng ghế và lưng cô. Hơi thở nổ ra từng quãng nặng nề. Không có gì ngoài trừ sự im lặng đang bao trùm lên cỗ xe ngựa. Chiếc xe bắt đầu tròn trành, rồi lăn bánh dịch xa khỏi nhà hát.

Mồ hôi túa ra thành dòng như phủ băng trên cổ và giữa ngực của Julia. Chỉ tới lúc cô ngỡ là chỉ có một mình mình trong cỗ xe ngựa, cô cảm thấy có ai đó di chuyển tới khoảng trống đằng sau cô. Cô co rúm người lại, hạ thấp đầu khi một bàn tay tóm lấy mép chiếc mũ trùm rồi kéo nó xuống giải phóng khuôn mặt cô. Cô chậm rãi ngược nhìn lên với đôi mắt tròn to, và rồi nhìn thấy ông chồng của mình- là chồng cũ mới đúng – Lord Savage.

Phản ứng đầu tiên của cô là giận tới sôi gan, nhưng nó lập tức tắt ngúm khi cô nhìn chòng chọc vào anh. Cô cảm thấy máu đã bị rút cạn hết khỏi khuôn mặt nằm bên dưới lớp hóa trang của mình. Đó là Damon mà cô chưa bao giờ nhìn thấy trước đây, tàn tạ và nồng nặc mùi rượu brandy.

Anh nói bằng một giọng lè nhè khó lòng nhận ra. “Chào buổi tối, bà Wentworth. Thật quá tốt khi bà cho phép tôi dành được vài giờ trong quỹ thời gian quý báu của bà. Tôi thích tự mình quyến rũ bà, nhưng cách này coi bộ dễ dàng hơn.” Những ngón tay nóng hổi của anh chạm vào một bên cằm cô, vuốt ve cái gờ mịn màng của nó. Julia giật phắt đầu lại, rồi trừng mắt nhìn anh, âm thầm yêu cầu anh lấy miếng giẻ ra khỏi miệng cô.

“Không,” anh càu nhàu, đọc được suy nghĩ của cô. “Tôi không cần nghe những gì em nói. Em đã làm rõ ý định của mình bằng cách cắt phăng tôi ra khỏi cuộc đời em và chấp nhận lấy Scott. Phải, tôi biết chuyện đó... em nên biết rõ hơn để tin tưởng giao phó những bí mật của của mình với Arlyss chứ.”

Anh kéo cái áo khoác ra khỏi vai cô, nhìn chòng chọc lộ liễu vào cơ thể cô, vào đôi gò ngực đang ưỡn thẳng ra trước do sức ép từ hai

cánh tay bị trói sau lưng. Julia nuốt khan, sống lưng của cô cứng đờ như thép.

“Em đã biến hẳn thành người tình của mình chưa?” Damon hỏi. “Em không giống bộ dạng của một người đàn bà đã được thỏa mãn... về mặt em mang vào sau khi tôi làm tình với em. Em có thích thú bàn tay của hắn trên người em, hay miệng của hắn trên miệng em? Cảm giác thế nào khi nằm cùng với một gã đàn ông mình không hề yêu?”

Julia muốn lắc đầu phủ nhận, nhưng cô vẫn im lặng một cách ngoan cố, quắc mắt nhìn vào khuôn mặt u ám của anh. Chết tiệt anh vì đã giở trò này ra với cô, tên khốn ích kỷ! Anh muốn báo thù... anh muốn dọa cho sự sáng suốt chạy hết khỏi đầu óc cô. Có một điều gì đó thật khác ở vẻ ngoài của anh tối nay, sự man rợ đã gội sạch mất vẻ đẹp trai của anh, rồi trao cho anh diện mạo của một kẻ đang bị con quỷ đục vọng điều khiển. Đêm nay anh trông như đang quyết tâm phải làm cho kỳ được điều gì đó, giống như một con dã thú bị thương đang tìm kiếm sự thỏa mãn trong việc tàn sát bất cứ ai và tất cả mọi người trong tầm với của nó.

“Hắn không yêu em,” Damon nói. “Tôi cũng sẽ không, nếu tôi có thể ngăn được mình. Tôi sẽ làm bất cứ việc gì để có thể lái những suy nghĩ về em ra khỏi đầu tôi... khuôn mặt em, cơ thể ngọt ngào của em...” Anh chạm vào ngực cô, lúc đầu là dịu dàng, sau đó khép ngón tay lên đường cong căng mọng bóp chặt cho tới khi Julia phát ra tiếng rên khó chịu. “Đây là của tôi,” anh nói, hơi thở anh mơn man khuôn mặt và cổ cô. “Em vẫn là vợ tôi. Điều đó mãi mãi sẽ không bao giờ thay đổi. Không có luật của Chúa trời hay của con người nào có thể tước đoạt em khỏi tôi.”

Đau đớn, Julia cố gắng dịch xa khỏi anh, nhưng anh đã ghì chặt cô xuống ghế. Đầu óc cô quay cuồng khi anh chồm lên người cô, thì thầm những từ không thể hiểu nổi, đôi môi đang lũng tìm cổ cô, đôi bàn tay đang lóng ngóng vuốt ve cô trong cuộc đeo đuổi mãi miết theo những cảm xúc đang choáng ngợp. Cô nhắm mắt, đấu tranh chống lại phản ứng đáp trả của chính mình, nhưng không một thứ gì có thể ngăn chặn cơn rung động mãnh liệt đột ngột dấy lên từ những sợi thần kinh trong cơ thể, sự cương lên của núm vú chà xát vào lòng bàn tay anh, và cơn nổi gai ốc đang quét khắp làn da. Cơ thể cô được rưới lên mùi hương quen thuộc của anh, những lọn tóc xoắn của anh chọc vào đôi má cô trong lúc miệng anh lang thang từ cổ

xuống vùng thung lũng giữa hai bầu ngực.

Damon liếm vị mặn trên da cô, hơi thở anh bỏng rát như hơi nước bị đun sôi chạy dài theo lối đi ẩm ướt được tạo ra bởi miệng anh. Nghe thấy tiếng thút thít thật khẽ phát ra từ cô, anh ngẩng đầu lên, nhìn xoáy vào cô, khuôn mặt lộ vẻ đắc thắng. Julia biết rõ lúc này màu đỏ đang tràn khắp khuôn mặt và máu đang chạy đua trong huyết quản, những dấu hiệu rõ ràng chứng tỏ cơn khuấy động của cô. Anh lờ mẫn giựt phắt miếng giẻ ra khỏi miệng cô rồi đề nghiêng môi mình lên môi cô, đẩy lưỡi mình thâm nhập sâu vào một cuộc săn tìm cuồng nhiệt.

Ngay khi anh ngẩng đầu lên, Julia nhìn trừng trừng vào anh bằng cặp mắt nảy lửa, cùng lúc vật lộn để bình ổn những sợi thần kinh đang nổi loạn bên trong. “Cởi trói cho tôi,” cô nói trong hơi thở tắt nghẽn.

“Không cho tới khi chúng ta dàn xếp xong vài chuyện.”

“Tôi sẽ không thảo luận gì với anh trong tình trạng anh đang say khướt thế kia.”

“Anh không say- nhưng anh có uống. Đó là cách duy nhất giữ anh không phát cuồng trong suốt chuyến đi đến Luân Đôn.”

“Anh định làm gì?” cô hỏi. “Bắt cóc tôi à? Ngăn cản đám cưới? Vô dụng thôi, anh chỉ đang trì hoãn một chuyện không thể tránh khỏi.”

“Anh sẽ khiến em bị hủy hoại khi em ở trong vòng tay của bất kỳ gã đàn ông nào khác.” Bàn tay anh lướt nhẹ trên phần cổ mong manh của cô rồi rê dần xuống ngực. “Em có thể chọn hắn, nhưng em sẽ không bao giờ có được điều anh có thể mang đến cho em.”

“Bây giờ anh định dùng tới cách cưỡng đoạt tôi à?” cô lạnh lùng hỏi, phớt lờ phản ứng đáp lại của cơ thể đang bốc cháy lên theo mỗi cái chạm của anh.

“Đó không phải cưỡng đoạt.”

Julia tức muốn điên lên trước sự ngoan cố ích kỷ của anh. “Anh sẽ khiến tôi thấy hối tiếc về mỗi chuyện đã từng xảy ra giữa chúng ta.”

“Em sẽ hối tiếc. Em sẽ hối tiếc khi bị cái cảm giác được một ai đó

yêu thương là thế nào ám ảnh, khi em nằm trên giường bên cạnh người đàn ông mà em cóc quan tâm tới gì khác ngoại trừ kỹ năng của anh ta.”

“Đó là những gì tôi muốn. Và tôi không có ngủ với Logan- cuộc hôn nhân của chúng tôi chỉ là một cuộc trao đổi lợi ích.”

Anh khịt mũi vào cái ý tưởng đó. “Đến cuối cùng thì em cũng sẽ kết thúc trên giường hấn thôi. Em quá xinh đẹp, làm gì có chuyện hấn không ham muốn em. Nhưng em sẽ tỉnh dậy bên cạnh hấn mà lại ham muốn anh.”

“Anh nghĩ là tôi không biết chuyện đó sao?” Cô hỏi, giọng cô đột nhiên vỡ òa. “Anh tin tôi có thể dễ dàng chấp nhận một cuộc hôn nhân không tình yêu hơn là sống cùng người đàn ông mà tôi-”

Lời nói cứ trôi tuột dần, nhưng Damon đâu có buông tha dễ dàng, anh chộp ngay lấy câu nói đang bỏ dở nửa chừng. “Người đàn ông thế nào với em hả? Nói đi, Julia. Em nợ anh, ít nhất là cho câu trả lời đó.”

Cô cắn chặt đôi môi đang run rẩy, nhìn đăm đăm vào anh với đôi mắt sáng rực.

Anh nín thở trong lúc quan sát cô. “Vì Chúa, anh sẽ khiến em phải thú nhận trước khi đêm nay qua đi.”

“Chuyện đó thì làm được gì chứ?” cô hỏi, những giọt nước mắt ứa ra rồi lăn dài xuống má cô.

Damon dùng ngón cái quệt đi vệt nước mắt ẩm ướt trên má cô. “Anh phải nghe cho được những từ đó. Anh cần phải biết em hiểu mình đang làm gì.” Khuôn mặt anh đang kè sát khuôn mặt cô, mái tóc đen rối bời xõa xuống trước trán, cặp mắt đỏ vằn những tia máu. Anh vòng tay quanh cô, cô cảm giác anh đang cởi dây trói ở cổ tay cho cô. Ngay khi cánh tay được tự do, cô xô mạnh vào ngực anh, nhưng anh chỉ càng siết chặt hơn nữa, miệng anh giờ đang lân la ở tai cô.

“Anh biết điều em muốn,” anh nói bằng giọng dữ tợn. “Ngay cả điều mà em đang sợ hãi nhất... nhận được tình yêu từ một người đàn ông, trao trọn bản thân cho người đó mà không giữ lại gì. Nhưng cái đáng chết chính là em sợ phải tin anh. Em nghĩ anh sẽ sử dụng những cảm xúc của em để chống lại em, giống như cha em đã làm

với mẹ em.”

“Vậy còn anh thì sao?” cô chất vấn, vũng vầy cố đẩy anh ra. “Anh nhất quyết bất mọi thứ phải theo ý mình, phải phù hợp với lợi ích của anh, không cần quan tâm tôi phải hy sinh điều gì để thỏa mãn được anh!”

“Không phải như thế.”

Cả hai đều rơi vào im lặng, họ khóa chặt vào nhau như hai đầu sĩ trong một cuộc chiến. Cỗ xe ngựa dừng lại, Damon cố gắng kéo Julia ra khỏi xe bất chấp sự phản kháng của cô. Họ đã đến ngôi nhà của Damon ở khu Laura Place. Hai anh chàng người hầu trông hoảng vía đang cố hoàn thành trách nhiệm của mình khi họ trông thấy ông chủ đang lôi một người phụ nữ rõ ràng là không hề sẵn lòng vào nhà. Julia định hét toáng lên kêu gọi sự giúp đỡ từ những người hầu, nhưng Damon đã đập tan không thương tiếc bằng câu tuyên bố cộc lốc. “Đừng có phí sức. Họ sẽ không giúp em đâu.”

Julia vẫn tiếp tục vật lộn với anh trong lúc anh kéo cô về phía cầu thang, mãi tới khi anh buộc phải ngừng lại và quẳng cô lên vai. Cô kêu thét lên hoảng hốt, đầu quay cuồng, mắt hoa lên, chỉ nhìn thấy loáng thoáng những bậc thang lướt qua dưới chân Damon. Cuối cùng họ cũng tới được phòng ngủ của anh, một chiếc giường khổng lồ, bốn cọc phủ màn treo màu xanh hoàng gia nằm giữa phòng. Sau khi đặt Julia xuống nệm, Damon đi tới cánh cửa khóa nó lại. Anh xoay người đối diện với cô rồi ném chìa khóa xuống nền nhà trải thảm.

Julia trườn ra khỏi giường, từng múi cơ trên người cô đều bị tê cứng do sự hung bạo của anh gây ra. “Dùng chiêu này có hiệu quả với phu nhân Ashton à? Bởi vì tôi cam đoan với anh, nó chẳng có tác dụng gì với tôi đâu.”

“Anh đã cắt đứt quan hệ với Pauline. Cô ta không có thai. Cô ta chẳng có quyền đòi hỏi gì ở anh.”

Julia tuyệt không để lộ ra chút phản ứng nào trước tin đó, mặc dù sự hoan hỉ làm trái tim cô lồi mắt một nhịp. “Thật mỉa mai làm sao. Anh mất cả vợ và người tình cùng một lúc.”

“Anh mừng vì chúng ta đã không kết hôn.”

“Tại sao?” cô hỏi, cố gắng đứng nguyên tại chỗ khi anh lại gần.

Damon ngừng lại cách chỗ cô đứng vài bước, rồi cởi bỏ áo khoác. Anh liệng nó xuống sàn rồi bắt đầu cởi nút áo. “Vì bây giờ chỉ còn lại anh và em. Quá khứ đã không còn xen vào giữa chúng ta, và mọi thứ ba mẹ chúng ta đã làm cũng đã kết thúc.”

“Anh đã nói với cha mình về lá thư chưa?” Julia hỏi, bản thân cô cũng chưa dám kể cho gia đình mình biết chuyện cô đã làm.

Vẻ mặt anh đột nhiên cứng lại khác thường. “Không,” anh trả lời cộc lốc. “Cha anh đã chết trước khi anh biết chuyện.”

“Cái gì?” Julia choáng váng, cứ ngây ra nhìn chằm chằm vào anh cho tới khi ý nghĩa của câu nói thấm thấu vào não cô. “Ồi,” cô khẽ kêu lên. “Đó là lý do anh đã không quay trở lại Bath. Em... em rất tiếc-”

Damon ngắt ngang lời cô, nhún vai một cách nóng nảy. Anh rõ ràng là không có tâm trạng thảo luận chuyện đó. “Cha anh đỡ bệnh đã lâu rồi.”

Sự thương tiếc và hối hận đang lén lút lan ra khắp dòng chảy xúc cảm đang hỗn loạn bên trong cô. Nếu cô mà biết, cô sẽ không chọn gửi lá thư ngay đúng thời điểm ngài công tước mất. “Em nghĩ sự chọn lựa thời điểm của em thật không nhạy cảm chút nào-” cô bắt đầu nói, giọng đầy vẻ hối tiếc.

“Anh không muốn sự nhạy cảm của em,” Anh giựt phăng áo sơ mi ra khỏi quần. Vạt áo trắng tinh mở phanh ra để lộ ra những múi cơ săn chắc ở bụng. “Anh muốn em cởi hết quần áo và leo lên giường.”

Miệng của Julia trở nên khô khốc, Cô có thể cảm nhận được máu trong huyết quản đang chảy rần rạt điên cuồng. “Anh không thể thật có ý đó.”

“Em thích anh giúp em hơn hả?”

“Anh bị điên rồi hả?” cô hỏi, giọng cô kiềm chế ngoại trừ tiếng hỗn hển yếu ớt đặt dấu chấm hết cho câu hỏi.

“Anh đã tiến rất gần tới cái ngưỡng đó rồi.” Mặc dù vẻ mỉa mai xoắn lại nơi góc miệng anh, Julia vẫn nhận ra anh đang nghiêm túc, một cơn ớn lạnh khiếp hãi chạy khắp người cô. “Kể từ lúc anh gặp

em thì anh đã bị điên rồi,” anh nói tiếp. “Anh đã tự hỏi mình tại sao anh lại không thể yêu một ai khác... một người đàn bà mong muốn cuộc sống anh có thể mang đến cho cô ta. Nhưng sự lựa chọn chưa bao giờ thuộc về anh.”

“Anh đã yêu em từ rất lâu trước cả khi anh nhận ra em là vợ anh. Việc phát hiện ra em là Julia Hargate là một vận may bất ngờ mà anh chưa bao giờ dám mong. Anh đã hy vọng điều đó sẽ trói buộc được em vào anh... nhưng em dứt khoát làm rõ rằng, cuộc hôn nhân đó chưa bao giờ là thật. Anh không thể trói buộc em bằng những lời thề mà em đã bị buộc phải tuyên thệ khi còn là một đứa trẻ. Và em thì cứ một mực kiên trì theo đuổi lối suy nghĩ của mình, cả anh cũng thế. Anh sợ cả hai chúng ta đều quá tài giỏi trong môn nghệ thuật thỏa hiệp. Và không ai trong chúng ta có thể buộc đối phương thay đổi. Vì thế... anh sẽ phó mặc chỉ với một khao khát duy nhất. Chỉ một lần trong đời, anh muốn làm tình với em và nghe em thừa nhận rằng em yêu anh.”

Họ cứ thế nhìn chăm chăm vào nhau, nhận thức được bầu không khí xung quanh đột ngột bị kéo dẫn ra, niềm hy vọng mông lung cứ bập bùng như ngọn lửa trong cơn giông bão. Sự im lặng đang căng tràn đột ngột bị phá vỡ bởi giọng của một người đàn ông xộc thẳng lên từ phía cầu thang, kéo theo những lời yêu cầu và hăm dọa từ những người hầu đang cố ngăn anh ta lại.

“Savage! Tôi muốn biết Jessica đang ở chỗ quái quỷ nào! Đồ hèn hạ đốn mạt... Tôi muốn nhìn thấy cô ấy ngay bây giờ!”

Julia giật nảy người. Đúng là giọng của Logan, nhưng cô chưa bao giờ nghe thấy anh gầm thét như thế trừ lúc trên sân khấu. Anh chắc là đang giận tóe lửa từ lúc phát hiện ra cô đột ngột biến mất khỏi Nhà Hát Mới. Mắt vẫn khóa vào Damon, cô gọi to, giọng tuy căng thẳng nhưng vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh.

“Tôi không sao hết, Logan.”

Giọng anh càng gào to hơn khi anh hàm hàm xông lên cầu thang. “Cô đang ở đâu?”

Julia bắn cho Damon ánh mắt cảnh cáo, này giờ anh vẫn không hề nhúc nhích. Rõ ràng cái viễn cảnh đối mặt với một Logan Scott đang phát khùng chẳng khiến anh bận lòng chút nào. “Tôi đang ở trong dãy phòng bên phải từ cầu thang đi lên,” cô trả lời. Ngập ngừng

hướng về phía ánh sáng yếu ớt phát ra từ chiếc chìa khóa đang nằm dưới sàn, cô tự nhủ không biết Damon có ngăn cô mở cửa không. Trước khi cô tới được chỗ chìa khóa, cánh cửa đột ngột rung lên dữ dội do lực phát ra từ một cú đập như trời giáng, và rồi một cú khác, bản lề của cánh cửa rên lên cọt kẹt báo động. Thêm hai cú đòn có sức công phá, cánh cửa bật tung ra.

Logan đang đứng đấy, khuôn mặt đờ đờ sát khí, mái tóc màu gỗ gụ thì rối bù. Tia nhìn của anh nhanh chóng càn quét qua khung cảnh trước mắt; quần áo của Julia rõ ràng là trong tình trạng bị kéo lê, áo khoác và chìa khóa bị vứt xuống sàn, áo sơ mi của Damon thì mở phanh ra. Tiếng gầm gừ khinh bỉ làm cho khuôn miệng rộng của Damon dúm dỏ lại. “Anh sẽ học được cách tránh xa cô ấy sau khi tôi xong việc với anh.”

Sự khoái trá cay độc quét qua khuôn mặt của Damon cô đặc lại thành một cái bóng đáng sợ. “Cô ấy vẫn chưa là của anh.”

“Tôi hoàn toàn ổn mà,” Julia nói với Logan, hơi thở bị tắt nghẽn bởi bầu không khí thù địch đặc quánh trong phòng. “Làm ơn đưa tôi ra khỏi đây, chúng ta sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này như những người trưởng thành-”

“Chỗ duy nhất em sẽ tới là trên giường của anh,” Damon khản giọng. “Ngay sau khi anh quẳng gã hôn- ra khỏi nhà anh.”

Câu nói giáng thẳng vào Logan có tác dụng như giọt nước làm tràn ly. Anh lao thẳng tới trước với tốc độ xé gió, nắm tay vung lên theo hình vòng cung, bay thẳng vào mặt Damon tạo ra một tiếng huých khủng khiếp.

“Không,” Julia há hốc miệng, bỏ nhào về phía họ, rồi dừng phắt lại khi Damon lăn xả vào địch thủ. Cả hai người đàn ông quấn thảo nhau ác liệt, tung nắm đấm không thương xót vào đối thủ mặc kệ tiếng kêu gào đến khản cổ của Julia. Bật ra vài tiếng càu nhàu vì cố sức, Damon xô mạnh Logan lùi về sau vài bước, họ đứng đối diện nhau, ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Julia lập tức chớp ngay lấy cơ hội nhẩy vào đứng giữa hai người đàn ông. Sau khi đảo mắt qua khuôn mặt điên tiết tới mất hết lý trí của Damon, thay vào đó cô tiến về phía Logan rồi đặt bàn tay lên ngực anh để ngăn anh. Anh ngó xuống cô, đôi mắt xanh phát ra luồng hơi nóng bỏng rát, cánh mũi phập phồng mỗi khi anh hít thở.

“Làm ơn,” cô khẽ khàng, “không cần thiết phải làm vậy đâu.”

“Lập tức rời khỏi đây với tôi,” Logan cấm cản.

Julia muốn nghe theo, nhưng có điều gì đó bên trong đã ngăn cô lại. Cô chỉ có thể lắp bắp. “Tôi... không thể.”

“Sau những gì hắn đã làm với cô hả?” Giọng của Logan gay gắt. “Một trong những nhân viên hậu trường đã nhìn thấy cô bị bắt cóc đằng sau sân khấu. Tôi biết ngay đó là Savage. Có Chúa biết tôi chẳng lấy làm ngạc nhiên với tư cách của hắn ta.” Anh nắm lấy vai cô, ngón tay anh bấm sâu vào da thịt mềm mại trên vai cô. “Hắn tin hắn sở hữu cô, Julia. Hãy tránh xa khỏi hắn kể từ bây giờ, và kết thúc cái đồng lộn xộn khốn kiếp này.”

Cô cụp mắt xuống, không thể nhìn vào mắt anh lâu hơn. “Chưa được,” cô lí nhí nói. “Mọi việc vẫn chưa được giải quyết ổn thỏa. Làm ơn hãy hiểu cho tôi.”

“Được, tôi hiểu rồi,” Logan lạnh nhạt trả lời. Julia nhận thấy ngón tay anh nói lỏng ra, sau đó buông thõng xuống. “Tôi có cần chờ cô dưới lầu không?”

“Không cần, nhưng... cảm ơn anh vì đã đến tìm tôi. Ý tôi là việc anh muốn bảo vệ tôi quả thật là một nghĩa cử cao đẹp.”

“Phải chi tôi có thể bảo vệ cô khỏi chính cô,” anh nói bằng giọng châm biếm sắc bén. Cả Logan và Damon đều quăng cho đối phương ánh mắt căm ghét, Logan quay lưng rời khỏi phòng, kết thúc màn trình diễn lố bịch bằng hình ảnh của cánh cửa bị phá hủy tan tành sau lưng anh.

Julia quay lại nhìn thẳng vào Damon, chỉ để phát hiện ra anh dường như không còn ham muốn sự có mặt của cô. “Ra ngoài,” anh nói, sử dụng tay áo để lau vết máu trên mũi, làm hồng mắt lớp vải lanh trắng tinh.

Cô bậm môi lại cái kính. Đi tới bồn rửa mặt, cô tìm thấy một cái khăn lau bằng lanh, đoạn thấm ướt cái khăn bằng nước từ trong bình sứ. Damon đang ngồi ở mép giường, giật phất đầu lại khi cô cố chặm chiếc khăn lên mặt anh.

“Mũi anh có bị gãy không?” Julia hỏi, cố nài cho tới khi cô chùi

sạch được vết máu đọng lại ở môi trên của anh.

“Không cần.” Anh cướp lấy cái khăn từ tay cô. “Em có thể ngừng đóng vai thiên thần nhân ái được rồi đó. Anh không cần em.”

Julia chậm rãi lắc đầu, cô cảm giác được tình yêu dành cho anh đang cuộn trào áp đảo hết mọi thứ... một người đàn ông cố chấp, ngạo mạn, và xấu tính như quỷ. Cô hát những lọn tóc bù xù đang lòa xòa trước mặt ra sau, rồi ngồi xuống bên cạnh anh. Bàn tay cô dịu dàng vút nhẹ lên một bên má được cạo nhẵn của anh, cố nài anh nhìn thẳng vào cô. Khuôn mặt anh lạnh và cứng như mặt đá granite.

“Em cần *anh*,” cô khẽ khàng nói.

Damon không nhúc nhích, nhưng cô cảm giác được những múi cơ trên má bên dưới tay cô cứng lại. “Anh đã đúng,” cô nói tiếp. “Em sợ phải tin anh. Nhưng nếu em không làm vậy, em sẽ không bao giờ có thể đặt niềm tin vào một ai. Cái ý nghĩ anh muốn nhiều hơn những gì em có thể cho khiến em sợ muốn chết. Tuy nhiên nếu anh sẵn lòng chấp nhận những gì em có thể trao...”

Damon âm thầm chiến đấu với những tàn tích còn sót lại của cơn ghen tuông cuồng nộ đang âm ỉ trong lòng. Con quỷ điên cuồng đã chiếm hữu anh kể từ lúc anh phát hiện ra cô có ý định làm vợ Logan, đang biến mất dần. Ngay khi anh nhìn vào Julia, anh nhìn thấy dấu vết căng thẳng trên khuôn mặt cô.

Bàn tay cô mềm mại vân vê gò má anh, và đôi mắt xen lẫn hai sắc thái lam lục của cô tràn ngập một biểu cảm khiến trái tim anh thất lại đau đớn. Anh cần cô tuyệt vọng tới mức anh sắp chết ngạt bởi ham muốn đó, nỗi ham muốn có được cô bằng bất cứ cách nào. Vẫn còn quá nhiều những điều cần nói, những lời giải thích vô cùng cấp thiết, những khúc mắt cần được giải tỏa... nhưng anh mặc kệ mọi thứ, anh cuốn lấy cô vào vòng tay, gấp gáp đến sừng sốt.

Cô không chống cự khi anh bao phủ miệng cô bằng miệng anh, hôn cô bằng tất cả sự đói khát. Đôi môi cô hé mở, hai cánh tay trượt vào trong chiếc áo sơ mi để mở, rồi dừng lại ở lưng anh. Đã bao nhiêu đêm anh mơ thấy Julia như thế này, mềm mại và sẵn sàng trong vòng tay anh, ép chặt cơ thể cô vào anh.

Anh xoay cô lại, đặt cô nằm xuống nệm, mái tóc cô chảy tràn ra rực rỡ như một dòng thác được thiếp vàng. Cúi người xuống, anh

hôn lên cổ, lên ngực cô, rồi rê dần xuống vú. Đầu đỉnh của nó đang sẵn lại cương lên chọc vào lớp vải áo, cổ họng cô phát ra âm thanh thút thít khi Damon cắn nhẹ xuyên qua lớp áo lót.

Việc Julia không hề kháng cự lại anh, cả cái cách cô chấp nhận sự mạn trá của anh giống như một phép màu,... anh nhận ra đêm nay cô sẽ cho phép anh làm bất kỳ điều gì anh muốn, sự cấp thiết thấm vào tim, kéo theo những nhịp đập hung tợn như búa nện. Những ngón tay anh lóng ngóng cởi dây buộc của áo lót, rồi kéo chiếc áo ra khỏi vai cô tuột dần xuống thắt lưng. Cô nâng hông lên, giúp anh cởi bỏ hoàn toàn chiếc áo. Damon chạm nhẹ vào một bên bầu vú căng tròn, thanh tú, miết nhẹ khớp ngón tay lên đầu núm sẵn cứng. Kéo tầm mắt lên khuôn mặt rạng ngời của Julia, anh nhìn thấy ở đây một biểu cảm âu yếm, dịu dàng tới mức nó đang tàn phá anh.

“Hãy làm điều anh đã hứa đi,” cô nói, giọng cô tắt nghẽn. “Làm tình với em đêm nay... và để em nói cho anh biết em yêu anh nhiều thế nào.”

“Vậy còn sáng mai?” anh không thể ngăn mình hỏi câu đó.

Cô nở nụ cười như thể câu hỏi đó thật ngốc nghếch, rồi chồm người lên hôn anh. “Tắt đèn đi,” cô thì thầm.

Damon tắt đèn, chỉ chừa lại duy nhất một ngọn lửa le lói, sau đó quay trở lại giường. Cơ thể Julia phẳng phất trong bóng tối trông như một bóng ma mơ hồ, mượt mà và lấp lánh như dát bạc. Lớp vải lụa óng ánh của bít tất dài và phần nịt bít tất vẫn còn trên người cô. Damon cởi hết quần áo, rồi trèo lên nệm, ý thức anh quay cuồng khi anh kéo cơ thể lõa lồ của cô tì sát vào anh, ngọn lửa bùng phát đốt cháy bất cứ nơi nào mà làn da họ tiếp xúc.

Hai bàn tay của Julia đùa nghịch trên lưng và hông anh, lang thang dần xuống cặp mông săn chắc của anh. Cô táo bạo hơn hẳn lúc trước, miệng và những ngón tay cô thực hiện công việc thám hiểm trên cơ thể anh bằng những kỹ năng đầy sáng tạo, làm anh muốn phát điên, cô cứ như một nữ thần tinh nghịch đang say sưa với trò đùa tra tấn của mình.

Damon phải gồng hết sức mình để không chiếm lấy cô ngay lập tức, anh muốn kéo dài những khoái cảm đến tận giây phút cuối cùng. Anh tuột chiếc bít tất dài ở một bên chân cô xuống, đặt núm hôn lên từng phân của làn da lộ ra bên dưới bít tất, rải dài từ đùi trong cho tới

tận gan bàn chân cô. Cô rên rĩ đáp ứng, đưa cả chân còn lại cho anh, tinh nghịch cọ cọ lớp vải lụa sượt qua bụng anh. Anh tuột chiếc bít tất còn lại ra, cô vịn vẹo mình bởi cảm giác nhồn nhột của miệng anh gây ra ở khớp gối. Ngay khi công việc hoàn tất, anh lăn cô lại bên dưới anh.

“Nói với anh,” anh ra lệnh, sục miệng vào đường cong nơi quai hàm cô.

Mắt Julia mở ra, anh nhìn thấy trong đôi mắt lấp lánh thứ ánh sáng mỉa mai hoặc lòng người lộ ra sự thích thú rõ ràng. “Nói với anh cái gì?”

“Điều em hứa sẽ nói với anh?”

“Để sau,” cô nói, bàn tay siết chặt lấy cái bộ phận cương cứng của anh, dẫn anh vào giữa hai đùi cô. Damon cưỡng lại, cau mày ngó xuống cô, đang khao khát những từ mà cô vẫn ngoan cố không chịu thốt ra. Julia khéo léo dẫn dụ anh tiến lại gần hơn, thủ thỉ những viển ảnh gợi tình, quắp chặt cặp đùi thon thả quanh thân người anh. Tiếng cười bất đắc dĩ bật ra từ cổ họng anh. Anh mơn trớn cô, gửi đi những nụ hôn nồng nàn, say mê nhắm nháp sự hưởng ứng của cô... luồng hơi thở gấp gáp, cơn run rẩy đang chiếm hữu cô.

“Chiếm lấy em ngay bây giờ,” cô hỗn hển nói. “Bây giờ, ngay lập tức...”

“Em có yêu anh không?” anh hỏi, bàn tay lượn lờ trên bụng cô, anh chọc một ngón tay vào giữa rốn cô.

“Có,” Julia cuối cùng cũng nói qua hơi thở đứt quãng, cô mở rộng hai đùi ra. “Đừng có bắt em chờ lâu hơn.” Cô đốt cháy tai anh bằng những câu thần chú xen lẫn giữa tình yêu, những lời van xin, và cả hăm dọa, mãi cho tới khi anh cúi lòng và trượt một ngón tay vào bên trong cô với một vũ điệu nhịp nhàng, nhanh chóng mang tới cho cô sự giải thoát. Cô cong người lên, ép chặt cửa vào mềm mại vào bàn tay anh, thút thít và run rẩy không ngừng trong lúc khoái cảm cứ leo thang mãi cho tới đỉnh điểm.

Thời gian cứ thế trôi qua, rèm mi của cô khẽ động đậy, cô đáp trả lại nụ hôn của anh, lưỡi cô quấn lấy lưỡi anh. Anh áp chặt hông mình vào hông cô, hợp nhất cả hai cơ thể họ bằng một cú thúc kéo theo cơn bão đam mê vùi lấp họ trong những âm thanh thổn thức phát ra

từ chính cô. Anh đẩy sâu vào trong cô, bằng những chuyển động từ tốn và chậm rãi, cô bám chặt lấy lưng và hông anh, kéo anh vào sâu hơn. Tôm lấy hai cổ tay cô, anh kéo chúng qua đầu cô rồi ghim chặt chúng xuống nệm.

Julia cảm thấy miệng anh ở trên cổ, đôi môi anh di chuyển biểu đạt những câu nói không thành lời. Bàn tay anh trượt dần từ vú cô xuống chỗ tiếp giáp giữa hai cơ thể họ, ngọt ngào dầy vò cô cho tới khi cô cảm thấy ngộp thở. Chỉ vừa tới khi cô nghĩ mình sẽ lăn ra bất tỉnh, mọi xúc cảm đột ngột sống dậy, ồ ạt tràn tới như cơn thủy triều, vùi lấp hết mọi giác quan của cô. Cô rùng mình dữ dội, nâng hông lên tiếp nhận anh trong lúc anh phóng thích dòng thác đam mê và khao khát vào trong cơ thể cô.

Khi cả hai cuối cùng cũng có thể cử động, họ xoay người nằm cạnh nhau. Julia nhoẻn miệng cười uể oải khi cảm giác cặp chân dài của anh còn kẹt lại ở dưới chân cô. “Em thích bị bắt cóc,” cô làm bầm, kéo bàn tay anh đang đặt ở eo cô lên trên bầu ngực.

“Anh không biết phải làm gì khác. Anh đã phát cuồng kể từ sáng nay.” Ngón tay anh nhẹ nhàng rê tròn quanh núm vú cô. “Julia... ngày mai em có lấy Scott không?”

“Anh đang đưa cho em sự lựa chọn đó hả?”

Bàn tay Damon khum lấy bầu vú cô cho tới khi anh cảm nhận được nhịp đập của tim cô đang dần trở nên bất loạn. Anh không nói gì trong một lúc lâu, mãi tới khi cô đình ninh rằng anh sẽ không trả lời. “Lấy anh,” anh nói cộc lốc. “Lần này là thật.”

Julia nhắm mắt lại, hít vào một hơi thở nông. “Vậy còn điều kiện của anh?”

“Không có điều kiện gì hết. Anh sẽ không yêu cầu em rời khỏi nhà hát.”

“Vậy nếu mọi người cười nhạo anh vì đã lấy một nữ diễn viên nổi tiếng thì sao?” cô khẽ hỏi.

“Bảo bọn họ cút hết xuống địa ngục.”

Vậy là điều này cuối cùng cũng đã đến. Anh yêu cô đủ để nhượng bộ điều kiện khó khăn nhất. Cô chưa bao giờ tưởng tượng được một

người đàn ông ngạo mạn và đòi hỏi nhất mà cô từng gặp như Damon lại có thể dẹp bỏ những mong muốn của cá nhân sang một bên để chịu theo những mong muốn của cô. Cô biết mình cũng phải đền bù lại cho sự nhượng bộ của anh.

“Em có thể giới hạn công việc ở nhà hát lại,” cô ước mòi. “Em sẽ chỉ chọn những vai em thích nhất... và em sẽ ngừng tham gia vào những chuyến lưu diễn.”

“Scott sẽ cho phép chứ?”

“Anh ta phải cho phép thôi, nếu anh ta muốn giữ em lại Nhà Hát Thủ Đô.”

“Sự nghiệp của em sẽ không như trước.”

“Chẳng sao hết chừng nào mà em còn có anh.”

Anh nhẹ nhàng xoay cô lại đối mặt với anh. Mặc dù vẻ mặt của Julia đang tràn ngập niềm hy vọng và hạnh phúc, Damon vẫn không mỉm cười đáp lại. “Anh muốn có con, Julia.” Giọng anh thấp và thô ráp, cô chỉ có thể đoán là cảm xúc trong lòng anh đang rất rối loạn.

“Vâng, em cũng muốn có.” Cô nhún vai bất lực. “Em không biết chúng ta sẽ xoay sở bằng cách nào, nhưng... chúng ta sẽ tìm ra cách thôi. Chuyện đó sẽ dễ dàng mà.”

“Dễ dàng hơn là phải sống xa nhau.”

Julia gật đầu rồi hôn anh thật dịu dàng.

“Thế còn cảm giác của em đối với Scott?” Damon hỏi ngay khi môi họ rời ra.

“Giữa bọn em không hề có tình yêu. Anh ấy sẽ hiểu tại sao em không thể lấy anh. Hơn nữa, em chưa bao giờ có ý muốn trở thành vợ của bất kỳ ai ngoại trừ anh.”

“Tốt. Bởi vì anh đã là chồng em lâu quá mức để em có thể tưởng tượng ra một người khác.”

Cô tủm tỉm cười, vuốt ve ngực anh. “Thật kỳ cục là cả hai chúng ta đều muốn được giải thoát khỏi đối phương quá lâu... và chỉ khi điều đó đến thì tất cả những gì chúng ta muốn lại là được tái hợp lại.”

“VẬY em sẽ lấy lại chiếc nhẫn.”

“Chiếc nhẫn, và tất cả những nghĩa vụ đi kèm.”

Damon nắm lấy tay cô, bóp chặt đến mức cô phải rụt tay lại trước sức ép đó. Đặt lòng bàn tay cô lên miệng anh, anh ép chặt đôi môi lên chỗ trũng mềm mại trên da thịt cô. Những cảm xúc không lời cứ theo đó tuôn ra... tình yêu và nỗi hận hoan tan hoà vào nhau... cả nỗi sợ hãi rằng đây chỉ là một giấc mơ, và người phụ nữ đang nằm cạnh anh thật ra chỉ là một ảo mộng được dệt bởi sự cô độc và khao khát đã luôn đeo bám lấy anh trong suốt cuộc đời.

Luồn bàn tay ra sau đầu anh, Julia kéo anh nằm trên cô lần nữa, mời gọi nụ hôn và đáp trả lại trong sự buông thả hoàn toàn.

Khi Logan đón tiếp Julia trong ngôi biệt thự ngoại ô ở Bath của anh, vẻ mặt anh kín bưng, ngoại trừ một nếp nhăn nhỏ hằn giữa đôi lông mày nâu đỏ của anh. Ánh mắt anh rà soát khuôn mặt cô, không bỏ lỡ màu đỏ đang nhuộm thắm đôi má và ánh hạnh phúc rạng ngời trong đôi mắt cô.

“Chào buổi sáng,” cô nói không kịp thở. Anh gật đầu, ngay lập tức hiểu ra sẽ chẳng có lễ cưới nào hết. Những kế hoạch họ đã dự định sẽ không bao giờ được đề cập tới nữa.

Ngồi cùng Julia trong phòng khách, Logan trông có vẻ thoải mái trong lúc người hầu mang cho họ cà phê pha trong hai tách sứ màu vàng. Logan ra hiệu cho người hầu rời đi, rồi quảng cho Julia ánh mắt cam chịu.

“Cô đang phạm sai lầm đấy,” anh nói thẳng thừng.

Một nụ cười kéo căng góc miệng của cô. “Có lẽ. Kết hôn với Damon có thể là một thảm họa. Nhưng tôi sẽ không tha thứ cho mình nếu tôi không thử.”

“Tôi chúc cô may mắn.”

“Anh không định khuyên răn tôi về những gì tôi định làm à? Anh không định chỉ ra tất cả những lý do khôn ngoan rằng cuộc hôn nhân đó sẽ chẳng đi tới đâu, và bảo tôi-”

“Cô đã biết rõ quan điểm của tôi về vấn đề lấy nhau vì tình yêu rồi. Mỗi bận tâm duy nhất của tôi chính là những việc làm của cô sẽ ảnh hưởng thế nào tới đoàn kịch của tôi. Rõ ràng là phải có sự thay đổi.”

“Ừ,” Julia nói, cố điều chỉnh giọng mình cho phù hợp với giọng điệu thực tế của anh. “Tôi vẫn ở lại Nhà Hát Thủ Đô. Tuy nhiên, tôi sẽ không tham gia những chuyến lưu diễn nữa... và tôi sẽ phải giới hạn lại số vai diễn mà tôi có thể biểu diễn.”

“Cô có thể ở lại Nhà Hát Thủ Đô bao lâu tùy thích. Chỉ có đồ ngu mới đi từ chối không nhận một nữ diễn viên như cô vào đoàn, ngay cả khi năng suất diễn có bị giới hạn.”

“Cám ơn.”

“Tôi đã kỳ vọng ở cô nhiều hơn thế,” anh nói cộc lốc. “Cô vẫn chưa chạm tới giới hạn năng lực của cô. Cô có thể trở thành một nữ diễn viên được hâm mộ nhất trên sân khấu Luân Đôn-”

“Đổi lại tôi sẽ có được hạnh phúc,” Julia ngắt lời anh. “Tất cả mọi danh vọng và những tiếng hoan hô trên thế giới vẫn không thể bù đắp cho sự cô độc của tôi. Tôi muốn được yêu. Tôi muốn tiếng cười và tình bạn...! mong muốn nhiều hơn cuộc sống vô thực mà tôi có trên sân khấu.”

“Cô có chắc Savage sẽ cho phép cô tiếp tục công việc ở Nhà Hát Thủ Đô chứ?”

“Chắc chắn.” Một nụ cười tinh quái giã ra trên mặt cô. “Anh ấy có lẽ không thích, nhưng anh sẽ chịu đựng điều đó để đổi lại việc tôi làm vợ anh.” Cô hớp một ngụm cà phê, liếc nhìn anh qua vành ly, nụ cười thốt nhiên trở nên phiến muộn. “Anh có nghĩ tôi là một con ngốc không? Anh chắc chắn sẽ không bao giờ chấp nhận bất cứ loại thỏa hiệp nào có thể kéo anh ra khỏi nhà hát.”

“Không, tôi không thể.” Giọng của Logan đều đều, và lần đầu tiên đôi mắt xanh của anh ánh lên vẻ thân thiện. “Nhưng tôi không nghĩ cô là đồ ngốc. Về mặt nào đó, tôi ghen tị với cô. Và đừng có hỏi tôi tại sao- bởi vì ngay cả chính tôi cũng không thể lý giải được.”

Epilogue

Một hôn lễ giản dị và thân mật, không khoa chiêng gõ mõ đình đám được tổ chức trong nhà nguyện của lâu đài ở Warwick, chỉ có thành viên trong gia đình và vài bạn bè thân hữu tham dự. Mẹ của Julia, Eva rõ ràng là trông vô cùng hoan hỉ khi con gái bà cuối cùng cũng thật sự kết hôn cùng Damon. Còn về phần của Lord Hargate, về mặt ông hiển nhiên không hề bỏ lỡ về chiêm biếm, mỉa mai khi rốt cuộc tình huống lại xoay chuyển ra thế, nhưng bất chấp điều đó ông vẫn bày tỏ sự hài lòng trước cuộc hôn nhân này.

Vài tháng tiếp theo, Julia hòa nhập vào cuộc sống với vai trò là vợ của Damon dễ dàng tới mức khiến cả hai phải ngạc nhiên. Nếu còn bất kỳ những suy nghĩ nào trong đầu của Julia chứng tỏ rằng cuộc sống với tư cách là Nữ Công tước xứ Leeds sẽ rất khô khan và xám xịt thì chúng cũng nhanh chóng bị bay hơi. Damon hết mực nuông chiều Julia, làm hư cô bằng những món quà cực kỳ xa xỉ, và tranh thủ mỗi khoảng thời gian có thể để cuỗm cô ra khỏi nhà hát.

Không giống cô, Damon thuộc tuýp người say mê các hoạt động ngoài trời, cô thấy mình đồng hành cùng anh trong các cuộc tản bộ đường dài và cưỡi ngựa rong ruid xuyên vùng nông thôn thơ mộng. Thỉnh thoảng cô lại cùng anh đi săn bắn và câu cá, thú vui yêu thích của anh, mặc dù cô không tin là mình có tình yêu vĩ đại dành cho bất kỳ môn thể thao nào, cô cũng không khỏi khâm phục tài năng của anh.

Trong lúc Logan câu cá hồi ở dòng suối trong lãnh địa của anh thì Julia thơ thẩn đi dạo trên chiếc cầu nhỏ bắc ngang con nước. Thích thú phơi mình dưới ánh mặt trời, cô kéo váy lên, để đôi chân trần vắt vẻo ở thành cầu. Cô im lặng ngắm nhìn chồng mình, anh đang thả câu ở bờ sông nhô ra, nơi những chú cá hồi màu nâu béo mập đang tung tăng bơi lượn bên dưới mặt nước. Đứng ở bờ đối diện, Damon trông ung dung và nhàn nhã trong dáng dấp của người đi câu lành nghề. Mỗi cú kéo và thả theo một nhịp điệu nhịp nhàng, sợi dây câu đột nhiên bị rúng động, giật về sau rồi kéo ra trước.

“Đừng cử động,” Damon kêu lên thật khế khi anh nháng thấy ánh sáng lóe lên từ cặp chân trắng muốt của Julia, nhưng đã quá muộn. Chú cá hồi tinh ranh bị đánh động bởi ánh sáng lạ đã lặn mất tăm, hoảng sợ không dám bén mảng tới gần mặt nước để đớp mồi nữa.

Damon cau có. “Chết tiệt!”

“Em đã làm nó sợ hả?” Julia hỏi bằng giọng hối lỗi. “Em thấy ngạc nhiên là giác quan của một con cá hồi lại có thể nhạy bén tới thế. Anh biết là em chưa bao giờ có thể ngồi yên được một chỗ quá lâu mà.” Nhấc chân lên với điệu bộ cam chịu, cô nằm dài ra cầu, rồi buông ra một tiếng thở dài. “Được rồi, lần sau em sẽ không đi cùng anh nữa.”

Chưa tới một phút sau, cô cảm giác được Damon đang đứng ở trên cô. “Em sẽ không thoát khỏi việc này dễ dàng đâu.”

Julia nhoẻn miệng cười, vẫn không mở mắt ra. “Anh sẽ câu cá tốt hơn nếu không bị sao nhãng.”

Damon ngồi xuống cạnh cô, đưa tay anh vuốt ve đầu gối trần của cô. “Tình cờ là anh lại thích bị sao nhãng,” anh thì thầm, ấn đôi môi mình lên chiếc cổ đã được ánh mắt trời sười ám của cô.

Để làm vui lòng Julia, Damon sẵn lòng hộ tống cô tham gia vào cái chu kỳ bất tận của xã hội như tiệc khiêu vũ, dạ hội và các buổi hòa nhạc. Cô rất thích thú khi khám phá ra chồng cô là một bạn nháy tuyệt vời, sở hữu nguồn năng lượng không bao giờ cạn, nếu cô muốn mỗi buổi tối anh đều cùng cô thức tới tận khuya lơ khuya lác. Và điều tuyệt vời nhất trong tất cả chính là khoảng thời gian sau khi màn đêm rủ xuống, họ quay trở về nhà sau các sự kiện xã hội, anh sẽ cho giải tán hết người hầu, rồi tự mình cởi áo cho cô và làm tình với cô mãi cho tới khi sự thỏa mãn rút cạn hết sức lực và thả cô trôi vào giấc ngủ sâu.

Julia chưa bao giờ dám mơ là mình sẽ có được người đồng hành tuyệt vời như Damon, anh thích thú lắng nghe những quan điểm của cô, tranh luận về những vấn đề họ bất đồng, anh tự hào về trí thông minh của cô trong khi phần lớn cánh đàn ông đều cảm thấy bị đe dọa. Julia sớm nhận ra cô có thể bàn luận cùng anh mọi vấn đề, cho dù chỉ là một chuyện nhỏ nhặt anh cũng sẽ xem xét nó một cách nghiêm túc. Khi cô cần sự an ủi, cô sẽ trườn vào lòng anh và tựa đầu lên vai anh cho tới khi sự phiền muộn của cô hoàn toàn trở thành nỗi phiền muộn của cả hai. Đôi lúc cô lại thấy hoảng sợ khi phát hiện ra

mình đã nhanh chóng trở nên phụ thuộc vào anh.

“Em chưa bao giờ mong mình sẽ có cảm giác thế này với bất kỳ ai,” cô tâm sự với anh vào một tối khi cả hai nằm dài ra trên giường, cùng dõi theo ánh lửa bập bùng trong lò sưởi. “Đặc biệt là đối với một người đàn ông giống anh.”

“Một người đàn ông giống anh hử?” Damon lặp lại, không hề che dấu sự thích thú.

“Phải, với tất cả công việc đầu tư và đầu cơ của anh, cả những cuộc thảo luận với tá điền và nông dân-”

“Xem ra nếu so với diễn kịch thì nó thật sự chán ngắt nhỉ.”

“Anh phải thừa nhận là mối quan tâm của chúng ta thật sự rất khác biệt.”

Damon bật cười, kéo tấm mền đang phủ vai cô xuống thấp cho tới khi làn không khí mát lạnh kích thích làm cho núm vú cô dựng đứng. Ánh lửa quyện lẫn vào những vệt tối phết lên làn da cô những chấm lốm đốm, anh lười nhác rê bàn tay lên bề mặt mượt như lụa ấy. “Đúng là có vài mặt,” anh nói, vùi đầu vào cổ cô. “Nhưng chúng ta cũng có vài điểm chung rất quan trọng đấy thôi.” Anh tủm tỉm cười khi cảm nhận được cơn rùng mình đáp trả của cơ thể cô trước sự mơn trớn của anh. “Em có muốn anh thảo luận thật chi tiết không?” anh hỏi, nhấm nhấm vào điểm nhạy cảm ở một bên cổ cô.

Julia vòng tay quanh anh, ưỡn người lên, luôn háo hức đắm mình trong những khoái cảm anh mang tới.

Damon là một người tình tuyệt diệu, đôi lúc anh kéo dài những thời khắc ngọt ngào, nấn nán lại thật lâu trên cơ thể cô, đôi lúc anh lại chiếm lấy cô bằng sự say mê đến hoang dã, rót đầy sự hưng phấn lên mọi giác quan của cô. Việc quyến rũ anh đã trở thành một sở thích của cô, cô càng lúc càng trở nên thành thạo trong nghệ thuật cám dỗ, vận trên người những bộ trang phục trêu người và không ngừng trêu chọc anh cho tới khi anh tóm lấy cô và trao cho cô chính xác điều cô đòi hỏi. Khi ở bên anh, cô có thể để cho những nỗi trăn trở về sự nghiệp của mình trôi qua, cô lột xác thành một người hoàn toàn mới, một con người tràn đầy thanh xuân và mãn nguyện.

Khi tháng chín càng lúc càng đến gần thì những buổi tập kịch

chuẩn bị cho mùa diễn sắp tới cũng ngày càng tăng, Julia chạy đi chạy lại như con thoi giữa dinh thự của nhà Savage ở Luân Đôn với Nhà Hát Thủ Đô. Thời gian đầu, mọi người trong đoàn dường như cảm thấy bất tiện với thân phận mới của cô, Nữ công tước xứ Leeds, nhưng mọi chuyện nhanh chóng bị lãng quên với núi công việc đang chờ trước mắt. Arlyss rõ ràng đang tận hưởng niềm hạnh phúc trong cuộc hôn nhân với Michael Fiske và mãn nguyện tiếp tục vai trò nữ diễn viên hài nổi tiếng của mình.

Còn về phần Logan Scott, cũng vẫn y chang như trước- đòi hỏi, hống hách và bị ám ảnh bởi việc tạo ra những buổi biểu diễn hấp dẫn nhất ở Luân Đôn. Sự phục hồi của nhà hát dường như tỉ lệ thuận với tinh thần của anh, việc phục hồi lại nội thất của Nhà Hát Thủ Đô càng tiến gần tới sự hoàn thiện thì sự nhiệt tình của anh lại càng gia tăng.

“Cái tình yêu vĩ đại của anh ấy,” Julia vừa nhận xét vừa toét miệng cười khi cô trông thấy anh đang hào hứng, tỉ mỉ kiểm tra lại công việc mạ vàng cho sân khấu vào một ngày sau buổi tập kịch. “Có biết bao phụ nữ bằng lòng đánh đổi bất cứ điều gì để có thể khiến anh nhìn họ bằng ánh mắt đó! Nên nhớ là cái tòa nhà này sẽ không bao giờ đáp trả lại tình yêu của anh đâu.”

“Cô sai rồi,” Logan tuyên bố, nhìn lướt qua rồi ném cho cô một nụ cười. Bàn tay anh lướt qua những hình thù được chạm trổ công phu ở mặt tiền sân khấu. “Nàng đáp trả lại tình yêu của tôi nhiều hơn bất kỳ người đàn bà có máu có thịt nào.”

“Một cái nhà hát cũng có thể trở thành một cô nàng được à?”

“Vậy nó còn có thể trở thành cái gì khác nào?”

Julia gập hai tay lại, bắt chéo trước ngực, trầm ngâm quan sát anh, cô phải cảm tạ mỗi một bản năng nguyên sơ trong người đã ngăn chặn không cho cô lầy anh. Logan là người – và hầu như chắc là sẽ luôn thế – hoàn toàn kiềm hãm những gì có thể xâm phạm vào trái tim anh. Có một thứ gì đó bên trong đã không cho phép anh tin tưởng và gần gũi với người khác, chính nó đã khiến anh chối bỏ tình yêu dành cho một con người thật, và đầu hàng bản thân cho sự mạo hiểm chấp nhận những gì mà một mối quan hệ đòi hỏi.

Khi mùa diễn bắt đầu, Julia luôn bị vây hãm bởi cả đoàn người hâm mộ, ôn hòa có, quá khích cũng có. Để bảo đảm cho sự an toàn

của Julia, Damon chắc chắn lúc nào cô cũng phải có một đội hộ tống những người đi mở đường và những người hầu được vũ trang, và bất cứ khi nào cô đi mua sắm hay thăm viếng cô cũng đều có một người bảo vệ có năng lực đi kèm. Lúc đầu Julia nghĩ là anh đã khoa trương quá mức sự bảo vệ, nhưng cô sớm nhận ra điều đó thật sự cần thiết. Cứ mỗi lúc cô rời khỏi Nhà Hát Thủ Đô sau buổi diễn, thì cứ y như rằng lỗi tai cô lại bị áp đảo bởi những tiếng hò hét, “Bà Wentworth!” hay “Nữ công tước!”, đồng thời bị tấn công bởi cả đoàn người cố gắng tóm lấy vạt áo, hay thậm chí là cố giật được vài cọng tóc trên đầu cô.

Logan thì công khai bày tỏ sự hài lòng đối với sự nổi tiếng của cô, bởi vì đó là một trong những lý do lôi kéo nguồn doanh thu hấp dẫn về cho Nhà Hát Thủ Đô.

“Kết hôn với Savage cũng không phải là một quyết định tồi nhỉ,” anh nói với vẻ nghĩ ngợi, sau khi chứng kiến số lượng đông đảo người đang tụ tập trước Nhà Hát Thủ Đô chỉ để chờ đợi sự xuất hiện của Julia. “Công chúng có vẻ rất khoái ý tưởng một nữ công tước biểu diễn cho họ xem. Điều đó làm tôi ước phải chi tôi sinh ra đã được thừa hưởng tước hiệu- nghĩ thử xem nhờ đó tôi có thể vươn tới đỉnh cao thế nào.”

“Tôi thấy mừng là anh lại có thể moi ra được lợi ích về cho nhà hát từ mấy chuyện này,” Julia gắt gỏng nói. “Điều đó khiến cho mấy chuyện phiền phức này cũng đáng bỏ công đó.”

Logan toét miệng cười trước câu nói cạnh khóe của cô. “Chính cô mới là người đã chọn kết hôn với một công tước thay vì an phận với vai trò diễn viên đơn thuần,” anh chỉ ra. “Việc Nhà Hát Thủ Đô kiếm được lợi từ hành động của cô có phải là lỗi của tôi đâu.”

“Thì đúng là vậy... nhưng chẳng phải anh đang rất *hả hê* với việc đó sao?” Julia hỏi, vẻ trách cứ trên khuôn mặt cô đã chuyển sang vẻ hài hước miệt thị.

Thời gian gần đây giữa hai người xuất hiện mâu thuẫn. Tại một cuộc hội họp diễn ra vào tuần rồi, Logan đã cố chứng tỏ cô mặc dù là Nữ Công Tước xứ Leeds, cô cũng vẫn là người làm thuê và có trách nhiệm trích ra khoảng thời gian tối thiểu để thực hiện đòi hỏi của anh. Khi được mời biểu diễn để chiêu đãi cho các vị khách, Logan hát đầu về chỗ Julia đang đứng cách chỗ không xa. “Có lẽ Đức bà sẽ vui

lòng trình diễn cùng tôi?” anh đề nghị.

Julia kín đáo ném cho Logan một cú lườm, cô đã sớm nói với anh ngay từ đầu buổi tiệc cô sẽ không giúp anh diễn bất kỳ trích đoạn nào tối nay. Cô đến đây với tư cách là vợ của Damon, chứ không phải một nữ diễn viên mà Logan có thể trưng ra để thu hút nguồn tài trợ về cho nhà hát của anh. Những vị khách tham gia buổi tiệc thúc giục cô ra trình diễn, nhưng cô vẫn đứng nguyên bên cạnh Damon.

“Tôi chắc Mr. Scott có thể biểu diễn gì đó mà không cần tới sự trợ giúp của tôi,” cô nói, vẫn không quên nụ cười thường trực trên môi.

Luồng mắt của Logan gặp luồng mắt cô trong cuộc quyết đấu chứng tỏ sự quyết chí của cả hai. “Thôi nào, thưa Đức bà. Đừng tước mắt niềm vui của mọi người được thưởng thức tài nghệ của cô chứ.”

Damon đã xen vào ngay lúc đó, khoác vào khuôn mặt mình chiếc mặt nạ vô cảm. “Vợ tôi biết rõ mong muốn của tôi tối nay là độc quyền chiếm giữ sự đồng hành của cô ấy. Có lẽ lần khác anh có thể thuyết phục được cô.”

Logan gửi câu bình phẩm kế tiếp không nhắm trực tiếp vào một ai. “Hiển nhiên ngài công tước không nhận thức được là cái mốt giữ chặt vợ ở bên mình thật sự đã quá lỗi thời rồi.”

Damon choàng tay ôm lấy eo của Julia. “Nhưng chuyện đó cũng hoàn toàn dễ hiểu khi có một người vợ như vợ của tôi.” Anh liếc nhìn xuống khuôn mặt khổ sở của Julia, nở nụ cười để trấn an cô. “Nếu em muốn thì cứ ra diễn đi.”

Cô khẽ gật đầu, mỉm cười đáp lại. “Em sẽ làm vì anh.”

Buổi tối đó Julia đã rúc sát vào người anh và đặt trọn sự biết ơn vào nụ hôn. “Cách cư xử của Logan thật kinh khủng,” cô nói. “Anh ta chưa bao giờ đặt suy nghĩ vào thứ gì khác ngoài trừ tìm cách thu lợi về cho nhà hát của anh ta. Anh rất biết thông cảm. Tạ ơn Chúa anh không phải là một ông chồng có tính sở hữu, nếu không thì đã gây ra một trận cãi nhau to rồi!”

Damon cẩn thận xoay mặt cô lại nhìn thẳng vào anh “Anh chỉ muốn em dành riêng cho anh,” anh nói, đôi mắt ánh lên vẻ nghiêm túc. “Anh sẽ luôn như thế. Cứ mỗi phút em ở cùng với Scott ở cái nhà hát thổ tả đó đều khiến anh ghen tới phát điên. Chỉ bởi vì anh

yêu em nên anh sẽ không ngăn cản những gì em muốn. Đừng bao giờ nhầm lẫn anh không phải là một kẻ không có tính chiếm hữu.”

Julia gật đầu với vẻ hối lỗi. Cô cúi xuống hôn anh, cố gắng chứng tỏ cho anh thấy sự ghen tuông đó thật sự không cần thiết.

Jane Patrick là một trong những vở kịch được ra mắt trong mùa diễn mới của Nhà Hát Thủ Đô. Câu chuyện lấy bối cảnh về cuộc đời của một văn sĩ tài hoa, xoay quanh sự thành công, thất bại, và một tình tuyệt vọng, đã biến cô thành một trong những nhân vật phức tạp nhất trong giới văn học. Logan đã do dự không biết có nên giao vai nữ chính cho Julia hay không, bởi vì ngoại hình của cô quá mảnh mai, trong khi *Jane Patrick* lại nổi tiếng với vẻ ngoài mạnh khỏe và tình cách như đàn ông.

Julia đã luyện tập điên cuồng để phù hợp với hình tượng *Jane Patrick*, cô bù đắp cho sự thiếu hụt của vóc người bằng cách tập trung bồi dưỡng cho phần tính cách nhân vật, mãi tới lúc Logan thỏa mãn với kết quả thu được. Logan vào vai một trong những người bạn thân nhất của *Jane*, đã thầm yêu cô trong ba mươi năm, nhưng anh chưa bao giờ tranh đấu cho mối tình đó. Họ tạo ra một sự cân bằng thú vị trên sân khấu, trong khi vai diễn của Julia nổi bật với tính cách ngạo mạn, táo bạo, thì nhân vật của Logan lại được khắc họa bởi bản tính dè dặt và kín đáo.

Vở kịch đã được công chúng yêu thích và thu được thành công vang dội, vào tuần thứ hai kể từ buổi trình diễn đầu tiên, Julia rất hài lòng với lượng khán giả đông đảo nếm kín khán phòng. Cô rất vui mừng khi vở kịch được lên lịch sẽ kết thúc sau một tháng dài công diễn. Việc vào vai một người phụ nữ có tính cách quá khác biệt với mình đã rút hết sức lực của cô. Mỗi tối cô đều quay trở về nhà trong tình trạng rã rời tới mức không thể nuốt nổi cơm hay trò chuyện, và chìm ngay vào giấc ngủ ngay khi cô lê được thân vào giường.

Vào cái đêm Damon đến xem *Jane Patrick*, Julia cố gắng diễn hết mình. Cô biết chồng mình cùng với William và vài người bạn đang

ngồi ở lô riêng tầng hai. Julia quyết tâm cố gắng hết sức lột tả những gì vai diễn đòi hỏi, giải phóng những cảm xúc mãnh liệt vào những tràng đả kích, những câu nói chua ngoa ẩn trong bộ óc sắc sảo, cả dáng điệu ngông nghênh tung hoành trên sân khấu như thể đó chính là cô. Khán giả bị tác động bởi tiếng cười, há hốc miệng vì kinh ngạc, im lặng say mê theo dõi mãi cho tới khi cảnh đầu tiên gần kết thúc. Họ đã diễn tới cảnh Julia và Logan nổi ra màn cãi vã kịch liệt, khi người bạn của Jane chỉ trích cô đã sống quá vô trách nhiệm, cô đã nổi điên lên.

Sự gắng sức làm cho mồ hôi toát hết ra trên khuôn mặt của Julia trong lúc cô bắt đầu một trong những tràng đả kích của mình. Bên dưới lớp phục trang cô lại cảm thấy lạnh và ẩm ướt, từng dòng mồ hôi lạnh chảy xuống cổ và áo lót của cô. Cố gắng hướng sự chú ý vào khuôn mặt Logan, Julia tập trung vào cảnh diễn, bắt chấp cơn choáng váng bắt đầu xâm nhập vào thần trí cô. Nhận ra có điều gì đó bất ổn, cô tuyệt vọng ao ước cảnh diễn mau chóng kết thúc. Nếu họ có thể diễn xong cảnh đầu tiên, cô có thể ngồi xuống đâu đó và uống một cốc nước, làm dịu lại những tiếng thành thịch đang quay cuồng trong đầu.

Julia khiếp đảm khi cảm thấy tám ván dưới chân đột nhiên chao đi, cảm giác giống như đang đứng trên một con thuyền đang trôi trên mặt nước. Giọng của Logan cứ mỗi lúc một xa dần, dù cô biết rõ anh đang đứng ngay cạnh cô. Khuôn mặt anh nhòe đi, đôi mắt xanh biến thành một đốm sắc mông lung, nhạt nhòa trong màn sương xám xịt đang lượn lờ xung quanh. Trước đây chưa bao giờ có chuyện này xảy ra. *Minh sẽ ngất xỉu*, cô nghĩ, vừa hoảng sợ vừa kinh ngạc, lúc này cô cũng đã cảm nhận được hai chân mình đã mềm nhũn ra.

Cô lập tức túm ngay lấy Logan để giữ cho mình đứng vững, ngay lúc anh ghì chặt lấy cô. Cô mơ hồ nhận thức anh ngay lập tức ứng biến, lấy cớ là nhân vật của cô đang bị say, rồi sau đó bồng cô lên và mang cô ra khỏi sân khấu. Khán giả không nhận ra cơn ngất này không hề có trong kịch bản, vỗ tay hết sức nhiệt liệt khi bức màn hạ xuống.

Ướt sũng mồ hôi, Julia bất động trong vòng tay Logan, không thể trả lời anh khi anh mang cô tới phòng phục trang của cô. Cẩn thận đặt cô xuống ghế, Logan cúi kính ra lệnh cho những thành viên khác trong đoàn đang quần quít xung quanh.

“Mang nước tới đây,” anh gắt lên với một người trong số đó, “những người còn lại giải tán hết.”

Những kẻ đứng xem lập tức giải tán khỏi phòng. Logan đứng trước mặt Julia, chà xát hai bàn tay lạnh giá của cô. “Nói tôi biết có gì không ổn,” anh nói, buộc cô nhìn thẳng vào anh. “Cô đang trắng bệch như xác chết ấy. Hôm nay cô đã ăn gì chưa? Có muốn uống chút trà không? Hay rượu?”

“Không,” cô lẩm bẩm, đặt tay lên miệng để ngăn chặn cơn buồn nôn đang có nhã ý chui ra. Mắt của Logan nheo lại trước cử chỉ đó, nhưng anh không nói gì, tia nhìn sắc bén của anh đang suy đoán.

Có ai đó vừa bước vào phòng, Logan nhích người sang bên. “Cô ấy không sao.” Anh nói cộc lốc.

Julia liếc nhìn khuôn mặt tối sầm và dữ tợn của chồng, miệng cô nhếch lên thành một nụ cười. Damon không cười đáp lại, anh ngồi xổm xuống trước mặt cô. Bàn tay anh ấm áp của anh lướt nhẹ bên dưới cằm cô, anh tỉ mỉ khám xét khuôn mặt cô. “Có chuyện gì vậy?” anh hỏi.

“Em bị ngất xỉu,” cô đáp, cảm giác ngạc nhiên và lúng túng lập tức quay trở lại. “Em thấy chóng mặt. Bây giờ em... em cảm thấy tốt hơn rồi.” Cô đánh liều liếc mắt về phía Logan. “Tôi nghĩ mình đủ khỏe để hoàn thành vở kịch.”

Trước khi Logan có thể trả lời, Damon đã nhẹ nhàng cắt ngang. “Em sẽ về nhà với anh.”

“Julia không có quyền quyết định đúng không?” Logan hỏi.

Luồng mắt của Damon khóa chặt vào luồng mắt của Julia, bàn tay anh rút khỏi cằm cô. “Để cho người khác đóng thay. Hay em muốn liều mạng với nguy cơ ngất xỉu lần nữa?”

“Em chưa bao giờ rời khỏi buổi diễn trước khi nó kết thúc,” cô lí nhí, bị sốc bởi ý nghĩ đó.

“Em hầu như cũng chưa bao giờ đổ sập xuống ngay giữa cảnh diễn.” Mặc dù thái độ của Damon đang rất kiềm chế, Julia cũng nhận ra sự giận dữ và lo lắng đang trộn lẫn bên dưới vẻ ngoài đó. “Về với anh, Julia. Sắc mặt em thật sự rất tệ.”

Julia chậm chạp liếc mắt về phía tấm gương, phát hiện ra hai chân cô vẫn còn đang loạng choạng, không vững. Damon nói đúng-cô trông nhóp nhép và tái nhợt. Vở kịch đòi hỏi phải có sự nỗ lực hết mình về mặt cảm xúc lẫn thể chất, cho nên cái ý nghĩ phải hoàn thành cho xong vở kịch là chuyện bất khả thi.

Xem ra Logan cũng đã nhận ra cô không đủ khả năng diễn tiếp. Anh thọc cả hai bàn tay vào mái tóc. “Về đi,” anh làu bàu. “Tôi sẽ thu xếp mọi thứ ở đây.” Anh dừng lại, rồi quay sang Damon nói thêm vào. “Báo cho tôi biết tình trạng của cô ấy vào sáng mai.”

Mặc kệ sự phản đối của Julia, Damon bồng cô ra khỏi đó nhà hát theo lối sau, đến nơi anh đã chỉ thị cho người đánh xe đợi sẵn ở đó. Cô nép người tựa vào anh trên đường về nhà, tìm thấy sự khuây khỏa trong vòng tay vững chãi đang bao lấy cô.

“Em không biết có chuyện gì không ổn với em nữa,” cô thì thào. “Em chỉ là cảm thấy kiệt sức. Em đoán... vai diễn có lẽ đang bòn rút hết sức lực của em.”

Damon không trả lời, vuốt lại tóc cô, rồi dùng khăn tay chấm nhẹ những giọt mồ hôi đang thấm ướt trên khuôn mặt cô.

Bác sĩ rời khỏi phòng, dừng lại trao đổi vài lời vắn gọn với Damon đang đứng đợi ngoài cửa. Ngồi trên giường, Julia quan sát thấy vẻ hớn hờ đang tô điểm trên vẻ mặt của chồng, có cả vẻ vui mừng và lo lắng trộn lẫn vào đó. Cô xoay sở nặn ra một nụ cười khi anh đi đến bên giường rồi ngồi xuống cạnh cô. Anh nắm lấy bàn tay cô nhẹ nhàng như thể nó quá mỏng manh để chịu đựng dù chỉ là một sức ép nhỏ nhất.

“Em không có chút nghi ngờ gì à?”

“Em đã không chắc chắn,” cô thú nhận, mỉm cười đáp ứng. “Em đã nghĩ là em sẽ chờ thêm vài tuần nữa rồi mới nói. Anh có thích có em bé không?”

“Chúa ơi, Julia... em còn phải hỏi...” Damon chồm người tới, chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn tràn đầy sự sùng kính. Julia đáp trả lại một cách hăm hở, lùa ngón tay vào mái tóc đen nhánh của anh.

Lùi người lại, Damon nhìn sâu vào đôi mắt cô. Julia cảm giác được những câu hỏi đang chực chờ trên môi anh, cô biết anh đã phải vận dụng hết mọi gam kiểm chế trong người mới có thể khóa chúng lại.

“Gần đây em đang cân nhắc vài chuyện,” cô thổ lộ, đặt cả hai bàn tay lên lồng ngực anh.

Damon giữ im lặng, chờ cô tiếp tục. Việc chọn lựa đúng từ để diễn tả tâm trạng hiện nay đối với cô là điều hết sức quan trọng, cô muốn anh hiểu được những khám phá mới mẻ đã nảy sinh trong lòng cô.

Bởi vì cô chưa bao giờ nếm trải qua cảm giác an toàn kết tinh từ tình yêu và sự chấp nhận mà một người cha có thể mang đến, chưa bao giờ có thể đặt trọn niềm tin vào một ai, ngại ngùng trong cái nhận thức an toàn là tình yêu của họ sẽ không phai nhạt hay bị thu hồi lại. Nhưng Damon đã làm thay đổi điều đó. Anh khiến cô tin rằng những cảm xúc anh dành cho cô là vĩnh cửu... và chính nó đã ban tặng cho cô dũng khí để rời lỏng vòng kiềm hãm của việc cố bám trụ vào sự nghiệp của mình. Cô muốn khám phá những khía cạnh khác của bản thân. Cô muốn dâng hiến hết mình cho tình yêu, giống như sự dâng hiến cô đã dành cho hoài bão của mình.

Lúc nào cô cũng ẩn mình trong một lớp vỏ bảo vệ an toàn, tránh né mọi thứ có nguy cơ đe dọa đến sự độc lập của cô. Bằng cách đó cô đã tự xây dựng nên một nhà ngục, giam hãm bản thân vào trong đó, và bây giờ những bức tường đã bị phá vỡ để lộ ra một viễn ảnh mà cô chưa bao giờ ngẫm tới trước đây.

Tâm trí cô tràn ngập cảm giác phiêu lưu, những suy nghĩ về những gì đang chờ đợi cô nếu cô dám để cho những ám ảnh trong quá khứ trôi qua. Cô ngập ngừng kéo tay Damon đặt lên bụng mình, nơi một sinh mệnh nhỏ bé đang dần hình thành. Cô tưởng tượng ra hình ảnh Damon làm cha, ý nghĩ đó làm cô nhoẻn miệng cười. Thật lạ lùng cái điều mà cô đã từng khiếp sợ là chúng sẽ cướp mất sự tự do quý báu của cô, một người chồng và một đứa con, thì hóa ra

chính họ lại mang đến cho cô sự tự do nhiều hơn cả những gì cô từng mơ. Họ là nguồn sức mạnh của cô. Và cô cũng sẽ là nguồn sức mạnh của họ.

“Em đã quyết định sẽ tạm thời rút lui khỏi sân khấu,” cô nói. “Em đã nảy ra một sự thay đổi mà em tin là sẽ phù hợp với em hơn... ít nhất trong thời gian này. Em sẽ chuyển qua quản lý việc đầu tư tài chính cho Nhà Hát Thủ Đô, cũng là một công việc quan trọng, chính là để tăng thêm đặc quyền cho tên tuổi của em trong đoàn. Em sẽ trở thành một cộng sự của Mr. Scott... chỉ là một cộng sự thứ yếu, nhưng dù vậy cũng có sức ảnh hưởng về mặt nào đó.”

“Thế em có ý định gì?”

“Em có thể phụ giúp quản lý Nhà Hát Thủ Đô, thảo luận với những kịch tác gia phát triển vở kịch; giám sát những họa sĩ, nhạc công, và thợ mộc; làm việc ở phòng kinh doanh và phụ giúp lên chương biểu diễn, thử vai, phục trang,... ôi, có cả ngàn thứ em có thể phụ giúp mà Mr. Scott không có đủ thời gian để thu xếp hết mọi thứ! Chuyện đó có thể cho phép em tăng hay giảm khối lượng công việc theo ý mình, và lại em sẽ không còn phải chịu áp lực bởi cái nhìn của công chúng nữa. Anh không thấy đó là một sự dàn xếp hoàn hảo sao? Em vẫn ở lại nhà hát, nhưng em cũng có nhiều thời gian để dành cho anh và con hơn. Mỗi tối em đều sẽ ở nhà thay vì trở về khuya lơ khuya lác sau mỗi buổi diễn.”

“Em sẽ muốn biểu diễn lại,” Damon nói, nhìn xuống trong lúc anh vân vê chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay cô.

“Có lẽ thỉnh thoảng... nếu vai diễn đó là một thử thách không cưỡng lại được.”

“Em nghĩ Scott sẽ phản ứng thế nào trước ý tưởng đó? Hắn có chịu để cho một phụ nữ trở thành đồng sự của mình không?”

“Chỉ cần có đủ tiền, anh ta sẽ chịu đựng bất cứ thứ gì,” Julia cam đoan với anh, cười toe toét tới mang tai.

Họ nhìn chằm chằm vào nhau một lúc lâu, mãi cho tới khi một nụ cười bất đắc dĩ lộ ra trên gương mặt Damon. Anh nhẹ nhàng đẩy cô nằm xuống nệm, rồi nằm xuống bên cạnh cô. Bàn tay anh đùa nghịch trên người cô, nắn nát lại ở bụng.

“Anh muốn em được hạnh phúc,” anh nói, môi anh quét nhẹ lên má cô.

Julia quấn cả hai chân vào chân anh. “Làm sao mà em lại không hạnh phúc chứ? Anh đã mang đến cho em quá nhiều thứ mà em chưa bao giờ nghĩ rằng mình có thể có... tình yêu, một mái ấm, một gia đình...”

“Nói cho anh biết em còn muốn gì khác,” Damon khum lấy khuôn mặt cô, ấn một nụ hôn cuồng nhiệt lên đôi môi cô. “Nói với anh, anh sẽ mang nó đến cho em.”!! (So sweet!!!! ^_^)

“Tất cả những gì em muốn chỉ có anh,” cô nói, đôi mắt ngời sáng. “Mãi mãi.”

“Em đã có được điều đó ngay từ lúc bắt đầu rồi,” anh thì thầm, kéo cô lại gần hơn và một lần nữa hôn cô với tất cả yêu thương.

The end